

Ölüm; dört harf, iki hece, içinde sayısız anlam ve acı besleyen, ne zaman, nerede, nasıl geleceği belli olmayan bir olay. Küçük yaşta gözlerinin önünde ailesi katledilen ve bu nedenle hayata siyah bakan Aras Karahanlı ile çocukken annesini kaybeden ve babası tarafından terk edilen Eylül Avcı'nın yolları bir gece tesadüfen kesiştiğinde, ikisi de başlarına geleceklerden bihaberdi.

Peki, ölümle bu kadar erken yaşta tanışmış iki genç insanın nasır tutmuş kalpleri birbirine bağlanabilir mi?

Kül

ATEŞİN OĞLU 2

Tüm renklerle
benim siyahıma karışır mısın?

Aras Karahanlı, bir kalp taşıdığını Eylül'ün hayatına girmesiyle hatırlamıştı. Ona bu soruyu sorarken ne intikam, ne düşmanları ne de içinde bulunduğu hayat umurundaydı. Bildiği tek şey, tüm ömrünü Eylül'le beraber geçirmek istediği ve onu her şeyden koruyacağıydı.

Yüreği benüz yeni tomurenklerini bir gül kadar küçük ve nazif olan Eylül'ce, kendini Aras'ın karanlık dünyasına çoktan kaptırmıştı. Tek istediği, her koşulda, şartlar ne olursa olsun Aras'la beraber olmaktır.

Fakat hayat kısırızdır değildir. Ödenmesi gereken bedeller, alınması gereken bir intikam ve belki edilmesi gereken bazı düşmanlar vardır.

Sevgi tüm zorlukların üstesinden gelebilir miydi?

Peki, renkler siyahı değiştirebilir miydi?
Yoksa siyah, tüm renkleri
kendine mi hapsedirdi?

(ISBN 978-605-173-096-3)

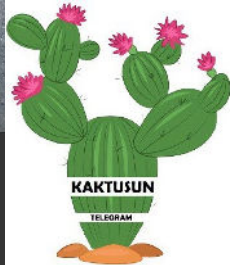

9 786051 734903

www.epilonyajinevi.com
online@epilonyajinevi.com

©2019
muhtec

f t i @epilonyajinevi

Bölüm Bir

Tüm Renklerinle Benim Siyahıma Karışır Mısın?

“Tüm renklerinle benim siyahıma karışır mısın?”

Hayal âleminde mi yaşıyordum, yoksa muhteşem gerçekliğin doruklarında mıydım sahiden? Kalbim göğsümü delebilecek güçte çarparken aralanan dudaklarından bir kelime çıkması için çok erkendi. Gözümden damlayan mutluluğun siması, tuzlu tadını dudaklarıma ağıyla geçirirken onları birbirine bastırdım. Ellerin arasında kalan suratımın alev alev yandığını hissetmemesi imkânsızdı. Alnıma yasladığı alnının aşağısında kalan kasveti ama o an yumuşak bakan siyah gözleriyle karşılaştığımda ne diyeceğimi düşündüm. Yaşadıklarımız perde perde gözlerimin önünde belirdi, tüylerim yanağında gezinen eliyle teker teker ürperti.

Yanıtım ne olacaktı, onunla evli olmak istiyor muydum? Gerçek bir evliliğe hazır mıydım, içerisinde risk barındıran bir yuvaya? Aras'ı kazanmaya hazır mıydım ya da onu kaybetmeye? Parmağımdaki metal yüzüğün, manevi ağırlığını taşıyabilecek miydim şimdi?

Hem... Niyetinde ciddi olacağını nasıl anlayabilirdim? Bir gün iyilik meleği olurken öbür gün şam şeytanı olabiliyordu.

Aklıma bir mikset girmiş de tüm fikirlerimi karıştırmış gibiydi. Bir an sonra burnumu çekerek gözlerini kırıştırıp toparlanmak amacıyla başını dikleştirdim. Ellerimi kaldırarak yüzümü tutan ellerini hafif bir şekilde aşağı indirdim, hareketime şaşırsa da bir şey söylemedi. Denen bir nefes alarak dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Ardından aklımdaki sorularla konuşmaya başladım.

"Çocuk gibisin, dedin... Öyle olmasaydı seninle gerçekten evli olurdu, dedin... Birkaç ay sonra bana evli kalmamızı isteyip istemediğini sordun. Sonra beni öptün. Daha sonra ben sana yanıt vereceğimde beni susturarak, 'Senden bu cevabı şimdi istemiyorum,' dedin. Şimdi de benimle evli kalmak istediğini söylüyorsun. Dalga mı geçiyorsun?"

Görünü kırpmadan beni dinledi, daha sonra başını hafifçe yana eğerek dudaklarımı araladı. "Seni özel uçakla Fransa'ya getirdim. Ve," dedikten sonra ellerini ikiye yana açtı. "...etrafına bak! Eyfel Kulesi'ndeyiz, sadece biz varız; sence dalga mı geçiyorum?"

Evet, etrafta bir dalga belirtisi yoktu ama ben hâlâ ellerinde kameralarıyla bir grup çıkacakmış da bunların hepsinin bir şaka olacağını söyleyecekmiş gibi bir hissiyatıydım.

Bu nedenle, "Araz..." dedim. "Ama neden, yani bir anda..."

Bu sefer başını dikleştiren o oldu ve kafasını bitirmeme izin vermeden araya girdi. "Arabana ilk bindiğin gün, senden deşük bir elektrik aldım. O gün bu gündür, ruhum da bedenim de seni koruma dürtüsüyle doldu. Sanırım, Başkan seni benim etrafında tutarak çok doğru bir hamle yapmış. Sürekli yanımda kalmanı istememim sebebi, her şey bir yana, senden hoşlanıyorum."

Gözlerimi bilmem kaçınca çok ile dolup taşarken sevilen hitlerelerime engel olmaya çalışıyordum. Tüm ciddiyetle konuşmasını umamladım. "İşte böyle. Ben söylediğime göre, senin de içinde tutmanın anlamı yok, hislerini itiraf et."

Emirvaka cümlesi kafasında dolaşırken gözlerimi kısıtım.

"İtiraf edersen, neler olacak?"

Ciddi ifadesini bozmadı. Yüzünde herhangi bir şaka ifade-

si arıyordum ama sahiden yoktu. Ellerini cebine attıktan sonra siyah gözlerini gözlerime dikip in dudaklarını bir kez daha araladı. "Şöyle açıklayayım: Bir daha geniş diye benim yatağında yatmak için izin almama gerek kalmayacak. Çünkü gerçekten evliyiz."

Kurduğu cümle kalp ritmimin hızlı -daha ne kadar hızlanabilirse- atmasına sebep olurken gözlerim ırlaştı. Evli olmamız, şey anlamına da mı geliyordu... Boğazımı tenüzledim. Dudaklarımı hareket ettirmeye çalıştım. "Aras... Ben... Bazı şeyler için..."

Kelimeleri toparlayamadan kıpkırmızı kesildiğime emindim. Beni zora sokmamak için olacak ki kendisi konuştu. "Sakin ol Eylül, bazı şeyler için hâlâ vaktimiz var..."

Utancıtan yerin dibine girecek gibi hissediyordum, bıt gün-de daha kaç farklı duygu beni ele geçirebilirdi ki?

İçimi alev alev yanarken hafifçe öksürüp dudaklarını araladı. "Onun haricinde bir daha sana karıştığında, 'Biz gerçekten evli değiliz,' diyemeyeceksin, sözümünden çıkamazsın."

Kaşlarını gözlerimin önüne inerken daha deminki cümleyi unutup buna odaklandım. "Öyle mi? O halde benim de sana karışmaya hakkım olacak."

Emir dolu cümleleri havada yankılanırken belli belirsiz kafa salladı. "Evet, tabii, senin de bana karışmaya hakkın oluyor bu sayede."

Dudaklarını ısırtıp gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Her girmişin yeri bana söyleyeceksin. Gıtna dediğim yere girmeyeceksin, buna anlamadığım olay kalmayacak."

İkinci emrini kulaklarına vardığında kaşlarını kaldırdı. "Sen-de biraz abartmadın mı?"

Limon yemiş gibi suratını buruşturarak yüzüne baktım. Evet, birazcak abartmış olabilirdim.

"Hazal'la görüşmeyeceksin, salonundaki üyeliğini iptal edeceksin."

Dudaklarına yarını bir gülümseme yerleştirip narıldandı ve sonra anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Onu salona maddi manevi birçok katkısı oluyor, neden?"

Sorusuyla beraber kollarımı çatarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ne demek katkısı oluyor? Akdın hâlâ ondaysa bu iş başlamadan bitsin."

Sinir hücreleri beynimi işgal ederken başımı yana çevirip başka tarafa bakmaya odaklandım. Sürekli Hazal'ı savunması, ona söz söyletmemesi, her zaman yardım etmesi normal miydi?

Bir an sonra, omuzlarımda hissettiğim eller tüylerimi ürperttiğinde ilk olarak beni kendine çekti. İlk nefesi enseme yer ederken yüzüne bakmamak zor bir hâle gelmeye başlamıştı. Çok geçmeden baş ve işaret parmağıyla çenemi kavrayıp tekrar yüzüne bakmama neden olduğunda, milimler kalan mesafemizle gözlerini gözlerime bir mızrak misali sapladı.

"Akdın hiçbir zaman onda olmadı," dedikten sonra gözleri bir an burnunun biraz aşağısına değip geçti. "Hem ne demek başlamadan bitsin, biz çoktan başladık."

"Çoktan?"

"Çoktan." Su atlarımız birbirine yaklaştığında kalbimin güm-bürtüsünü duymak için stetoskoba gerek yoktu. Ellerim ensesini sardığında beni iyice kendine çekerek kollarını belime doladı. Gövdem gövdesine yapıştığında, alnımda baskısını hissettim. "Ben, hep senin hızlanan kalbini duyayım. Minik kalbin sadece benim için bu kadar hızlı atсын, inan bana tek istediğim bu."

Cümleleri beni etkilerken kalbim sağ göğsüne saniye saniye çarpıyordu. Onun yüreğinin sıcaklığı ise benim tüm vücudumu sarmıştı. Kendimi rahat bırakarak başımı omzuna yasladım. Okyanus kokusu burnuma dolarken, "Mümkün değil..." diye mırıldandım. "İnan bana, senden başkasına böyle delicesine atması mümkün değil."

"Söyle bakalım, neler yaptınız Paris'te?" Ellerini çenesinde birleştirerek merakla, biraz olsun toparlanmış suraıyla bana bakan Eda'ya karşı utançla gülümseyerek dudaklarımı dişledim.

"Muhteşem bir gece geçirdik. Bu kadarını hayal bile edemezdim Eda."

Gözlerini büyüttü, ardından eliyle omzumu sarstı. "Söylese-ne teyze olacak mıyım artık? Gerçekten bir çocuk neşesine çok ihtiyacım var şu sıralar."

Büyüyen gözlerimle aynı anda kaşlarımı kaldırdım. "Bunun için biraz erken."

Gözlerini devirerek bardağındaki portakal suyundan birkaç yudum aldı. "Siz evli çiftler bunun değerini bilmiyorsunuz. Baran'la evlenir evlenmez bir bebek yapacağım..."

Baran...

Onunla evlenmek istiyor muydu sahiden? Peki ya Pusat? O Eda'yı bilerek terk etmemişti; terk etmek zorunda kalmıştı. Yine Başkan yüzünden. Anlattığına göre Pusat'a Aras'ın yerine geçmesini teklif etmişti, o da sadık bir arkadaş olarak bunu kabul etmeyip gitmek zorunda kalmıştı. Geri dönüşünün sebebi ise Başkan'ın Aras'a kötü bir şey yapacağı düşüncesi idi, ki düşüncelerinde haklı çıkmıştı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp, "Eda," dedim. "Gerçekten Baran'la evlenmek istiyor musun? Peki ya Pusat?"

Derin bir nefes alıp hâlini toparladıktan sonra, "Fylül, ben insanları hayatımdan bir kere silerim, bir daha da geri almam," diye karşılık verdi. "Kendime yanlış yapılmasını bir kez daha hazmedemem. Bu yüzden, lütfen bir daha bana 'Pusat' deme."

"Olayların arka yüzünü bilmiyorsun. Hiç konuştun mu onunla, neden gittin diye? Belki de huna mecburdu."

Meyve salatasından bir çatal alıp cevap vermeden önce ağzındaki yutmayı bekledi. Tamamen bitirdiğinde beni yanıtladı.

"Bir şeylerden korkarak gitmiş olması fikrini değiştirmez. Aşka korkuya yer yoktur, korkanlar âşık olmaz. Korkakla aşk da olmaz."

İçim rahatsızlıkla kıpırdanırken bir an ağzımı açıp her şeyi anlatmak için hareketlendim ama başaramadım. Aralarımı düzeltmeliydim fakat bunun için bir plana ihtiyacım vardı. Böyle dandandan düşer gibi açıklayamazdım olayları.

Eda anında toparlanıp masanın yanındaki poşetleri eline alarak, "Neyse, haydi alışverişe devam," diyerek kalktığı anda başka bir şey yapamadan başımla onayladım ve onunla beraber bulduğumuz alışveriş merkezinin kafesinden dışarı çıktım.

Ilavanın sıcaklığı insanları buraya sürüklemiş olacaktı ki, adımı attığınız an bir vücuda çarpmanız kuvvetli ihtimaldi. Yürüyen merdivenlerden çıkarken Eda, bir anda harika bir şey görmüşçesine gözlerini açtı ve eliyle tam karşınızı göstererek, "Sıradaki durağımız," dedi. Bakışlarını işaret ettiği yeri bulduğunda anında yazıyı okudum.

Louis Vuitton.

Alışverişe başlamamızdan bu yana henüz iki saat olmasına rağmen milyarlarca para harcamış olan Eda'nın anlaşılan durmaya niyeti yoktu. Yine de itiraz etmedim, gülmümü ona ayıracığıma dair söz vermiştim ve ne isterse yapacaktım. Fransa'dan gelir gelmez böyle gezmem bünyemin ne kadar canlı, sağlam olduğunu yüzüme çarpıyordu salı...

Mağazaya gireceğimiz sırada, tam kapının önünde duran Eda'yla beraber ben de duraksamak zorunda kalmıştım. Omzunun üzerinden arkasına baktı ve, "Buraya girmene gerek yok," diye emretti.

Akın, kafasını yana eğerek, "Eyvallah," işareti yaptı. Elimizdeki poşetleri Akın'a teslim ettikten sonra, yine daha önce hiç girmeme cesareti göstermediğim sosyete mağazalarından birine, Louis Vuitton'a adımızı attık.

Eda, kana susamış ve henüz doyamamış bir vampir gibi içeri girmesinden en fazla beş dakika sonra eline aldığı birkaç elbiseyi denemek için boş olan kabinlerinden birine girdiğinde, kapı önünde onu bekliyordum. Yorgunluk hissi, yavaştan yavaştan kendini gösteriyordu artık.

Tüpeğümü kaldırıp yere vurarak titirik sesler çıkarırken, aklındaki tek şey evime gidip kocaman rahat yatağında yatmaktan başka bir şey değildi. Zihnimde güzel bir uykunuu hayalini yaptığım sıra, aniden bir el tarafından ağzımın kapatılması, gözlerimin irileşmesine neden oldu. Ne olduğunu anlayamayarak bağınmaya çalıştığında, sadece boğazımdan boğuk bir inleme çıkmasını sağlayabilmişim. Korku, tüm bedenime istila ettiğinde beni saran kollatın vücudumu geri geri götürmesine ayakla- rımla engel olmaya çalışıyordum.

"Sakin ol Eylül, benim." Bu tanıdık ses kulaklarımda yer

alırken, rahatlayıp rahatlamamam gerektiğini düşündü. Çarpınışlarını dindiğinde beni bir kabine sokup kabinin kapısını kapattı.

Kaşlarını büyük bir öfkeyle çatılmıştı. Bunu görmüş gibi yumuşak bakışlarıyla nazikçe konuştu. "Eğer bağınmazsan ellerimi çekeceğim."

Soluk soluğa başımı salladım. Elleri yavaşça dudaklarımdan ve boynumdan geri çekildiğinde hızla uzaklaşıp dalgalı saçların kapladığı esmer surata döndüm. Ardından sinirli bir ifadeyle kükredim. "Sen..." Nefesim yermeyince soluklandım. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?!"

Siyah kaşlarını çikolata kahvesi gözlerinin üzerine indirip işaret parmağını dudaklarının üzerine koydu ve, "Şşş!" diye fısıldadı. "Sessiz ol. Konuşmamız lazım."

Öfkeyle suratımı buruşturdum. "İnsanlarla konuşmayı böyle mi denersin? Kaçınıyormuş gibi?" Hâlâ durmayan öfkenle gözlerimi kapatıp açtım. "Kalbim ağzıma çıkacaktı!"

Barlas'ın suratında çarpık bir gülümseme canlandı. Kavrık bir tene sahip olduğundan, dişleri olduğundan daha beyaz duruyordu. "Seninle konuşmak için bunu yapmam gerekiyordu güzellik, korumasız dolaşmıyorsun. Bu mağaza son şansındı."

Bana güzellik demesi beni rahatsız etmişti. Derhal bu dar kabinden çıkmak için bir adım atmalıydım. "Seninle benim konuşacak neyimiz olabilir? Dedğin gibi dışarıda koruma bekliyor, çık kapının önünden. Gideceğim."

"Hadi ama Eylül, dostuz sanıyordum."

Alt ve üst kirpiklerin birbirine yanaştı. "Hangi insan, dostuyla konuşmak için böyle bir yöntemi kullanır?" derken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Hem, Aras seninle konuşmamı istemiyor."

Başını, sol omzuna doğru eğdi. "Ne zamandan beri kocanın sözünü dinliyorsun?"

"Seni ilgilendirmez," diye kestirip attım.

"Anlaşılan Karahanlı beni fazla riskli buluyor..."

Belli belirsiz mırıldandığı şeyi pek de anlayamamıştım. Bوندandır ki birden, "Ne?" diye sordum.

Öylesine kafasını salladı. "Boş ver. Bak, senden çok bir şey istemiyorum."

"Eylül?" Eda'nın sesi kabinde yankılandığında göz göze geldiğim Barlas'ın bakışlarında adeta bir yalvarma ifadesi yer aldı.

Kabinin kapısına bakıp sanki karşımdaymış gibi, "Eda," dedim ve tekrar Barlas'a yöneldim. Ne yapacağımı bilmiyordum.

"Eylül, neredesin?"

"Kabindeyim, kıyafet deniyorum," dedim birden. İçten içe Barlas'ın ne söyleyeceğini merak ediyordum.

"Kırmızı gece elbisesini mi? Tamamdır, sana çok yakışacak."

Yine karşımdaymış gibi başımı aşağı yukarı salladım. O sırada Barlas'ın alaycı bir gülümsemeyle bana baktığını fark ettim. "Kırmızı gece elbisesi, ha?"

Burnumdan suluyarak ciddi ifademi bozmadan, "Neyse ne," diye tersledim. "Ne söyleyecekken çabuk söyle, çıkmalıyım."

Suratım niye bu kadar ısınmıştı? Neden bir an kapı açılacak ve Aras içeri girecekmiş gibi hissediyordum? Yabancı bir erkekle kabinde yalnız başımıza olmamız ne kadar etikti?

Ben bu türlü sorularla boğuşurken Barlas tekrar konuştu. "Telefon numaranı isteyecektim."

"Ne?" dedim kıvrılan dudaklarıma eş olan hayret dolu sesimle. "Bütün zahmet bunun için miydi?" Mânâ verememiş olacaktım ki kaşlarım çatıldı. "İyi de neden?"

"Seninle daha geniş bir zamanda, daha geniş bir şekilde konuşabilmek için." Cümlelerinden hiçbir anlam çıkaramıyordum, neden benimle konuşmak istiyordu? Konuşacağımız ne olabilirdi ki?

İçimdeki rahatsızlık bulutu iyice büyütken sordum. "Ne konuşacağız?"

"Aras ve benim hakkında. Aramızın düzelmesine yardımcı olabilirsin diye düşündüm."

Çenem, şüpheli bir tavırla sağ omzuma doğru kalktı. "Aramızın düzelmesini mi istiyorsun? İyi de neden?"

"Detayları buluştuğumuzda öğrenirsin, ne dersin? Numaranı verecek misin?"

Yutkunduktan sonra dudaklarımı araladım, düşünecek pek

vaktim yoktu. "Üzgünüm, bunu yapamam," dedim hızla, yapacağımı en doğru şey buymuş gibiydi. Gibisi fazlaydı. Aras, Barlas'ın ismini duymaya tahammül edemiyordu, kim bilir onunla buluşacağını duysa tepkisi ne olurdu?

Altak muhafaza!

Akıllıca bir karar verdiğime emin olarak kabinin kapısına doğru yürüyeceğim an tekrar önüme geçerek buna engel oldu.

"Bekle bekle." Hızlıca konuştuktan sonra siyah kot ceketinin cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı. "Bu benim numaram. Fikrin değişir de beni ararsın diye yahut ben senin numaranı bulup seni aradığımda hazırlıksız yakalanma diye."

Alt dudağımı dişleyerek birkaç saniye bir yüzüne, bir karta bakıp durdum. Ardından o kartın buradan çıkış hiletim olduğunu anlayıp hızla çekip aldım. Tekrar kapıya uzandığımda nihayet geri çekilip çıkmama izin verdi. Kapıyı açacağım sıra sesini duyurdu.

"Söylemeden edemeyeceğim, parfümünün kokusu büyüleyici."

Umursamazca arkamı dönüp gözlerine baktım.

"Parfüm sıkmadım."

Dudaklarını hayran bir şekilde kavırdı. "Bu daha da büyüleyici."

Vücudum utanç ve rahatsızlıkla ısınırken hızla kilidi açarak ona bir cevap vermeden kabinden çıktım. Çıkışa doğru bir adım atacağımda durup yine Barlas'a döndüm.

"Sanmıyorum ama fikrim değişirse ben seni ararım." Elimdeki kartı havaya kaldırdım. "Bu yüzden lütfen beni arama girişiminde bulunma." Ses tonumu yumuşak tutmuştum.

Başımı yana eğerek onayladı. "Pekâlâ, anlaşık diyelim."

Sözüne pek güvenmesem de bu konuşmayı daha fazla uzatmamak adına inanmaktan başka çarem yoktu. Bundan dolayı uzatmadım ve kabinlerin bulunduğu alandan uzaklaştım.

Elimdeki karta bakarak mağazanın içinde yürürken bu kartı ne yapacağımı düşünüyordum. Barlas'tan Aras'a bahsetmeli miydim? Kötü bir şey düşünüyor olabilir miydi bu adam?

Titreyen telefonumla, daha doğrusu telefonumun üzerinde yazan isimle fikirlerimden arınarak adeta yerimde sıçradım.

Sahtekâr Kabadayı Arıyor...

Kalbim göğsümü delebilecekmiş gibi atarken etrafıma bakındım, yoksa burada mıydı?

Görebildiğim tek şey kıyafet bakan kadınlardan başka bir şey olmayınca titreyen parmaklarımla telefonumun ekranını kaydırarak kulağıma götürdüm. "A-Alo Aras?" *Aferin Eylül, kekelenmenin tamı sırası!*

"Eylül, ne yapıyorsun, neredesin?"

Etrafıma bakınırken kurumuş dudaklarımı açtım,

"Neredeyim... Loui... Şey... Neydi bu adamın adı ya?"

"Adam mı?" diye sordu Aras, bir anda sesine yerleşen aşın ciddiyet ve sert tonla. "Ne adamı? Neredesin sen?"

Kurduğum, daha doğrusu kuramadığım cümle, işleri daha da karışık bir hâle soktuğunda, "Elbette gerçek bir adamdan bahsetmiyorum, Aras," dedim. "Eda'yla mağazadayız. Markanın ismini unuttum. Bir adamdı ama..."

Aras'ın nefeslenir gibi güldüğünü duydum. Galiba yine karşı taraftan bir şaşkın gibi görünmüştüm. Galibası fazlaydı, öyleydi. "Eda seni bırakmadı mı daha?"

"Hayır," derken son heceyi uzattım. "Ölü gibiyim şu an."

Bir daha güldü. "Bunu sen istedin, güzelim."

Eşsiz ses tonundan işittiğim "güzelim" kelimesi kalbimdeki mutluluk çarkını çevirirken, birkaç saniye hülyalara daldım. Sonrasında toparlandım ve konuyu esas yerine çekmeye çalıştım. "Ne oldu, neden aradın?"

"Aramam için bir şey mi olması gerekiyor, karımın sesini duymak için anıyor olamaz mıymı?"

Midemdeki çark, dönme hızını iyice artırırken tıpkı bir âşık gibi gülmüsememe mâni olmadım. Tam bir laf cambazıydı. Karşısındakini nasıl etkileyeceğini iyi biliyordu. Yine de karşı koymayı seçerek, cıkladım. "Derhal Aras Karahanlı'yı serbest bırak, yoksa polisi arayacağım."

Gülmüsedliğini görmesem de hissettim. Ben sadece sesimi duymak için aradığına deliler gibi inanmak istesem de, çok geçmeden arayışının gerçek sebebini işittim. "Akşama misafirimiz var. Halis Demirsoy gelecek."

Bir an bu adamın kinn olduğu düşünmüştüm, sonra anımsadım. Hazal'ın babasıydı.

Hazal'ın görüntüsü aklına geldiğinde dişlerimi sıkıp, "Sadece Halis Bey mi?" diye sordum bana el ederek gelmeni bekleyen Eda'nın yanına ilerlerken.

"Bileniyorumu Eylül, sorun olur mu?"

Soluyarak sakinleşmeye çalıştım. "Yok, yok hayır. Ohmaz." İçten içe sinir olsan da bunu ona belli etmemeye çalıştım.

"Pekâlâ, sana iyi... Aışverişler güzelim."

Telefonu kapattığımda, kalp ritimimün arttığını fark ettim. Buna sebep olanlar arasında hem Aras'ın sesini duymuş hem de Barlas'ı görmüş olmam ve bunu gizleyecek olmamı meselesi vardı. Hâlâ biraz önce Barlas'la olan konuşmamızın verdiği rahatsızlık üzerimdeyken içimi ikinci bir kasvetli sis bulutu sardı.

Hazal Demursoy kara bulutu.

Akşam, Eda ile beraber yemekleri ve masayı terasa hazırlamış bir vaziyette Aras'ın gelmesini bekliyorduk. Hazal'ın yanında söndük kalmamak için kıyafetime üzen göstermiştim. Saks mavisi, kabarik, dizlerimin altında biten eteğimin üzerine krem renginde kolsuz, salaş bir gömlek giymiştim. O göceğ biraz olsun tamdıysam, kesinlikle bugün evimize gelecekti. Eteğimin içine verdiğim gömleğimi düzeltirken dış kapının açılmasıyla dikleştim. Aras gelmiş olacaktı. Öbürme düşen saçlarımı geriye atıp onun içeri girmesini bekledim. Çok geçmeden kara gözleri gözlerimi bulmuştu. Üzerinde her zamanki o simsiyah, jilet gibi takımlarından biri vardı. Saçlarının ucu alınna düşmüş, yeni çıkan sakalları yanaklarını hafiften sarmalamıştı.

Ekstra bir şey yapmamasına rağmen her gördüğümde beni büyülemeyi nasıl beceriyordu?

"Hoş geldin..." Arkasındaki bedeni görmemle kurduğum cümle çoğul bir hal aldı. "...ız."

Pusat bana yönelik bir şey söyleyecekken mutfaktaki Eda'nın sesi araya girdi. "Baran mesaj attı, aşağıdalarmış." Sesi, konuş-

masının sonuna doğru –yanımıza geldiğinde Pusat’ı gördüğünden olacak ki– kısılmıştı.

Alt dudağını dişleyip hızla araya girdim.

“Aras, biz kapının önüne geçelim, şimdi gelirler. Pusat masaya geçebilirsin.”

Pusat, bozuntuya vermeden başıyla onaylayarak bana doğru gelmeye başladığında ben de Aras’a doğru yürüdüm.

Aras’ın sümsiyah gözleri, baştan aşağıya beni süzdü. Tam yanına geldiğimde, beklemediğim bir şekilde elini belime koydu ve beni kendine çekerek dudaklarını yanağıma bastırdı. Ben yaptığı şeyin salınladığı şokla yanaklarıma yükselen kırmızı kan hücreleri ve deli gibi çarpan kalbimle nasıl baş edeceğimi düşünürken o, kulağıma fısıldadı. “Bir dahakine bir misafir ağırlayacağımız zaman, bu kadar güzel olmamamı öneririm.”

Bu cümle, bir yandan beni güzel bulmasına çıkan anlamla beni sevindirirken diğer yandan henüz tam alışk olmadığım-dan utanıp masumca gerilmeme neden olmuştu. Ne diyebileceğimi bilmiyordum, fakat yine de dudaklarını bir şey söylemek amacıyla araladım. Lakin çalan kapı zili benim cümlemin engellenmesine, Aras’ın başımın geri çekilmesine sebep oldu. Ben öksürerek boğazımı temizlediğimde Aras, elini belimden çekmeden kapıyı açtı. Suratım hâlâ kırmızıydı ve bunu gizlemek adına duruşumu dikleştirdim.

Açılan kapının ardından ilk olarak cili yaşlarındaki, bembeyaz, oldukça sık saçlara sahip olan Halis Bey’in yüzü görüldü. Kızuunkıyla aynı renk olan mavi irisleriyle karşılaştığımda, “Hoş geldiniz,” dedi Aras.

“Hoş bulduk, Karahanlı,” diye karşılık verdi Halis Bey gülümseyen surat ifadesiyle. Buruşmuş elini Aras’a uzattı ve el sıkıştılar. Bana ise tebessümü etmekle yetindi, ben de aynıını yaptım.

Arkasından içeri giren kişi ise yüzündeki masumiyetle etkileyemeyeceği insanın olmadığını düşündüğüm Baran’dı. Aras’la tokalaşıp merhabalaştı, banaysa tıpkı Halis Bey’in yaptığı gibi gülümsedi.

Nihayet görünen üçüncü kişi ise yüzünü görmeye hasret

kaldığım(!) parlak gözlerinin mavi rengine lakın ateş saçı Hazal oldu. Suran'a yerleşen yapay tebessümüne ondan daha sahte bir karşılık verdim ve Aras'ın konuşmasına fırsat tanımadan araya girdim.

"Merhaba Hazal..." Ardından bana kolunu saran Aras'a daha sıkı sokuldum. Aras'ın yüz ifadesini görmesem de beden dilinden, yaptığım şeyin hoşuna gittiğini anlıyordum.

Hazal bir an, bu hareketime bozulur gibi olsa da hızla toparlandı ve beni umursamadan inci gibi dişlerini göstererek Aras'a baktı.

"Merhaba..." İri dudakları, parlak gözleri ve etkileyici fiziğiyle gerçekten güzeldi. Bunu kabul etmek zordu ama öyleydi. Aras'a elini uzattığında şişek hızıyla araya girip Hazal'ın elini tutarak Aras'a engel oldum. Aras'ın bu hareketime tepkisi ne olmuştu göremiyordum ama umurumda değildi. Tokalaşmalarına izin veremezdim, o da aynısını yapardı çünkü.

Hazal, ellerimizin sıcaklığı birbirine karışırken hareketimle afallasa da bir şey diyemedi, bozuntuya vermedi. Zaten buna imkân vermeden, "Bu kadar kapı merasimi yeter canım, içeri girmeye ne dersin?" dedim ve elimi ışık hızıyla elinden çektim.

O ise gözlerini büyütüp, "Hay hay..." demekle yetindi.

Bu karmakarışık sofrayı sevmiyordum işte, Hazal'ın Aras'a olan delici bakışlarını, Baran'la Eda'nın bakaşmalarını, Pusat'ın siyah gözlerinin onları hüznün ve kışkırtıcılık içinde izlemesini görmeyi istemiyordum. Rahat edemiyordum ki bir kere. Yemek yemek, hayatımda en önemli şeylerden biriydi ve o an yemeğimi diken üstünde yiyor gibiydim. Bir yandan kocaman mavi gözlü, sinsî bakışlara sahip Hazal aşûfesinden korunmaya, diğer yandan Pusat-Eda-Baran üçlüsünün arasındaki olaylara hâkim olmaya çalışıyordum. En son ne zaman bir işte bu kadar zorlandığımı da kesinlikle hatırlamıyordum!

"Ellerine sağlık kızım, her şey çok iyi olmuş."

Kızının aksine oldukça ılımlı bir yapıya ve iyi niyete sahip olan -hoş, Başkan'ın ihanetinden sonra bu âlemdaki kimse-

nin iyi niyetine tam olarak inancım kalmamış olsa da- Halis Bey'e nazik bir tebessümle karşılık vererek, "Afiyet olsun Halis Amca," dedim.

Adam saçlarının beyazlığına zıt duran kirpiklerini kırpıştırdı. "Bize de bir gelin şart oldu." Bakışları imalı bir halde Eda'ya kaydıığında Eda utangaç bir şekilde gülümseyerek başını öne eğdi. Baran ise çapkın bir şekilde gülerек Eda'ya baktı. Ne yalan söyleyeyim, adam gerçekten seviyor gibiydi.

"Eda, kızım..." Halis Bey'in lafını tamamlamasına izin vermeyen şey yere düşen kaşığı çıkardığı şingiri oldu. O an hepimiz aynı anda sesin geldiği yöne, Pusat'a baktık. Yemek kaşığını yere düşürdüğünü anladığımda bozuntuya vermeden, "Sana kaşık getireyim," diyerek ayağa kalktım, lakin benimle aynı anda o da kalkmıştı.

"Lütfen otur Eylül, ben getiririm." Alnında sertleşen damarı görünce sinirlerine hâkim olmaya çalıştığını anladım. Kaşığı da belli ki öfkesinin bir yansıması olarak düşürmüştü ve büyük ihtimal mutfakta sakinleşmeye çalışacaktı. Kafamı "Tamam" anlamında sallayarak sandalyeme geri oturdum.

Pusat başka bir şey söylemeden mutfığa gittiğinde sohbet tekrar başlamıştı. Ancak ben odaklanamıyordum. Yapmamı gereken bir şeyler olmalıydı.

Aklıma gelen fikirle, "Aras, sen biraz daha sarma istiyorsun değil mi?" dedim.

"Hay-" Reddetmesine fırsat vermeden çıkartmadan dirseğimle koluna vurarak onu susturdum. Aras ne yaptığını anlamaya çalışan siyah gözlerini üzerime odakladığında, ona bakmadan sarma tabağını Eda'ya uzattım.

"Halis Amca, sen de istersin değil mi?"

"Aklımı okudun kızım."

İşittiğim cevapla gülümseyerek tekrar Eda'ya baktım. "Eda-cığın, mutfaktan biraz sarma getirir misin?" Eda, ela rengindeki, kaliteli rineli sayesinde neredeyse kaşlarına değecek olan kirpiklerle çevrili gözlerini büyüterek bana baktı. Kaşlarımla tabağı işaret ettiğimde amacımı anlanmış olduğunu fark ettim.

Yine de sorun çıkarımayıp, "Tabii..." dedi ve tabağı eline aldı.

Ses tonunun alındaki, “*Seninle görüşeceğiz Eylül!*” imasını işiti-miştim.

Eda da mutfağa doğru ilerlediğinde kendi kendime büyük bir zafer kazanmışçasına gülümsedim. Nihayet Pusat’la baş başa kalabileceklerdi, konuşacak bir sürü şeyleri vardı! Belki bu ortam, aralarındaki tüm sorunların çözülmesine vesile olurdu, kim bilir?

“Çok tehlikelisin.” Enserimde hissettiğim tüylerimi kabartan nefese eşlik eden Aras’ın sesine karşılık yutkunarak tebessüm ettim.

Ardından dudaklarımı birbirine bastırıp saçınıla oynuyor-muş gibi yaparak elimle ağzıma bir paravan oluşturdum ve onu yanıtladım.

“Sen henüz Eylül Avcı’yı tam olarak tanıyamadın.”

Aras, masada birbirleriyle konuşmaya dalan Baran ve Ha-lis Bey’le, pis bakışlarını üzerimizde tutup konuştuklarımızı duymak için can atan Hazal’a aldırmadan gözlerini gözlerime odakladı. Sonrasında keskin ve itiraz tanımayan sert ses tonuyla, “Karahanlı,” diye düzeltti Avcı diye söylediğim soyadımı.

Galiba bu adamın, benim kalbimin atışlarıyla ilgili bir prob-lemi vardı. Her cümlesi, bir öncekinden daha çok oynuyordu ayarlarımla! Karahanlı, diye düzeltilmiş olması, beni gerçekten de karısı olarak gördüğünü iyiden iyiye belirtirken musmuclu bir şe-kilde sırtınak istedim. Fakat benden daha büyük olan uranç du-varım buna sert bir şekilde mâni oldu ve bakışlarını kaçınmakla yetindim. Boğazımı da vücudumu gibi alev alev yanıyordu şimdi.

Neredeyse on dakika olmuştu ve ne Eda ne de Pusat mut-faktan gelmişti, biraz daha gelmezlerse ortalık karışacaktı. Ayrıca akıllarda bir şüphe yer edecekti, bunu bildiğimden dibi gelmiş sürahiye elime alıp ayağa kalktım. “Su doldurayım.” Bana yöne-lik bir şey söylemediklerinde arkam dönerek elimdeki sürahiye-le terastan çıktığımda, Aras’ın gözleriyle beni izlediğini hisset-tim. Bozuntuya vermeyeceğini biliyordum, o yüzden rahatım.

Mutfaka giden basamakları indiğimde seslerimi hafiften işiti-miştim. Ben ilerledikçe, ilk duyduğumda anlayamadığım kelimeler yavaş yavaş kükaklarında düzgün birer cümle olarak yer ediyordu.

"İnsan sevdiği kişiyi birkaç ayda unuttur mu?" Bu kalın ve sitemkâr ses, Pusat'a aitti. Fısıltı tonunda bağırmıştı.

"Hah..." dedi Eda gülercesine. "İnsan sevdiğini terk eder mi?"

"Zorunda kaldırı anlıyor musun? Daha ne kadar söyleyeceğim?"

"Bana yalan söylemekten vazgeç!" Bu sefer sesini yükselten Eda olmuştu. Cümlesine devam edeceğinde, yüksek sesli konuştuğunu anlamış olacak ki, normale döndü. "Babam sana benimle evlenmeni teklif etti, sense hiçbir şey söylemeden ortesi gün çekip gittin! Çünkü korktun, kaçtın!"

"Öyle değil işte," dedi Pusat, sesinden okunan çaresizlikle. "Bilmediğin şeyler var..."

"Ne Pusat, ne?" diyen Eda, o an neredeyse ağlayacak gibiydi. "Anlat bileyim, o vakit çözölsün aramızdaki bu buzlar."

"Anlatamam güzelim," Pusat'ın sesi titredi. "Anlatamam."

"Anlatamazsan, birbirimizden gizlimiz saklımız olacaksa bu iş zaten imkânsız. Ben Baran'..."

Eda cümlesini tamamlayamadan, Pusat'ın sözleri keskin bir kılıç gibi böldü onu.

"Tamamlama şu cümleyi. Benim de adım Pusat'sa, o şeref-sizle evlenmene izin vermeyeceğim."

"Yok ya," diye cırladı Eda. "Ne hakla?!"

"Ne hakla olduğunu sen daha iyi biliyorsun!"

"Ben bir şey bilmiyorum. Bildiğim tek şey yüzüne baktığımda hiçbir şey hissetmediğim. Şimdi çekil önümden." Ve birkaç tıkırtı sonrası, Eda'nın bedeni bir fırtına gibi esti geçti yanından. Göz göze gelsek de bir şey demedi.

O an Pusat'ın, "Ah!" diye bağırarak bir yere —büyük ihtimalle duvara— vurduğunu duydum. Öyle sinirli bir ses tonuydu ki, yerimde sıçramışım. Bir saniye geçti geçmedi, ılık huzıyla mutfaktan çıktığında koyu bakışları kapının kenarında bekleyen benimle buluştu. Elimdeki sürahiyi göstererek, "Su," demek istesem de bir şey yapamadım.

Pusat da zaten, açıklamamı umursayacak halde değildi. Ağzı hareketlendi ama anında kapandı ve, "İyi geceler," diyerek benden gelen bir yanıt beklemeden hızlı adımlarla dış kapıya doğru gidip kapıyı sertçe kapatarak çıktı.

Bense öylece kaldım.

Bu ikili arasındaki buzların yine erimemiş olmasına üzülün ruhumla, omuzlarım düşük, dudaklarım aralık bir halde suyu doldurmaya koyuldum.

Pusat'ın gidişinin ardından Eda da pek durmamış, Baran ve Halis Beyleri de kendine uydurarak erkenden kaldırmıştı. Hazal ile tartışmadan bir günü nasıl geçirdiğime şaşırıyordum doğrusu. Gerçi, babası sayesinde hamle yapamadan geçirmişti bugünü. Sessiz sakindi pislik, akullandığına ve iyi niyetli bir insana dönüştüğüne dair bir umudum ne yazık ki yoktu. Aras, gözlerim neredeyse kapanacağı sıra yanuma yatmasa ve yatar yatmaz beni kendine çekmese, geldiğini bile anlamazdım. Kafam göğsüne düştüğünde gözlerimi açtım. Yeni duş almıştı ve baha-rın ilk zamanları gibi kokuyordu. Kollarımı ona sararken burnumu boyun girintisine dayadım. Uyku sersemiydim sanırım bu yüzden bu kadar rahat hareket edebiliyordum.

"Sanırım bundan sonra bir yıl daha misafir ağırlayamayacağım... Vücudumu hissetmiyorum."

"Kim sana o kadar çok çeşit yap diyor? Kendi kendini yoruyorsun..."

Gözlerimi açmadan, "Ne yapayım anneannemden..." deyip durdum. Anneannemin pamuk yüzü aklıma gelince hastetle yutkundum. Aras'ın esas kimliğini öğrenmeleri, onlarla görüşmemi iyice imkânsız hâle getirmişti. Boğazıma oturan yumruyu dağıtmadan, kısık bir sesle cümlemin tamamladım. "...böyle öğrendim."

Büyük elini alınımın üzerine yapışan saçlarımda hissettim. Yavaşça geriye açıp alınımın daha rahat olmasını sağladıktan sonra, "Onları özledin mi?" diye sordu.

Birkaç saniye sustum, ardından yanıtladım. "Özledim."

"Eylül," dedi Aras, keskin bir ses tonuyla. "Eğer eski hayatına geri dönmek istiyorsan..." Nefeslendiğini hissettim. Ses tonu, sert tavrını koruyordu. "Hâlâ zamanın var, birbirimize daha fazla bağlanmadan iyi düşün ve kararını ver."

Söyledikleriyle beraber hayret dolan ifademle kafamı kaldırıp nihayet yüzüne baktım. "O nasıl cümle?"

Siyah gözleri, tepeden gözlerime ilişti ve, "Uyarıcı bir cümle," dedi havaya kalkan kaşlarıyla. "Benim yanımdaysan, bunun dönüşü olmayacak. O yüzden... Kararını iyi vermelisin."

Kaşlarım, bir şeyleri anlamlandıramamış olmanın etkisiyle gözlerimin üzerine indi. "Ne yani, gidersem beni durdurmayacak mısın?"

"Şimdi gidersen," dediğinde eli, koluma düştü. "İçim ne kadar kalmanı istese de sana engel olamam."

"Hâlâ bir mafya olduğun için seninle olmaktan korktuğumu düşünüyorsun değil mi? Bu yüzden bu konuşma."

Sırtıma sarılı eli gevşerken bakışlarımı kaçırmama izin vermeden sordu. "Korkmuyor musun?"

Yapay bir şekilde, nefes verir gibi gülümsedim ve gözlerimi kapatıp açtım. "Bu konuyu artık kapatabilir miyiz? Dönüp dolaşıp aynı yere gelmekten sıkıldım. Evliyse evliyiz, değilsek değiliz... Ne diye sürekli didikleyip duruyoruz?"

"Çünkü kararından emin olup olmadığını anlayamıyorum."

Cümlesine karşılık gözlerim kısıldı. "Ne demek anlayamıyorum? Altı üstü annemannemi özlediğimi söyledim."

"Özlediysen gitmek için zamanın var, şimdi iyi düşün."

Öfkeyle soludum. "Neden beni seçim yapmak zorunda bırakıyorsun ki?"

Gevşeyen elleri, beni yatıştırmak ve yanımda olduğunu anlatmak ister gibi tekrar sardı bedenimi. "Çünkü güzelim," dedi tane tane. "Onlar bizim beraber olmamızı artık istemeyecekler. Haberleri gördüler, kimliğimi biliyorlar. Beni seçersen onları göremeyeceksin."

İtiraz edercesine başını salladım. "Bunları düşünmek istemiyorum. Aras, bu kadar detaylı düşünmek istemiyorum." Ve başını göğsüne yasladım. "Bildiğim tek şey, senin yanımdayken iyi hissettiğim." Cümlem, son kelimelerime doğru bir mırıltıya dönüştüğünde zihnim çoktan onun o güzel kokusunun eşliğinde bir uykuya dalmıştı...

Kulaklarımda yer eden zil sesi, uykumun en tatlı derinliklerinden kopmaya neden oldu. Uyanmak istemiyordum fakat kapı öyle bir çalınıyordu ki, uykuma devam etmem imkânsız bir hale dönüşüyordu. Uykü, bedenimden tamamen ilhak edildiğinde, Aras'a baktım. O henüz bu kapı sesini duymuş gibi değildi. Gözleri kusursuz bir şekilde kapalı, uzun kirpikleri birbirini örtmüştü. Dudakları düz bir çizgi halinde kapalı hafiften öne doğru bükülmüştü. Galiba Aras'ı uyurken görmüş olsam bir mafya olduğuna inanmam çok zor olacaktı. Öyle güzel duruyordu ki, onu uyandırmaya kıyamadım ve zil aynı hiddetiyle çalmaya devam ederken harekete geçerek gözlerimi ovuşturup çıplak ayaklarımı beyaz parkeyle birleştirdim. Düşük omuzlarımla kapının önüne geldiğimde açmadan önce esneyerek kendimi toparlamaya çalıştım. Derince nefes aldıktan sonra sağ elimle kapı kulpunu kavrayıp kendime doğru çekerek açtım.

Ve karşımda görmeyi beklemediğim suratla duraksadım. Boğazımda bir düğüm trafiği oluştu, dudaklarım hafiften aralandı. Rüya olup olmadığını düşündüm.

Beyaz saçları ve aynı şekilde beyaz sakalları, yaşına göre karizmatik olan fiziğiyle giydiği kahverengi lüks takımıyla karşımda gördüğüm bu öfkeli bakışlara sahip olan adam, dedemden başkası değildi.

Kendimi tutamadan. "Dede?" diye sorduğumda, ses tonum hayretimi gizleyememişti.

"Hazırlan..." dedi dedem ve o gülr, çatık kaşlarını bozmadan ekledi. "Gidiyoruz."

Bölüm İki

Senin Ailen Benim

Dedemin koyu kahverengi irislerine bakarken gözlerim kısıldı, hayretle aralanan dudaklarımdan, "Ne?" nidası döküldü. Söyleyiş tarzımı hiçbir şey anlamadığımı temsilcisiydi adeta.

"Ne dediğini duydun," diye karşılık verdi her zamanki katı, iğneleyici, itiraz istemeyen ses tonuyla. "Hazırlan, seni alıp gideceğim."

İçindeki hissi anlatmam zordu, evet gündüz vaktiydi ama bana en koyu günden bile daha karanlık geliyordu. "A-anlamıyorum dede..." dedim ve yutkundum. Beni hiçbir yere götürmezdi, bunu yapamazdı. "Neden gideceğiz?"

"Anlamıyor ayağına yatma!" diyerek üzerime adeta kükrediğinde, yerimde sıçradım. Sesi, boş apartmanında dalgalı bir hâlde yankılandı. Sanki yer titremişti. Ardından devam etti. "Evlili olduğun adam bir mafya! Bu evliliğin sürmesine izin vereceğimizi mi sanıyorsun?!" Sesi yükseldiğinde daha da çatılan kaşlarıyla ağızından zehir püskürtüyormuş gibi gürlemesi beni daha da ürpertmişti.

Bir an afillasam da ardından yananları, bana yaşattıklarını düşündüm. Beni Aras'ın hayatının tam ortasına atan, ıssız bir akşam vakti, başıma neler geleceğini düşünmeden sorgusuz

sualsiz sokakta bırakan bu adam, dedemin ta kendisiydi. Şimdi nasıl olur da hesap sorar gibi beni, hayatımda ilk defa yanında kendimi değerli hissettiğim adamdan, Aras'tan almaya çalışırdı? Buna izin vermezdim.

Yüzüme sahte bir gülüş yerleştirdim. "Şimdi tni aklına geldi torununun nasıl bir insanla evli olduğunu sorgulamak?"

Dedeme nasıl böyle bir cevap vermişti bilmiyordum. O da bunu beklemiyor olacak ki, ilk önce kısa bir an bir şey söylemedi. Kaşlarının kendiliğinden hareketlendiğini gördüm, bu, öfkeliendiğini ve öfkesini tuttuğunu gösteriyordu. Ardından burun kanatlarını genişleterek bir nefes aldı ve sıkıdığı dişlerini araladı. "Biz nereden bilelim? Adamın peşine takılan sensin. Hem, kendini bize galeri sahibi olarak tanıtmadı mı? Haberler olmasa öğrenmeyeceğiz. Etrafımızdaki insanlar ne der biliyor musun? Şimdiden benden ev almak istemeyen..."

Son cümlesi, gözlerimin kocaman açılmasına ve bütün öfkemin taşmasına vesile oldu. "Derdin o değil mi?" diye araya girdim dilime taşan siniri dışarı vurmaktan çekinmeden. Sesimde büyük bir hayal kırıklığı gizliydi. "Bu olay yüzünden ev satışların azaldı. Ben umurunda mıyım, hayır! Gelmiş kiminle evli olduğumu sorguluyorsun... Buna hakkın var mı, hele ki Aras'la evlenmene sen sebep olmuşken?! Bir an... Bir an gerçekten, vicdan yapıp geldiğini sandım, sevinecektim... Ama sende o yok, sen yalnızca kendi menfaatlerini düşünen, parasını da sevgisini de kimseye göstermeyen, çıkarcının tekisin!"

"Düzgün konuş!" dediğinde havaya kalkan eli yüzümü bulacaktı ki refleks olarak gözlerimi kapatıp başımı yan tarafıma eğdim. Birkaç saniye öylece bekledim. Yalnız suratımla buluşan bir el olmamasıyla, gözlerimi açtım. Gözlerimi açtım ve dedemin bana kalkan elini bileğinden sıkıca tutup engelleyen bir başka el gördüm.

Aras.

"Ona vurmayı denemeyin."

Dedem şaşkınca Aras'ın sinirden damarları belirginleşmiş suratına bakarken Aras, dedemin elini ağır ağır yere indirdi.

Dedemin çenesi, ne diyeceğini bilemezmiş gibi kasıldı. Bir

Aras'a bir de bana baktı, kafasını ağır ağır salladıktan sonra tükürürcesine konuştu. "Eğer bugün benimle gelmezsen, bir daha kapınızi geçemezsin."

Aras benden önce davranıp kolunu önüme uzattı ve dedemle aramıza bir engel oluşturdu, sonrasında beni hafifçe içeri itti. Benden bir adım öne geçti ve sesini tekrar duyurdu. "O benim karım ve seninle hiçbir yere gelmiyor. Gelemez."

Aras'ın sırtı nedeniyle dedemin sinirli yüzünü göremiyordum. Lakin yine de cümlesini işittim. "Öyle mi...?" dedi sorar gibi, sonra devam etti. "Pekâlâ, ne hâli varsa görsün. Şunu bilin ki, bundan sonra Eylül adında bir torunum yok."

Gözlerim çoktan sulanmıştı. Art arda iç çekişlerim nefes almama fayda sağlamıyordu. Dedemin uzaklaşan adımı seslerini duyduğumda Aras çok geçmeden kapıyı kapattı. Kalbim hissettığım acıdan, gözlerindeki değersizliğimden dolayı sızlayıp solumumu engelliyordu. Gözpınarlarımı beni dinlemeden açıldıklarında kendimi taşıyamayacağımı düşündüm. "Dizlerimin bağı çözüldü," derlerdi ya hani, işte tam öyle olmuştu. Bedenimin devrileceğini hissettim.

Beni tutan yine o el oldu. Bir anda hayatıma giren ve girdiği saniyeden itibaren beni koruma hissiyatıyla dolan el... Boğazımı düğümlenirken ona sığındım. Kolunu omzumaya doladı, başımı göğsüne yasladım. Gözyaşlarım siyah tişörtünü üzerinden akıp geçerken, "Beni reddetti..." dedim kırık, aynı zamanda kısık sesinle. "Ben- beni düşünerek geldiğini sandım, yi-yine tek düşündüğü kendi menfaatleriymiş... Niye beni sevmiyor Aras, ben ona ne yaptım?" Bir şey söylemedi, ancak dudaklarını sağla-rımın üzerine bastırdı. Kokumu içine çekti, sırtını saran kolları asla gevşemedi.

Gözlerimi kapatarak düğümlenen boğazımla kendimi zorlayıp hızla ondan ayırdım. Bir kez daha acizliğime tanıklık etmesini istemiyordum. Gözlerimi elimin tersiyle silerek ona arkamı döndüm. "Lütfen gelme..." deyip burnumu çektikten sonra ekledim. "Yalnız kalmak istiyorum." Sesimi ona duyurduktan sonra, söyleyeceklerine kulak asmadan odama doğru koyar adımlarla ilerledim. Bana itiraz etmedi, peşimden gel-

medi. Anladığını biliyordum, yüreğimdaki yangını hissettiğini biliyordum.

Odanıdan içeri girdikten sonra, kapıyı kilitleyip bızla yatağıma yürüdüm. Uzun zamandır üzerinde yatmadığı yatağına tozperembe yorganını sıyrarak içine girdim. Biriken hıçkırıkları beni boğuyordu. Burnumu çekme ihtiyacı hissettim. Yas-ışının yüzeyi sulanırken dudaklarımı birbirine bastırıp hıçkırığını dindirmeyi denedim. Boğazımda yuva kuran mih beni sıkıyordu. Acı içerisinde dişlerimi sıkarken anneannemi düşündüm. Onu sahiden bir daha göremeyecek miydim? Bu dünyada bana sevgisini eksiksiz hissettiren, tıpkı bir anne gibi her şeyden koruyan o şefkatli kadını bir daha göremeyecek miydim? Onunla konuşup dertleşmeyi yok sayabilecek miydini sahiden?

Öte yandan... Aras...

Beni kendine bu denli bağlanmışken ondan ayrılmayı göze alabilir miydim?

Beynim zorlanıyordu, iki tarafı da kendini galip getirmeye çalışıyordu ve bu içimde büyük bir ağrıya sebebiyet veriyordu. Ahhalim pek iç açıcı sayılmazdı. Yatakta sırtüstü dönerek akıma-ya devam eden hulanık gözlerimle tavanı süzdüm.

Çocukluğum geldi gözlerimin önüne, dedemim Çınar'la ilgilenişi ve benim onlara imrenerek bakışım... Her kış, mutlu olduğu nadir anlarda gülerek Çınar'a attığı kartoplarından sadece birini bile olsa bana atmasını isteyişim... Ama bu isteğimin hiçbir kış gerçekleşmemesi... Kartopu savaşı yapan ailelere özenen bir kız çocuğuydum ben. Daha doğrusu içinde aile bulanan her şeye özenen bir kız çocuğu... Korkak, polyanizme sahip... Saf.

Benim senden isteğim biraz alakayken dede, neden sen bana hep kocaman ilgisizlikler bahçettin?

Odanın kapısı tıklatılana kadar ne kadardır ağladığımı bilmiyordum. Kolumla gözlerimi silerken, kulaklarımı bana yönelttilen sese diktim.

"Eylül... Ben çıkıyorum." Aras'a ses vermedim, biraz sonra tekrar konuştu. "Gece gelmeyebilirim. Ama... Eda'ya haber verdim. Burada kalacak." Yine bir şey söylemedim. Ağlak sesimi

duymasını, bitkin halini görmesini istemiyordum, bu yüzden olduğum gibi durarak çıkmasını bekledim.

Tık.

Tık.

Tık.

"Eylül, iyi misin?"

Gözlerimi açar açmaz, içimin neye sıkıştığını bildiğim aklıma gelmiş, Eda'nın kulaklarına dolan sesiyle pekişmişti. Başım, içerisinde bir rock müzik grubu tüm gece konser vermişçesine ağrıyordu. Elimi alnıma koyup sırtımı yatak başlığına yasladım ve uykulu sesimle konuştum.

"Eda, ecza dolabından bana ağrı kesici getirir misin?"

"Tamam canım... Ama kapıyı aç, ne dersin?"

Kapıyı kilitletiğim aklımdan tamamen çıkmıştı. Eda'nın içeri girmesi için açmam gerekiyordu haliyle. "Peki, açıyorum..." dedim bu yüzden ve Eda'nın uzaklaşan adımlarını sesleriyle beraber zorlukla yataktan kalktım. Zar zor adımlarla kapının kulpunu çevirip çıkan "ın" sesiyle kilidin açılmasını sağladım. Tekrar yatağıma dönerken arkamdan Eda'nın geldiğini işittim.

"Neyin var senin?" Ben yatağıma girdiğimde o, yüzü bana dönük bir şekilde yanıma oturdu. Elindeki su bardağını ve ilacı uzattığında beklemeden aldım. Ilapın acısı dilimde yer etmeden suyu içerek yuttum. Ve Eda'nın parlak el gözlerine baktım.

Olayı söylemeye çalışırken tıkağımı, kelimeler zihnimde savrulurken toparlayamadan ağlamaya başladım. "A-Aras'tan ayrıl-mamı istiyor. Beni... Reddetti." Hiçkırıklarımı boğazımı tıkadı.

"Bekle bekle..." dedi Eda. "Neden?!"

"Yaptığı işleri öğrendi..." dediğimde kolları beni sardı ve, "Ağlama," diye mırıldandı.

"Eylül... Eninde sonunda öğrenecekti güzelim."

"Ama... Hiç mi düşünmedi? Benim Aras'la evlenmeme neden olan o."

"Tam olarak o sayılmaz, siz o sıra sevgili değil miydiniz zaten?"

Ailem, yakınlarım evliliğin gerçek yüzünü gördüklerine göre Eda'ya olayları anlatmaktan artık bir zarar gelmezdi. "Biz Aras'la hiçbir zaman sevgili olmadık."

Bu cümleler karşın Eda'nın iri gözleri far görmüş tavşan gibi açıldı. Ardından, "Ne?!" diye bağırdı. Bense yaşadığımız olayları en başından, tüm gerçekliğiyle anlattım.

Eda belli bir noktaya bakarak, "Bunları nasıl bana söylemezsin?" derken şaşırmış gibiydi. Bakışları tekrar bana çıktı. "Beni de geçtim, bunları nasıl kimseye anlatacazsın, bunca şeyi içinde nasıl taşıdın Eylül? Nasıl dayandın?"

"Zaten ayrılacaktık," deyip burnumu çektim. Parmaklarımı la oynamaya devam ediyordum. "Akrabalarım Aras'ın kınkığını öğrenmeden tertemiz ayrılalım dedik. Kimseye söylemedik olayların iç yüzünü. Yerin kulağı vardır diye..."

Kafasını anlamamış gibi salladı. "Peki... Ayrılacak mısınız? Yani bu evlilik hâlâ formalite mi?"

Derin bir nefes alarak beyaz tavana baktım, ardından dudaklarımı araladım. Paris'ten sonra, gerçek bir evlilik teklifi almıştım, artık formalite değildik. Bu saatten sonra, Aras'tan ayrılmazdım. "Sanırım artık gerçekten evliyiz..." dedim düşüncelerime sığınarak.

Rahatlamış gibi bir nefes verdi, daha sonra tebessüm etti. "Eylül, çok şey yaşamışsın ama..." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Olaylara iyi yönünden bak ve ağlamayı bırak. Artık kendi aileni kurma fırsatın var..."

Gözlerim dolduğunda yatağımın içine sindim. "Eda, biraz yalnız kalabilir miyim? Hem, uyku var... Uyuyacağım."

"Bak ya..." dedi ayağa kalkmadan. "Kızım Aras'ı düşünsene biraz. Adamın hali o kadar birkindi ki... Şauki cenaze görmüş."

"Ağzından yel alsın," dedim yatağa daha fazla sinerken ve ağrı kesicinin etkisi üzerine ağırlığını verdiğinde tekrar gözlerimi kapattım. "Çıkarken kapıyı kilitle ve ona iyi olduğumu söyle. Beni böyle görmesini istemiyorum."

Yorganı tamamen başına çektiğimde Eda'nın son söylediği, "Ah Eylül ah..." olmuştu.

Ertesi Sabah

"Eylül..."

"Aras girme," dedim bilmem kaçınıcı kez, onu görmeye hâlâ hazır değildim. Depresyon modundan çıkmaya hâlâ hazır değildim. Kendimi güçlü gösterecek hâlim yoktu.

"Ya sen çıkacaksın ya ben gireceğim ne dersin?"

Kaşlarımı çarp yattığım yatağa iyice sinerek dizlerimi karnıma doğru çektim. "Karnını ağrıyor, yatmak istiyorum."

"Karnın ağrıyorsa doktora gidelim. Yatağın içinde durman seni iyi etmez."

Sanki karşımdaymış gibi huysuz bir çocuk edasıyla omuz silktim. "Eder."

"Eylül, kapıyı açacak mısın?" Sesi, giderek daha da sertleşmeyecekti. Yine de, "Hayır," dedim. Ve beklemediğim bir yanıt aldım. "Peki..."

Başta şaşırırsam da ses çıkarmayınca gıruğunu anlayıp rahatlayarak tekrar yatmaya koyuldum. Fakat bu rahatlığım en fazla beş saniye sürdü. Kapıdan gelen gürültülü ses beni bozguna uğrattı ve kafam, istemsizce kapıya doğru döndü. Düzeltiyorum, Aras'a doğru döndü. Çünkü karşımda kapı falan yoktu. Aras, kapıyı kırmıştı ve tüm heybetiyle karşımda duruyordu.

Ben ağzım açık bir şekilde, bir açığı kapıya bir de ona bakarken o bana doğru yaklaştı ve, "Kalk," dedi itiraz istemezcesine. "Dışarı çıkıyoruz."

Tiştürümün altından omuzlarımı kaldırıp indirerek huysuzca reddettim. "Evde kalmak istiyorum."

"Bu kasvetin içinde durmanı istemiyorum." Başucuma kadar geldi, ardından yatağın kenarına oturdu, elini çeneme koyup hafifçe kendine bakmamı sağladı. "Yas tutmana izin vermiyorum Eylül, bundan sonra senin ailen benim. Başka hiçbir şey için ağlamana izin vermiyorum. Anladın mı? Bu adam seni asla terk etmeyecek, üzmemeye de çalışacak, belki burada pek başarılı sayılamaz ama deneyecek."

Başparmağı gözümünden süzülen bir damlayı sildiğinde burnumu çekerek kızarık gözlerimi, söylediği cümlelerle içimi ye-

şerten adının sinüsiyah gözlerinden ayırmadan, "Niye üçüncü tekil kış ağzından konuşuyorsun?" dedim.

Baktıkça bayranı olduğum suraın dudaklarında çarpık gülümsemesi yansıdı. "Kendim gibi söyleyince fazla romanik oluyor."

Gözlerimden süzülen tuzlu yaşlarla beraber gülümsememe engel olmadım. Elimle tekrar yüzümü sildikten sonra başka yöne bakıp, "Güldürme beni. Üzgün olmam gerekiyor," diye huysuzlandım.

"Hazırlanman gerekiyor."

"Yatmam gerekiyor," diye direttim.

"Koca sözü dinlemen gerekiyor," diye üstelodi

"Karnım ağrıyor."

Kara gözleri kısılup hafifçe sızlayan karnımın üzerine gitti, sonra tekrar yüzüne baktı.

"Bahanelerini anlayabilecek kadar seni tanıdığımı düşünüyorum güzelim. Şimdi mızızlanma ve ayağa kalk."

"Aras..."

"Peki... Sen bilirsin..." Gideceğini anlayarak yatağın iyice içine sineceğim sırada koltuk altlarında ve bacaklarımda hissettiğim ellerle dudaklarımdan minik çapta bir çılgılık çıktı.

Bedenim yataktan havalanırken, "Aras... Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seni dışarı çıkarıyorum."

"Delirdin mi? Eşofmanlarımlaytım. Bırak beni."

"Umurumda değil." Bana bakmadan ilerlemeye devam ediyordu.

Uzun holü geçip dış kapının önüne geldiğimizde, tam çıkacakken, "Niye hüznümü yaşamama izin vermiyorsun?" diye sordum. Sesime öfke kırınları da yerleşmişti.

"Sadece üzgün değilsin, aynı zamanda simirlisin de. Ve şu aptal yataktan yatarak hislerini yenemezsin, sadece içine hapsedersin."

"Nasıl yeneceğimi..." Karnıma saplanan sızıyla gözlerimi kısıtım, arlından devam ettim. "Benden iyi mi biliyorsun?"

Kapıyı kapattı ve, "Evet," dedi aynı dik başlılığıyla.

"Delisin sen," dedim hayretle başımı sallarken.

"Delirttin, güzelim." Asansöre bindiğimizde söylediği cümle yüzümü güldürmüştü. İçerideki iki orta yaşlı kadın bizi süzdükten sonra, içeriğini anlayamadığım bakışlarla birbirlerine baktılar. Belki konuşacaklar, belki de apartman dedikodusu için bir malzeme oluşturacaklardı. Açıkçası, pek umursayacak halde değildim.

Asansör açıldığında hızlı adımlarla beni dışarı çıkardı. İlk rüzgâr yüzüme vururken temiz havanın bana iyi geldiğini fark ettim. Mat siyah Range Rover vale yardımıyla önümüze geldiğinde beni yere bırakarak kapıyı açtı. Emir kulu tavrıyla öne oturdum. Valodan anahtarı alıp şoför koltuğuna oturur oturmaz arabayı çalıştıracağı sırada içime dolan istekle, "Aras..." dedim, kafasını bana çevirip gözlerimizi buluşturdu. "Arabayı ben kullanabilir miyim?" diye sordum.

Kasları çatılırken, "Otur," dedi şaşlonca, ardından el frenini çekip kapısını açarak dışarı çıktı. Ben de kendi tarafındaki kapıyı açarak ayaklarımı asfalt zeminle birleştirdim. Kendimden emin adımlarla şoför koltuğuna geçtiğimde, uzun zamandır yapmadığım bu işin beni oldukça mutlu edeceğini hissedebiliyordum. Aras yanıma oturduğunda, beklemeden gaza basarak sürmeye başladım.

"Eylül yavaş."

Evet, biraz ayarsız olduğum doğrudur.

"Hamlamışım," dedikten sonra, daha dengeli bir halde sürmeye devam ettim. Sitenin güvenlik barikatlarını geçmemizin ardından biraz daha gaza basıp otobanda istediğim hıza çıktım.

Biraz sonra gözlerim, yan tarafımızdan korna çalarak geçen sıra sıra arabalara ilişti. Araçların camlarından bir sürü insan dışarı çıkmıştı ve ellerindeki sarı lacivert bayrakları sallayıp marşlar söylüyorlardı. Bu konvoyun tuttuğum takıma ait olması, içimdeki hevesi anında dışarı çıkardı. "Aa! Fenerbahçe konvoyu!"

Dikkat çekmek için sarı lacivert bayraklarla döşenmiş arabalara korna çalarırken, "Aras..." dedim ve gözlerimi bir anlığına yoldan çekip ona baktım. "Aralarına katılalım mı? Şampiyonlar ligi maçı var akşam."

"Eylül, o konvoydakilerin hepsi erkek."

"Ne olacaktı?" dedim yol ayrımına yaklaştığımızda tekrar yola bakarak.

"Günümüzün kanlı bıçaklı bitmesini mi istersin?" derken camını sonuna kadar kapattı ve klimayı açtı.

Aldığım yanıt karşılık, mutsuzca nefesimi verdim ve omuzlarımı düşürdüm. Söylediği olası bir ihtimaldi bu yüzden uzatmadım ve dudaklarımı öne doğru bükerek, "Nereye gidiyor?" diye sordum.

İşaret parmağıyla yolu gösterdi. "Düz devam et."

Geldiğimiz yer, Aras'ın içinde her şey bulunan dövüş salonuydu. Bu sefer, içeriye herkes varken girmiştik ki, Allah'tan yol kenarında bir mağazada durup hem üzerime daha usturuplu kıyafetler alıp hem de suratıma daha düzgün bir hâl verebilmiştim.

Aras Karahanlı'nın kırmızı odası bu sefer doluydu, içerideki kalabalıkta neler olduğunu merak ettim. Bize sırtları dönük insanlar birbirine karışan sesleriyle tezahüratlar ediyorlardı. Bir olay olduğunu anlamak zor değildi.

Kendi kendime düşünmek yerine, Aras'a bakıp, "Neler oluyor?" diye sordum.

"İçeride meydan okuma varmış," diye yanıtladı beni. Sonrasında, anlamadığımı anlamış olacak ki cümlesini açtı. "İki kişi dövüşüyor yani."

Gözlerim büyürken merakla ilerlemeye devam ettim, insanlar Aras'a yol verdiğinden dolayı en öne geçebilmiştik. Ringin önünde dövüşen iki kızdan bize yüzü dönük olan sarışını tanı mıyordum, bir çember oluşturunca döndüklerinde diğerinin yüzünü görebildim. Gözlerim buğday teni, mavi gözlerini seçtiğinde, dudaklarım şoke olmuş bir vaziyette açıldı. Rakibini güçlü yumruklarıyla pekmeye çeviren bu kız, Hazal'dan başkası değildi. Aldığı gardıyla rakibine güçlü bir yumruk daha geçirdiğinde karşısındaki sarışın kız baygın bir vaziyette ringin minde-

rine düştü ve elini pes eder gibi kaldırdı. Buna karşılık Hazal, yükselen coşkulu alkışlarla beraber yüzüne büyük, kendinden emin bir gülümseme katarak yumruklarını havaya kaldırdı.

Elindeki boks eldivenlerini çıkarıp kenara attıktan sonra uzun bacaklarını kullanarak kendisine yönelen övgülerle aşağı indi. Bize doğru geldiğinde yanımızda duracak sandım. Fakat o sadece, "Selam," dedi ve ikimizden de bir yanıt beklemeden yanımızdan geçip gitti.

Güzel, ben de bunu istiyordum zaten. Galiba kullanmaya başlamıştı.

Hazal çıkar çıkmaz Aras'tan yükselen, "Herkes salonu boşaltın," lafına kimseden aksi bir tepki gelmedi. Zaten ona tepki göstermek, biraz yürek isteyen bir olaydı. Zannımca burada o kadar büyük bir yüreğe sahip kimse de yoktu. Kızlı erkekli grup bir koyun sürüsü misali dağılırken, yanımızdan geçenlerin Hazal hakkında konuştuklarını duydum. Birkaçıyla göz göze de gelmiştim.

"At gibi kız be."

"Öylesi bizi bulmaz." Ne yalan söyleyeyim, Hazal'a yönelik övgü dolu cümleler söylenirken rahatsız olmuşum.

"Hazal'ı istemeyen adam bununla evlenmiş." Bir çift kahverengi göze sahip kızın, yürürken arkasını dönüp çekinmeden, duyduğumu bile bile yanındaki kızla beni çekeştirmesiyle yüzüm sert bir tokat yemiş gibi hissettim.

Ardından kafamı kaldırıp Aras'a bakıp ağız ucuyla mırıldandım. "Gerçekten mi? Haklısın şimdi evde olduğumdan daha iyi hissediyorum."

Aras ise, "Ne?" diyerek kısılan gözleriyle bana baktı. Anlaşılan o, konuşmaları duymamıştı.

Yine de herkes dağıldığında, "Niye buraya geldik Aras?" diye sordum.

Beni cevaplamadan önce derin bir nefes alıp düz bir şekilde yürüdü. Eline kırmızı boks eldivenlerini ve kumandayı aldı. Kumandanın tuşuna basarak kum torbasını önüme kadar getirdi, eldivenleri bana doğru attı. Ani bir refleksle tuttum, fakın hâlâ anlamış sayılmazdım.

"Sindirilerini boşaltmak için."

Cevabıyla beraber, biraz durduktan sonra kafa sallayarak el-divenleri elime geçirdim. "Varma konusunda serbesim değil mi?"

"Kendini incitmemen dışında, bugün bir kural yok."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip nefes alıp verdim.

"Pekâlâ, başlıyorum."

"Tamam," der gibi başını salladı. "Başla."

O an, hütün gücüm ellerimin üzerinde toplanmış gibi elimi havaya kaldırarak yumruğumu torbaya geçirdim.

Sol.

Sağ.

Sol.

Sağ.

Vurdukça torba insan halini alıyor, vurdukça torbadaki yüz-ler değişiyordu. Bir an Hazal oluyordu, bir an o az önceki sözü söyleyen kız, bir an haksız yere bana bağran öğretmenim... Ama hayır, hiçbir zaman torbamin üzerindeki yüzü dedem olarak hayal edeniyordum.

Edemezdim de zaten. Doğrusu da buydu, her ne yaşarsak yaşayalım o, benim ciğerimin bir parçasıydı.

Aklımı dağıtıp karşımdakinin kendi saf, iyi niyetli, her şeye karan, kimseye kin tutamayan yönüm olduğunu düşündüm. Bu sefer yumruklarım daha seri ve sert bir hâl aldı. Nefes alıp verişlerim hızlanırken yaptığım şeyden daha fazla zevk aldım. Dudakların iki yana açıldı, kahkaha atınama mani olmadım.

Vurdum, vurdum, vurdum.

Nihayet kollarımı güçsüzlüğünü ilan edince son vuruşumu da yapıp yere çöktüm. "Aras... Bu süperdi!" Sık nefesler alıyordum. Kahkahaların hana tekrar eşlik ederken "Sanki bir ton kötü insanı dövdüm," dedim ve tekrar güldüm. "İçimdeki psikopatı çıkardın kocacığım, teşekkür ederim."

O da güldü. "İşte şimdi gerçek bir Karahanlı'sın Eytül Hanım."

"Tabii ya..." dedim tebessümümü dindirmeden. Çenemi dikleştirip ekledim. "Ben, Eytül Karahanlı'yım." Uzattığı elini kavradım ve beni ayağa kaldırmasına imkân sağladım. Kuvve-

tiyle kuvvetsizliğim birleşince ıpık bir müknaş gibi göğsüne yapışmam kaçınılmaz oldu.

"Eylül Karahanlı," diye mırıldandı ılık nefesiyle kulağıma doğru. "Bir kum torbası seni bu hale getirtmemeli, daha yapacaklarımız var."

Kollarımı boynuna dolayarak içimden geldiği için kısa sakalların çıktığı yanına sıcak bir öpücük kondurdum. "Şimdiden iyi oldum bile... Çok teşekkür ederim."

Dudakları bana yöneldiğinde elektrik çarpmış gibi çekildim. "Terliyim."

Kafasını olumsuzca sallayarak enseme elleriyle tuttu, ardından dediğimi umursamadan dudaklarını alnıma bastırdı. "Teşekkür etme güzelim," dedi ve geri çekilerek elimi kavradı. "Haydi, biraz ateş öğrenmenin zamanı geldi."

Öğle yemeğinden sonra gri rengin hâkim olduğu ateş yerine geldiğimizde yine içeride kimsenin olmaması içimi rahata erdirmişti. Aras'ın verdiği kulaktığı kulağıma geçirdikten sonra bana uzattığı siyah, aramızda pek güzel anılara şahit olmayan silaha baktım. Bir şeyleri isabet ettirme konusunda berhattım ve yine rezil olacağımı düşünerek gerilmiştim. Yine de el mahkûm, tabancayı elime aldım. Ardından iç içe çemberlerden oluşan hedef tahtasına doğru döndüm. O sırada Aras arkama geçti.

"Silahımı hedefe doğru tut," dediğini yaparak iki elimle kavradığım silahı kaldırdım.

"İlk atışı beraber yapalım," diyerek biraz daha yaklaştı ve o da tuttuğum silahı iki elimin üzerinden kavradı. Çenesi başıma değerken, "Sadece hedefe odaklan," dedi. Dedi demesine ancak benim aklım yakınlarımızdaydı!

Bir anda parmaklarım arasından kayıp giden patlama sesiyle sıçradım. Kalp atışlarım hızlanırken beni azarladı. "Eylül aklın nerede? Hedefe odaklan dedim."

Kaşlarımı çatarak aynı şekilde karşılık verdim. "Çok yakınımdasın, böyle ateş edemem uzaklaş."

“Tamam, aklını başından aldığımı unutmmuşum.”

Benden uzaklaşırken söylediği alay dolu cümleye karşın, suratıma kırmızı kan hücrelerinin kaynayarak yükseldiğini hissettim. Göz kırptığı an gözlerimi ondan kaçırdım ve kirpiklerimi birbirine yaklaştırıp, “Çok komik,” dedim. Sonrasında trip atar gibi tekrar önüme döndüm. Arkamdaki keyifli gülüşünü sezebiliyordum. Benimle alenen dalga geçiyordu ve böyle bile olsa en ufak cümlesi beni etkiliyordu. Laf cambazı. Gözlerimi kapatıp açarak tekrar kendime gelmeyi denedim ve hedefe odaklandım.

Bacaklarını omuz hizasında açıp tabancanın kabzasını dik-katli bir şekilde kavradıktan sonra, namlunun ucunu atış çemberlerine doğru tuttum. Aras’ı kendimden uzaklaştırmış olsam da, aklım hâlâ sadece hedefi düşünemeyecek kadar doluydu.

Yutkunarak tabancayı suratımdan biraz daha uzaklaştırdım, ardından hızla tetiğe bastım. Basar basmaz uyguladığım kuvvet beni geriye sendeletirken toparlanmak için birkaç saniye daha durdum. Hedef tahtasında en ufak bir hareketlenme olmadı-ğundan atışım kurşunun hedefin yanından bile geçmediğini anladım. Cesaretimi toplayıp yine, yine ve yine ateş ettim fakın kurşunlardan biri bile çembere isabet etmemişti. Kurşunlarımı bitirince, arkamdan tanıdık kadın sesini duydum.

“O kadar atışın ardından hiç değilse bir kere en azından hedef tahtasının en dış çemberini kurşunlamalıydın.” Söylediği cümleye karşılık düşük omuzlarımla arkamda, aynı zamanda Aras’ın da arkasında duran Hazal’a baktım. Ne zaman gelmişti? Bütün beceriksizliğini görmüş müydü?

Kırılan hevesimle “Sahi mi?” diyerek Aras’a baktığımda önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti.

“Gününde değilsin güzelim, benim de bazen isabet ettiremediğim oluyor.”

Aras, söylediklerinin ardından elini bana uzattığında silahı verecekti. Hazal araya girip Aras’a uzattığını silahı hızla aldı. “Bakalım ben gününde miyim?”

Hazal atış yerine giderken Aras kolunu omuzuma atarak, “Biz gidelim,” dedi.

İtiraz eder gibi başımı salladım. “Nasıl yapacağımı görmek istiyorum.”

Ve Hazal'ı izlemeye koyuldum.

Kulaklığı kulağına yerleştirdi, hedef tahtası yenilenirken boynunu kutlatı, bacaklarını omuz hizasında açtı, ardından vıslı hedef tahtasına yöneltip korkusuzca ateş etmeye başladı. Kılı bile kıpırdamadan bitirdiği mermilerden sonra önüne gelen hedef tahtasının kâğıdını çıkararak bize gösterdi.

"Onda sekiz!"

"Teorik olarak onda on yapmalıydım," dedi Aras, Hazal'a karşılık tıpkı onun gibi. "Yıllardır çalışıyorsun." Bu cümleye, kendini tutamayıp sesli bir kahkaha attım.

Hazal'ın yüzü kırmızıya döndü. Bozuncuya vermemeye çalışsa da her şey kabak gibi ortadaydı. Biraz sonra dudaklarını araladı. "Güntümde değilim diyelim."

"Öyle diyelim," dedi Aras hiç uzatmak istemiyormuş gibi ve elimden tutarak beni çıkışı götürmeye başladı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum henüz odadan çıkmadan, biraz da Hazal'a nispet eder gibi.

"At binmeye ne dersin?"

Büyük bir hevesle, "Süper olur derim," dedim.

"Eylül, atla yarışa var mısın?"

Ben Hazal'ın arkamdan söylediği cümleye yanıt verecekken Aras benden önce davrandı. "Yok, Hazal."

"Aman da aman, karısı için de endişelenirmiş..."

Nihayetinde kendimi tutamadım ve başımı arkama çevirip, "Sen bugünkü enerjini tüketmedin mi ya?" diye sordum şu güzel günde gözüme diken olmayı başaran Hazal'a.

"Yok canım ya, birkaç kişiyi daha alt etmem gerekiyor, yetmedi," diyerek eliyle omzuna düşen saçlarını savurdu. Ardından, "Neyse, ben at yarışı için de dişime göre birini bulurum," deyip beni geçti ve hızlı adımlarla sanıyorum atların yanına doğru gitti.

Arkasından bakarken kendimi, "Ne uyuz bir insan bu ya," demekten alıkoyamadım.

"Seni kuskandırıyor."

Aras'ın söylediğiyle beraber, kirpiklerim birbirine yaklaştı. "İyi de neden, güzel bir yüze vücuda sahip. Benden üst-"

"Senden tıstın falan değil," diye böldü cümlemi. "Kendisinin de olmayan bir şeye sahipsin, kocaman bir kalbe."

Kalbimin tam içine, yüreğindeki ateşin kıvılcıklarının yol-lanmıştı yine Ateşin Oğlu. Dudaklarının nazif bir şekilde kıvrılmasına engel olamadım ve ona döndüm. Gözlerini, kapka-ra gözbelceklerinin tam ortasına odaklandı. İçinden geçenleri bekletmeden dışına vurdu. "Bir de sana salılsın, hance bu yüzden."

Aras'ın gözlerindeki duygu değişimini fark etmiştim, bu se-ser yemin ederim fark etmişim. Yutkunduğunu da, boğazında-ki belirgin çıkıntının kalkıp inmesiyle anladım. Gözleri benden çekilip etrafı inceledi. Ardından tekrar beni bulduğunda eli yanağına çıktı. Başını hafifçe eğdi. "Kalabalık bir yerde olmama-lıydık."

Fısılsıyla beraber, kalp ritimimin hızı artış gösterirken ya-naklarına ısı nüksetmişti. Hiçbir şey anılatmamış gibi saf saf, "Neden?" diye sorduğumda, Aras herneyaz dişlerini göstere-rek sırıttı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

O sırada telefonunun çaldığını duydum. Elini yanağından çekip pantolonunun cebine sıkıyordığı telefonunu çıkardı. Ek-rana baktığında gözleri kısıldı. Telefonunu yanıtlamadan önce, içerisinde insanların atlara binip seyisler eşliğinde ilerledikleri alanın kapısını açtı ve elini omzuma koyup, "Sen atını seç, ben geliyorum," dedi.

Dediğini yapıp gitmek yerine, "Kim arıyor?" diye sordum. Önemli olduğu belliydi.

"Bizim çocuklardan. Açmam gerekiyor güzelim, geliyorum hemen," dedi ve ikinci bir cümle beklemeden telefonu açarak ilerledi. Aramızdaki iletişim ilk tanıştığımız andan bu yana epey gelişmiş olsa da, Aras'ın gizemini kaybettiği asla söylenemezdi. İçinde bulunduğu durumla ilgili bana anlatmadığı çok şey ol-duğunu biliyordum, fakat soramazdım.

O uzaklaşırken, daha fazla bu şekilde beklememin iyi ol-mayacağını düşündüğümünden dediğini yapıp içinde atların bu-lunduğu haranın kulübesinin kapısını açarak içeri girdim. Ter-zek kokusu atlardan önce karşılaştı beni.

Sıra sıra dizilmiş olan atların önünden geçerken hangisini seçeceğimi düşünüyordum. Hepsi de birbirinden güzellerdi. Fakat birine daha çok içim kaynamıştı. Önünde durduğum atın tüyleri koyu kahverengiydi. Kulaklarından sırtına doğru uzayan yelesi ve kuyruğu ise neredeyse siyahtı. Bir attan çok, siyahi, güçlü bir gövleyi andırıyordu.

"Boşuna bakma canım, o ata binemezsin." Ben, geniş hül-yalara dalmış gibi neredeyse hayranı olduğum ata bakıyorken arkamdan işittiğim bu ses zihnimi dağıtıp kendisine bakmamı sağlamıştı. Gördüğüm, askılı dar bluzunun üzerinden kollarını göğsünde birleştirerek bana doğru emin adımlarla yürüyen beden, Hazal'dan başkası değildi. Attığım her adımda bu kıızı görmek sinirlerimle epeyce oynamıştı. Kız, sürpriz yumurta gibi her yerden çıkıyordu.

Tam karşıma geçtiğinde, elini atın başına atıp atı sevmeye başladı. Duruşumu onun gibi dikleştirdim ve kendimden emin bir hâle soktum. "Neden binemeyecekmişim?"

Hazal'ın iri dudakları sağ tarafına doğru yükseldi ve "Şu ata bir bak," dedi. Ardından mavi gözlerini benim üzerime dikti. Bedenimi baştan ayağa, üstün ırk bakışlarıyla süzdü. "Bir de kendine bak. Hâkimiyet kuramazsın." Sonrasında bakışları başımın üstünden arka taraflara yöneldi. "Bak," dedi kollarıyla arka tarafı işaret edip. "Arkada senin için daha uygun atlar var. Ya da şey," derken alt dudağını alaycı bir mahcuplukla ısırdı. "Tây demeliydim."

Hazal'a karşın gözlerim büyük bir ilgisizlikle kapanıp açıldı. Ona cevap veriyordum fakat hak ettiği türde bir cevap vermek, bana yakışmayan tarzda olacaktı. Bu yüzden oyununa gelmeyip ona en güzel cevabı bir şeyleri göstererek yapmakta buldum. Birkaç adım ötemizde atlarla ilgilenen, siyah dar pantolonunu uzun çizmelerinin içine vermiş, siyah yelege ve kasketiyle bir seyis olduğu apaçık belli olan orta yaşlarındaki kumral tenli adama baktım. "Seyis!"

Adam, gözlerini karşıdaki krem rengi tüyleri olan attan çekse de elini hâlâ atın yelesinin üzerinde tutuyordu. Yeşil bakışları benimle buluştuğunda, "Buyurun efendim," dedi. Ada-

mın yanıyla beraber, Hazal da benimle başımı adama doğru çevirdi.

Elimle, yanımdaki şövalye atını gösterdim. "Bu atı benim için hazırlar mısınız?"

Adam, çekik gözleriyle söylediklerimi idrak etmeye çalışırcasına bir ata bir de bana baktı. "Efendim elbette hazırlarım," dediğinde yüzümde Hazal'a karşı ezici bir sırıtış belirdi, gözlerim mavi irislerini bulduğunda, çenesinin kasıldığını fark ettim. Bu arada seyis konuşmaya devam etti. "Fakat Aras Bey ortalıkta yok, binmek için onu beklerseniz daha iyi olur."

Bakışlarımı adamdaki çekip haranın dışına baktım. Birkaç kişi girip çıkıyordu fakat Aras aralarında değildi. Anlaşılan gerçekten uzun ve önemli bir konuşmanın içerisindeydi ve ben bir an önce at binmek istiyordum. Dedemin çiftliğine her gittiğimizde yapmaktan en keyif aldığım aktivite buydu. Yine eskiler, zihnimde bir vertigo etkisi oluşturacakken toparlanmayı seçip, "At binmeyi biliyorum," diye yanıtladım. "Üstelik beni buraya gönderen Aras, kendisi dışarıda telefon konuşması yapıyor. Konuşması bittiğinde eşlik edecektir."

Adam başta biraz düşündü. Biraz sonra ikna olmuş gibi kafasını eğdi ve, "Pekâlâ," diyerek atın bulunduğu bölümlün çitini açtı. Bu sırada Hazal'ın arkasını dönüp, "Kıvanç!" diye gürlediğini duydum.

O, üzerine samianların düştüğü yolda uzun çizmeleriyle yürürken yine genç bir seyis -muhtemelen Kıvanç diye seslendiği kişi olacak- ona doğru koştu ve, "Buyurun efendim," dedi.

"Bana Fırat'ı hazırla," diye emrettiğinde, seyis başıyla onayladı ve Hazal bana bakmadan dik duruşuyla yürümeye devam etti.

Bu haline karşılık nefes verir gibi başımı sallayarak gülmekle yetindim. Bu kıza dayanmak gerçekten sabır isteyen bir işti ve sabrımın ne zaman tükeneceğini sahiden merak ediyordum.

Seyis, atı öne doğru bir adım ilerlettiğinde geri çekilerek alanı genişlettim. At tamamen meydana çıkmadan evvel yeşil gözlü adam elindeki kasketi bana uzattı. Kasketi hemen alıp başından geçirdim ve ipini çenemin altından bağladım. Sol dizi-

mi yukarı kaldırdığımda seyis, kaldırdığım ayağımın bileğinden tutup, "Bir, iki, üç," dedi. Üç der demez atın üzerine atladım ve yavaşça onurdum. At oldukça büyük ve uzun olduğundan kendimi bir tahterevallinin en tepesinde gibi hissetmiştim. Dedenin çiftliğinde bu kadar iyi gelişmiş bir at yoktu. Bugün garip bir deneyim yaşayacakmış gibi hissediyordum ve bu beni hafiften heyecanlandırıyordu.

Ayaklarımı üzengilere yerleştirdiğimde seyis dizgininden tutarak atı ilerletmeye başladı. Haranın çıkış kapısına gelince, "Sonrasına eşlik etmenize gerek yok," dedim. "Ben hallederim."

Seyis yine bir an düşünse de, ata binişimdeki profesyonelliğimi görmüş olacak ki, "Peki efendim," diyebildi. Bu azından at binerken özgür ve rahat olmak istedim bu nedenle adamın beni tek başıma bırakmayı kabul etmesince sevinmiştim.

Seyis dizgini bıraktığında, hâkimiyeti tamamen elime aldım ve haranın dışındaki alana yavaş ama güvenli bir şekilde çıktım. Tenimi okşayan rüzgârla beraber gözlerimi gökyüzüne diktim. Hava, sabahki parlaklığını yitirmiş, mavi göğü bulutlar sarmıştı. Anlaşılan akşama doğru bir yaz yağmuru baş gösterecekti. Yaz yağmurlarını izlemeyi, yaz yağmurlarında ıslanmayı sever bundan rahatsız olmazdım. Şimdi de bu durum beni içten içe mutlu etmişti.

"Ee, modern en özel atı aldın, benimle bir yarışa girmekten korkmazsın artık, değil mi?"

Atımla beraber sakın sakın ilerlerken yine duyduğum ve dünyadaki en sevmediğimi insan pardon, mahlûkat olduğuna kesin karar kıldığım Hazal'a baktım. Kızım sesiyle beraber vücudumdaki tüm tüyler kabarıyordu resmen!

Bindiği, sarı tüyleri olan atıyla benden daha hızlı ilerleyip önüne geçtiğinde, "Senden hiçbir zaman korkmuyordum zaten!" diye bağırıldı. Öyleydi de. Bu geri zekâlı, pardon zekâsız, kendini ne sanıyordu ki acaba?

"İspatla!" diye bağdıktan sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Benden korkmadığınızı ispatla. Tabii, eğer yapabilirsen." Ve atın dizginlerini yukarı kaldırıp sert bir şekilde kırbaçladı. At önce kişnedi, ardından tozu dumana katarak koşmaya başladı.

O an, kendime hâkin olamadım. Bedenimdeki son sabır ve umursamazlık kırıntısını da büyük bir başarıyla yok eden Hazal'ın arkasından ben de tıpkı onun gibi atını kırbaçladım. At şaha kalkarken kendimden emin bir vaziyette, "Haydi!" dedim.

Demirden nalların sertçe yere vurnasıyla oluşan seslerle, ben atı kanışladıkça at daha da hızlanıyordu. Çitlerle çevrili alandan dışarı çıkıp orman yoluna girdiğimizde, birkaç metre uzağındaki Hazal'ı gördüm ve bir kez daha, "Deh!" dedim. At, beni dinleyerek koşma gücünü artırdı.

İlavanın nızgırlı olmasının da etkisiyle, kasketin altındaki dağınık saçlarımı uçuşuyor, arada bir gözümün önüne gelse de hemen geri gittikleri için bir sorun oluşturmuyorlardı. Hazal, düz yoldan sağa girdiğinde aramızda çok az bir mesafe vardı. Atın dizginlerini sola doğru çektiğimde, sağa dönmelerini sağladım.

Şun hanımlarla beraber nihayet, Hazal'a yetiştim. Birkaç santim arkasındayken, "Senden korkan senin gibi olsun!" diye bağırdım ve o şaşkıncu bana döndüğünde, bir kez daha "Deh!" diyerek yine hızlandım.

Hazal arkamda kalmıştı. İlâhîni tahmin edebiliyordum ve bu yüzden ona bakmama gerek kalmadan kâhkahalara boğuldum. Hem atı sürüyor, hem de zafer kâhkahaları atıyordum. Hazal'ı uzun zamandır bileğimin akıyla alt etmek istemiştım ve sanırım, az önce bunu başarmıştım. Aras'ın da burada olup kazan-dığım zaferi görmesini isterdim.

Aras'ın esmer yüzü aklımda canlandığında, benim için me-raklanacağını düşünerek daha fazla ilerlemek istemeden geri dönmeyi düşündüm. Evet, ormanın bu ucu güzel ve el değme-mişti, lakin buraları pek de iyi bilmeyen benim için ilerledikçe bu kadar güzel devam edeceği söylenemezdi. Üstelik hava bo-zuyordu ve çok geçmeden yağmurların yağacağı gürleyen gökle beraber iyice keskinleşmişti.

Ormanın ilerisine gitme düşüncesinden tamamen uzaklaş-tığımda, dizginleri geri çekerek yavaşlamak ve geriye dönmek için hareketlendim. Fakat tam da o an, yanıma ne zaman geldi-ğini bilmediğim Hazal'dan, "Ben bitti demeden bitmez," cüm-leisini işittim.

Bu cümleyle beraber, ne olduğunu anlayamadan, atın hâkimiyetini kaybettiğini fark ettim. Atın ayağı, yolun kenarındaki topraktan, ormanlık uçuruma doğru kaydığında dizginleri elimden bırakmadan bir çığlık kopardım. Ancak attığım bu çığlık işe yaramadı ve bacaklarım atın üzerinden ayrıldı. Bedenim yolun kenarında, üzerlerinde rastgele taş ve odunların olduğu toprak, dik zeminden aşağı doğru yuvarlanmaya başladı. Sıruma baran taşlar ve dikenler canımı acıttı. Hayatım gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. Yolun sonuna geldiğimi hissettirdi. Ömrümün sonuna geldiğimi...

Sonunda yuvarlanışım bittiğinde acı içerisinde inleyerek gözlerimi kapattım. Gürleyen gök nihayet yağmuru serbest bıraktığını suratıma değen damlalarla hissettim. Ve son bir gayretle gözlerimi açmaya çalıştım. Ancak her şey bulanık ve buna gücüm yoktu. Aldığım nefes ciğerlerime bir iğne misali batarken, "Yardım..." dermeye çalıştım, fakat bu cümlemin dudaklarımdan çıkıp çıkmadığından emin olamadım. Derken gözlerim, sonsuz bir karanlığa girmişçesine bilincimle beraber kapandı...

Bölüm Üç

Korkmak

"Yardım..."

Sızılar... Dikenli bir yatakta mı yatıyorum? Boğazım... Boğazımı sıkıyıp...

İnleyerek kafamı yana çevirmeye çalıştım, fakat başımın içindeki ağrı buna engel olup acıyla hafifçe gözlerimi açmama sebebiyet verdi. Görüşüm birkaç saniye yerine gelemede de ıslak ve rahatsız bir yerde uzandığımı biliyordum. Yüzüme damla damla sular akınmaya devam ederken nihayet görüşüm netleşmişti. Kasvetli, gri gökyüzü yeşil ağaçları gölgede bırakmak ister gibiydi. Etrafı biraz daha süzdüm... Ağaçlar, yağmurlu; karanlık bir hava, çamurlaşmış bir zemin ve üzerinde rahatsızca uzanan ben...

Boynum... Orayı sıkıyıp çey solumamı zorluyor. Kesik kesik nefesler alırken gırtlığımı sarmalayan düğümü çıkarmak için elimi hareket ettirmek istedim.

"Ah!" Lakin elimin bir santim bile havalandırmadan sızlamasıyla bu düşüncem yerle bir oldu. Allah'ım... Her yerim ağrıyordu, ıslaktım, üşüyordum... Ben bu hale nasıl gelmiştim?

Kendimi düşünürken bir hayvana ait olduğu belli olan can çekişme tınısını duyarak başımı hareket ettiremesem de gözle-

rimle yanı tarafıma baktım. Birkaç metre uzağımda tıpkı benim gibi tüm bedeniyle yere devrilmiş, koyu kahverengi tüylere sahip bir at gördüm. Zavallı hayvanın can çektiği belliydi. Titrek nefesler alıyor, boğazından hüzün dolu, boğuk iniltiler çıkıyordu.

Gördüğüm bu acı dolu manzarayla çok değil biraz zorlandığımda, nihayet zihnimde havai fişekler patladı; Aras'la geçirdiğimiz gün, benim haraya atların yanına girişim, Hazal'ın gelişi, yaptığımız küçük at yarışı...

Oyunun galibi olarak geri dönmeyi düşündüğüm sırada, tekrar Hazal'ı görmem. Hayal meyal, yolun kenarında üzerinde olduğum atıma tekme attığını hatırlıyordum. Sontası karatıyordu, düşüşümü net olarak hatırlamıyordum lakin canımın acısı hâlâ tazelikliğini koruyordu. Gözlerim, tekrar benden daha beter görünen hayvancağıza takıldığında, "Hazal..." diye tısladım büyük bir halde. Hatırladıklarım doğru olabilir miydi? Hazal denen bu kız, bu kadar gözü dönmüş olabilir miydi? Ben, bir insanı gözünü kırpmadan tepeden aşağı yuvarlayacak kadar? Emin değildim, düşüş anım çok ani olmuştu, o kargaşada hiçbir şeyi net hatırlamıyordum şimdi.

Şimdilik geçmişe düşünmek yerine, bulunduğum andan kurtulmaya çalışmalıyım. Bu yüzden aklıma dağıtıp ayaklanmak istedim. İşin kötü yanı, havanın kararmış ve yağışlı olması, daha da kötü yanı hiçbir yerimi hareket ettiremememdi.

"Yardım... Edin..." Bağırmaya çalıştım ancak boğazımı azılı bir intihar ipi gibi saran bu göremediğim şey bana engel oluyordu. Çaresizliğime yanarken kapanmaya çalışan gözlerimi açık tutmaya zorladım.

"İmdat!" Bu kelime de bir öncekinden farklı yükselmeyişti. O an duaya sığınmak istedim, çünkü başka çarem yok gibiydi.

Allah'ın bir çıkış yolu... Allah'ım yardım et...

"Yardım edin!" Uçsuz bucaksız ormanın ortasına bağırtıyordum, hatta bağırmıyot, bağırmaya çalışıyordum. Gözlerim sulanırken daha fazla direnemedim, zihnim güçsüzlüğe yenik düşerken bir karanlığa daha yol aldım.

"Eylül, uyan..." Kafamı bir sağa, bir de sola çevirdim.

"Uyanamamı..." diye sızlandım. "Her tarafım ağrıyor."

Yüzüme değen parmaklar saçlarını geriye attı. "Hiçbir yerin ağrınuyor, ayağa kalk." Gözlerim duyduğum sestten güven alarak açıldığında, önce havanın ne kadar düzeldiğini fark ettim. Etraf en son hatırladığımın aksine oldukça aydınlık ve yeşildi. Daha sonra, sesin sahibi çekti bütün dikkatimi. Üzerime giydiği krem gömlek, dizlerinin hemen altında biten siyah kalem eteği... Yüzünde tıpkı odamdaki çerçevesinde olan fotoğrafındaki o sımsıcak gülümsemesi...

Kalbim ağzımda atarken hasretin içime hapsettği duygularla dolan gözlerime izin vermeden gülümseyerek haykırdım. "Anne!"

Simsiyah saçlarını geriye atarak yüzündeki tebessümünü düşürmeden kollarını iki yanına doğru açtı. "Buradayım kızım... Kalk, kalk sarılalım."

Başımı, "Hayır," der gibi salladım. "Kalkmam anne... Vücudum acıyor. Anne, yardım et..." Elimi uzatarak bana destek olmasını istedim. "Anne beni kaldır. Destoğine ihtiyacım var, yine... Yardım et..."

Özlemiyle kavrulduğum, şimdi huzuru bulduğum yüzünde kahverengi gözlerinin parlaklığını yitirip yaşardığını gördüm. Uzatmış elime bakarken yutkunarak dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sana dokunamam güzelim... Seni kaldıramam... Şimdi değil."

"Ne demek şimdi değil?" dedim ağlak bir sesle. Hiçkırıkları boğazına dolarken kurduğu cümle sinirime dokunmuştu, oyuncakçı elinden alınan hırçın bir çocuğun öfkesiyle patladım. "Ne biçim annesin sen? Ne kadar zorlanıyorum görmüyor musun? Niye yanımda değilsin?!"

Gözyaşları bembeyaz suratında iki değerli inci tanesi gibi süzüldü. "Yanımdayım kızım... Ben hep yanımdayım. Tıydi... Kalk ayağa..."

Başımı olumsuzca sallayarak dediğini yapmaya koyuldum. Ona şu an kızamazdım. Hava düzelmişken kalkmamalıydım, ya birazdan yine yağmur yağarsa ne yapacaktım? Bunu göze alamadığımdan kendimi zorladım, ağrıyan başımı biraz hareket

ettirdim. Doğrulacağım sıra aniden hiddetli bir gök gürlemesi işittim. İrkilerek anneme baktım, o da korkmuş görünüyordu.

"Kalk Eylül! Sen güçlüsün," dediğini yapmaya çalışırken yağmur basırdı, hava tekrar kasvetli haline bürünürken annemin canlı vücudu bir silüete dönüşüyordu.

"Seni seviyorum kızım."

"Anne!" diye bağırdım görüntüsü yok olurken.

"Anne..." Sesim hayali ormanın derinliklerinde yankılanmaya başladı.

"Anne..." Söylemeyi özlediğim bu kelime, sızlayan dudaklarımdan bir ağıt misali yayıldığında, hayali ortamdan bir ok misali gerçekliğe fırlamıştı. Boğazımdan dudaklarıma feryat eden inlemeler bedenimi istila ederken ağlama güdümü serbest bıraktım. Issız, soğuk bir ormanda tek başımaydım, ayağa kalkmaya takatim yoktu. Duyduğum tek ses rüzgârın korkunç bir şekilde kulaklarıma uğuldamasıydı. Bedenim neredeyse buz tutacak, vücuduma mesken olan çamurlar kurumaya yüz tutmuştu. Tek iyi yön, yağmurun durmuş olmasıydı. Fakat rüzgârla bir o yana bir bu yana savrulan ağaçlar, yüzüne sertçe düşen yapraklar, dal parçaları daha beter bir şey olacağını haber ediyordu. Belki bir fırtına...

Sızlayan kemiklerimle ayağa kalkmaya çalıştım. Ama vücudumu esir alan halsizlik, yine izin vermedi. Kimse yoktu, beni kurtaracak kimse yoktu. Ölümüm ıssız bir ormanda olacaktı, soğuk terler akıtıyordum. Sabahki karın ağrım şimdi hiçbir şeydi. Çocuk gibi ağlamak istiyordum, hıçkırıkları yayılsın, çaresizliğime eşlik etsin diyordum ama sizin sizin sızlayan bedenim buna da imkân sağlamıyordu. Kısık gözlerimle gökyüzüne baktım. Neden beni aydınlatacak bir yıldız bile yoktu? Çaresizliğimi görünce onlar bile sığınakları olan göğü terk mi etmişti? Kırpıklarımın üzerindeki ağırlık üzerinden geçen ılık yaşlarla hafıflıyordu. Yerdeki çamura saplanmış elim uyuşmaya başlarken duymuştum o sesi. "Eylül!"

Yine rüya mı görüyordum, yoksa biri sahiden beni mi çağırıyordu?

"Eylül?" Birkaç kişiden duyduğum isminin ikinci hecesi

uzarken buradayım diye bağırmaya çalıştım. Düşüğüm zaman fazla bağırdığımdan mı şimdi çıkmıyordu sesim? Âdeta alev alan yüzüm gözlerimin daha fazla dayanamadan kapanmasına olanak sağlamıştı.

Ah... Hava yine eski güzelliğine dönmüştü. Kulağımda şarkı söylör gibi ötüşen kuşlar ruhuma dokunurken iyi olan tek şey hava değildi. Ayaktaydım ve yürüyebiliyordum. Mutlulukla ellerimi iki yanına açıp kendi etrafında döndüm. Kalkmışım... Kalkmamam için sebep neydi ki? Çok iyiydim.

Etrafında dönerken gördüğüm silüetle durmak zorunda kaldım. Ardından elini sallarken gülererek bağırdım. "Anne, kalktım bak! Ayaktayım!"

Dişlerini göstererek gültümsediğinde kollarını açarak yanına gelmemi istedi. Başımı sallayarak heyecanla ona doğru koştum. Yemyeşil çimenlerin üzerinde, kuş seslerinin arasında annemin sıcaklığına koşuyordum. Cennette miydim? Nihayet on sekiz yıldır özlem duyduğum bedenine sarıldığımda sevecen bir kahkaha attım. Kokusunu içime çekerken saçlarını okşamasıyla gözlerimi kapattım.

"Canım kızım benim..."

"Annem..." dedim hep bu anı bekliyormuşum gibi. "Sesini duymak o kadar iyi ki... Kollarının arasında olmak. Korktuğumda sana sığınmak, vücudunun beni sakinleştirmesi o kadar muazzam ki..."

Saçlarının üzerine kokulu bir öpücük bıraktıktan sonra omuzlarımdan tutarak beni karşısına aldı. Buğulu gözleriyle derince baktı. "Seni böylece bıraktığım için özür dilerim yavrum..."

Omuz silkererek umursamaz bir hareket yaptım, uzun kırıpkırlarının bir yelpaze misali çevrelediği kahverengi gözlerine bakarken dudaklarımı araladım. "Olsun... Şimdi yanımdasın, hem, affettim ben seni... Ama ne olur güne bir daha." Yeter ki o benimle olsun, sıcaklığı hep etrafımda olsun diye rûm yılları elimin tersiyle itmeye razıydım. Başım sıkıştığında gidecek bir kapım olsun, beni sorgusuz sualsiz dinleyecek biri olsun. Annem olsun yanımda, hep dursun hiç gitmesin... Az önce gökte aradığım yıldızlardan daha parlak olan irislerini çekmedi gözle-

rimden ama elleri indi omuzlarımdan. Geriye doğru sendelenen, "Gitmeliyim..." diye fısıldadı.

"Hayır," der gibi salladım kafamı, sonra ona doğru bir adım atmaya çalıştım, fakın mümkün olmuyordu. "Gitme anne, yalvarımın bir daha terk etme beni..."

Ağlamamak için kendini zorladığı belliydi. Dalgalı saçlarını uçuşturan rüzgâra aldırmadan konuştu. "Gitmem gerekiyor, buna mecburum."

Ayaklarını yere vurup ağlayarak konuştum. "Neye mecbursun? Madem gideceksin henri de götür. Beraber gidelim, yeter ki seninle olayım!"

Kuruyan dudaklarını birbirine bastırdı. "Benimle gelemezsin, şimdi değil... Daha zamanı var."

Görüntüsü yok olmaya başlarken acıyla seslendi. "Ne zamanı..." Cümlem bitmeden iyice silik bir hâl aldı annem. Ben se çaresizce yalvardım, "Gitme... Anne..."

Acımasız, sivri ve keskin tırnaklara sahip uzun, ince ve korkutucu eller çekip aldı bir çocuğun bedenini annesinin yamacından. Hıçkırıklarına aldırmadan, özlemine umursamadan. Yüreğindeki derin oyukran oluk oluk akan kanı yok sayarak.

Ve ağladı çocuk, bir çaresi olmayacağını bile bile ağladı. Boğazında oluşacak tahriş aldırmadan, hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Gözleri kanlandı. Burnu aktı. En sonunda nefesi kesildi, uyuva kaldı. Uyudu, uyandı. Anı içindeki yangın hiç sönmedi.

Çünkü, bir çocuğun en derin emaresiydi, annesizlik. Ve yalnızca, onun için ağlardı çocuk. Yalnızca, "Anne," diye ağlardı...

Boynumdaki sızı iyice yakıcı bir hâl almış, boğazımdaki yumru geçmek yerine iyice büyümüştü. Gözlerim açılmamak konusunda daha dirençli bir hâl almış, yağmur tüm bedenimi bir kez daha sıfırsıklam etmişti. Islak saç tellerim, neredeyse yüzümü her yerine yayılmıştı. Elimi kaldırıp en azından onları dağıtmak istiyordum. Belki bu şekilde, bu çamurlu zeminde hiç olmazsa bir nebze daha rahat yatabilirdim.

Düşüncemle beraber sutatuna değen elle beraber, yine bir hayal âlemine dalıp dalmadığımı sorguladım. Yabancı bir el, hem saçlarımı geri çekiyor, hem de bana yönelik bir şeyler söylüyordu. Ne kadar zorlansam da, yardım alabileceğimi düşünerek güçlkle gözlerini araladım. Görüşüm hemen netleşmedi. Seçemediğim yüz bana seslenirken, "Kimsin?" diye sordum fısıltıyla.

"Benim, güzelim..." Bu sefer daha keskin ve net gelen bu sesi tanımamam, imkânsız olurdu. Sanki, bir tınısıyla açılmıştı zihnim tekrar. Bir tonuyla kalbim tekrar atmaya başlamıştı ve bir ezgiyle tekrar yaşadığım hissemişim. İçim, emin ellerde olduğumu anlamamın verdiği hissiyatla adeta yemyeşil bir alana dönmüştü.

Parmakları saçlarımı geriye atmaya devam ederken, "Aras... Boynum," demeye çalışım. Cümlem henüz bitmeden, elleri boynumu sıkın bandı gevşetmeye çalıştı. Nihayet boynum rahatlarırken başımdan bir şeyin çıktığını hissettim. Kasket olmalıydı. Etrafta bir tozunu yayıldığında attığını anladım. Boynumdaki ipten ve başımdaki o şeyden kurtulduğumda sanki kan, tekrar vücudumdaki dolaşımına devam etmeye başlamıştı.

"Aras..." dedim güçsüzce bir kez daha. "Kaldır... Beni... Üşütüyorum."

"Ah Eylül, ah! Bir kere de beni beklesen!" Bana kızdığını anlayabiliyordum ama umursayacak durumda değildim. Tek düşündüğüm buradan kurtulmaktı. Kolumun biri omzumun, diğeri bacaklarımdan altından geçtikten sonra havalanmam geç olmadı. Sızlayan başım göğsüne düşerken uyumamak için direndim.

"Her... Yerim... Acıyor."

"Kim dedi sana o ata bin diye!" Beni sakinleştirmek yerine bana bağıırıyordu. Zihnim ses tonunun korkudan bu hâle geldiğini açıklarken adımları durdu, birkaç saniye sonra beni yumuşak bir yere yattırdı. Kapının kapanma sesini duyduğumda arabaya bindiğimizi kavradım. Motor sesi kulaklarımı tırmaladı.

"Çalışsana!" Aras sinirle kükrerken gözlerimi hafifçe araladım. Alın, kıyafetleri sırtımdan olmuştu, saçlarından aşağı akan

sular onu rahatsız ediyor gibiydi. Ama umursadığı tek şey arabanın hareket etmesiydi. Birkaç kez daha denedi, lakin çalışmadı.

Üşüyordum, dişlerim birbirine çarparak tıkrı sesine neden oluyordu. İçim kanıncalanırken gözlerim kapanmaya yüz tuttu.

"Eylül!" Aras'ın bana seslenişini önemseyecek güçte değildim.

"Eylül uyuma!" Başka alternatifim yoktu, uyanık kalamıyordum. Bünyem o kadar güçsüzleşmişti ki, tek yapabileceğim başımı sallamak olmuştu. Biraz sonra bilincimi tekrar kaybetmeye yüz tuttum. İki el beni tutup kaldırırken engel olmadım. Kollarım Aras'ın omzundan sarkarken beni sırladığını fark ettim. Başım güçsüzce omzuna düşmüştü. Furtuna, yürütmesini zorlaştırırken, "Yardım edin!" diye bağırdı.

"Kimse yok mu?!" Sesi beni uyanık tutmaya yetiyordu. Rüzgâr, şiddeti soğuşunu benim sırtıma doğru nüksederken onun adımlarına engel oluyordu. Adım atıkça salanan topraktan vicak vicak sesler yükseliyordu. Hava nasıl bu kadar bozmuştu aklım ermiyordu.

Başımı kaldırıp ona destek olmak istedim, lakin kaldırdığım gibi omzuna düşürmem bir oldu. "Eylül, ne olur güzelim. Uyuma." Çok zordu. Direnmeye çalışıyordum ama işe yaramıyordu.

"Uyan Eylül. O gözlerini kapatırsan..." Çok geçti, nefes alıp verişlerim çoktan düzenli bir hale girmeye başlamıştı.

"Uyuma güzelim, beni kendimle bir başıma bırakma... İçimin huzursuzluğa bürünmesine fırsat verme. Eylül!"

Bir cevap veremediğimde, "Eylül eğer uyursan..." dedi. Sonrasında uygun bir şey bulmuş gibi ekledi. "Eğer uyursan, bunu sırf seni kucaklamam için yaptığını düşüneneceğim."

Eğer biraz daha kendimde olsaydım, bu cümlesine karşı sadece yanaklarımın kızarmasıyla yetinmez, onu yalanlar, sırtını yumruklar, hatta büyük bir ihtimalle inmek için debelenirdim. Fakat ben, ne ona cevap verecek ne de karşı koyacak kadar kendimdeydim.

Yanan gözlerimin daha fazla dayanamayıp kapanması, Aras'ın son cümlesinden en fazla üç saniye sonra oldu. Ve başımı, bilincimi kaybettiğimi belli edercesine kendiliğinden omzuna düştü...

Bir kez daha gözlerimi açtığımda, nerede olduğumu kavrayamadım. Görebildiğim tek şey beyaz duvardan ibaretti. Zihnim karman çormanda.

Neredeydim?

Sadece öylece düşünmek yerine başımı eğmeye çalıştığımda, boynuma takılı büyük krem şeyi gördüm. Bir boyunluk... En son boynumun sızım sızım sızladığını hatırlıyordum ama iyiydim. Beyaz ince yorganın üzerindeki elime baktığımda, daha doğrusu elimin üstünde duran serum kablosuna baktığımda hastanede olduğumu anladım.

Allah'ım... Şükürler olsun... Kurtulmuşum...

İçim rahatlatırken derin bir nefes aldım, hâlâ ağrıyan yerlerim vardı ama en azından güvenilir bir yerdeyim.

Son anım aklıma geldiğinde tekrar tedirgince kafamı kaldırdım. En son, Aras'ı hanlıyordum hayal meyal da olsa. Kafamı endişeli bir şekilde odada gezdirdikten sonra, küçük kanepenin üzerinde, siyah takımıyla, oturur vaziyette rahatsızca uyuyakalan kocamı görerek hem huzurlu hem hüznü bir gülümseme yerleştirdim suratıma.

Yine şükürler olsun ki o da iyiydi.

Kalkmak maksadıyla toparlanmaya çalışırken gördüm sağ kolumdaki alçıyı, sol ayak bileğindeki sargıyı. Doğrultmaya çalıştığımda belimin sızısıyla gözlerimi kısıarak acı içinde inledim.

"Eylül Hanım, ne yapıyorsunuz?" Sızımın etkisi geçmeden gözlerimi açtığımda genç, kısa boylu, balıketli, esmer bir hemşire endişeli bakışlarla bana doğru yürüyordu.

"Lütfen kalkmaya çalışmayın," dedi arkamdaki yastığımı düzelterip tekrar yatmamı sağlarken. Parmakımı Aras'ı gösterip düzgün yatmasını rica edeceğim sırada zaten uyandığını gördüm. Siyah gözleriyle anında bana bakarken olduğundan daha ciddi ve sert bakan suratıyla ayağa kalktı. Üzerinde uyku mahmurluğuna dair hiçbir şey yoktu.

"Nasılsınız, ağrılarınız var mı?" diye sordu hemşire.

Gözlerimi güçlkle Aras'tan çekerek ona baktım. "Üzerimden büyük bir tır geçmiş gibi."

Kadın başını salladı. "Yine de, ucuz atlatmışsınız," derken, koltuğumun altında olduğundan bir haber olduğum uzun, beyaz çubuğu -bu bir dereceydi- yavaşça çıkardı. Göz hizasında kaldırıp üzerindeki sayıyı kontrol etti. Ela rengindeki gözleri tekrar benimle buluştuğunda, "Ateşiniz de düşmeye başlamış," dedi ve ardından gülümseyerek Aras'a bakıp devam etti. "Geçmiş olsun."

Aras kafasını sallayarak genç kadını onayladığında, sert bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Hemşireye göz ucuyla bile bakmadı. Öfkesi, gözlerinden taşacakmış gibi dursa da, irislerinde farklı bir his daha yaşıyor gibiydi. Fakat öfkesi, diğer histen daha çok ilgilendirdi beni ve o an alelacele dışarı çıkacak olan hemşireye seslendim.

"Ah, belim ağrıyor." Aras'la yalnız kalmak istemiyordum, bakışları korkunçtu. Ata bindiğim için anlamadan dinlemeden beni suçlayacağını düşünüyordum. Onu neden beklemediğim konusunda kızacaktı belki de. İzmir'e kaçıp yaralandığımda, aramızda doğru düzgün bir şey olmamasına rağmen benim için endişelenmişti. O zaman bile ağır bir tepki vermişti ve şimdiki konumumuz ondan çok daha farklıydı. Evliliğimizi artık karşılıklı olarak sürdürüyor ve birbirimizden etkileniyorduk. Henüz tam olarak karı koca olmuş sayılmasak da, gerçekten evliydik.

"Maalesef birkaç gün bu ağrılarla sınanacaksınız. Ama merak etmeyin serumunuzu yeniledim, ağrılarınız kesilecektir." Hemşireden çıkan bu cümleyle yutkundum. Kollarını göğsünde birleştiren Aras ise yine keskin bakışlarını üzerimden çekmedi.

Utanıp sıkılırken tekrar inleyerek haykırdım. "Ama ayağımı da hareket ettiremiyorum, çok rahatsız."

Bunun üzerine hemşire, hafiften kollarını çatıp hızla yanıma gelerek ayağımı düzeltti. Bu sırada Aras'a kaçamak bir bakış attım. Siniri dihememiş, üstüne burnundan solumaya başlamıştı. Bu da daha çok korkmama ve kapıya doğru giden kadına gitmemesi için tekrar seslenmeye neden oldu.

Hemşirenin sabrını sınadığımı, dudaklarından bezgin bir tavırla çıkan, "Yine ne oldu hanımefendi?" cümlesi gösteriyordu.

Mahcup olmuş gibi, masumca kirpiklerimi karpıştırdım. "El sarıym da çıkmış."

Hemşirenin bir kez daha geri dönüp beni Aras'la tek bırakmaması içime su serperken kadının durmasına sağlayan o komut gelince başıma kaynar sular devrildi.

"Hemşire hanım ben hallederim siz işinize bakın."

Metalik ses tonu oldukça korkunçtu. Hastane odasının bembeyaz duvarları yüzüme sonumun geldiğini fısıldıyordu. Daha ötesi yoktu.

Hemşirenin, "Olmaz," demesini isterdim lakin o, Aras'tan gelen bu cümleyi bekliyormuşçasına "Pekâlâ," dedi. Ardından yüzüne sırcak bir tebessüm yerleştirip arkasını döndü. Kapı bir hücre misali kapatılıp bizi yalnız bıraktığında yorgunluğum üzerime çekip ona bakmamayı istedim. Çünkü siyah bakışları içinde keşici bir lazer varmış gibi deliciydi. Hayır, kesinlikle acıma duygusu yoktu şu an gözbebeklerinde.

Koyulacağım tek kaçış yolu buymuş gibi hemen yönümü pencereye çevirdim ve yanıma doğru yaklaşan ayak seslerini dinledim. Adım sesleri daha yakından geldiğinde sesli bir şekilde yutkundum. Yüzüme düşen gölgesiyle sızlayan vücudumu çoktan unumuştum. Görüş alanıma girdiğinde ise tekrar hızla kafamı diğer yöne çevirdim. O ise sandalyeyi çekip oturdu. Sarımsı çıkan elimi, soğuk eliyle kavradığında, soğuğu içimi yaktı. Bederim anında karıncalandı, tüylerim ürperdi. Vücudum, bana dokunduğu an üzerimde oluşan etkilerini sergiliyordu. Kim bilir daha ileri gitse ne hissederdim. Yanlış bir şey düşünüyormuş gibi kafamı salladım. Tuttuğu elimde bir sızı hissetmemle hiddet ve acıyla başımı Aras'a çevirdim. Elimi tekrar sarıyordu fakat acıyı acıtuğum farkında değildi. Öfkesinde haklı olduğundan ve durumumda haksız olduğumdan tek bir kelam bile edememiştin.

Gözlerimiz buluştuğunda, "Canın mı acıyor?" dedi sinirli bir şekilde. Kafamı sallamakla yerindim. "Sen o ata binip ortadan kaybolduğundan beri benini yaşadığım acıyla kıyaslanamaz. Sana kaç defa söyledim. İlep burnunun dikine gidiyorsun." Çenesi kasıldı, burnu kanatları genişledi. "Ya sana bir şey olsaydı? Ya seni bulamısaydın?"

Sesli yutkunuşlarımı ortamda yankılanırken çaresizce, karşı koymadan ve susturmadan bir suçlu gibi yeri izledim. Tek solukta azarları yediysem de ses çıkaramadım. Çünkü doğru söylüyordu. Hazal'ın oyununa gelmemeliydim. Onunla rekabete girmemeliydim. Ona hiçbir şey ispatlamama gerek yoktu. Aras, dediklerinde haklıydı, o beni kskanıyordu ve ben bu duygunun üzerine gitmiştim. Aptal gibi.

Ses çıkarmadığımı fark ettiği gibi hiddetiyle beni üzdüğünü de fark etmiş olacak ki derin bir nefes alıp verdi. Ardından yumuşak ses tonuyla tekrar dudaklarını araladı. "Çok korktum Eylül."

O an, hayretle yere bakan gözlerimi onun kapkara gözlerine kaldırdım. Her şeyi duymayı bekliyordum, yüzüme bir aptal olduğumu söylemesini, beceriksizliğimi haykırmasını bana bağırmasını, esmesini, gürlemesini... Ama hayır, beklediğim şeyler arasında kesinlikle bu, içerisinde yapmacıklığın zertresinin barınmadığı, içten ve iç parçalayıcı cümleyi duymak yoktu. Aras'ın, ağzından ilk defa bu kelimeyi duymuştum, hem de birinci tekil şahıs gizli öznesiyle çevrili. "Korkmak... Korktum..."

"Ben..." Şaşkınlığım cümle kurmamı en yüksek barikatlardan daha kuvvetli bir şekilde engeldi. Onu korkutmuş, ona açığa çıkarmış olmam içimi adeta paralıdı, lime lime etti. Ne diyeceğimi bilemedim... En uygun cümleyi toparlamam birkaç saniyemi aldı.

"Hata yaptım biliyorum, a-ama olayların bu raddeye geleceğini düşünememişim. Seni korkuttuğum için... Özür dilerim." İçinden ona her şeyi Hazal'ın yaptığını, benim bir suçumun olmadığını söylemek istedim. Onunla girdiğimi yarışı kazanmış olduğumu söylemek istedim.

Ama yapamadım. Böyle bir saçmalığa girişmiş olmam bile mantıksızdı, neyin yarışını kazanmışım ben, kimle karşı kazanmışım? Hazal'ın, kendisini sahiden bana rakip olarak görmesine fırsat verdiğime inanamıyordum. Bu yüzden, olayları anlatamadım. Eğer anlatsam, Aras beni daha güçsüz görecekti ve kim bilir belki acizliğim aptallığım benden soğumasına yol açacaktı. Hazal'a bu imkânı verme gafleline düştüğümü bilmesini istemedim. Sustum, özürümle kaldım.

Çatılan kışkırtıyla bana bakarken, "Özür dileme Eylül," dedi. Gözleri içime için için işliyordu. "Özür dilemeni gerektirecek şeyler yapma."

Mutsuz bir şekilde yüzümü asıp bakışlarımı yorganımın üzerinde birleştirdiğim ellerime diktim. Oldukça halsiz, bitkin ve şimdi de üzgündüm. Aldığım nefeslerin tenime bir iğne misali batması yetmiyormuş gibi şimdi bir de kalbime yer eden bu acı belirmişti.

"Bırakan beni! Dağıttım burayı!" Hastanenin içinden gelen bağırtılar ilgi odağını dağıtmaya yetmemişti. Burası hastaneydi, kim bilir kimin yakınının bir derdi vardı ve kim bilir kim bu yüzden sinirlenmişti. Ben hâlâ Aras ile aramda geçen diyalogların etkisindeyken odanın kapısının açılmasıyla irkilerek o yöne doğru baktım.

"Selamlar..." dedi benim yaşlarımda genç bir çocuk. Ve yavaş gülüşüyle ekledi. "Beni bırakmıyorlar..." Histerik bir kahkaha attı. "Burada kalabilir miyim?"

"Beyefendi lütfen diğer hastaları rah-"

"Bırakan ulan!" Genç çocuğun bilinci yerinde değil gibiydi, saçları dağınık ve yüzü kapkurnuzydı. İçim, tehlikeli bir hap ya da yüksek miktarda alkol aldığını söylerken arkasına gelen güvenlik görevlileri onu zapt ederek çoktan kapıyı kapatmış. Ben gencecik çocuğun işler acısı halini düşünürken Aras'ın tepkisini ölçmek için ona döndüm. Gözlerinde sebebini bilmediğim bir hayret ifadesi vardı. Çocuğu tanımuş gibi hâlâ kapanmış olan kapıya düşünceli bir şekilde bakmaya devam ediyordu.

"Ne oldu?" dediğimde bakışlarını hızla bana çevirdi, ardından, "Bu, o çocuk..." dedi gizemli ses tonuyla.

"Hangi çocuk?" Hiçbir şey anlamamışım, bu genç ve büyük ihtimal bağımlı çocuğu tanıyor muydu?

"Azat'ın oğlu, Demir..." Azat... Azat...

Hafızamı biraz zorladıktan sonra aklımda o görüntü hemen belirdi.

"Azat Kılıç. Elli yedi yaşında. Kumartane zincirlerine, otomobil galerilerine sahip. Uyuşturucu alım satımı gibi pisliklerle de bağlantısı var. Hayatında önem verdiği üç şey ise, para, güç ve oğlu Demir..."

Dudaklarım daire oluşturarak açılırken kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. Bir mafya babasının oğlu nasıl bu halde olabilirdi? Çocuk resmen bitmişti, kimsesiz denilebilecek bir haldeydi. Nam-ı diğer Azat Kılıç'ın hayatında önem verdiği üç şeyden biri nasıl bu hâlde olabilirdi?

Aras gözlerini kapıdan ayırıp tekrar beni süzdükten birkaç saniye sonra ayağa kalktı ve "Kısa bir işim var, bir yere ayrılma," dedi sanki bu halde ayrılabilirmişim gibi. Sonra söylediği cümlelerin manasızlığına hızlıca kafa salladı ardından çıkışa döndü.

Gitmesine fırsat vermeden sesimi ona duyurdum. "Ne işi?"

"Şu çocuğa bir göz atacağım," diyerek bana son kez bakmadan dışarı çıkıp kapıyı hızla kapattı. Bana olan kızgınlığı değil ama kurnazlığı beni korkutuyordu. *'Aptal Liytil'*, diyerek kafama vurmak istedim ama halsiz bileklerim buna bile fırsat vermemişti...

Hastane çıkışı sorunsuz bir şekilde gerçekleşmişti. Baldırlarım yürümemi zorlaştırırken bileklerim hâlâ sızılı haldeydi. Aras olmasa ne yapardım, beni kim bu kadar sabırla taşırdı sabiden bilmiyordum. İç sesim şunanklığını vurdu yüzüme hep. Ben bu adamı neden sürekli üzüyordum? Ya da neden sürekli başına bela açıyordum, mu demeliydim? Sıkıntılı bir halde salondaki kanepeye uzanmış bir halde Aras'ın açtığı filmi izlerken aklımı filme zoraki dalış yapıyordu. Hatta şu süreye kadar filmi anlat deseler, iki kelimedede tıkanırdım. Aras bana soğuk davranıyordu, buz gibi. Tenine dokunsam buz tutacaktıyım gibi. Ve bu, uzun zaman sonra ilk defa kalbimin sızını sızını sızlatmasına sebep oluyordu. İlgi çekmek için bir yerim ağrıyor numarası yapmam da işe yaramıyordu...

Umutsuzluk bulutu kara tipiyle üzerime nüksederken kapının açılma sesiyle hızla boynumu o yana çevirdim. Ama boynuluğunu yeni çıkardığım boynum buna izin vermeyip ağrıya neden oldu. "Nereye gittin?" diye sordum arkamdan adımı seslerini duyduğum Aras'a. İyice yaklaştı, ardından elindeki poşeti

önümdeki sehpayı bıraktı.

Merakla esmer suratına baktığımda dudaklarını araladı. "İlaçlarını aldım."

Ben rahatlamışken o, karşımdaki krem rengi koltuğa oturup sehpanın üzerindeki eczane poşetini eline aldı. Ardından ilaç kutularını tek tek çıkarıp sessizce reçetelerini okudu. Ciddi ifadesi etkileyiciydi, okudukça gözleri kısıyor, büyük dudakları açılıp kapanıyor ve benim, onu hayran hayran izlemeine olanak sağlıyordu.

Eline aldığı krem kutusuyla ayağa kalktı, bana doğru yaklaştı. Karşımda durduğunda, "Arkamı dön," diye emretti. O an anladım, sırtındaki çürüklere uygulayacağını. İtiraz etmedim, dönmeye hazırlanırken, "Yardımcı olur musun?" diye sordum kısık sesimle. Cevap vermek yerine kutuyu sehpayı bırakıp koltuk altlarını kavrayarak dönmemi sağladı. Yüzüm koltuğun koluna değerken başımı yan çevirdim. Koltuğun boş kalan kısmına oturduktan sonra, yavaşça içinde ırtlı çürüklerin saklandığı bluzumu yukarı doğru sıyırdı. Sırtımın bu ezik ve çürük dolu hâlini görmesini istemezdim, ama yapacak başka bir şeyim yoktu. Ne kadar yapma dersem diyeyim, kurduğum cümleler onunla zıtlasmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Biraz durdu, belli ki belimi inceledi. Yanlış mı görüyordum bilmiyorum ama gözlerindeki acıyı sezmiştim. Parmaklarının sırtıma değmesi biraz zaman aldı. İşini önemle yapan parmakları tuşlara değdikçe zarar vermekten sakınan bir piyanistin narin elleri gibi sürdü ilacı. Neredeyse hissetmeyecektim ama kalbimdeki sızılar, "Burada!" diye haykıyordu yüzüme. Yaralarım mı sızıyordu, yoksa içim mi titriyordu şimdi onunla? Parmaklarını çektiğinde, yaraların, çürüklerin kremi içine çekmesi için olacak biraz bekledi. Daha sonra bluzumu indirip omuzlarımdan kavrayarak beni kendisine doğru çevirdi. Kararan gözleri gözlerime baktıktan çekiniyor gibiydi. Ben onun pürüzsüz yüzünü süzmekten çekinmedim. Sol elimi kaldırarak kolucunun üzerindeki çürükleri merhemle kapladı. İşaret parmağına sıkıdığı kremi sürmek için kafasını bana doğru eğdi, gözleri alnıma bakarken elimi alnımdaki ezilen yere dokunuyordu. Kremi sıvadı, gözlerimi

kapamak yerine tam gözlerinin içine baktım. O karanlıkta kaybolmak istiyordum, beni gözlerinin karanlığına hapsedsin, bir daha çıkarmamak üzere orada bıraksın. Bu... Mümkün müydü?

Alnımdaki işlemi bitirdiğinde kafasını geri çekmedi. İlk nefeslerimiz birbirine çarparken gözlerimiz nihayet buluştu. Gözleri yüzümün her bir zerrisinde dolaşırken bana yaklaştı. "Beni yakıyorsun," diye fısıldadı, yüzüme karşı. "Beni ateşe veriyorsun." Daha fazlası mümkün olacaktı gibi yaklaştı. "Yapma, Eylül." Ahlarımız birbirine değerken sol elimi güçlülkle kaldırıp ensesine dokundum, gözlerim kapandığında, "Özür dilerim..." diye fısıldadım, her ne kadar özür dilememi istemese de, başka diyecek bir şey bulamadım.

"Dileme," dedi aynı tonda, etkileyici, sert, duygusal... Bu ses tonunu ayıramadım.

Ardından özürümü kelimelerin dışında bir şeyle onun içine hapsedmek üzere başımı kaldırdım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Başta tepki vermese de doğrulmayıp elleriyle yanaklarını kavradı. İşte şimdi, demek istediklerimi, çaresizliğimi, özürümü ona bir kelimenin taşıyabileceği etkileyicilikten daha büyüleyici, etkileyici bir şekilde aktarabiliyordum...

Yatakta kıvrandığımda belime vuran acıyla açtım gözlerimi. Gözlerim bulanıklığından ayrıldığında, ilk olarak karşılaştığım şey odanın beyaz tavanıydı. Uykulu mırıldanmalar çıkarak yana döndüğümde, Aras'ı gömleğini giyerken görmemle gözlerimi önce büyüttüm. Sonra derin bir nefes alarak kapatıp başımı tekrar eski yerine çevirdim.

Ne olur anlamasın... Uyandığını anlamasın...

"Günaydın uykucu röngenci."

Çok geçti, her zamanki gibi ilk mırıldanmamda sezmişti uyandığını. Çaresizce başımı ona çevirerek gömleğini ilikleyen Aras'a baktım. Üzerini giyindiğine göre dışarı çıkacaktı.

"Yine nereye gidiyorsun?" diye sordum, en azından bir hafta falan çıkmayıp hasta olan karısıyla ilgilenemez miydi?

"Haracını almam gereken birkaç haylaz dükkân var."

Dudaklarımı büzerek mızımız bir çocuk gibi konuştum. "Biraz gün başkası ilgilense olmaz mı? Ben evde ne yapacağım tek başıma? Doğru düzgün hareket bile edemiyorum."

Ceketini omuzlarından geçirdi. "Bensiz ne kadar mutsuz olduğun biliyorum lakin..." dedi alaycı ses tonuyla yakınımı gelerek. Ardından yatağın üzerinden bana uzanıp alnıma yumuşak bir öptücük kondurdu.

"Gitmem gerekiyor güzelim, çok boşladım." Geri çekildikten sonra üzerini topladı.

"Eda salonda, seninle ilgilenecektir. İlaçlarını almayı unutursan neler olacağını söylememe gerek var mı?"

Korkmuş gibi başımı "Hayır" anlamında salladım. "Tek bir sorun bile duymak istemiyorum Eylül, kendine iyi bak. Yoksa fena olur."

"Tamam, Aras," diye mırıldandım. "Bari beni içeri götürebilir misin? Kendim gitmeye kalkarsam yarım saati bulur."

"Sana müstahak, baş belası. Koca sözü dinlemeyince neler oluyormuş görüyor musun? Hayır, bari becer yaptığın şeyi. Kaçıyorsun, peşine belalı adamları takıyorsun, ata biniyorsun, kontrolün altına alınyorsun..."

Yanıma geldiğinde, "Ben mi istiyorum sanki böyle olmanı?" diye çıkışımı. Şeytan diyor anlat Hazal'ı... Bu düşünceden hızla uzaklaşıp trip yapar gibi devam ettim. "Taşıma, istemiyorum. Ben kendim giderim." Güzel güzel şampuan kokusu da geliyordu burnuma sahi.

Omuz silkerek, "Sen bilirsin," deyip arkasını döndüğünde fal taşı gibi açılan gözlerimle arkasından hakakaldım. Yüzümü buruşturup arkasından ağız hareketi yaptığımda çoktan odamın kapısını açmıştı. Oha, gerçekten çıkıyordu!

Büyük bir hayal kırıklığıyla içimdekileri tutamayarak, "Pis gangster! Senin her yerin mafya olsa ne olur!" diye bağırarak arkasından.

Yüzüme bile bakmazdı, durdu ve, "Seni duymuyorum, biraz yaklaş söyle misin?" dedi.

"Git kulaklarını yıkat o zaman! Duymuyormuş. Sanki kalka-

biliyorum da..." Neredeyse acizliğime sınırlımdan ağlayacaktım. Ayaklarımı yataktan sarkıttıktan sonra güçlükle ayağa kalktım. "Allah kimseyi merhametsizin eline bırakmasın," diye söyledim arkasından halsiz halsiz ilerlerken. "Bacaklarım... Of..."

Koridor niye bu kadar uzundu ki?

"Ah!" diye bağurdım sonrasında büyük bir sızı çeker gibi. Aras bu feryadına duraksasa da arkasını dönmedi. "Ah, bileğim!" Biraz daha gerçekçi olsun diye duvara tutundum. Öyle çok ağrım falan yoktu, ilaçlar işe yaramıştı. Bu seferkinde Aras arkasını dönüp, "Eylül neyin var?" dedi. Cevap vermek yerine acı dolu inikiler çıkarmaya devam ettim. Endişeyle hızlanan adımlarıyla bana geldiğinde, sızlanmalarımı arttırdım. Bir an ben bile, sahiden ağrı çekiyorum sandım.

"Aras..." dedim kesik kesik, gözlerimi kısrak. Yanıma geldi ve dengemi sağlamak için kollarından tuttu.

"Ne oldu, neyin var?"

O an, oyunumu başardığımı anladım ve hızla kollarından ayrılp başımı dikleştirerek yüzüme haşin bir gülümseme yerleştirdim. "Yaa, insanın vicdanına böyle de dokunurum işte."

"Eylül... Sen... Bittin." Arkamdan kurduğu cümleyle gözlerim irileşirken dudağımı ısırdım. Planı yaparken geri kalanını düşünmemiştim. Çok anlık.

Cümlesinin ardından telefon zil sesini işittimde ona doğru döndüm ve, "Telefonun çalıyor," dedim titrek sesimle. O yavaş adımlarla bana doğru gelirken ben geri geri yürüyordum.

"Umurumda değil."

"Yaklaşma..." dedim çaresizce gerilerken.

"Yaklaşmakla kalmayacağım..." Sesi, kana susamış bir vampirinki kadar tehlikeliydi.

Bana doğru bir adım daha attı. Yutkundum. "Ya... Aras."

"Siz ne yapıyorsunuz?" Arkamdan gelen beklemediğim bu ses beni ürktüp dengemi kaybettirerek popo üstü yere düşürdü. Gözlerim hissettiğim —bu sefer gerçek— acıyla kısılrken arkamdan gelen bir çift el omuzlarımdan tutarak bana destek oldu. "Eylül, iyi misin? Dikkat etsene! Aras, sen de ne öyle bakıyorsun, yardım etsene?" Kızgın gözleriyle Aras'a baktım. İş sesini Eda'yı onaylıyordu.

Fakat Aras'ın yüzünde bu sefer endişe yerine eğlence duygusu vardı. "İlahi adalet..." diyerek suratında canlandırdığı kendisine çok yakışan çarpık gülüşüyle kapıyı açarak dışarı çıktı. Kaşlarını çatarak arkasından baktığımda, söylemek istediğim tek bir şey vardı: "*İlâin Kostek!*"

Çalan telefon sesiyle gece gece uykumdan ilhak edilerek gözlerimi açtım. Uykuya hayran biriydim ve uykumun en tatlı yerinde, tam da bir ziyafet masasıım başında yemeklerden birine çatalımı batırıp ağzıma götürüleceğim sırada gelen her bildiriminden ölesiye nefret ederdin. Çalan telefonumu açmayıp uykuma devam etmeye çalışsam da, rüyamı devam ettiremeyeceğimi biliyordum bu yüzden elimi yastığımın altına atıp kimin aradığına bakmadan telefonu açarak tekrar gözlerimi kapattım.

"Alo?" dedim en uykulu ses tonumla.

"Eylül... Hazal'ı dövmüşler."

Eda'nın ses tonu kulaklarımda yer ederken hiç rahatsız olmadım, umursamadım. Hazal'ı dövüş salonunda bir kız güzelce benzetirken görmüştüm, bu dayak yeme işi onun için çok da önemli bir şey olmasa gerek. "Oh olsun. Beni bunun için mi aradın Eda?" Sesim, uykuma dönmek için delirdiğimi açıkça belli ediyordu.

"Normal şartlarda ben de öyle derdim ama kız kornalık olmuş. Yani ben... Sen at olayını bana anlattıktan sonra dayanamayıp Aras'a yetiştirdim. Ve sanıyorum ki..."

Söylediğiyle beraber tüm uyku isteğim bedenimden ve ruhumdan çekildi. Kapatmak istediğim gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hazal'ı kornalık eden Aras mı?" dedim şaşkınca. Sesim, gece desibelini bir hayli aşmıştı.

"Bilinmiyorum... Yani, Aras ne olursa olsun bir kıza el kaldıracak biri değildir ama..." derken sustu, nefeslenip tekrar sordu. "O, şu an evde mi?" Doğrularak gece lambasını açtım. Yataкта kimse yoktu. Ardımdan ayağa kalkıp evi aradım. Aras'tan en ufak iz bile yoktu. Eve gelme niyeti.

Hazal dövülmüştü. Hazal yoğun bakımdaydı ve Aras evde yoktu. Beynim bir kepçe daldırılmış kazan gibi karışırken, "Ha-
yır," dedim dümdüz. "Evde değil..."

Bölüm Dört

Seni Seviyorum

Düşünceler, beynimde eski bir saatin çıkardığı ses gibi şiddetle yayılıyordu. Eda telefonu kapattığından beri –ki bu yaklaşık iki saate tekabül ediyordu– gözüme uyku girmemişti, öylece salondaki koltuğa uzanmakta yetersizdim.

Hazal şu an komadaydı, durumu ağardı ve Eda, başta Aras'ın yapmış olabileceğini ima etmişti. Sonrasında saçma bir şey söylemiş gibi beni bu düşünceden uzaklaştırmaya çalışmıştı, fakat içime bir kurt düşmüştü işte...

Aras... Öyle biri olabilir miydi? Bir kızı ölümüne döven bir insan? Kahlık, beni korumasını tabii ki isterdim ama böyle mi? Hayır, kesinlikle hayır. Yani bugün ona böyle davranan, yarın en ufak bir hatamda bana da aynıını uygulayamaz mıydı?

"Uygulamamış mıydı?" diye dürttü bilincim beni, bana silah dayadığı günü hafızamda canlandırarak. Sinirlendiğinde kendini kaybettiğini gözlerimle görmüştüm. Ama bu kadar ileri gitmiş olabilir miydi?

Olmamalıydı. Olmasındı.

Zehirli fikirlerimde boğulurken dış kapının açılma sesiyle vücudumun imkân sağladığı müddetçe doğruldum. Adım seslerini arkamda hissediyordum. Sesini duymamı gecikmedi. "Ey-lül? Niye uyumadın?"

Hâlâ hafifçe sızlayan boynumu zorlamadan bir cevap vermek için ona doğru döndüm. Fakat gördüğüm manzara karşısında gözlerim far görmüş tavşan gibi açıldı. Korku içerisinde ufak tefek eziklerin olduğu yüzüne bakarken, "A-aras?" diye bildim. Beynim yavaş yavaş Eda'nın düşüncesini doğrularken cesaretsizce sordum. "Sana ne oldu?"

Ceketini omuzlarından çıkarırken başını salladı. "Bir yılının başını ezmemiz gerekiyordu."

Bu cümle korku filmi müziği gibi zihnimde yayıldığında sesli bir şekilde yutkundum. Gözlerim içindeki vehim duygusunu belli etmekte zorlanmıyordu. Çatılan kaşlarımla, "Yılan?" diye sordum.

Ağır ağır kafasını salladı. Vücudumdaki endişe hücreleri sayıca artıyordu. Dudaklarımı dişledim. Arkasını dönüp odasına ilerleyeceği sıra daha fazla içimde tutamayıp, "Bunu neden yaptın?" diye seslendim.

Birkaç saniye durdu, ardından arkasını dönüp anlamamış bir ifadeyle sordu. "Neyi?"

Bilmem kaçmıncı kez yutkundum yine de boğazımın kuruluşuna bir fayda sağlayamadım.

"Hazal'ı..." Kızın komadaki hali zihnimde canlandı. "Onu neden dövdün?"

"Ne?" Dudakları hiçbir şey anlamamış gibi açılırken başı hafifçe eğildi, kaşları çatıldı.

"Ne olduğunu biliyorsun... Kızı komalık etmişsin. Bu mu yani senin erkekliğin? Bir kızı öldüresiye dövmek mi?"

Beklenmeden araya girdi, şaşırmış götünüyordu.

"Bekle Eylül, ne diyorsun, açık konuş. Ne dövmesi, ne koması?"

"Sinirlendiğinde ne yaptığını bilmiyorsun. Hiçbir suçum olmadığı halde kafama silah dayadığın gün de öyleydin. Öfkemi kontrol edemiyorsun... Kız... Kızın durumu ağır... Bunu nasıl yaparsın? Anlayamıyorum... Beni korkutuyorsun Aras. Senden korkuyorum." Evet korkuyordum, öyle ki, şu an sesimi nasıl yükseltebildiğini bile bilmiyordum. Son cümlemlerle, korkuyorum kelimesiyle gölgelenen siyah gözleri sadere kırpılınaakla yetindi.

Sıkıttığı çenesini serbest bırakırken, "O günü hiç unutmayacaksn değil mi?" diye sordu. Daha da kararan gözleriyle bana bakıyordu.

Bir şey yapmadım, yalnızca mırıldandım. "Unutturmuyorsun."

Gözlerindeki duygu hayretin sembolüydü. Ellerini havaya kaldırdı ve kendinden emin bir şekilde, ciddiyetini bozmadan konuştu. "İçin rahat edecekse Hazal'a bunu ben yapmadım, şimdi ister inan, ister korkmaya devam et. Seçim senin." Arkasını dönerek odaya ilerleyeceğini düşündüğüm sırada dış kapının açılma sesiyle düşüncelerim yön değiştirdi. Kapıyı sertçe kapatan Aras, sandığının aksine odasına değil, gecenin bu saatinde dışarı çıkmıştı. Beynim zonklarken az önce yaşadığımız ufak tartışmanın beni etkilemesine izin verdim. Etkilerdi tabii, adamı gelip gelmez böylece suçlamıştım. Ama eli yüzü neden ezik büzük içindeydi? Hem de tam da bugün? Zihnime giren kepçe fikirlerimi büyük bir zevkle karıştırırken başımı sinirle kolcuğa yasladım. Bedenim uykuya hasretken ruhum düşünmeden edemiyordu.

Aras...

İtiraf ederdi, neden yapmadığı hakkında yalan söylesin ki? Kimden korkacak? Düşüncesizce davranıp gereksizce hareket etmiştim. Anlanmadan dinlemeden patlamıştım. Onu genelde bu yüzden suçlardım ve şimdi ben onun yerini almıştım.

Ona, "Senden korkuyorum," dediğinde yüz ifadesinin aldığı şekil hayal penceresimde canlandığında, tüm uzuvlarım titredi. Dudaklarımı bükerek tavam izledim, ardından sehpanın üzerine bıraktığım telefonuma baktım. Arasam açar mıydı? Akhıma gelen fikri hemen def ettim, tabii ki açmazdı. Zaten bu konuda cesur da değildim. Kafa sallayarak zihnimi savuşturdum. Bazen on üç yaşındaki bir ergeuden, daha mantıksız hareket edebiliyordum. Adanın işini biliyordum, eve eli yüzü mor gelmesi kadar normal bir durumu yoktu ki onun. Kendimi paralamak istiyordum. İnsan hiç sığındığı adamdan korkar mıydı? Korkuyordum demiştim, bu kelimenin onun vücudunda oluşturduğu tepkiyi görmesem, belki hâlâ inanacaktım Hazal'ı dövdiğüne. Ama inanıyordum. Ben, Aras'ın yüreğindeki parıltıyı gören tek insandım.

Ding-dong!

Zil sesi uykudan çıkmama neden olmuş fakat gözlerimi açmamı sağlayamamıştı. Ne olduğunu anlamak istiyordum ama uykudan ayrılmak kaba tabirle, yememişti.

"Uyan." Aras'ın metalik ses tonunu kulaklarımda hissederken gözlerimi açmam gecikmedi. Sağ diplerimi kabarıırken hü-zünle ve pişmanlıkla esmer suratına baktım.

"Ben birazdan çıkacağım, Eda seninle ilgilenecek." Ses tonunda en ufak bir yumuşaklık yoktu, henüz yeni barışmışken tekrar kınılmıştık. İçim huzursuzluğa bürünürken sol elimle sağ derimi kaşıdım. Kaç gündür banyo yapmıyordum ve ölesiye kaşınıyordu. Bir yandan bu halde ne hazırlayacağım diye düşünürken öte yandan saçımı nasıl yıkayacağımı düşünüyordum. Bana arkasını dönen Aras gömleğini çıkarmakla meşguldü.

"Banyo mu yapacaksın?" diye sordum, yanıt vermek yerine tırtıldanarak beni onayladı. Gömleği üzerinden düşmeden önce tekrar konuşmaya çalıştım, saçımı yıkamama yardım edip edemeyeceğini soracaktım fakat yapamadım. Kirli gömleğini komodinin üzerine koyduktan sonra altındaki eşofmanıyla banyoya doğru hızlı adımlar attı. Normalde şu an benimle birkaç kelam edip şakalaşması gerekti ancak yapmadı. Kavgalı olduğumuzda ne kadar üzgün olduğunu biliyordum ama yine de kavgaya etmeye yer arıyordum. Banyonun kapısını kilitlemeden kapattı. Hüzünlü halimle sağlam olan ayağımı yataktan sarkıttım. Sarılgılı olan ayağımın üzerine hafifçe basarak doğruldum. Vücudum yavaş yavaş kendine gelmeye başlıyordu, en azından her adımında kendimi hissettiren şiddetli sızılar yoktu artık. Yatağa dönerek belimi fazla yormadan eğildim, yastıkları kenara çekip koyu gri yorgani yatağın üzerine düzgünce serdim, ardından yastıkları sağa sola olmak üzere yerleştirdim. Sadece sol elimi kullanarak yaptığımdan dolayı, bu bile hem çok vaktimi almış hem de fazlasıyla yormuştu beni.

Su sesi kapandığında Aras'ın çıkacağını anladım, topallaya-

rak banyonun kapısına doğru ilerledim. En azından saçımı yıkamam gerekiyordu, saçımda biriken yağla bir kilo patates kızartı-
lırdı yahu! *Tamam, bu iğrençti.*

Banyo kapısı açıldığında, karşında ıslak saçlarından tişör-
tüne damlayan suların kaslarını rehber edindiği Aras'ı gör-
meyi bekliyordum ama o, çığır çıkmaz karşısında yavru kedi
bakışlarına sahip pişman Eylül'ü beklemiyor gibiydi. Hafifçe
gerildiğini bile sezmiştim. Siyah bakışlarımız birbirine odakla-
nırken gözlerimi başka yere çeviremedim. Bir an sonra, ikimiz
de adımlarımızı sağa doğru attık. Ardından aynı anda adımları-
mızı sola attığımızda tekrar sağa doğru adım atacakken durdu
ve omuzlarından tutarak beni banyo tarafına kendini ist oda-
nın tarafına çevirebildi. Beklemeden bana sırtını dönüp uzak-
laştığında arkasından şaşkınca bakakalmış, birkaç saniye sonra
ben de arkamı dönmüştüm. İçimin huzursuzluğunu bir kenara
bırakarak lavaboya yöneldim. Cesur olduğum söylenemezdi,
elimin üzerinde henüz tamamen kapanmamış yaralara baktım,
suyla temas edildiği zaman ne kadar acıyacağını biliyordum.

Tuttuğum nefesimi vererek el mahkûm gümüş rengi muslu-
ğu kavradım ve içinden su akması için yukarı doğru kaldırdım.
Başımı musluğa eğmeye koyulduğumda küçük sızılar kendini
hissettirmekte gecikmedi. Kendimi zorladım ve ne olursa olsun
saçımın o ıslaklıkla buluşmasına izin verdim. Eğilirken aldı-
ğım şampuanı avuçlarıma sıktım ve kafam suyla birleşirken sol
elimdeki şampuanla başıma masaj yapmayı denedim.

"Ah!" Ilık suyun ve şampuanın birleşiminin elime değmesi
irili ufaklı sızılar oluştururken acı içinde inledim. Elimi hızla su-
dan çekip sık nefesler alarak başımı tekrar suyun altına koydum.
Saç diplerim akan sularla rahatlamıştı fakat elim için aynı şeyleri
söyleyemezdim. Elim tekrar suyla birleştiğinde sızılanarak dişle-
rimi sıktım. Elimi kaldırayım derken üzerinin musluğa çarpması
ve yaraların darbe alması sonucu, büyük bir, "Ah!" çekerek geri
çekildim. Gözlerim yaşarmış, hatta öyle kalmayıp yaşların boşal-
masına fırsat vermişti. Umursamayıp banyonun ıslak zeminine
çökerek sırtımı duvara yasladım, elimi sallayarak üzerini üfler-
ken fark ettim, yaranın üzerine biriken kırmızı sızıyı.

"Sen içeride ne-" Kapıyı açan Aras'ın içeri dalarak söylediği cümlesi yerde mazlumca oturan beni görünce yarıda kesilmişti. Bakışlarımı tekrar elime çevirip iç çekişlerimle tüflemeye devam ettim.

"Ne oldu?" dedi eğilirken duygusunu anlayamadığımı ses tonuyla.

Acınacak halde olmamdan nefret ederek ağzımı açtım. "Saçımı yıkayacaktım, elimi musluğa çarptı, kanıyor."

"Kendine acı çektirmekten ne anlıyorsun? Yaralarının suyla temas etmemesi gerektiğini biliyorsun, neden dikkatli davranmıyorsun?" Ses tonu oldukça sertti, yine yargısız infaz yapıyordu.

Kafamı kaldırarak gözlerine bakmaktan çekinmedim. "Kaç gündür suyla temasım yok, saçım kaşınıyor. Biraz daha suyun altına girmezsem bitleneceğim."

"Benden yardım isteyebilirdin."

Burnumu çektim. "Etmezdin, benimle konuşmuyorsun."

Bezmiş gibi başını salladı. "Bekle, eline pansuman yapacağım," diyerek ayağa kalktığı anda hızla araya girdim. "Saçımı yıkamam gerekiyor."

Kara gözleri inanamıyormuş gibi gözlerime değdi, ardından tekrar kafasını sallayarak arkasını döndü. Çok geçmeden, elindeki ilaçlar ve sarğı beziyle geri dönmüştü. Karşıma geçtikten sonra diz çökerek aynı mesafede olmamızı sağladı. Elindeki pamuğa biraz oksijenli su döküp eliyle elimi kavrayarak kaldırdı. İkimizin de tenlerinin sıcaklığı aynı olmasına rağmen, şu an elimi adeta yakıyordu. Ben onun ıslak saçlarından damlayan damlaların yol ettiği -bana göre- pürüzsüz yüzünü incelerken o, asla yüzüme bakmıyordu.

"Ah!" Pamuk yaramın üzerine ilacın etkisini bırakırken gözlerimi kısarak inledim. Alnı kırılsa da, yine bana bakmadı. Acımla ilgileniyormuş gibi görünmekte üzerine yoktu. Gururum tekrar beni ele geçirirken yüzüne bakmayı bırakıp pansuman yaptığı elime çevirdim kafamı. Gazlı bezi yaramın üzerine dikkatle sarğıktan sonra, elinde kalanları yandaki gri çöp kutusuna attı. Ardından kolumu kavrayarak kalkmamı yardımcı oldu. Beni dışarı çıkaracağını düşünerek daha yürümeye başlamadan konuştum.

"En azından Eda gelmeden saçımı yıkamam gerekiyor," Arkadaşımı pis karşılamak istemedim nihayetinde.

"Yıkayacağım." Kelimesini duyar duymaz gözlerim hayret ve mutlulukla açılmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırırken gültümsememi engellemeye çalıştım. Duş başlığını yerinden çıkarıp lavabonun önüne doğru uzattı. Kolumdan tutarak beni önüne aldı.

"Başını eğ." Emrine itaat ederek dediğini yaptım. Ilık sular şimdiki daha rahat bir şekilde başımda geziniyordu, parmakları saçımda masaj yaparken huzur içinde gözlerimi kapattım. Bu adamın yaptığı her şey benim auralarımda farklı, özel hislere neden oluyordu. Saç diplerim bayram etmiş, temizlik hissi feraha ulaşmama neden olmuştu.

İşlemi bittiğinde, saçımı havluya sardığını anladım, "Doğrulabilirsin," dediğinde kalktım, tamamen doğrulmadan hızla, "Aras," dedim, çıkacağını adını gibi biliyordum. Ona baktığımda, gerçekten de bana arkasının dönük olduğunu gördüm. Ve durdu.

"Bana bak." Emrivaki konuşmak hiç hoşuma gitmedi.

"Bakar mıs-" Fakat ikinci cümlemi tamamlamadan zaten dönmüştü. Çatılan kaşlarıyla beni süzerken bir şey söylemedi ve beni bekledi. Önce dudaklarımı dişledim, ardından derin bir nefes alıp verdim, yutkunduktan sonra konuştum. "Dün geceki... Söylediklerim..." İfadesini değiştirmeden dinlemeye devam etti. "Boş bulundum, yani gerçek hislerim değişti onlar. Sadece..." Nefeslendim. "Beni de anla, bir telefon alıyorum, senin yaptığın olabileceğin söyleniyor... Ve sen eve elin yüzün mor bir halde gelince... Ben de sandım ki..."

"Sen de sandın ki, bir psikopatın tekiyle evliyim. Başka, seni öldürebileceğimi falan da düşündün mü?"

Hızla, "Hayır," derecesine başımı salladım. "Hayır. Yani evet ilk zamanlar bir psikopatın teki olduğunu da düşünüyordum, beni öldürebileceğini de. Fakat şimdi öyle değil, yemin ederim. Ama dün..."

"Ama dün düşündün, yine, ikisini de."

Bezgün bir nefes vererek ona doğru sarsak bir adımı attım. "Aras..." dedim kırık sesimle. "Aramızın kötü olmasını istemiyorum."

"Öyle görünüyorsun."

Gözlerim dolarken dişlerimi sıktım. "Senden özür dilemek istiyorum ama buna vereceğin cevabı biliyorum. O yüzden söyler misin; sana kendimi affettirmek için ne yapabilirim?" Dudakları aralandığında hızla araya girdim. "Lütfen bana 'kendini bana affettirmeni gerektirecek şeyler yapma,' deme, yapıyorum işte. Safım, apırlım, bazen doğru düzgün düşünemiyorum, aslında zekiym de konu sen olunca hiçbir zaman hiçbir konuda mantıklı hareket edemiyorum. Aklıma sen girdiğinde nıantığım devre dışı kalıyor. Ne yapayımı, seni seviyorum." Aklıma gelen cümleleri düşünmeden teker teker söylediğimde nefes nefese kalmış, en sonunda soluklanmak için durmuştum. Aras'ın gözlerindeki duygu değişimini yaşamam, ağzımdan çıkan son cümlemini kavradığımda olmuş, gözlerim fal taşı gibi açılmış, kalbim gümbürdemeye başlamıştı. Bir yanıt vermek için dudaklarını araladı ama aralanan dudakları bir cümle oluşturamadan kapandı.

İlk 'seviyorum' cümlesini ben söylemiştim.

Zaman durmuş gibiydi, akması imkânsızdı. Gözlerimiz birbirinden ayrılmazken kulaklarında yer eden zil sesi, en acıklı aşk şarkıları gibi yankılanıyordu.

İlk 'seviyorum' cümlesini ben söyledim.

İçim kor ateşlerle yanarken sağ diplerimden akıp yüzümü ıslatan sular beni serinletmeye yetmiyordu.

İlk 'seviyorum' cümlesini ben söyledim.

Biraz sonra bu cümleleri pişman bir şekilde, utanmış bir şekilde anımsayacağımı biliyordum.

İlk 'seviyorum' cümlesini ben söyledim.

Kapının zil sesine telefonumun sesi de eklenirken nihayet birimiz durumun farkına varabilmiştik. "Ka-kapı çalıyor." Aras'ın ilk defa kekeleyişini varsayarsak, şu iki kelimelik cümleinin onu da sarsığını anlamalıydım. Tamamı, aramızda bir şey vardı, bu şeyi Fransa'da ispat etmiştik lakin biz hiçbir zaman birbirimizi sevdiğimizi söylememiştik ki.

Açık kalan ağzımı kapatarak dişlerimin birbirine çarparken çıkardığı sesle kafanı salladım ve hızla yanından geçerek sıklaşan nefeslerimle odadan uzaklaştım.

Eda geldiğinde, başım her sıkıştığımda yaptığı gibi hiçbir yardımını eksik etmemiş, kahvaltımızı hazırlamıştı. Salon koltuğunda otururken hâlâ düşündüğüm tek şey düşünmeden söyledğim, o cümleydi. Bunu normalde ilk erkeklerin söylemesi gerçekmez miydi? Üstelik o, "Ben de seni seviyorum," bile dememişti. Elimle ağzımı kapatarak aklıma gelen bu düşünceyle iyice beter oldum.

"Eylül, yine neyin var kızım, geldiğimden beri yüzünden düşen bin parça."

Elimi indirerek bitkince başımı salladım. "Aptalım ben Eda..."

"Allah Allah, hayırdır be, yine mi kavgaya ettiniz? Oysaki ben ikinizin de saçının ıslak olmasıyla farklı şeyler..."

"Kavgadan da beter..." dedim hâlâ bomboş krem duvara bakarken.

Sesi iyice tedirgin bir hal aldı. "Eylül, ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa zorla mı söyleteyim?"

Dudaklarımı açtım ve gözüm hâlâ halıyı izlerken, "İlk, 'seni seviyorum' cümlesini ben söyledim," dedim.

Koltuğun içe geçmesinden yanına oturduğunu sezdim. "Ay, ne var bunda. Alt tarafı iki kelimeden oluşan bir cümle. Ben de bir şey oldu sandım."

Bitmişim gibi kafamı sallayarak ela rengi gözlerine baktım. "Ama o 'Ben de seni seviyorum' demedi."

Gözleri büyüdü. Dudaklarından küçük bir, "Ups!" efekti çıktı. Dişlerini göstererek gözlerini kıstı ve tam bir şey söyleyeceği sırada tekrar zil çaldı. Hızla ayağa kalktı, zil çaldığına dua edermiş gibi konuştı. "Tatlı sipariş etmiştim, o gelmiş olmalı. Hemen açayım, beklemesinler."

"Sadece düğün fotoğrafları elimde." Eda, sipariş ettiği tatlılar ve keyifli muhabbeti sayesinde bana takıldığım olayı unutturmuştu. Ailelerimizden konuşmaya dalmıştık. İki annesiz baba-sız insan yalnız kaldıklarında, konuşacakları konu ister istemez birden onlara gidiyordu. Yaralar birbirine denk geliyor, hâlin-den anlayan biriyle konuşmak insanı rahatlatıyordu.

"Babanın sadece adını soyadını söylemen, Aras'ın onu bulmasına yeter, biliyorsun değil mi?"

Elimdeki kahveden sıcak bir yudum aldıktan sonra kafamı olumsuz bir biçimde salladım.

"Beni bırakıp giden o, nerede olduğumu biliyor. Eğer bulmak istiyorsa o beni bulsun. Hâlâ gelmediğine göre, hâlâ istemiyor demektir."

Göz pınarlarım akmak için mücadele verirken burnumu çekererek bunu engelledim.

Elimdeki dondurmasından bir kaşık alan Eda konuşmak için dondurmanın ağzında erimesini bekledi. "Belki de korkuyor-
dur, geldiği zaman olacak tepkinden dolayı."

Kaşlarını kaldırdım. "Bir baba korkak olur mu?"

Üzgün bir nefes verip başımı koltuğun tepesine yasladı. "Bir baba çocuğunu nasıl terk eder? Üzerine alınma, benimki de intihar etti. Bu daha heter bir terk ediş." Babasının ölümünün perde arkası aklıma gelince irkildim. Eda, şu an babasını melek gibi bir adam sanıyordu ki öyle de sainsindi. Kaç yaşında olursa olsun, hiçbir çocuğun babasını kötü bilmeye hakkı yoktu.

"Sen en azından, çocukluğunda onun arkanda olduğunu hissettin. Yaptığın her yanlışta arkanda birinin olduğunu hildin hep. Bu duygular bana hiçbir zaman uğramadı Eda. Yağmurda şemsiye, karda bir mont, güneşte bir gölgeye bürünen o varlık, hiçbir zaman yanımda olmadı." Boğazımı öyle bir mih bürümüşü ki ağlamak zor gelmiyordu. Zaten dün gecedan beri do-luydum, daha fazla duramadım ve yaşlarımı serbest bıraktım. İç gelişlerini duyduğuma göre o da ağlıyordu.

"Ben babamı özleyorum Eylül, nasıl alışacağım?"

Titrek sesine titrekçe karşılık verdim. "Ben özleyemiyorum bile. İnsan doğru düzgün hatırlamadığı birini özleyebilir mi

ki?" Hiçkırıklarımız birbirine karıştığında, oturduğumuz koltukta sarılmamız gecikmedi. Yaşlarım Eda'nın kısa kollu krem rengi bluzunda şeffaf lekeler oluştururken, evin zil sesi ayrılmamıza neden oldu.

Eda hızla toparlanıp kapıyı açmak için ayağa kalktığında, "Bugün bu zil hiç susturmayacak," dedim üzgün halimden sıyrılarak gözlerimi silerken.

"Bayağı spor yaptım," diye karşılık verdi o da. Burnunu çekerken gülümseyip ardından kapıya doğru döndü.

Birkaç saniye dönmediğinde, "Kim geldi?" diye sordum merakla, neredeyse ayağa kalkıp bakacaktım. Cümlem biter bitmez kapının önünde gördüğüm iki beden hayretle gülümsememe neden oldu. Özlem duygusu vücuduma istila ederken hastetle ismini söyledim. "Çınar!"

Suratında yamuk, şapşal gülümsemesi canlandı. "Sus kız, Çınar'mış, dayınım ben senin dayın." Espirili ses tonuyla yanıma yaklaştı, karşımda durduğunda elini saçlarımda gezdirdi.

Özlemle kollarını açtı. "Şapşal!"

Gözlerini kusakarak vücudumu süzdü ve ardından yüzünü buruşturarak konuştu. "Prensip olarak yaralı insanlarla sarılmıyorum."

Ağzımı açarak kaşlarını gözlerimin üzerine indirdi. "Çınar... Ağzımı açtırma benim..."

"Neyse..." dedi ve eğilerek henüz kapatmadığım kollarımın üzerinden bana sarıldı. Sol elimle sırtını sıvazlarken mutlulukla gözlerini kapattım, Çınar'ı bu kadar özleyeceğim aklımın ucunun köşesinden bile geçmezdi. "Eylül, ben bu vicaklıkları sevmem. Sarılma hakkının birazını Rana'ya versem?"

Gülerek kollarımı serbest bıraktım, doğrulduğumda, "Sus be! Daha bir sene sarılmayız zaten," dedim kinayeli bir tavırla. Ardından mutlulukla Rana'ya döndüm. "Hoş geldiniz Rana Hanım," dedim ve sesim bu sefer de sitemkârды.

Kollarımı açtıktan o gelip boynuma atlamıştı bile. "Geçmiş olsun Eylül Güllü..."

Sol elimi kaldırıp onun da sırtını sıvazladıktan sonra ayrılarak "Teşekkür ederim tatlım," dedim.

Salona geçtiğimizde Çınar yanıma, Eda ve Rana ise karşımdaki

koltuğa oturmuşlardı. Şu an tek ilgi odağım aylardır görmediğim küçük dayımdan başkası değildi. Ben kumral yüzünü, bal rengi gözlerini özlemle süzerken o neşeli tavırla bana döndü. "Biraz daha kötü düşseymişsin mumyaya dönecekmışsin be Eylül."

Dil çıkardım. "Dua et kendini özlettin, yoksa şimdiye seni kovmuştum hain."

Eliyle kalbini kavrayarak dudaklarını aratadı. "Kırdın."

"Ne güzel dayı-yeğen ilişkisi!" Eda'dan çıkan cümle üzerine hepimiz büyük kahkahalar attık.

Gülümsemem solduğunda tekrar Çınar'a döndüm. "Ne var ne yok?"

Dudaklarını birbirine basturarak kafasını salladı. "Ne olsun, her şey bildiğin gibi."

Alt dudakımı dişledim. "Dedemin senin buraya geldiğinden haberi var mı?"

Kaşlarını kaldırarak cıkdadı. "Seninle konuşmamız yasak."

Bu cümle kalbime bir mızrak gibi saplanırken tekrar sordum. "Peki anneannem... O nasıl? Beni soruyor mu?"

Hafifçe tebessüm etti. "Babamın olmadığı her an, annemin dilinden düşmüyorsun. Seni çok özledi."

Tuzlu sular gözlerimde birikti. "Canım benim..." dedim. "İyi mi peki?"

Sehpanın üzerinde duran kuru yemiş kabından birkaç tane soslu fıstık alarak ağzına attı, henüz yutmadan konuştu. "Birkaç gündür hastaneye gidip geliyor. Baş ağrıyormuş, çarşamba günü sonuçlarını alacak ama doktor yaşından dolayı olabileceğini söyledi."

Gözlerim korkuyla açıldı. Elimi sol göğsümün üzerine koydum. "Kötü bir şeyi yok değil mi, doğruyu söyle."

"Yok, Eylül, böyle şeyleri saklamam bilirsin." İlgisini çerez tabağından nihayet çekerek bana baktı. "Ee, bize başka bir şey ikram etmeyecek misin? Kurt gibi açım."

Güldüm, cevabım ise hazırdu: "Hiç şaşırmadım..."

Saat neredeyse gece yarısına geliyordu, Eda gitmiş, Rana ve Çınar ise beni yalnız bırakmamayı seçmişti. Muhabbetimiz harika gidiyordu, çocukluğumun ve lise yıllarımın beraber geçtiği bu iki insanla konuşmak ne kadar da iyi gelmişti.

"Rana, sen lisenin ilk yıllarında erkek gibiydin he," diyor Çınar, Rana'yı şöyle bir süzdü. "Gerçi şimdi de pek değişmiş sayılmazsın."

Rana limon yemiş gibi yüzünü buruştururken cevabını geciktirmedii. "Sen de dombiliydin."

Gülüştüğümüzde Çınar topu bana attı. "Eylül de korkağın tekiydi. Hiç kavga ettiğini görmedim."

"Aaa! Ona korkak denmez bir kere, terbiyeli denir." Kahkahalarımız odada yayılırken dış kapının açıldığını duyduğumuzda hepimiz bir anda susuverdik. Aras gelmiş olacaktı. Rana'nın yüzü rahatsız bir hal alırken Aras'ın bedeninin salonda görünmesi gecikmedi.

"Aras'ın ve destek olduğu baygın gencin bedeninin görünmesi," diye düzeltti bilincim. Bu dağınık saçlar bana bir yerden çağrışım yaparken Aras, "Hoş geldiniz," dedi sanki çok normal bir vaziyetteymiş gibi. Eve baygın bir erkek getirmişti yahu!

Siyah bakışları hesap soran bakışlarımla birleştiğinde açıklaması gecikmedi. "Kuzenim, sızmış da, almam için beni aradılar. Babası şu sıralar... Fazla yoğun. Her neyse siz muhabbetinize devam edin."

Kuzen mi? Kafanı karışırken ağzımı açıp bir şey söylemek istedim fakat anlanmış gibi araya soktuğu cümlesi zihnimi açtı ve anlamamı sağladı. "Kuzenim Demir, Eylül." Cümlesi içinde, "yalanıma ayak uydur" subliminal mesajını barındırırken anlanmış gibi kafa sallayarak arkalarından bakakaldım. Aras, düşmanınımın oğlunu evimize getirmişti, üstelik baygın bir şekilde...

Bölüm Beş

Aşk-Hayal

"Biz de kalkalım artık."

"Dursaydınız, hatta bugün burada kalsanız?" İstekli gözlerle ikisine de baktım.

Çınar bal rengi gözlerini gözlerime odaklandı. "Başka zaman. Hem Esra abla da annem de meraklanır. Bugün sadece oturmaya geldiğimizi biliyorlar."

Çaresizce dudaklarımı birbirine basturdum ve onlarla beraber ayağa kalktım. "Bu sayılmaz ama. Başka bir gün yine beklerim."

Çınar güler gibi bir ifadeyle evimi süzdükten sonra memnun bir şekilde bana bakarak elini omzuma koydu. "Mutlu olmana sevindim."

Duygusallıkla tebessüm ettim ve kendimi zorlamadan ona sarıldım. Beklemeden bana karşılık verdiğinde titrek sesimle konuştum. "Ne olur kendini özletme."

"Özletmem, fırsat buldukça yanına geleceğim. Bundan sonra seni hep sapaşağlam görürüm umarım." Ayrılrırken söylediği cümle güldürmüştü.

"Emin değilim," deyip Rana'ya döndüm, birbirimizi öptükten sonra sıkıca sarıldık. "Sen de kendini özletme, sayın hiç görülmeyen en yakın arkadaşım."

"Merak etme, seninle daha konuşacağımız çok şey var..." Ondan ayrılırken imalı ses tonuna karşın merakla kaşlarını çat-tım. "Ne?"

Göz kırptı. "Benimle alakalı. Daha uygun bir zamanda ko-nuşacağız."

"Rana!" diye haykırdım isminin son hecesini uzatarak. "İyi de sen şimdi saldıın merak bombasını üzerime, nasıl duracağım ben?"

Yanağımlı sıkı. "Merak etme kanka, en kısa zamanda öğre-neceksin."

Kınarcasına üç kez cıkladım. "Öyle olsun, sen de hainsin arak."

"Manyak ya," diyerek omzuma vurduğunda dengem kay-bolduğundan, neredeyse düşecektim ta ki sevgili dayıcağım Çı-nar kolumdan tutarak engelledi.

"Rana dikkat etsene, kız daha iyileşmeden ikinci hasara ne-den olacaktın." O unaylamaz bakışlarla Rana'ya bakarken, Rana mahcup bir tavırla özür diledi.

"Sorun yok," dedim kapıya doğru atıkları ağıtlara eşlik ederek.

Dış kapının önüne geldiğimizde, "Nasıl gideceksiniz?" diye sordum, vakit gece yarısını geçmişti. Çınar'ın ehliyeti, Ra-na'nımsa arabası yoktu.

"Gidiyor musunuz?" İkişi hana cevap vermeye hazırlanırken arkadan gelen ses, kelimelerin dışarı çıkmamasına neden oldu. Aras, sesi ilgileri kendisine tamamen çekmeden yanıma geldi.

"Gidiyoruz enişte, hayırlı geceler."

Çınar, Aras'a elini uzattığında Aras, kendine uzatılan eli sıkı-rak konuştı. "Burada kalsaydınız."

"Evde bekleyenler var, başka zaman inşallah."

Kafasını yana eğerek uzatmadı ve, "İnşallah," dedi, ardından ekledi. "Eray'a söyleyeyim sizi bırakmın."

Söylediği düşünceli cümle beni sevindirirken Rana araya girdi. "Gerek yok, kendimiz gideriz."

"Saat gecenin bir yarısı, taksi bulmanız zor olur."

"Salıden gerek yok enişte..."

Aras yapılan itirazları umursamaz bir tavırla kafa sallayarak

reddederken cebinin cebinden telefonu çıkarıp bir numarayı tuşladı. Çok geçmeden konuştu. "Eray, misafirlerimiz aşağı iniyor. Onları evine kadar bırak."

Telefonu kapattığında, sesini bize duyurdu. "Aşağıda sizi bekliyor."

Rana'nın yüzündeki şaşkın ve mahcup ifadeyi biliyordum. Eliyle yüzüne düşen saçlarını geriye attı, gitmeye hazırlanırken ağzını araladı. "İyi... Hadi görüşürüz Eylül."

Rana'ya göz kırparak, "Görüşürüz," dedim.

"Hadi iyi geceler." Çınar'ın sözüne bir cevap vermek için dudaklarımı araladığımda Aras araya girdi. "İyi geceler koçum, yine gel, burası da bir evin sayılır."

Başını eğerek onayladı. "Eyvallah abi."

Rana asansörün düşmesine bastığında Çınar yanıma gelene kadar kapısı açılmıştı. Asansör kapısı kapandığı gibi Aras'la aynı anda içeri girmek için yan dönmüş, bu sayede bedenlerimizin birbirine yapışmasına neden olmuştuk. Beklenmedik yakınlığımız bende kalp çarpıntıları yapıyor, hayranı olduğum yüzüne bakakalıp öfkeli olduğumu unutmaktan korkuyordum. Hızlı bulduğum kokusu burnuma dolarken simülasyon denekleri gibi bilincimi yitirmekten korktum. Ben bu adamın her bir zerreğine hayrandım. Ama şu an o hayranlığın sırası hiç mi hiç değildi, ılık nefesinin beni etkilemesine daha fazla izin vermeden kaşlarımı çattım ve hızla geri çekildim, aynı zamanda ağrılığımı verdiğim ayağımın beni düşürmemesi için dua ediyordum. O afallamışken geriledim, gözlerine bakmaktan çekinmeden konuştum.

"Kapıyı kapatır mısın, içeriye soğuk geliyor."

"Ağustos ayındayız," dedi alaycı ses tonuyla kapıyı kapatırken.

"Desene senden aldım o soğukluğu." Kollarımı göğsümde birleştirip düşme olasılığımıza karşın duvarı arkama aldım. Ciddi ifademi kesinlikle bozmamıştım.

Dudağını kenarı kıvrıldı. "Bilakis, şu an neredeyse yanıyordum, yaklaşmaya ne dersin?"

Kurduğu cümle içimi değişik, saçma sapan hislere yolcu

ederken yüzündeki gülüşün içinde hapsolmak istedim. Yanaklarımın içini kemirdikten sonra derin bir nefes alıp verdim, tek kaşımı kaldırdıktan sonra onu taklit ettim. "Ağustos ayındayız."

Başımı umursamazca sallayarak cümlem henüz bitmeden odama doğru yürümeye başladım. Hayır, tabii ki kendi odama doğru yürümeye başlamıştım. Aras'ın odasına gidecek hâlim yoktu. Arkamdan gelen adım seslerini duyabiliyordum. Onun odasının kapısını geçtiğinde hâlâ peşimden geliyordu. Kapımın önüne geldiğinde durdum ve ona baktım. "Odama gireceğim."

Omuz silkti. "Ben de öyle."

Gözlerini devirdim. "Aras, hurası benim odam."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Biliyorum."

Tamamen boş denilecek bakışlarla ona baktım. "O zaman niye geliyorsun?"

"Çünkü odamızda Demir yatıyor."

Demir...

Onun buraya geldiğini tamamen unutmuştum. Aras'ın konuyu açması fazla iyi olmuştu, işin detaylarını merak ediyordum lakin sorup sormamak konusunda kararsızdım. Bilmem kaçınıcı nefesimi aldığımda, öncelik olarak kendi konutunuza dönmeyi seçtim. "Ee, beni burada alakadar eden durum nedir?"

"Yatağını benimle paylaşacaksın."

Emrivaki cümlesiyle kaşlarını havalandırıp başım omzuma eğilirken, "Nedenmiş?" diye sordunu matçı ve haylaz bir biçimde.

Kenetlenen gözlerinizi birbirinden ayırmadı. "Çünkü Elif geldiğinde ben yatağını seninle paylaşmıştım."

Dudaklarını yuvarlak oluşturdu. "O zaman küs değildik!"

Kafası sağ tarafına düşerken kaşlarını kaldırarak adımlarım bana doğru atınakta bir sakınca görmedi. Kapım ve kendisi arasında sıkıştığımдан gerileyemiyordum.

"Şimdi küs müyüz?" Sorusuyla kalbim her ne kadar zorlansa da bakışlarımı ondan çekmedim, çenemi yukarı kaldırıp yüzlerimizin yakınlığından rahatsız olmamaya çalıştım.

"Evet."

Gözümün önüne düşen saç telini hafifçe geriye doğru çekerken gizlediğim yüzümü açığa çıkarmayı başarıp, "İnsan sev-

diğine küser mi?" diye sordu etkileyici ses tonuyla. Tatlı tatlı ürperen vücudum sık nefeslerle tepkisini belli ediyordu ancak. Ne diyecektim? Evet desem yol yine onu sevdiğime çıkacaktı, hayır desem, ona da gücüm yoktu. Seslice yutkundum. "Demek ki küsüyormuş."

Suran ciddileşti, elleri başımın iki yanından kapıya yaslanırken kendisini bana adeta kapalı yaptı. Kömürden daha kara olan gözlerindeki bakışların resmiyet aldığını sezebiliyordum. Derin bir nefes alıp verdikten sonra konuşmaya başladı. "Bana söylediğin cümle... Beni etkiledi Eylül, ama ben... Bunu daha önce kimseye söylemedim. Sana aynı şekilde cevap verebilme mi bekleme, çünkü yapamam. Elimde değil. Dudaklarım o iki kelimeyi yan yana getiremiyor. İleri, davranışlarımla sana olan ilgimi anlamıyor musun? İki kelimeden oluşan basit, klişeleşmiş bir cümle mi belli edecek sana olan hislerimi?"

Göğsüm hızla inip kalkarken yakınlığınızı bir kenara bıraktım. "Klişeleşmiş bir cümle" ne demekti? "Sana bunu söyleyemem" ne demekti? Gerçekten sevseydi, bunu düşünmesine gerek kalmadan her bir kelime, taze taze dökülürdü dudaklarından. Beni iyi hissettirmek için söylediği cümleler, aksine daha berbat bir hale bürünmeme imkân sağlamıştı. Tekrar yutkunup zorlukla konuştum. "Boş ver." Kafamı iki yana salladım. "Senden o klişeleşmiş cümleyi duymak istemiyorum. İkimiz de aynı şeyleri hissedecek değiliz. Benim... Hatam."

Kollarını umursamayıp kapanın bozmasını beklemeden arkamı döndüm, odamın kapısının kulpunu tuttuğumda kolumdaki kuvvetle duraksadım. "Eylül, bekle."

Sızlayan gözlerimi bir kenara bırakıp ona doğru döndüm, yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Gerçekten Aras, sorun etmiyorum. Benim... Bencilliğim. Çocuk gibi davranıyorum... Söylemek zorunda değilsin tabii..." Kafamı, sağma konuşuyormuşum gibi salladım. "Her neyse, gözlerim açıyor. Uykusuzluktan... Şimdi, uyuyalım mı?" Bir şey yapmayıp yüzüme sözümle yetindiğinde onayladığımı düşünüp arkamı dönerek yatağıma doğru ilerledim. Sorun ediyordum, bal gibi de sorun etmiştim, içim viraneye dönmüştü. "Seni seviyorum,"

cümlesi içten söylendiğinde, tüm kişilerinden sıyrılırdı oysa-ki. Eğer Aras, bana gerçekten bir aşk hissetseydi, bunu söylemekten çekinmezdi, pat diye çıkıverirdi ağzından. Tıpkı benim yaptığım gibi.

Sanki ben her gün bir erkeğe "seni seviyorum" mu diyordum? O da benim ilkimdi. Titreyen dudaklarını beni ağlatmaya çalışırken burnumdan soluyordum.

Hızla tozpembe nevresimimi açarak onu beklemeden içine girdim. Elif'le ben buraya zor sığmıştık, Aras'la nasıl sığacaktık?

Yatağın sol tarafı içe çöktüğünde geldiğini fark ettim. Ben sağma, o soluna dönüktü, bu sayede gövdelerimiz birbirine bakıyordu. Demir'i benim yatağıma yatırması daha mantıklı değil miydi? En azından böyle sıkış tıkaş yatmazdık.

"Uyudun mu?" diye mırıldandığında gözlerimi açarak uyukulu ses tonuyla bu soruyu cevaplamak yerine aklımdaki soruyu sordum. "Demir'i neden buraya yatırmadın?"

"Bir erkeği senin yatağına yatırmak, buraya sinen kokunu içine çekerek uyumasını sağlamak, bırak bunu yapmayı, düşüncesi bile beni deli eder." Söylediği cümle biraz önceki ruh hâlini bir kenara itip gülümsememi geri getirdiğinde, dudaklarını sıkarak hızla ona arkamı döndü. Kollarını bana sardığında yaklaşmasına izin verdim. Sağlarımın üzerine küçük bir öpücük bıraktıktan sonra, "İyi geceler, güzelim," dedi, hareketlerine akıl sır erdiremediğim, ruh hâlini alt üst eden, anlık hislerimi dengeleştirilen, ne yaparsa yapsın sevdiğini adam.

Demesine gerek de yoktu, çünkü ne olursa olsun, o yanımdayken, gecelerim hep iyi geçiyordu...

Gece her ne kadar iyi biterse bitsin, huzursuzluk ön plandaydı. Aras'm dün gece söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Öyle ki içimi kaplayan kasvet, çok sevdiğim uykuyu bile bir kenara attırmıştı. Üstüme kahın askısı, küçük tozpembe çiçeklerle kaplı sıradan bir elbise geçirip, sağlarımı rastgele toplamışım. Sol elimin sarıgısını çıkarıp rahata kavuşmuşum. Günün tek iyi yönü,

aruk iki elimi de kullanabiliyor olmalıydı. Hâlâ uyuyan Aras'a bakarak kafa salladım. Onu ilk gördüğüm an aklıma gelince, o zamanlar ona şimdi bu hisleri besleyeceğimni söyleseler, katiyen inanmazdım. Kullandığı kelimeler, bazen bir kurşundan daha acı verici olabiliyordu. Yahut kullandığı kelimeler, içindeki tüm kuru dalları tomurcuklara boğabiliyordu. Böyle güçlüydü onun silahı, bazen zehir olurken bazen panzehir oluveriyordu.

Nasıl anlayacağım Aras? Söyle bana nasıl emin olacağım hislerinden? Dedikleriyle yaptıklarını, yaptıklarıyla söylediklerin bir uyuşsa, sorunumuz kalmayacak ama...

Ellerimi enseme koyarak kendimi ferahlatmaya çalıştım, ardından onu odada bırakarak arkamı döndüm. Kapıyı oldukça yavaş bir biçimde açtım, rahatsızlık vermeme maksadıyla hafif adımlarla dışarı çıktım. Holde mutfığa doğru giderken içerisinde Demir'in yatmış odanın kapısıyla göz göze geldim. Rahatsız etmemek için yürümeye devam ettim, kahvaltı hazırladıktan sonra ikisini de çağırdım.

Mutfığa geçerek çay için su kaynatıcıya su koydum. O çalışırken aklıma gelen en kolay şeyi –patatesli omleti– yapmak için sebzeliikten iki patates çıkardım. Yağ tenceresinin altını ağıttıktan sonra, patatesleri soymaya başladım.

"Gecemiz nasıl bitti?" Arkamdan ansızın gelen yabancı erkek sesiyle irkilerek neredeyse yeni sırgıdan çıkardığım elimi tekrar yaralayacaktım. Bıçağı tezgâha atarak elinti kalbime koydum ve sesin sahibini görmek için arkamı döndüm.

Benimle yaşıt, bilemedin benden bir yaş küçük, kahverengi saçları önüne düşmüş, genç bir erkek çocuğu ellerini havaya kaldırarak bitmediğim konuda benden hesap soruyordu. Bu kişi Demir'in ta kendisiydi. Şişen, kenarlarında morlukları oluşan kahverengi gözleriyle beni baştan ayağa süzdü. "Baksana, takıldığım kızlara pek benzemiyorsun. Beni nasıl ayarttın?"

Kaşlarını çatılırken hayret ve utanç içinde bakakaldım. "Ne ayartması? Seni buraya ben getirmedim."

Dudağının kenarını hafifçe sağına çekti, yakışıklı lakin toy bir yüzü vardı. "İşinlanarak mı geldim kızım ben buraya?"

Ağzımı açıp onu yanıtlayacakken arkasından gelen bedeni görünce sustum. "Demek uyandın."

Benim yaşadığım irkilmenin aynısını –tamam biraz hafifini, evet, biraz daha hafifini– Demir de yaşayarak, “*Kim lan bu konuşan?*” dercesine arkasına döndü. Aras’ı gören genç, kafasını kaşıyarak konuştu. “Azat Bey’in adamı mısın?” Azat Bey de ne? Çocuk babasına ismiyle, hatta ‘bey’ şeklinde mi hitap ediyordu? Bu camianın insanlarına alışmak gerçekten zordu.

“Azat Bey?” diye sordu Aras, Demir’in neyden bahsettiğini anlamıyormuş gibi. Tanımıyormuş numarası mı yapacaktı?

Demir, “Tamam, haba denen adam işte. Ne, dünün cezası ne olacak?” dedikten sonra iğrenmiş gibi bana baktı. “Elimi kolumu bağlatıp beni bir kıza mı dövdüreceksin bu sefer?”

Hey, dışarıdan bir fahişe yakut bir cari gibi gözüküyordun? Keza bu çocuk beni gördüğünden beri düzgün bir kalıba sokamamıştı da.

Aras bakışlarını bana çevirdi, bir saniye bakımdan hemen Demir’e döndü.

“O benim karım,” dedi tüm ciddiyetiyle. “Ve hayır, baban için çalışmıyoruz. Ayrıca onu tanımıyorum...” Durdu ve ekledi. “Sanırım.”

Evet, tanımıyor numarası yapacaktı. Galiba bir planı vardı.

Demir başını sallayarak ellerini kafasının üzerine koydu. “Beynim yanıyor. Bana dün ne yaptılar işlediğimi anlatacak mısın?”

Aras buğazını temizleyerek eliyle kahvaltı masasını işaret etti. “Dilersen önce bir kahve iç.”

Kahvaltı masasında Demir, Aras ve ben oturuyorduk, o ikisi konuşuyor, ben ise dinleyip olayları yerleştirmek ve çayları tazelemekle uğraşıyordum. Demir dün uyuşturucu, alkol, vücuda zararlı olan hangi madde varsa kullanmış, üstüne olay çıkarmış, paçasını kurtaran ise Aras olmuştu. Çocuğun bir anda Aras’a duyduğu hayranlık artmış olsa da aklımda gizlenen bir şeyler var gibiydi.

“Babanı iyi tanımadığına emin misin?”

"Tanımamı mı isterdin?"

Demir suratına tehlikeli bir gülüş kattı. "Bunun için erken, ama... İsteyeceğim sanırım."

Aras keyifli bir halde kaşlarını kaldırırken sırtını sandalyesine yaslayıp sincarından keyifli bir yudum aldı. Onun istediği kaleyi içten fethetmekti ama buna yönelik bir hamle yapmasına pek de gerek kalmamıştı. Kale çoktan fethedilmişti, babasına olan nefreti her halinden belli olan bu genç, öyle görünüyordu ki Aras'ın oldukça işine yarayacaktı.

Demir çıktığında Aras henüz evdeydi. Mutfağı toparlarken çalan telefonun dikkatimi dağıtmış, makineye yerleştiğini tabağın ardından telefonu elime almama neden olmuştu. Aras'ın bakışlarını üzerinde hissederken telefonun üzerinde yazan yabancı numaraya baktım. Tanımadığım numaraya karşı gözlerim kısıldı. Kapanmıştı yakın buluşık eldivenlerimi elimden çıkarıp telefonu açarak hızla kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Eylül?"

Çıkaramadığım erkek sesiyle, kaşlarım kirpiklerimin üzerine indi. "Evet?"

Telefondaki kişi rahatlamış gibi bir nefes verdi. "Barlas ben. Ne haber?"

Aras'la göz göze geldiğimizde, kiminle konuştuğumu kavramaya çalıştığına emindim. Barlas ismi korkuyla yüreğimin ağzında atmasını sağlarken onunla Aras'ın bakışları altında daha fazla konuşmayacağımı anladım. "Yanlış numara," diyerek hızla telefonu kapattım ve ona bakarak devam edemeyeceğimden arkamı dönerek telefonumu sessize alıp işime devam etmeye çalıştım.

Bana salondan seslendi. "Kimdi arayan?"

Seslice yurkundum, elime aldığım kirli bardağı sudan geçirdikten sonra, taze bir nefes alarak konuştum. "Yanlış numara," Barlas'ın beni aradığını ona söylemeyecektim, kararsızdım fakın söylememem daha iyi olabilirdi. Önce niyetini anlamam gerekliydi, eğer kötü olduğunu düşünlürsem söyledim.

"Niye nefes nefesesin?"

Sesi daha yakın geldiğinde elimi gösterdim. "Sargısını yeni çıkardım. Beni hallet zorluyor."

Yanıma gelip suyu kapattı, ardından artık sargısız olan elimi ellerinin arasına aldı. "Morlukları kapanmamış. Bir süre daha iş yapma. Sana yardımcı birini bulacağım."

"Gerek yok, ben öyle rah-"

"İtiraz istemiyorum Eylül, zaten başından beri birini bulmadık. Tek başına idare edemiyorsun."

Çaresizce omuzlarımı düşürüp, "Peki," dedim. Bu evde ikimizden başka birini istemiyordum ana Aras bir şeyi kafasına koyduysa yapardı. Üstelemedim. Tezgâhın üzerindeki telefonum tekrar titrediğinde, korku dolu bakışlarım oraya kaydı. Aras, telefonumu eline aldığındaysa tedirginliğim katbekat arttı. Ekranı baktı, gözleri kısıldı.

Alırlacele konuştum. "Yanlış numaradır, açma."

"Eda arıyor." Aynı anda kıldığımız cümleler birbirine karışırken söylediğiyle rahatladım.

"Eda mı?" Başıyla onaylayarak telefonumu bana uzatığında bir şey söylemeden aldım. Aras başımda dikilirken konuştum. "Eda?"

"Ne haber canım?" Sesindeki heyecanı fark etmek için yakınında olmama gerek yoktu.

"Ben normalim de sen fazla iyisin sanırmı?" diye sordum merakla.

Aldığı nefesi duyabilmişim. "Evet! Bil bakalım ne oldu?"

Dudaklarımı bükerek sırtımı mermere yasladım. "Ne oldu, çatlatmasana insanı?"

"Yarın... Bana evlilik teklifi edecek."

Gözlerinin bir katlıma tanık olmuş gibi açılırken afallayarak sordum. "Ne? Kim?"

"Kim olacak, Baran," deyip bir hevesli nefes daha aldı. "Ve Hazal hastaneden çıkar çıkmaz istemeye gelecekler!"

Eda için mutlu olan bir yanım, Pusat için üzülen diğer yanımla büyük bir tezat içindeydi. Bu yüzden başta ne diyeceğimi bilemedim. "Çok... Sevindim," dedim en sonunda, neden bil-

miyorum ama şimdiden Pusar'ın tüm acısını yüreğimde hissedebiliyordum. O Eda'yı seviyordu, elinde olmayan sebeplerden dolayı onu terk etmek zorunda kalmıştı, bu onlar için kötü bir oyundu.

"Teşekkür ederim... Ama aslında gerçekten evlilik teklifini yarın mı edecek, bilmiyorum. Yani güzelce hazırlanmamı söyledi, bu başka neye yorumlanabilir ki?"

"İmm..." dedim. "Haklısın."

"Araba yoluyorum, hize gelse. Sulistim gelecek, kıyafet seçiminde yardımcı olursun."

"Olur," dedim onunla düzgünce konuşma fırsatı bulmama sevinerek. Telefonu kapattığımda Aras'ın tek kaşını kaldırmış bir vaziyette bana baktığını gördüm, uzatmadan konuştum. "Baran, Eda'ya evlilik teklifi edecekmiş. Kıyafet seçiminde ona yardım etmemi istedi."

"Öyle mi, hayırlı olsun," dedi düz bir ses tonuyla,

"Pusar yıkılacak," diye yanıtladım.

Kafasını iki yana salladı. "Erkekler böyle şeyleri fazla takmaz, takmamalı."

Boş gözlerle, inanamıyormuş gibi baktım ona. "Böyle şey dediğin aşk Aras... Onlar severek ayrıldı."

"Ne yapalım Eylül, Eda'nın evlenmemesi için plan mı kuralım? Kızın ikinci hayalini de biz mi yıkalım?"

"Onlar, senin yüzünden ayrıldı Aras. Pusat seni kaybetmek yerine onu terk etmeyi seçti."

"Hayır Eylül, Pusat kaçmayı seçti. Başkan'ın ona sunduğu seçimden, nasıl bir insan olduğunu anlamıştı. Bana gelip, onun nasıl birisi olduğunu söylemek yerine kaçtı, olaylara şahit olmak yerine gitti. Sorumluluk almak istemedi, anlıyor musun?"

"Ama geri döndü!" diye haykırdım. Bu denli katt düşünmesine dayanamıyordum. "Seni uyarmak için döndü."

"Döndü, ama geç kaldı güzelim. Eda'yı kaybetti, neredeyse beni de kaybedecekti. Vيدانını dinlemeyi bu kadar sonraya bırakmasaydı, her şey daha iyi olabilirdi."

Acıyan ciğerlerimi sakinleştirmek amacıyla, derin bir nefes aldım. "Onların barışmasını sağlayalım."

"İmkânsız."

"Neden? Yapabiliriz."

"Ne yapacağınız Eylül, olayları tüm gerçekliğiyle ona mı anlatahım? Keza, ancak böyle barışabilirler."

Sustum, çünkü konuşacak bir kelime kalmamıştı. Anlatamazdık, yapamazdık. Titreyen dudaklarımı kapatarak çenemi kilitledim. Çaresizliği sevmiyordum, insanların çaresiz kalmasından nefret ediyordum. Çevremdekiler mutsuzken elimden bir şey gelmemesinden nefret ediyordum.

"Hadi, ben çıkıyorum, seni bırakırım."

Bakışlarımı yerden çekerek ona baktım. "Eda, araba yolluyorum dedi."

"Ben götüreceğim diyorum. Haydi."

"Ama-"

"Hadi Eylül..." diyerek itiraz istemediğini belli eden tavıyla arkasını döndü. Banaysa dediğini yapmak kalmıştı.

"Bu nasıl?" Eda, üzerindeki elbiseyi hana gösterirken memnuniyetsiz bir tavırla yüzümü buruşturdum. Kırmızı, dizlerinin oldukça üzerinde bir elbiseydi. Tüm bedenini sıkıca sarıyordu. Straplezdi ve sırt dekoltesi olan oldukça derindi.

"Fazla cüretkâr."

Dudaklarını büzererek başını salladı. "Haklısın."

Oldukça elbise denemişti, ben 10'dan sonrası saymayı bırakmıştım. Bezmiş bir tavırla ayağa kalktım ve olaya el atmak adına stilist kadının ayaklı askılığına doğru yöneldim. Eda üzerindeki kıyafeti değiştirmeye giderken ben elbiseleri karıştırıyordum.

Cüretkâr, basit, gündelik, düğünlük...

Sıra ile elbiseleri karıştırdıktan sonra gözütne çarpan, bordo rengindeki kıyafeti elime aldım. Kısa prenses kullu, dalgalı eteği olan diz boyundaki bu elbisenin yaka kısmı aynı renkte komplek bir kumaşla çevrelenmişti. Ağır, ağır olduğu kadar da tatlı duruyordu.

Elbiseye hayran hayran bakışların elimden hızla çekilip alınmasıyla kayboldu. Şaşkın gözlerle elimden çekip alan stiliste baktığında o, biz doğru gelen Eda'ya karşın konmuştu. "Edoş, bak ne buldum! Bu elbise özel tasarımı, henüz kimse giymedi, dünyada ilk giyen sen olacaksın!"

Sarışını, şedeta bir model fiziğine sahip olan kadının arkasından hayretle bakakaldım. Resmini seçtiğin elbiseyi kendi bulmuş gibi çekip almıştı.

"Selos," diye hağırdı mutlu bir şekilde, büyülenmiş gibi elbiseye bakan Eda. "Sen harikası. Bu elbise müthiş ayol! Eylül baksana, öyle değil mi?"

Gözlerimi kırparak kadını az önceki yaptığına takılmadan gülümsedim. "Çok hoş sahiden..."

Eda omuzlarını kaldırarak elleriyle alkış tuttu, ardından elbiseyi hızla Selen, namı-ı diğer Selos'un elinden alıp denemeye gitti.

Eda'nın onlara elbisenin ardından nihayet bordo elbiseye ısınması işleri yeterince kolaylaştırmıştı. Hatta, bitirmişti bile denilebilirdi. Birkaç tane daha elbise giymek isteseydi, kesinlikle büyük bir alışveriş şöhim olacaktı, buna emindim. Neyse ki ucuz alatiyıştık. Stilist ve yardımcılar evden çıktığında Eda'yla baş başa kalmıştık ve konu yine ister istemez Baran'a yönelmişti.

"Eylül, çok merak ediyorum acaba Baran nasıl bir teklif yapacak?"

Önümdeki pastadan bir çatal alarak ağzına attı, çikolata tadı damağına bağınması olduğunu o lezzeti yayarken lokumunu henüz bitirmeden, "Eda..." dedi, ardından ağzındaki muhteyin tadı yuttu. "Sen gerçekten bu evliliği istiyor musun?"

Sorumla duraksadı ve, "Dur tahmin edeyim," dedi. Kirpikleri birbirine yaklaştı. "Pusat'ı unutup unuttuğumu soruyorsun."

Cevap vermek yerine kafamı salladım.

İç döker gibi nefeshlendi. Sofuğunu serbest bırakırken konuştu. "Pusat benim geçmişim Eylül, ne kadar istesek de geçmişimizi silmeyiz. Ama geçmişe bağlı da kalamayız, kalmamalıyız. Pusat'ı seviyordum doğru, ama inan bana artık ona karşı bir şey hissetmiyorum. Önceden, Pusat'ın gedişini hayatın bize uygu-

ladığı kötü bir oyun olarak düşünüyordun ama şimdi, daha doğrusu Baran'dan sonra, *'her yerde bir hayır varmış,'* diyordum. Eğer Pusat beni terk etmeseydi, Baran'la tanışamayacaktım. Pırsat'la sevgiliyken hemen hemen her buluşmamız tartışmayla sonlanıyordu. Gereksiz kışkırtılıklar, anlımıdan dinlemeden yargılamalar, kavgalar dövdüler... Karakterlerimiz aynı olduğundan, ikimiz de alttan alınıyorduk ve kavgâ kaçınılmaz oluyordu. Ama Baran öyle değil, bir sorunumuz mu var; konuşuyoruz, sakince dertleşiyoruz ve bir haklıyoruz barışmışız. Onun tek istediği benimle olmak, benimle iyi olmak. Baran varken, beni arkasına bile bakmadan terk eden Pusat'ı seçmemi bekleme..." Önceden, Eda'nın ağzından Pusat'ın ismi çıktığında gözlerinin parladığını fark ederdin, şimdi ise o parlaklık Baran'a doğru kaymıştı. Aklım sadece bir soruyla doluyken daha fazla içimde tutanadan sordum.

"Eda, peki Pusat seni bilerek terk etmediyse? Ya buna mecbur bırakıldıysa?"

Kaşları çatıldı. "Eylül, bir şey biliyormuş gibi konuşuyorsun?"

Ateşe basmış gibi gözlerimi büyütürerek dudaklarımı araladım. "Hayır, hayır ben sadece..."

Beni dinlemek yerine tebessüm etti. "İsterse CIA'e ajanlık yapmak için gitmiş olsun, isterse de tehdit edilerek gitmiş olsun, artık fark etmez Eylül. Duygularım değişti. Bundan sonra bir açıklama yapsa da çok geç. Pusat benim âşk olduğum adamdır, Baran'a hayallerimdeki adamı. Ve ben şimdi, hayallerimdeki adama âşk oluyorum."

"Dediğini gibi, Eda artık kendine yeni bir hayat kuruyor, buna katışıp kafasını tekrar allak bullak etmeye hakkımız yok."

Başımı arabamın camına yaslayarak, karanlık yolu izlerken Aras'ı unaytadım. "İ lakhsın." Daha sonra ekledim. "Pusat'la sen konuşur musun? Bir dost desteğine ihtiyacı olabilir."

"Konuşacağım."

Direksiyonu sola çevirdiğinde, çalan telefonumu kaşlarını

çattım. Elimle ceplerimi karıştırdım, ses benden gelmiyordu. Aras elini cebine attığında, "Aa, sen de mi zil sesini benimkinden yaptın?" diye sordum gereksiz bir şaşkınlıkla. Cebinden çıkardığı telefon benim olunca gözlerim kısıldı.

"Hayır, telefonunu arabada düşürmüşsün."

"Öyle mi, hiç fark etmedim," diyerek elimi uzattığımda, vermek yerine ekrana baktı.

"Numara kayıtlı değil."

Kayıtlı değil mi? Kim olabilirdi ki? Zaten beni pek fazla arayan olmazdı, arayan kişilerde ya arkadaşlarım yahut akrabalarım olurdu. Hafızam sabaha gitti... Kayıtlı olmayan numara...

Barlas!

Kalbim ağzımda atmaya başlarken zihnim uygun bir yalan aramaya başladı. Açmasına izin vermeden saçma sapan konuştum. "Şu birkaç gündür beni arayan... Bir adam var, yanlış numara olduğunu söylediğim halde arıyor a-ama sonra özür dileyip kapatıyor. Odur büyük ihtimal. Açma."

Kavisli kaşları çatıldı, gözleri yoldan bir anlığına çekilip üzerime değdi. "Ne demek açma?" dedi sertçe. "Bana bundan niyet bahsetmedin? Sapıklarla mı konuşuyorsun Eylül?"

"Öyle değil... Yani sapık değil, gerçekten yanlış arıyor. Aç."

Cümlemim bitmesine fırsat tanımadan çoktan telefonu açıp kulağına götürmüştü. "Alo?"

Bölüm Altı

Sen Benim Nefesimsin

"Alo?" Yüreğimin sesini kapıları kapalı arabanın dışındakilerin bile duyabileceğini düşünüyordum, öylesine yüksek ve öylesine korku dolu atıyordu. Biraz daha zorlasa, tenimi yırtıp dışarı fırlayacaktı sanki. Yüzüm, buna eş olarak alev alevdi. Aras'ın kaşlarının çatılmasıyla, kalbim biraz daha sıkıştı.

"Kimsiniz?" diye sordu ölesiye ciddi ses tonuyla. Yeşil ışık yandığında gaza basarak tek kaşını havaya kaldırdı. "Ferhunde Hanım?" dediğinde gözleri sorarcasına gözlerime değdi. Bense, sorusunu anlamaya çalışıyordum. Ferhunde Hanım mı? Arayan Barlas değil miydi yani?

Bu gerçek, içimi sınısıcak bir yaz gününde buzlu bir limonata içmişim kadar ferahlatırken hızla elimi Aras'a uzattım. "Ver artık telefonumu," diye fısıldadım. Kadına başka bir cevap vermeden nihayet telefonumu ellerimin arasına bıraktı. İçim, gözle görülür bir biçimde rahatladı. Endişeden yeni kurtulmaya başlayan bir sesle konuştum. "Ferhunde Abla?"

"Eylül, nasılsın canım?"

Cevap vermeden önce, birkaç saniye beni neden arayabileceğini düşündüm. Ferhunde Abla, ara sıra işi olduğunda beni oğlu Toprak'a bakınam için çağırır; dedemin villa kentlerinde

oturan bir mimardı. Bebeği henüz yeni doğmuş olmasına rağmen yoğun iş temposunu ve işini çocuğuna tercih ederdi çoğu zaman. Oğlu sevimliye değer bir bebektir, Ferhunde Hanım'ın bu kadar sevimli bir bebeği varken hâlâ iş düşünmesi akıl almaz bir olaydı. Ben bu işi gönüllü yapmak istesem de o günün sonunda bana karşılık olarak bir miktar para verirdi. Yalan söylemeyeceğim, bu para, cebinde bir akrep olduğunu düşündüğüm dedemin yanında kalırken ihtiyaçlarını karşılamak zorunda olan bana oldukça yardımcı olurdu. Geçmiş düşünmeyi bırakıp kadına yanıt verdim. "İyiymiş, siz nasıldınız?"

"Biz de iyiyiz," dedi hemen. "Yarın iş için günübirlik olarak şebir dışına çıkacağız eşimle, bakıcımızın da cenazesi var... Çocuğa o yolculuğu çektiirmek istemiyorum, yeni hastalıktan kurtuldu. Bir günde güvenilir birini bulmak da zor... Benim de aklıma sen geldin..." Tam da düşündüğüm gibi beni yine oğlu Toprak'a bakabilmem için çağırıyordu. Ne yalan söyleyeyim, bir çocukla haşır neşir olmayı, uğraşmayı özlemiştim. Kuzenim Ege'yi de görmeyeli çok oluyordu. Son olaydan sonra anneannem ve dedem gibi teyzelerimle de arama bir paravan çekilmişti... Evde sıkılıyordum, bu olayları düşündükçe de üzülüyordum. Bu bir günlük iş benim için oldukça iyi olurdu. Sırtımı arabanın rahat koltuğuna yasladım. "Olur, yarın müsaidim."

Aras'ın, neye müsaidim dediğini anlamak için bana baktığını hissettim ama bir şey yapmadım. "Süper," diyen Ferhunde Ahla'nın sesinden mutluluğunu ve minnetini anlayabiliyordum. "Saat sekizde gelisin. Görüşürüz canım."

"Tamam... Hışça kalın..." Mutlu bir şekilde telefonumu kapatıp cebime koyduktan sonra, rahatça nefes alıp vermenin ne kadar büyük bir nimet olduğunu düşündüm. Arayan Barlas olsaydı kim bilir şu an nasıl bir tartışma içinde olacaktık? Düşüncesi bile beni germeye yetiyordu. En kısa zamanda onurlu konuşup derdini anlamlı numarasını engellemeliydim.

"Ne için aramış?"

"Ha?" diyerek sanki aklımdakileri okunmuş gibi konuşan Aras'ın esmer suratına baktım.

Direksiyonu sağa kıvrırken gözleri bir anlığına gözlerim

çarpu. "Ferhunde Hanım, seni neden aramış?"

"Hee..." derken ellerimle saçlarımı geriye attım. "Ferhunde Hanım'ın küçücük bir bebeği var, bir ara bakıcılığı yapmış- tım. Görsen o kadar tatlı ki, kapkara gözleri, upuzun kırpikleri ve simsiyah saçları var. Görsen hayran kalırsın..."

"Ee?"

Toprak'ın tatlı siması zihnimde canlanırken elimde olmadan gülümsedim. Toparlanarak konuşmaya başladım. "Yani Ferhunde Hanım eşiyile beraber yarın günübirlik bir iş seyahatine çıkacakmış, bakıcıları da izinde olunca benden yardım istedi."

Suratı gerildiğinde sorarcasına bana baktı. "Sen de hayır dedin değil mi?"

Boş gözlerle onu süzdüm. "Tabii ki evet dedim."

Başını onaylamaz bir biçimde sallayıp, "Gidemezsin," dedi sert ve karşılık istemeyen bir ses tonuyla.

Hayret duygusuyla dudaklarımı aralayıp gözlerimi açtım. "Ne demek gidemezsin?"

Gayet net, itiraz istemediğini belli ederek, "Babayağı gidemezsin," dedi.

Kaçlarım yapay bir şekilde havalandı. "Allah Allah, nedenmiş?"

Yüzünde en ufak bir mimik oynamadı ve bu sefer gözlerini asla yoldan ayırmadı. "Çünkü ben izin vermiyorum."

Kollarımı göğsümde birleştirip çenemi havaya kaldırarak başımı dikleştirdim. "Ne hakla?"

Suratına çok ama çok yapay bir gülümseme yerleştirdi. "Nikâh memurunun bana verdiği hakla."

Dudağımdan küçük çapta yapay bir kahkaha çıktı, Aras'ın gülümsemesiyle yarışırdı.

"Bu memurun verdiği hakka arada bir format atılıyor sanırım?"

"Hayır, aksine çok iyi çalışıyor ama biz kolay yerlerden başlıyoruz," derken gözleri bana değdi. "Hemen zor bölüme geçmemizi ister misin?"

"O zor bölüme geçmenin için önce kilit cümleyi söyleyebilmem lazım sevgili kocacığım."

Kafasını sallayarak arabanın yönünü sitenin girişine doğru çevirdi.

"O zaman da gelecek." Dudakları kendi kendine mırıldandığında söylediği cümleyi tam kavrayamamıştım.

Gözlerimi kısıarak, "Ne?" dediğimde, sitenin bariyerlerinin açılmasını beklerken eliyle ensesini kaşıdı.

"Neyse ne. Gidemezsin."

Bezgini bir nefes alıp aynı bezginlikle nefesini dışarı verdim "Neden diyorun?"

"Ortam karışık."

Gözlerimi devirdim. "Ne zaman dışarı çıkmak istesem ortam karışık, ne zaman alışveriş yapmak istesem ortam karışık, ne zaman arkadaşlarımla buluşmak istesem ortam karışık. Ben hiç rahat nefes alamayacak mıyım?"

Araba, otoparka girmeden hemen önce ani bir frenle durduğunda, refleks olarak elimle pencerenin kenarındaki kulpu tuttum. Aras, kafasını bu sefer tam olarak bana çevirmişti. Ben, araba ışığının aydınlatığı esmer yüzünü incelerken onun tek odağı gözlerimdi. Derken dudakları aralanıp keskin sesini ortama hâkim kıldı. "Sen benim nefesimsin Eylül, anladın mı? Sana zarar gelirse, boğulan ben olurum."

Kalbim, söylediklerinin ağırlığında çarpınıyor, ağzımdan çıkacakmış raddesine geliyordu. Hangi zamanlarda nasıl sözler söyleyeceğini iyi biliyordu ve bu beni safa çeviriyordu. Nefesmiş... Hep böyle şeyler söyleyip beni hipnotize ediyor, komutlarına uymamı kolaylaştırıyorsun seni adi, pislik, vicdansız, yakışıklı, sempatik, tatlı, sesi güzel olan, gözleri güzel olan, elleri güzel olan adam... Ay dur kalbim, dur nideni, içinde şişeklerin parlamasına imkân verme... Daha seni seviyorum diyeniyor, ama nefesi olduğumdan bahsediyor... Tabii canım, oldu... Hızlı başımı salladım, hak, yine hipnoz oluyordum. Dilimi kurumuş dudaklarımla tizerinde gezdirerek, rahatlamaya çalıştım.

"Kadına söz verdim, gümeliyim."

Arabayı tekrar çalıştırıp garaja sokarken yüzüme baktı. "Sence verdiğin sözle ilgileniyor muyum?"

"Ah..." diye sinirle inledim. "Seni bir şeye ikna etmek niye

bu kadar zor? Varlıklı ve güvenilir bir aile. Dedemin sitelerinden birinde oturuyorlar, güvenlik sistemleri oldukça iyi, istersen Eray'la gideyim, yine kapıda korunmağımı yapsın. Ama şimdi kadın geri arayıp iptal etmemi istenir. Utanırım, hem insanları yüzüstü bırakmak hoşuma gitmiyordur, biliyorsun."

Range Rover'ı düzgün bir şekilde park ettikten sonra tekrar bana döndü. "Öncelik olarak kendinden başkalarını düşünmekten hiç vazgeçemeyeceksin değil mi?"

Dudaklarını birbirine bastırarak omuzlarını kaldırıp indirdim. Kafasını umursamazca salladıktan sonra kapıyı açıp dışarı çıktı...

Ferhunde Hanım, Toprak'ın yiyecek içecek listesini, uyku saatlerini, bilmem gereken diğer şeylerin hepsini küçük notlar olarak buzdolabının üzerine yapıştırmıştı. Çıkmadan önce de ne olursa olsun uyku saatlerini kaçırmamam konusunda beni gayet iyi tembihledi. En sonunda ise küçük ve tatlı oğluyla beni baş başa bıraktı.

Öğlen vaktinde Toprak'ı mama sandalyesine oturtup buzdolabının üzerindeki beslenme programına baktım. Kırpıklarını kısıp, yazan listeyi kendi kendime okudum.

12.00 Sebze Çorbası (Havuç, patates, ıspanak, karnabahar, pırasa, mercimek, bulgur.)

Buzdolabının kapağını açarak yazan her malzemeden birer tane aldım. Elim dolu olunca ayağımla kapattığım dolabın ardından elimdekileri bırakmadan Toprak'a dönüp gülererek kafasını salladım. Kahkaha atması gecikmemişti. Kahkahasıyla neşelenirken elimdekileri tezgâha bıraktım. Musluğu açarak hepsini teker teker yıkadıktan sonra küp küp doğrayıp tencereye attım. Üzerine biraz su ekleyip ocağı açtım ve kaynamaya bıraktım. O sırada tezgâhın üzerindeki telefonum titredi. Anında gelen mesajı bakmak için telefonu elime alarak ekranı kaydırdım.

Gönderen: Eda

-Hayecandan gebermek üzereyim.

Onun için hâlâ sevinsem mi, üzülsem mi, bilmiyordum. Dudaklarını büzüp cümdeki telefonu bırakmadan Toprak'ın uzun kırpiklerle çevrili gözlerine bakıyordum. "Ne yapmalıyım Toprakçık?" Bir şey söylemeden öylece bana baktı - doğal olan da buydu zaten. Kafamı toparlamak adına soludum ve içimden geçen en doğru şeyi yazmak için parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim.

"Umarım hakkında en iyisi olur. Her zaman..." Yazarken söylemiştim de. Gönder tuşuna basmamın ardından telefonu bir kenara bırakarak tekrar Toprak'a odaklandım. Sandalyemi yanına çekip karşısına oturdum. Beklentiyle gözlerime bakarken ellerimle yüzümü kapladım. Yüzümü açtığımda, "Ce-e!" demem onu güldürmeye yetmişti. İşin garip yanı, onunla benim de gülmemdi. Çocuklar ne kadar masum varlıklardı, dünyadan bir haber mutlu mesut yaşıyorlardı. Acı yoktu yüreklerinde, ellerinle yüzünü kapatıp açman bile mutlu olmalarına yetiyordu. Kendi çocukluğumu düşündüm...

Ben de bu kadar mutlu muydum sahiden? Hatırlamadığım anları bilemem ancak hatırladığım zamanları ele alırsak, ben mutlu değildim. Eksiktim, hep bir yanımda eksikti. Küçükük kalbinde kocaman bir oyukla yaşayan bir çocuktum ben.

Kaynayan çorbanın sinyalini veren ses ayağa kalkmamı sağladı. Haşlanan sebzeleri çorba kıvamını alması için robotla ezdim. Kaşıkla tadına baktığımda yüzümü buruşturmam gecikmemişti. Zavalh çocuklar, bunu yemek bir çeşit işkence türü sayılmaz mıydı yahu?

Üst raftan bir kâse çıkatarak çorbadan bir kepçe koydum. Çorbayı karıştırarak soğumasını sağlarken tekrar titreyen telefonuma baktım.

Gönderen: Eda

-Umarım... Sen neler yapıyorsun?

Bir şey yazmak yerine telefonumla Toprak'ın resmini çekip gönderdim.

Yanıtı gecikmedi:

-Demek anneliğe hazırlık. Bunu sevdim!

Kahkaha atarak cevapladım.

-Haha, öyle de denebiliriz!

Toprak'ın karnını doyurduktan sonra, uyumadan önce enerjisini tüketmesi için oyun odasına getirmiştım. Yemek yedikten sonra hemen uyumak sağlık açısından hiç de iyi bir olay değildi, bu yüzden iyi olacağını düşünüyordum.

Elime aldığı treni yapay rayların üzerinden, "Çuf çuf!" diyerek halıda sürüyerek karşımda oturan bebeğe gönderdim. Küçük, tombik elleriyle treni tutmaya çalışırken ancak birkaç denemeden sonra bana doğru çevirmeyi başarmıştı. Treni itti, ancak küçük kuvvetinden dolayı rayın yarısında durmuştu.

"Aa!" diye yapay bir şekilde şaşıtarak trene doğru ilerlediğimde minik dudaklarından sevinili kahkahalar yükseldi. Treni boş verip Toprak'ın yanına gittim ve ellerimle karnını dürterek sordum. "Sen bana mı gülüyorsun hain şey?" Hafifçe gıcıkla-maya devam ettiğimde gülüşleri kahkahaya çevrildi. Yanaklarını iki elimin arasına aldım ve, "Yerim seni şebek," dedim gülererek.

Parkenin üstünde duran telefonum titrediğinde ellerimi Toprak'ın tombik yüzünden çekip tuş kilidimi açtım. Mesajı gönderen kişinin adını görünce, kalbimdeki birkaç kelebek kolasından dışarı fırladı. Mesaj, bu tek günlük işime karşı pek de gönüllü olmayan kocam, Aras'tan gelmişti. Heyecanla iki elimle de telefonu tutup mesajı açtım.

Gönderen: Sahtekâr Kabadayı

-Nasıl gidiyor?

Yazısını okumak, yüzümde sağma sapan bir tebessüm oluş-masına sebep olmuştu. Cevap vermeyden önce ön kameramı aç-tım, ardından Toprak'ın yanına uzanıp suratına baktım. O da iri, siyah gözleriyle bana bakarken gülümseyerek fotoğrafınızı çektim.

Ardından altına esprili bir mesaj yazdım:

*-Muhteşem! Yeni sevgiliye merhaba de. :**

Dudaklarımı ısıtarak gülümserken mesajı tereddüt etmeden gönderdim. Birkaç saniye geçti geçmedi gelen görüntünün yüklenmesini beklerken meraklandım. Yüklendiğindeyse sesli bir kahkaha attım. Aras, mesaja tıpkı benim gibi fotoğrafla karşılık vermişti ama fotoğrafta kendisi yoktu. Masanın üzerine koyduğu silahı ve şarjörü vardı. Altına yazdığı mesaj ise manidardı:

-Merhaba. ;)

Ellerim tuşların üzerinde keyifli bir şekilde turlarken ne yazacağımı bilemedim. Toprak'ın gözlerinin kapanmaya başladığını fark ettiğimde nefes alarak bir şey yazmayı boş verip telefonumun kilit düğmesine basarak kapattım. Daha sonra Toprak'ı kucığıma alıp uyutmaya götürdüm.

"Eylülcüğüüm her şey için çok teşekkür ederiz."

Ceketimi kollarımdan geçirirken Ferhunde Hanım'ı yanıtladım. "Rica ederim Ferhunde Hanım, Toprak'la ilgilenmek benim için büyük bir zevk."

İnci gibi dişlerini göstererek sıcak bir gülümsemeyle omzuma dokunup elindeki zarfı bana uzattı. "Bu bugünün karşılığı." Ardından lacivert bir hediye kutusu uzattı. Kutunun ne olduğunu anlamayarak gözlerimi kıstım. Hemen sonrasında açıklaması geldi. "Bu da düğün hediyen, evlendiğini yeni öğrendim."

Dudaklarım şaşkınca aralırken, "Ferhunde Hanım..." dedim mahcup bir tavırla. "Buna gerçekten gerek yok."

"Öyle şey mi olur, lütfen al. Toprak'ın üzerinde çok emeğin var, hem eşim de ben de seni çok severiz..."

Utangaç bir şekilde gülümsedim, kutuyu almayacak olmamın Ferhunde Hanım'ı üzeceğini biliyordum. Bu yüzden k-

temeden de olsa çekimser bir tavırla kutuyu aldım. "Teşekkür ederim..."

"Rica ederim, iyi günlerde kullan," diyerek sevecen bir tavırla omzumun sıvazladı. Ellerimle kapı kolunu kavrayıp kapıyı açtığımda son kez, "Hoşça kalın," dedim.

Benim bıraktığım kolu tutan Ferhunde Hanım, "Görüşmek üzere..." dediğinde kafamı sallayarak ona arkamı döndüm. Birkaç adım uzaklaştığımda arkamdan yavaşça kapıyı kapattı.

İlk rüzgârın hâkim olduğu arnavutkaldırımlarıyla döşenmiş bahçenin uzun ince yolunda yürürken kulaklarıma çalınan tek ses cırcır böceklerinin çıkardığı uğultulardı. Bu sesi dinlemek, çocukluğumdan beri bana huzur verirdi ve belki de bundan dolayı adımlarımı biraz daha yavaşlatıp yol süremi uzatmayı denedim. Fakat çalan telefonumun yüksek bir şekilde yayılan zil sesi bu ambiyansı anında yok etti. Dar kotumun cebinden çıkardığım telefonumun ekranına baktığımda yine o yabancı numarayı görmek beni şaşkına uğrattı. Etrafa kimse yokken açıp derdini anlamak en iyisiydi, yoksa sürekli deneyecekti.

Bu düşünceyle telefonu açarak kulağıma götürdüm. "Efendim?" Sesimi oldukça sönük ve mesafeliydi.

"Eylül, tekrar ne haber?"

Barlas'ın sesi kulaklarımda yayılırken huzursuz olan içimi bir kenara bırakmaya çalıştım. Nefeslendikten sonra öfkemi kaybetmeden konuştum. "Barlas, niye sürekli arıyorsun? Ya telefonu açan Aras olsaydı?!"

"Arayacağım dedin aramadım, ben de unuttu sandım. Umatım seni kötü bir duruma sokmamışumdır."

Masumane savunması, biraz fazla çıkışıp çıkmadığını sorgulatmıştı. Suluklanıp sakinleşmeye çalıştım. "Hayır, ama yapabildin. Her neyse, niye aradın?"

"Hatırlarsan seninle konuşmam gereken bir şey olduğunu söylemiştim."

Karşımdaymış gibi başımı salladım. "Evet, ne söyleyeceksen söyler misin?"

"Telefonda konuşulacak bir şey değil. Bence bir buluşma ayarlamalıyız."

Gergin bir nefes alarak gözlerimi kapatıp açtım. "Barlas, bir buluşma beni ne kadar zora sokar biliyorsun değil mi? Aras'la aramızın bozulmasını istemiyorum, anla lütfen."

"Eylül, sence ben aranızı bozmak isteyen bir adam mıyım?"

Dudaklarımı bükerek "bilmem" hareketi yaptım. "Bilmiyorum, seni tanımıyorum."

Nefeslenişini duydum. "İnan bana, konumuz aranızı bozacak bir şey değil. Buna ihtiyacını var Eylül, lütfen. Sadece kısa bir konuşma. Yeri, zamanı sen seç istersen."

Sesi tırıyordu ve ses tonunda yalvarırcasına bir ifade vardı. Sanki, konuşacağı konu her neyse bunun için bana muhtaçtı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, Aras'ın Barlas'a karşı keskin sınırları vardı... Ama neden öyle olduğunu bilmiyordum, Barlas'ın bir zararını görmemiştim. Yutkunarak düşünmeye çalıştım.

"Kabul etmezsem beni yine arayacak mısın?"

"Evet."

Açıksözlülüğü karşısında afalladım. Bir arafa girmiştim. Bir yandan Aras'ın bunu öğrenince tepkisi ne olur onu hayal etmeye çalışıyordum, bir yandan Barlas'ın söyleyeceklerini merak ediyordum. Bu kadar ısrarcı olduğuna göre gerçekten önemli bir şey olmalıydı. Gerginlikten, alınımı terlediğini hissettim. Sonrasında yanıtlamaya karar verdim. "Peki... Peki. Sadece kısa bir konuşma. Yeri zamanı sen belirle ve bana mesaj at. Gelmeye çalışacağım."

"Harika!" dediğinde yapığuma pişman olmamak adına ikinci bir cümle beklemeden telefonu kapattım. Doğru muydu yaptığımı yanlış mıydı hâlâ kararsızdım.

İçimdeki sıkıntıyla bahçeden çıktım ve içinde Eray olduğunu bildiğim arabamın arka kapısını açarak içeri geçtim. Arabayı sürmesini beklerken gerginliğimi azaltmak amacıyla telefonuma bugün Toprak'la çekindiğim fotoğrafları açtım. Çocuklarla ilgilenmek bana çok iyi geliyordu.

"Neden öne gelmiyorsun?"

Beklemediğim ses kalbimi hızlandırırken doğru mu duydum diye kafamı kaldırıp şoför koltuğunda arkasını dönerek

bana bakan yüzle bakiştım. Sonra, gözlerimi fal taşı gibi açtım. "Aras? Senin ne için var burada?"

Yüzünde canlanan çarpık gülünmesinin ardından dudaklarını araladı. "İlk ve son iş gününde seni alan ben olmalıydım. Haydi öne geç." Kaşlarıyla ön koltuğu işaret edince, hayretle başımı sallayarak kapımı açıp dışarı çıktım, ardından beklemeden ön kapının kolunu tutup açarak tekrar arabaya geçtim. Ben kapıyı kapatır kapatmaz arabayı çalıştırmıştı.

"Günün nasıldı?" diye sorduğunda kapatmak için telefonumdan az önce açmış olduğum Toprak'ın fotoğraflarına bakıyordum. Öyle masum bir yüzü vardı ki, öyle saf ve temiz bir gülüşü vardı ki, ister istemez içimden, "İnsallah büyüyünce bu saflığını yitirmez," diye geçirdim. Çünkü yıllar, bazı insanları adeta bir canavara dönüştürebiliyordu.

Bir sonraki fotoğrafa geçtiğimde, tek tük çıkan dişleriyle gülmüşceğini gördüm. O an, elimi ekrana atıp sevesim geldi. İçimdeki sevgiyi kelimelerimle dışı vurdum. "Tipe bak ya... Şebek."

"Eylül, benimle ilgilenecek misin artık?"

Aras'ın keskin sesi kulaklarımı doldurduğunda başımı ona doğru çevirip, "He?" diye sordum. Kafasını sallayarak yola döndü. İlgî odağını tekrar fotoğraflar olmuşken, "Ben de bebek istiyorum!" diye geçirdim içimden.

"Ne?"

Aras'ın sesi düşüncelerime bir paravan daha kurduğunda, "Ne, ne?" diye şaşırmış bir vaziyette Aras'a baktım.

"Ne istiyorsun?" diye sorduğunda gözbebeklerimin büyüdüğünü fark ettim.

Sesli düşünmüş olamazdım, değil mi?

Bu düşüncenin altında ezilip hükülürken bakışlarımı ondan kaçırdım. "İliş... İlişbir şey..."

Gözlerini bana diktü. "Eylül..." dedi metalik sesiyle. Uzatmanın anlarını yoktu, duymuştu.

Bu sebeple daha fazla içimde tutmadan, "Bebek," diye nırılandım sessizce ardından hemen canı tarafına döndüm, suratım yanıyordu resmen. Utanç alevini biraz sonra kulaklarımdan çıkabilirdi.

O sıra, Aras'ın dudaklarından dökülen küçük bir kahkaha işittim. Bu kahkahası benim şu anki çekingen halime mi, yoksa istediğim şeye mi karşındı bilemedim. Her ikisine de olabilirdi. "Bebek mi? Bebeğin nasıl yapıldığını biliyorsun değil mi güzelim?"

Cümlesinin ardından kollarımı göğsümde birleştirip gülerimi kısarak ona baktım. "Biliyorum tabii, çocuk muyum ben?"

Sırtarak bir elini direksiyondan çekmeden kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Okyanusumsu kokusu anında burnumdan içeri ferah ferah yayıldı, onu solunmak güzel şeydi. Bu durumda bile. "Güzel, o zaman hemen faaliyete geçebiliriz."

Alaycı ses tonu zihnimde yer ederken büyü bozulmuş gibi bir anda hızla kollarının arasından çekildim. "Yok ya, daha seni seviyorum bile demedin."

Kendimin bile zor duyduğu cümleyi anlamatmış olacak ki, "Ne?" diye sordu.

Bozuntuya vermeden, "Yok bir şey," diyerek sırtımı kolnağa yasladım. "Ben oyuncak bebekleri kastedmiştim."

Derin bir nefes alıp aldığı nefesi serbest bıraktıktan sonra, "Gayet tabii..." diyerek yanan kırmızı ışılda arabayı durdurdu.

Küçük bir uyarı sesiyle asansörün kapısı açıldı ve daireleri bu katta olanlar indi. İçeride sadece Aras ve ben kaldığımızda aklımda olan şey Bartas'la buluşacağımı ona söyleyip söylemememdi. Aramız şu sıralar çok iyiydi, bozulmasını istemiyordum ama söylemezsem, başka türlü öğrenirse daha kötü olabilirdi. İçini sıkıntıyla kavrulurken asansörün kapısı bizim için açıldı.

"Aras." O önümden ilerlerken ben nihayet söylemeye karar vermiştim. Bunu yapacaktım, yoksa rahat edemezdim. Onun bilmesi, her şeyi daha iyi yapardı.

"Pusat?!" Lakin Aras'tan çıkan bu isim benim hamlemleri çoktan engellenmişti. Gözlerim merakla Aras'ın baktığı yere yönelince kapımızın önünde göken bedeni fark etmem geç olmadı. Pusat, üzerindeki siyah takım elbiseyle kapının önündeydi.

Aras'ın seslenişiyile saç tellerinin altına düşüp siyah bir kalkan oluşturduğu bitkin yüzünü bize doğru kaldırdı. Kızaran gözlerine bakılırsa, ağlamıştı.

Aras hızlı adımlarla arkadaşının yanına gittiğinde kolunu omzuna atarak onu kaldırmaya çalıştı. "Neyin var? Ne oldu?"

Pusat, başını tekrar eğdi, benim yüzünü görmemi istemiyor gibiydi. "Yüreğim yanıyor." Cümlesiyle tüylerim teker teker havalandı. Bugün Baran, Eda'ya evlilik teklifi edecekti ve Pusat'ın bu yürek acısının onunla ilgili olduğuna dair şüphemi yoktu. Benim de kalbime bir hançer saplanırken zarf ve kutuyu tek elimle tutup Aras'ın bana uzattığı anahtarı elinden alarak seri bir şekilde kapıyı açtım.

"Tanım kardeşim, gel içeri girelim." Kapıyı aralayarak girmelerini bekledim, Aras'ın desteğiyle ayakta duran Pusat'a bakmıyordum, bunu yüreğim kaldırmıyordu. Önüm sıra ilerlediklerinde kapıyı kapattım, arkalarından yürürmeye başladığımda Aras'ın emredici ses tonunu duydum. "Eylül, sen odaya geç."

Dediğini yapacaktım, böylesi daha iyiydi, itiraz etmedim. Konuşmalarına şahitlik edip içimdeki hüznün daha çok artmasını istemiyordum. Onlar ilerlerken hızla kafanı çevirip odamıza geçtim. Kapıyı kapattıktan sonra elindekileri gümüş rengi masanın üzerine bıraktım. Çeketimi çıkarırken kafanı dağıtmama yarayacak olan lacivert kutuyu ellerimin arasına aldım. Kapağını açtıktan sonra, altın rengi, taşlarla süslenmiş gösterişli küçük saati gördüm. Gerçekten hoş bir görünümü vardı ve kesinlikle ucuz bir şey gibi durmuyordu. "Keşke almasaydım" fikri aklıma işgal ederken telefonumun titremesiyle ceketimin cebinden çıkardım. Ekranı kaydırırdıktan sonra, mesajı açtım.

Gönderen: Barlas

-Stone Kafe, internetten bulabilirsin. Güzel yanı, içerisinde çift kişilik dölmeler bulunması. Yani tanıdık biri kafeye girse bile, bizi görmesi imkânsız. İçin rahat olsun diye söylüyorum.

Kafenin çift kişilik bölmelerinden Barlas'ın bulunduğu bölme girdiğimde, kahvesinden bir yudum alıyordu. Beni görür görmez fincanı yetine koyarak gülümsedi. "Geldin." Ses tonu, bunu hiç beklemiyormuş gibiydi.

Başımı sallayarak rahatsız bir tavırla içeri girdim. Kafenin böyle bölmelerinin olması enteresandı. Küçük bir paravan kapısını oluşturunuyordu ve toplum içinde rahatsız olanlar için ideal bir ortam sağlıyordu. Turuncu, yumuşak deri koltuğa oturup karşıdaki Barlas'a bakmaya devam ettim.

"Nasılsın?"

Sorusunu hızla yanıtladım. "İyiyim, derhal konuya girer misin? Pek fazla vaktim yok."

Gözleri benden çekilip yukarı çaprazıma bakiğinde duyduğum sesle ben de dönmüştüm. "Siparişiniz nedir hanımefendi?"

Yanıp kurak bir tarlaya dönmüş boğazım, ne istediğimi çok kolay göz önüne seriliyordu. "Buzlu bir limonata."

Genç, uzun boylu sarışın garson kafasını sallayarak isteğimi elindeki not kağıdına yazdıktan sonra tekrar sordu. "Başka bir arzunuz var mı?"

"Hayır," dediğimde garson onaylayarak dışarı çıkıp paravanı kapattı. Başımı tekrar Barlas'ın dalgali kahverengi saçlarının kapladığı yüzüne çevirdim. Saçıyla aynı tonda olan gözlerine baktım.

"Hava çok güzel değil mi?"

Gözlerimi devirdim, niye eveleyip geveliyordu? "Biraz daha böyle devam edersen tekrar o güzel havaya çıkacağım."

"Aras sana sinirlenince çok güzel olduğunu söylemiş miydi?"

Çarpık bir gülümsemeyle bana bakiğinde kaşlarımı çatıttım. "Peki kalkıyorum."

Ayaklandığımda elimden tutarak tekrar oturmamı sağlayıp konuştu. "Tamam dur, anlatıyorsun, heyecanımı yenmeye çalışıyordum sadece."

Elimi elimin alandan çekecekken tekrar kapı açıldı. "Buyurun limonatanız." Garson limonatayı masamın üzerine koyarken ben çoktan elimi çekmiştim. İçeceğe baktım. Buzlu bardak

bana göz kırpyordu adeta. Onu dinlemeden önce bardağa saldı-
rıp kafasına diktim.

Soğuk limonata beni ferahlatmak adına boğazımda yayılır-
ken Barlas tekrar dudaklarını açtı. "Ben âşık oldum."

Gözlerimin tanı içine bakarak söylediği bu cümle; boş bir
ifadeyle ona bakmama sebebiyet verdi. "Eee?" derken limona-
tandan birkaç yudum daha aldım. Bu konunun Aras'la ilgisi ne
olabilirdi ki?

"Eee'si şu ki, sen onu tanıyorsun."

Kaşlarını gözlerinin üzerine inerken başımı sol omzumun
üzerine doğru eğdim ve işaret parmağımla kendimi göstererek
sordum. "Ben, tanıyorum? Kimi?"

Diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra derin bir nefes alıp verdi,
gerildiğini hissettim. Beklemediğini bir anda limonatamı alıp
dibine kadar bitirdi, ardından bardağını sertçe masanın üzerine
bırakarak konuştu. "Rana'ys."

Söylediği isim üzerine ağzımda biriken tükürüğün genzime
kaçmasıyla bir öksürük furyasına tutuldum. Neredeyse boğula-
cak gibi hissederken omzuma dokundu. "Eylül, iyi misin?"

Geri çekilerek sık nefesler aldım. "Barlas, sen ne dediğinin
farkında mısın? Rana... Benim arkadaşım olan mı?"

"Evet, arkadaşın olduğunu sonradan öğrendim, neden şa-
şırdın?"

Yutkundum. "Senin..." Nefeslendim. "Senin buluştuğun işle-
ri biliyor muy? Bir mafya örgütüne bağlı olduğunu?"

Umutsuzca başını salladı. "Ben de senden bu konuda yar-
dım isteyecektim. Sadete isadımı kimliği biliyor. Kendimi
ona tanıttığımı ama buna cesaretim yok. Üstelik Aras bana kar-
şı bu kadar önyargılıyken..."

Ne diyeceğimi bilemiyordum... Barlas hakkında hiç kimse-
den iyi bir şey duymamıştım, bu ilişkiyi nasıl onaylayabilirdim,
arkadaşıma bunu nasıl yapardım? Yapamazdım. Hızla kafamı
olumsuz anımda sallayarak ayağa kalktım. "Herüz yolun ba-
şındayken Rana'dan uzaklaşsan iyi olur. O seni kabul etmez.
Aras ve bana hâlâ karşı çıkıyor." Sesim titriyordu. Fazlasıyla en-
dişlenmiştim.

Çantamı alıp arkamı döndüğümde elimden tutarak tekrar beni durdurdu, yüzüne baktığımda bakışlarında belli olan hüznü sezdim. "Eylül, ben iyi biriyim." Dudaklarımı dişleyerek elimi çekti ve arkamı dönüp paravanı açarak hızla oradan uzaklaştım.

Eve geldiğimde yapuğm, salonu boylu boyunca turlamaktan başka bir şey değildi. Aklım darmadağındı... Rana'nın bu ortama girmesini istiyor muydum? Hayır. Hayır, kesinlikle istemiyordum. Bize son geldiğinde, "Sana anlatacaklarım var," demişti. Yoksa... Yoksa anlatacağı şey Barlas mıydı? Düşündükçe taşlar yerine oturuyordu. Salonun ortasında bir ileri bir geri gidip duruyordum. Beynim kazana dönmüştü. Barlas... O nasıl birisiydi? İtiraf etmeliydim, bakışlarına ve tavırlarına bakılırsa gerçekten âşık gibi duruyordu.

"Eylül, ben iyi biriyim," deyişi aklıma geldi, cümlesindeki samimiyet gözlerinden belliydi. Ellerimi saçlarımda gezdiren tuttuğum nefesimi bıraktım. Tek başıma bu olayı çözmem mümkün değildi.

Kapının açılma sesiyle başımı o yana çevirdim. Aras'ın geldiğini biliyordum. Ellerimi serbest bırakarak bitkin yüzümle içeri girmesini bekledim. Siyah takım elbisesiyle her zamanki görünümünden taviz vermieden salona girildiğinde, gözleri hemen beni buldu. Kara bakışlarıyla yüzümü inceledikten sonra, halimi anlamış olacak ki gözleri kısıldı.

"Eylül, neyin var?" Seslice yutkundum. Nefes alıp verişlerim derinleşirken ocağıma topladım, söylemem en iyisiydi. Bu konuyu tek başıma halledemezdim. Onun da bilmesi ve bana yardımcı olması gerekiyordu. Kurumuş dudaklarımı aralayarak bilmem kaçınıcı kez derin bir nefes alıp sakince konuştum.

"Ben..." Soluklandım. İlk denemem başarısız olmuştu.

Tek kaşımı kaldırarak sordu. "Sen ne?"

Tekrar nefes aldım ve, "Şimdi yapamazsam, bir daha hiç yapamam," diye düşünerek tek nefeste konuştum. "Ben bugün Barlas'la buluştum."

Bölüm Yedi

Asansör

"Ben bugün Barlas'la buluştum."

Ağzından ışık hızıyla dökülen kelimelere karşın Aras'ın tepkisi, kıstılan gözleri ve hafifçe eğilen başıyla bana bakarak dudaklarını aralaması olmuştu. "Ne yaptım?" Bu cümlelerin soru mahiyetinde olmadığını anlamak için çok şey bilmeye gerek yoktu.

Seslice yutkunarak cesaret nefesi aldım. "Aras ama yemin ederim düşündüğün gibi değil. Birkaç gündür telefonumu arıyordu, benimle konuşacağı bir şey olduğunu söyleyip duruyordu. Ben de sen açarsın ve kavga çıkarırsın diye korktum, aklımdan bir sürü şey geçti yemin ederim. Sonra beni bir daha fazla rahatsız etmemesi ve derdinin ne olduğunu anlamak için buluştum." İfadesini bozmadı, tepkisiz bir şekilde bana bakmaya devam etmesi ürkütücü bir hâl alıyordu. Tüylerim ürperirken ona doğru bir adım attım fakat bakışlarını üzerime çekmeye yetmedi.

"A-aras..." dedim fısıltı gibi çıkan sesimle. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Yüzüne buz gibi bir gülümseme katarak kafesini bana doğru kaldırdı, kağıtlarını kaldırdıktan sonra tebessümü kadar soğuk gözleri ve sesiyle konuştu. "Sana diyecek bir şeyim kalmadı."

Kaşların çatılırken hayretle sordum. "N-ne?"

"Ne dediğimi duydun," deyip salondan çıkmak için bir adım attığında hızla önüne geçtim.

"A-aras dur, dinle bir."

"Çekil önümden."

Sert sesi kulaklarımı delip geçerken engellemeye devam ettim. "Çekilemem, önce beni dinlemelisin."

"Eylül çekil, yoksa incineceksin!"

Kollarımı iki yana açarak önünde adeta bir barikat oluşturdum. "Bak, onun benimle, bizimle bir alakası yok. Bana söyledi, Rana'yı seviyormuş. Ama bu fikir benim hoşuma gitmedi. Aras, Rana'yı uyardımalısın. Ben o yüzden..."

"Lan bana ne Rana'sundan, Barlas'ından, osundan busundan!" Bağırmasıyla yerimde titredim. Bakışları tam olarak gözlerime odaklandığında ekledi. "Beni ilgilendiren sensin, anladın mı?! Başka kimse umurunda değil!" Söylediklerinin anlamı beni bir yandan etkilerken diğer yandan kızgın suratı korkmamı önleyemiyordu.

Dudaklarımı açarak şu anda olabilecek en alakasız cümleyi kurdum. "Bana lan deme!"

Doğal olarak dediğimi umursamayıp tek eliyle sertçe çenemi kavradı ve yüzümü havaya kaldırıp kendi suratına yaklaşmama sebep oldu. Kara irisleri gözlerime daha çok yaklaştığında öfkeli ses tonuyla uyardı. "Bundan sonra sen de sadece kendini düşünerek benden gizli işler çevirmeyeceksin. Yoksa... Yoksa o küçük ağzını..."

Ellerinin çenemi sıkıştığının farkında mıydı? Bunu kasten mi yapıyordu bilmiyordum ama kemiklerimde hissettiğim acıyla konuya odaklanmam zorlaştı. "Canım acıyor."

Birkaç saniye daha duymamışçasına öyle durduktan sonra, simülasyondan çıkar gibi alnını alnıma yaslayıp çenemdeki elini gevşetti. "Ne tesadüf." Nefesleriniz birbirine sürtüşürken yumuşadığını sezdim. Daha yeni aranız düzelmişken tekrar küsnceyi istemezdim. Yakınlığınızın olası bir duruma hazırlandığını düşündüm. Lakin o, düşündüğümün aksine kapatığı gözlerini açarak beni itekledi. İlaifçe sağa doğru savrulduğum-

da bozulan barikatımın verdiği boşluktan ilerledi. Birkaç saniye öylece durdum. Üzerimde oluşturduğu etki kalktığında durumun farkına vararak hızla arkasından ilerledim. Kapıya vardığını anladığı anda adımlarımın onu durduramayacağını anlayarak hızla seslendim. "Nereye!?"

"Cehennem dibine!" dedi ve seri bir hareketle açtığı kapıyı kapatarak dışarı çıktı. Yürümeye devam ederek ben de kapının önüne geldim, kolunu kavrayıp açmaya niyetlendim. Aşağı yukarı doğru açmaya çalıştım ancak nasıleydi, kapı açılmıyordu. Evi üzerime mi kilitlemişti?

"Aras!" diyerek kapıya vurup arkasından bağırdım. Kapıyı yumruklarken devam ettim. "Aras aç kapıyı! Nereye dedim! Aras! Ya, bekle beni!"

Asansörün sesini duyduğumda, haykırışlarımın bir yararı olmadığını kanaatine vardım. Umutsuzca kapıya birkaç defa daha vurduktan sonra elim yavaşladı, ardından durdu. "Aras." dedim kapıya dönüştükten yenilgi dolu bir nefesle, ardından aklıma gelen yeni fikirle telefonuma doğru koşar adımlarla ilerledim.

Neredeydi... Nereye koymuştum? Salona baktım, sehpanın, koltukların üzerine... Mutfaka girmediğimden oraya bakma gereği duymadım. Yoksa girmiş miydin? Başımı sallayarak kafamdaki fikirleri yok saymaya başlarken eşofmanımın cebinde hissettiğim ağırlık bana kendini hatırlattı. Telefonum cebimdeydi, kafa kalmamıştı ki! Titreyen ellerimle ekranı kaydırıp bir tuşuna basarak hızlı aramada olan Aras'ın aranmasını sağladım.

Sahitekâr Kabadayı Aranıyor...

Çaldı...

Çaldı...

Çaldı...

Ve kapandı. Topuğunu sertçe yere vururken yeni sargısını çıkardığımı ayağımın sızlamasını önemsemeden tekrar aradım, fakat sonuç yine değişmedi. Birkaç defa sonra yaptığınızda aldığım yanıt daha iç karartıcıydı.

Aradığınız numaranın şu anda ulaşılamıyor; lütfen daha sonra tekrar deneyiniz. 'I'll be person...' Kadın İngilizce konuşmaya başladığında telefonu kapatıp, "Ne yapıyordum?" diye düşünürken tek elim-

le saçlarını karıştırdım. Aras'a bu olayı söyledikten sonra, -en azından Barlas'ın benimle değil, Rana'yla bir alakası olduğunu anladıktan sonra- çok da kızmayacağını sanmışım. Düşüncelerim birbirine giterken Barlas'ı aramayı düşündüm. Aras'ın nereye gittiğini anlamak zor değildi. Ama hatalı bir duruma düşmek istemediğim için yapmadım.

"Kendini düşün, kendini düşün..." diye mırıldandım kendi kendime bir ileri bir geri giderken. Ardından yapamayacağımı anlayıp daha mantıklı bir numarayı tuşladım. Birkaç çalışan sonra açılmıştı. "Alo?"

"Pusat... İyi geceler ben Eylül."

"Eylül, hayırdır?"

Tuttuğum nefesimi bırakarak konuştum. "Biz... Aras'la tartıştık, Barlas yüzünden. Sinirlenip çıktı, kapıyı da üzerime kilitledi, Pusat yardım et, kötü bir şey yapmasından korkuyorum."

Sesimi tüterken araya girdi. "Şşş, sakin ol, nereye gittiğini biliyor musun?"

Karşımdaymış gibi olumsuz anlamda kafamı sakladım. "Hayır, Barlas'ın yanına gitti büyük ihtimalle."

"Tamam, endişelenme ben bulurum onu."

Rahat bir nefes vererek, "Sağ ol Pusat," dedim. Telefonu kapattığımda endişemden taviz vermeyerek salona doğru yürüdüm. Koltukların üzerine geçtiğimde vehim duygusu ne ruhumu ne de bedenimi terk etmişti. Pusat sayesinde biraz hafiflemişti o kadar.

"Off!" diyerek oturduğum koltuğa uzanıp başını sertçe kol-uğun koluna attım. Ne yapabiliirdim? Anahtarımı bulup peşinden çıksam... Ben anahtarımı nereye attığımı hiçbir zaman hatırlamazdım ki! Hem onun peşinden gitmem onu daha da sinirlendirirdi. Madem kapıyı üzerime kilitlemişti, bu dışarı çıkmayacaksm kesin kuralıydı. Normalde buna boyun eğmezdim fakat şimdi suçlu pozisyonundaydım, susmak ceza payımı hafifletebilirdi, konuşmak veya yaptığım herhangi bir aykırı hareket aleyhime ceza olarak bana geri dönerdi.

"Kalk." Gece ne zaman uyuduğumu bilmiyordum ancak duyduğum bu ses beni uyandırmaya çalışırken huzursuz olan içimle gözlerimi açmam gecikmemişti.

Uykulu halini es geçerek hızla doğrulup karşında duran Aras'a heyecanla ve gereksizce sordum. "Geldin mi?"

Sorumu es geçerek kaşlarını kaldırıp odayı gösterdi. "Kalk üstünü giyin. Çıkıyoruz."

"Nereye?" diye sorduğumda cevap vermeden arkasını dönerek odaya doğru yürümeye başladı.

"Lafımı ikiletme. Hadi." Esnedikten sonra hızla başımı sallayarak ayağa kalktım. Odanuza girdiğinde arkasından ilerledim. O gömleğini değiştirirken ben kıyafet arıyordum.

"Nasil giyineyim? Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda cevap vermeden banyoya doğru ilerlemeye devam etti. *Zor adam!* Ellerini sıkarak aklıma gelen fikirle dolaptan seçtiğim mini, dar kalem eteği çıkardığım eşofmanımın ardından giydim. Üzerine geçirdiğim sıfır kol beyaz gömleğin üzerine düşen saçlarını toplayarak boynumun açıkta kalmasını sağladım. Banyo kapısının açılma sesini duyduğumda ellerimi açarak ona doğru döndüm.

"Olmuş mu?" Siyah gözleri baştan aşağı beni süzdü, dudakları kendinden bağırmsız bir şekilde aralanırken iradesini zorladığını tahmin edebiliyordum.

"Üstünü giyin dedim."

Baştan aşağı kendime battıktan sonra, "Giyindim işte," dedim anlamamış gibi. Burun kemiğini sıkarak gözlerini kapatıp açtı, sabır diler gibi bir hali vardı.

"Eylül, şımdı gelip seni giydirmemi ister misin?"

Bezgin bir halde oflayarak kafamı geriye attım. "Nasil giyineyim diyoturn cevap ver o zaman!"

"Lan beni delirtme her zamanki gibi giyin işte!"

"Bana lan deme ben senin karımın!"

"Ever, karımısın ve biraz daha bu kılıkla durursan sana bunu uygulamalı olarak hatırlatacağım," dedi ve son bir kez beni süzdükten sonra kapıyı sertçe kapatarak dışarı çıktı. Kaşlarını çatılırken dişlerini sıktım ve ellerimi yumruk yaparak başımı

geriye doğru eğdim. Tek tahminim, bu hareketleriyle bana çek-
tirmekle olduysa.

Araba durduğunda, ön camdan açık otoparkına girdiğini
tamamen inavi camlardan oluşan şirket tarzı binaya baktım.
Akımda çeşitli sorular dönerken indiğini fark ettiğimi Aras'ın
arkasından hızlıca indim, ardından peşinden ilerlerken sordum.
"Burası neresi? Neden geldik?"

Nihayet koşar adımlarla yanına yettiğimde bana bakmadan
cevapladı. "Yeni işyerin."

"NE?" dedim, elimle kafamı kaşıırken. Yanlış mı duymuş-
tum? Binanın döner kapısından içeri girdiğimizde etrafta siyah
takım elbiseli bir sürü adamın olduğunu gördüğümde kafam
iyice çorba oldu.

"Hoş geldin abi." Bu sesin sahibi, orta boylu, hafif kilolu,
dalgalı saçlara sahip yirmili yaşların sonlarında bir adamdı. Si-
yah takımının içine giydiği kırmızı gömlek ona farklı bir hava
veriyordu, ayrıca ses tonu da biraz komikti. Aras adamı başy-
la onayladığında bize eşlik ederek asansörün düğmesine bası.
Aracımızı merak ediyordum, neden buradaydık? Burası ner-
sidi? Benim burada yapabileceğim ne işi olabilirdi?

Asansörde son katın düğmesine bastığında kapı kapandı, ar-
dından kırmızı gömleklili adam konuşmaya devam etti. "İsteğin
üzerine bugün Kara Ziya'yı çağırdık. Seninle bir görüşme yap-
mayı kabul etti."

Aras merdiven bir şekilde kafasını salladığında, "Ziya Kim?"
demek istedim ancak yapmadım. Biz Aras'ın ofisine mi gelmiş-
tik? Benim yeni işyerim?

Beynim allak bullakken asansörün kapısı açıldı. Kırmızı
gömlüklü, ellerini karnında birleştirip başını öne eğerek geçme-
mizi bekledi. İlk adımı ben atacakken Aras, elini önüne engel
yaparak kendisinin önce çıkmasını sağladı, arkasından ilerler-
ken yüzümü buruşturdum.

Odan herif,

Bu kat, kahverenginin hâkim olduğu bir bölümdü, kasvetli lakin modern ve zengin bir havası vardı. Tavandaki spot ışıkları katın karanlığını gizliyor, gözle görülür bir aydınlık sağlıyordu. Burada fark ettiğim ilk önemli şey, masa başında genç ve güzel bir kızın oturuyor olmasıydı.

"Yelda." Aras'tan çıkan bu isim üzerine kız, direkt olarak ayağa kalkıp uzun boynu ve düzgün fizikini gözler önüne serdi. "Bundan böyle alt katta çalışıyorsun."

"Neden?" Teni neredeyse bir siyahı kadar esmer olan kızın bu şaşkın ve haklı tepkisine karşın Aras sadece baktı. Ardından önüne döndüğünde kız korku dolu bir tavırla titreyen ellerini kullanarak masasındaki kileri eline alıp asansöre doğru adımlar atmaya başladı. Kırmızı gömleklili kornik sesli adam konayan bakışlarla kızın asansöre binmesini izledi.

Ardından kumuştu. "Bu kızdaki hiç hazzetmiyordum zaten."

Aras, adamın söylediklerini takmadan, "Sen," dediğinde kırmızı gömleklili ve ben bakıştık, kimne demiştin? Ardından başını biraz bize doğru çevirip kaşlarını bana doğru kaldırdı. "O masaya geç."

Yutkunarak kafamı sallayıp dediğini yapmaya koyulduğumda kornik sesli konuştu. "Yenge biziyle mi çalışacak?"

"Soru sorma Anıl," diyerek kahverengi büyük kapıyı açıp odasına geçti Aras. Ben mi? Masaya oturup ne yapmam gerektiğini düşünürkenmeye çalıştım.

"Kolay gelsin yenge." Anıl'ı başımla onayladım. Aras'ın arkasından odasına girdi. Oturduğum yerde dirseklerimi masaya koyarak ellerimi genemden altına yerleştirdim. Kolay gelecek miydi sahiden? Ben ne yapacaktım burada? Şimdiden canım sıkılmaya başlanıyordu bile. Amacın ne Aras? Kim bilir kafanda neler dönüyor senin!

Duyduğumu asansör ziliyle kafamı kaldırıp merak içinde gelene baktım. "Pusac?"

Bana bakmadan Aras'ın odasına doğru ilerleyecekken durdu ve olduğumu tarafa doğru döndü. "Eylül?" Gözleri şaşkınca açılırken devam etti. "Ne işin var senin burada?"

Kaşlarını bükerek sıratıma Küçük Emrah efekti yerleşti.

dim. "Dünden beri benimle konuşmuyor, sabah da eve geldi, uyandırdı beni buraya getirdi, yani ben de bilmiyorum."

Yüzüne gelen gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. "Aras seni buraya getirdiyse... Çekeceğini var demektir."

Oflayarak ona baktı. "Ya zaten korkuyorum, körükleme korkumu."

Başını salladı. "Korkma, belki de sadece yanında tutmak içindir."

İşaret parmağını yanığına yerleştirdim. "Olabilir mi?"

"Bir ihtimal..." dedikten sonra göz kırparak Aras'ın odasını geçti o da. Bıkın bir nefes vererek başını geriye yaslayıp odanın tavanını süzmeye devam ettim.

Asansörün kapısı bu kez açıldığında içeri giren yüz, tanıdığım bir sima değildi. Ellili yaşlardaki, saçlarının siyah boyadan oluştuğu belli olan adam ve arkasında koruması olduğunu tahmin ettiğim iki iri yapılı kişi vardı.

"Karahanlı odasında mı?"

Siyah saçlı adam bana yönelik bir cümle kurduğunda önce kafamı salladım. "Evet, hemen geldiğinizi haber veriyorum."

Adam burnunu çekerek sert bir tavırla önüne döndü, ben ise heyecanla ayağa kalkarak ürkütücü duruşa sahip adamları yanından geçip Aras'ın odasının kapısını araladım, Anıl, Pusu ve Aras bir anda bana baktıklarında ellerimi birbirine geçirecek nazik bir şekilde Aras'a ithafen konuştum.

"Ziya Bey geldi efendim." Efendim, kelimesini vurgulamışım

Aras ciddi ifadesini bozmadı. "İçeri al."

"Peki efendim," diyerek aralık bıraktığım kapıyı daha fazla açarak Ziya Bey ve korumalarının görünmesini sağladım, elimle içeriyi gösterip "Buyurun," dediğimde, kelimemi biter bitmez içeri girmeye başladılar.

Toplantı bitip tanımadığım adamlar gittikten sonra, boşları almak için tekrar odaya girdim.

"Bu kumarhaneyi satın almak biraz riskli, Azad Kılıç'ın da orada gözü var. Başımıza bela olabilir."

Anıl'ın kurduğu cümle üzerine Aras keskin bakışlarındaki ifadeyi değiştirmeden koltuğuna yaslandı. "Hiçbir bok yapamaz. Orayı gözlerinin önünde alacağım. Gika çıkartmayacak."

"Abi, adam yıllardır orası için yanıtım yapıyor; işine karışmak gibi olmasın ama onunla aşık atacak seviyeye gel..."

"Anıl!" Arasın bağırması üzerine elime tepsiyi yerleştirmek için aldığım fincan tabağı yere düştü ve ortalığa yayılan şingirtı dikkatleri bir anlığa kendisine çekti. Apar topar tabağı yere alıp tepsiyi koyduğumda, Aras sakın bir şekilde devam etti. "Buraya inancın yoksa defol git. İnançsız insanları yanımda tutmam, bir faydası olmaz."

Anıl başını önüne eğerek pişman bir şekilde konuştu. "Yok abi, estagfurullah. Öyle demek istemedim..."

"Neyse ne..." dedi Aras ben tepsiyi kaldırdığımda. "Toplantı bitmiştir, çıkabilirsiniz."

Pusat ve Anıl, Aras'ı onaylayıp odadan dışarı çıkmak için kapıya geçtiklerinde kapı kendiliğinden açıldı ve iki adam durmak zorunda kaldı. Eda'nın yüzü görüldüğünde, Pusat'la karşı karşıya geldiğinden olacak birkaç saniye duraksadı. Pusat, Eda'yı süzdü, hemen sonrasında dudakları bir şey söylemek ister gibi aralandı. Ancak Eda, buna fırsat vermeden boğazını temizleyip kapının kenarından çekilerek geçmeleri için yol açtı. Pusat bir an duraksasa da uzatmadı ve önüne dönerek kapıdan çıktı.

Eda, iç çekerek çok kısa bir an baktı eskiden sevdiği adamın arkasından. Sonra nefeslenip bize doğru döndü. Ela gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz ırice açıldı ve, "Eylül?" diye sordu. Topuklularıyla bize doğru gelirken, "Ne işin var senin burada?" dedi.

Omuz silktim. "Artık burada çalışıyorum."

Söylediğimle beraber kaşları gözlerinin üzerine indi. "Nasıl yani?"

Kısa bir an Aras'a baktım ancak o bana değil de önündeki

dosyaya bakıyordu. Hemen Eda'ya döndüm. "Aras'ın isteği üzerine."

"Uuu," derken, yaramaz bir ifade alan güzel suratındaki gözleri kısıldı. "Demek seni bir an bile görmese özlüyor," dedikten sonra Aras'a baktı. "Sen ne sıra bu kadar romantik oldun yahu?"

Aras kafasını önündeki dosyadan kaldırıp başını sallayarak konuyu geçiştirdi ve koltuğu işaret etti. "Geç Eda, geç." Ses tonu sertti, uzatmamasını işaret ediyordu.

Eda, onun dediğini yapıp yüzündeki gülümsemeyle koltuğa doğru yürürken topuklularının sesi odada yankılandı. Neden geldiğini merak ettiğimden odadan çıkmadım ve Eda'nın karşısındaki deri koltuğa oturdum. Vücudum oturmamla beraber rahatlatırken esneme isteğini bastırmaya çalıştım.

Eda, beklemeyi konuştu. "Aras, seninle bir şey konuşacağım."

"Biliyorum." Aras onu yanıtladığında ben oturduğum sandalyede uyuma peşindeydin.

"Hazal uyandı, birkaç güne çıkışı yapılır. Yani bizim isteme merasimi gerçekleşecek..." Eda bildiğini konuları konuşurken uykuya dalmaya hazırdım.

"Bir saniye Eda." Aras, Eda'yı susturduğunda bana bakan ilgiyi kendisine çekti. Uyku mahmuru gözlerimi onun kapkara irisleriyle buluşturdum. "Eylül, sen niye buradasın?"

İlk önce cümlemin anlamını kavramaya çalıştım, ardından dudaklarım aralandı ama doğru düzgün bir kelam edemedim. "B-ben... Yani, Eda..."

Utangaç duvarları bedenimde teker teker yükselirken kollarımı kaldırarak dışarıyı gösterdi. "Masana geç."

Hiç beklemediğim bu sözlerine karşılık, boş boş yüzüne bakarken söyleyecek bir şey aradım. Daha sonra vazgeçip Eda'nın şaşkın bakışları arasında, "Peki," diyerek hızla ayağa kalktım. İtem, aramıza giren bu soğukluğa karşı üzülmüş, hem de beni dinlememesine karşın sinirlenmiştim. Derin bir nefes alarak kapısını kapattım. Kendi masama geçip döner koltuğa oturdum. Burada ne yapsam diye düşünürken öfkeli oflamalarımı başını masaya gömdüm.

Adı herif! İnaatçı! Ne olur bir dinleseydi? Barlas'la buluş-

nasında en ufak bir art niyet yoktu, bunu neden anlamıyordu? Neden aramıza buz gibi bir hava ekliyordu? İyi niyetimin karşılığı bu muydu yani?

Soğuk ellerimi enseme koyarak ferahlamaya çalışım ancak nafiyleydi. Zehirli bir hap almışçasına acı çekiyordum, kalbim niye bu kadar sızlıyordu? Yanan gözlerim pişmanlıkla dolup taşığında dünü hiç yaşamamayı diledim. Ne kadar imkânsızdı... Barışmak ne kadar zamanımı alırdı, ne yapmalıyım? Hiçbir fikrim yoktu.

"Eylül, neler oluyor yine?"

Başımı kaldırarak nihayet Aras'ın odasından çıkan Eda'ya baktım. Sonrasında burnumu çekerek elimle masamın önündeki sandalyelerden birini işaret ettim. "Otur Eda, konuşmamız lazım."

Dediğimi ikiletmeden karşımdaki sandalyelerden birine oturdum, ardından suratını bana çevirdi. Boğazını biraz olsun rahatlatmak için nefes aldım. Ardından soran gözlerle bana bakan Eda'ya olanları sırasıyla, hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlattım.

"Ah Eylül, ah... Sana ben de kızmak istiyorum fakat olan olmuş. Geçmişten konuşmak yerine şimdiki zamanı kurtarmalıyız."

Onu heden diliyle onayladım. Haklıydı, fakat ne yapabildik ki? Nasıl kurtarabildik? Benimle konuşmuyor, kendimi ifade etmeme imkân tanımıyordu. Düşünmek yerine söyledim. "Evet, ama nasıl? Benimle konuşmuyor bile, ağzımı açtığı an kelimelerimin önüne görünmez bir baltı yolluyor... Beni dinlemesi için kilitle bir zindanda kalan çaresiz iki mahkûm gibi olmamız gerek sanırım..."

Eda beni pürdikkat dinlerken bir anda bal rengi gözleri parladı. İnce kadar beyaz ve parlak dişlerini gözler önüne serdiğinde aklıma bir şey geldiğini anlatmıştım.

"Demek kilitle bir zindan..." diye mırıldandığında kirpiklerimi birbirine yaklaştırdım.

"Yani?"

Beni başıyla onayladı. Ardından bakışlarına bir kedi efekti yerleştirdi. "Eylül, merak etme, bugün o konuşmayı yapacaksın..."

Çıkış saati geldiğinde heyecanla Aras'ın çıkmasını bekledim. Masamı toparlamış, ceketimi omuzlarıma atarak çantamı omzuma asıp ayakta hazır bir vaziyette bekliyordum. Kapı açıldığında, yüzüme sıcak bir gülümseme yerleştirdim, fakat kafasını eğerek bana bakmadan yürüyüp asansörün önüne geçtiğinde yüzümdeki gülümseme yanda kaldı. "Yılmak yok Eytül!" diyerek kaldırdığım çenemle arkasından ilerledim.

"Ne kadar da yorucu bir gündü! Eve gider gitmez uyuya cağım," dediğimde yanıtız bırakarak açılan asansör kapısından içeri girdi. Kapatmasına fırsat vermeden peşinden içeri âdetâ dahiş yaptım. Kapılar kapanırken devam ettim. "Biliyor musun aslında benim asansör fobim var. Yani hep ya düşerse diye düşünüyorum. Ama senin yanında korkmuyorum bunu fark ettim."

Cevap vermek yerine boğazını temizleyerek zemin kat düğmesine bastı. Asansör birkaç kat indikten sonra bir anda sta kesildi, ışıkları söndü. Tedirginlik yüreğimi kaplarken fırsatın istifade Aras'ın ceketini kavradım. "Aras... Ne oluyor?"

Asansör durduğunda göz gözü görmüyordu. "Aras... Niye durdu bu?" Beline iyice sarıldığımda sesimin titremesine özen göstermiştim. "Düşecek mi yoksa?!" diye neredeyse bağırarak sorduğumda, "Sakin ol," dedi. Pekâlâ, nihayet bana karşı bir şey söylemişti. Bu da bir gelişme sayılırdı. "Acil düğmesi işe yarayacaktır."

"Tanım..." derken soluklarımı endişeyle doldurdum. "Tamam, telefonumun ışığını açayım, daha rahat görebilesin," diyerek uçuş moduna aldığım telefonu cebimden çıkardım. Ve flaşı açım. O sırada telefonun ekranına baktım. "Olamaz! Telefon da çekmiyor. Aras çabuk çıkar bizi buradan, daralıyorum."

Dediğinde, elini omzuma attığını hissettim. Güzel, bu daha da iyi bir gelişmeydi. Okyanus kokusu kendini hissettiren "Şşş... Hiçbir şey olmayacak," diyerek acil düğmesine bastı.

Kısık sesli bir küfür ettiğinde, "Ne oldu?" diye sordum.

"Sanırım elektrikler kesilmiş, düğme çalışmıyor."

"Ne?!" diye haykırdım, sesim ağlamaklı bir hal almıştı. "Aras, şaka yaptığını söyle."

Kolumu omzumdan çekerek kapıyı yumruklamaya başladı. "Kimse yok mu?! Yardım edin!" diye bağırmağa başladığında hızla yere çöktüm, plan işe yarayacak gibi duruyordu.

"Ne yapacağız? Kalbim deli gibi çarpıyor. Nefesim kesilecek gibi." Oyunculugumu biraz daha ilerletip cenin pozisyonu alarak başımı dizlerime yasladığımda, ayak seslerini duydum.

Yanına çöktü, "Korkma," dedi. "Buradayım."

Gülümseyerek kafamı hızla kaldırıp omzuna yasladım. "Buradasın evet. Varlığını hissetmek öyle bir huzur ki, başka hiçbir duyguya ihtiyacım yokmuş gibi." Biraz daha sınımaştım. Tepki vermediginde nefesimi tazeledim. "Bana bunu yapma Aras. Böyle davranarak içimi savaş meydanına çeviriyorsun. Tüm duygularım ağır yaralı."

"Sana nasıl davranacağımı şaşırtıyorum," dediğinde kafamı kaldırarak telefonumun flaşının aydınlatığı esmer yüzüne baktım.

Sonrasında yine kendimi açıklamayı denedim. "Buluşmaya Eray'la gittim, tek değildim, kapıda bekliyordu. Sana yemin ederim, kızmanı gerektirecek bir olay yaşanmadı."

"Bana sormadan gitmen, kızmanı gerektirecek bir olay değil mi?"

"Sana sorsam izin verecek miydin?"

Açık yüreklilikle yanıtladı. "İlayır."

"Ece?"

Burun kanatları genişlediğinde nefes aldığını sezdim. Çenesi kasıldı, eski haline dönmekten konuştu. "Bana sorsan, gidip o psikopat yavşak oğlunu ölene kadar dövüp bu dünyadan bir pisliğin kalkmasını sağlayacaktım..."

Benise onu inanamaz bakışlarla tamamladım. "Sonra hanelere düşecektin ve ben sana sınısıklam tutulmuşkeni yollarını gözleyecektim, değil mi?"

Bakışlarında farklı bir hissiyat sezdim. Normalde asla okuyamazdım irislerinin içindekileri, asla tahmin edemezdim düşüncelerini. Fakat şimdi, hafif bir çaresizlik kırıntısı sezmiştim.

Ben o fikri henüz doğrulayamadan konuştu. "Eylül, sana değer verdiğimi itiraf ettiğimden beri, beni seni kaybetme duygusuyla sınıyorsun."

Söylediğiyle, kalbimin üzerine bir ok atılmış gibi hissettim. Bunu bilerek yapmıyordum, sadece, olaylar bir şekilde o raddeye geliyordu... "Bu, kasıtlı yaptığım bir şey mi sence?"

"Bilmiyorum," derken sesi mırıltıdan farksızdı.

"Değil. Sadece tüm aksilikler beni buluyor. Numaramı Barlas'a ben vermedim, kendisi bulmuş. Arama dedikçe aradı, niyetinin kötü olmadığını söyledi. Yani sahiden iyi duruyor, seninle de iyi olmak istiyormuş. Gerçekten, gözlerinde o samimiyeti gördüm."

"Gözlerinin içine kadar baktın, öyle mi?"

Başımı arkama atıp, "Aras!" diye inledim. "Adamın benimle bir ilgisi yok. Rana'dan hoşlanıyormuş işte. Niye uzatıyorsun?"

"Çünkü o çocuk ruh hastası, anladın mı?" diye çıktı birden. "Timarhaneden yeni çıktı, gözlerindeki o manyaklığı halen görebiliyorum."

"N-ne?" dediğinde, irileşen gözlerim, kekeleyen sesim ve açık kalan dudaklarımı şaşkınlığımı çok kolay belli etmişti.

"Doğru duydun," dedi Aras. Vê bu, yalanlamasını isteyen ruhumu biraz daha ürperti. "Barlas ağır bir şizofreni dönemi atlattı. Oradan çıkalı birkaç ay oluyor."

Dehşete düşmüş bir vaziyette ellerimi yanaklarımın üzerine koydum. "Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü zaten yeterince ürkekten."

Yutkunmaya çalıştım. "Rana... Rana'nın bundan haberi var mıdır?"

Ormuz siltti. "Merak etme, o kız da pek akıllı gözükmiyor, iyi anlaşırlar."

Kınarcasına suratına baktım. "Böyle bir şey söylenir mi?"

"Ne, o da benden pek hazzetmiyor." Konuyu unutup kurdugu cümleye karşın gülümsemiemi tutamadan ellerinde yüzünü kavradım, bunu daha sonra konuşurduk. Şimdi, tam da şu anda ilgilennemi, gönlünü alman gereken bir kocam vardı.

Gözleri gözlerime dokunurken başparmağıyla yanagını ok-

şadım. "Ben senden hazzediyorum biliyor musun?" Bunu nasıl böyle korkunadan, çekinmeden, cesurca söyleyebilmişim biliyordum.

Aras biraz bekledi, öylece bana baktı, derinden baktı, ruhu mu okumak ister gibi süzdü. Sabahtan beri bu etkileyici bakışlarının sıftahını yakalamamıştım, kalp ritimletim bundan olacak ki biraz daha hızlandı. Sonra toparlanarak sesini duyurdu. "Duyamadım, ne dedin?"

Bilerek yaptığını biliyordum bu yüzden gülümsemedim ve umursamadan tekrar göğsüne sindim. "Seni çok seviyorum," dedim, cesaretdiliğin kombosunu göstererek. Her ne kadar o henüz bana söyleyememiş olsa da, ona karşı bu cümleyi kurmak benim içimi ferahlatıyordu.

Nihayet elleri beni sardığında, "Beni delirteceksin," diye itiraf etti.

Bir şey söylemeden gövdesine sığındım. "Affet beni. Yoksa özür dilediğimi belirten bir pankart yapıp bir de kemancı tutacağım. Benim gücüm Paris'e yetmez."

Güldüğünü duydum. Gülmüştüğü niçini benim içimi gıcıkliyordu, yoksa aşk burada bile mi devreye giriyordu?

Dudakları saçlarımın üzerine değdiğinde elektrik şoku yemiş gibi gözlerimi büyüttüm, bu kabul görevi mi görüyordu? Bir an sonra ömrüm boyunca duymaktan sıkılmayacağını bildiğim kadife sesini işittim. "Beni sensizlikle imtihan etme, bana sensizliği düşündürme Eylül. Ben bu sınavı geçemem, yapma güzelim."

Tüm uzuvlarım titredi, kalbimdeki birkaç keleşek daha dönüşüm evresini tamamlayıp gezintiye çıktı. Midemden tatlı bir ılıklik bütün vücuduma yayıldı. Derken kokusunu, sanki bir daha hiç koklayamayacakmış gibi içime çekip ona karşılık verdim. "Bensizliği tatmayacaksın Aras, söz veriyorum. Ölüm acı tozlarını üzerime serpmiş olsa bile, bir yarım hep seninle kalacak."

Bölüm Sekiz

Davetiye

"Bensizliği tatmayacaksınız Aras, söz veriyorum, ölüm acı tazianı üzerime serpmiş olsa bile, bir yanım hep seninle kalacak."

Kolu omzumun sıkıca kavtarken, "Ölümünü anma," dedi keskin bir ses tonuyla.

Ölüm, onun zayıf noktasıydı. Tüm sevdiklerini acımasız elinden alan, bir yaşamı gereği idi. Başımı ona doğru kaldırdım. Parmaklarımı yüzüne çıkarıp hafif hafif yanaklarında gezirken bakıştan oraya takıldı. Gülümseyerek konuyu değiştirmeye yeltendim. "Beni affettin mi?"

Gözleri gözlerime odaklandığında, birkaç saniye sonra aralandı dudakları. Cevap vereceği sıra çalan telefonu dikkatle dağıtmıştı. Tam da sırasıydı sahiden! İnsana iki dakika romantik an yaşatmıyorlardı.

Kaşlarını çatarak kolunu omzumdan çekip ceketinin cebinden telefonunu çıkardı, ben onu izlerken telefonunu açtı ve kulağına götürdü. Arayan kişi birkaç cümle bir şey söylediğinde Aras, "Anıl, boş ver şimdi onu. Ofisin asansöründe kaldık, birin bul çıkar bizi buradan," dedi.

Çıkarırmazdı ya, iyiydik biz böyle.

"Çabuk ol."

Suratıma sahile bir sevinç yerleştirdim. "Kurtuluyor muyuz?"

Cevap vermek yerine şüpheli bakışlarla bana baktı. "Sen telefon çekmiyor dememiş miydin?"

İlk iki saniye kirpiklerimi kapatıp açtım. "Ee, şey..." *Haydi ama!* Ensemi kaşıyarak yutkundum ve aklıma gelen en uygun yalanı öne sürdüm. "Benimki çekmiyordu..."

Kaşları havalandı. "Öyle mi? Ver bakayım telefonunu."

İşte şimdi yandın Eylül! Ona verecek bir yanıt ararken birden ışıkların yanması, ardından asansörün ses çıkarak hareketlenmesiyle odak noktam değişmiş gibi ellerimi birbirine çarptım. "Kurtulduk Aras! Ay, çok şükür, nasıl korktum sen olmasan ben şimdiye bayılıp düşünmüştüm." Gözlerimi ona çevirmemeye dikkat ederek hızla ayağa kalkıp üstümü silkeledim. Çantamı tekrar omzuma astığımda asansörün kapısı açılmıştı. Karşımdaki lacivert kıyafetli hizmetli bize bakarken, "İyi misiniz?" diye sordu merakla.

Ben kafa sallamakla yetindiğimde Aras, arkamdan gelerek konuştu. "Bu asansör niye anlaşıyor, neden ilgilenmiyorsunuz?"

Adam ellerini bilmiyorum şeklinde kaldırarak ince dudaklarını kullandı. "Abi ben de bilmiyorum, birisi şalterleri indirmiş. Anladım ki kim yapar."

Omuzlarımı kaldırarak arkamı dönüp hiçbir şey duymamış gibi Aras'a bakmadan çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Biraz daha burada durursan rüm foyam iyice ortaya çıkacaktı. Bunu kaldıramazdım. Neden bir şey de sorunsuz bir şekilde hallolmuyordu ki?!

"Demek birisi şalterleri indirmiş."

Paytak paytak döner kapıya doğru ilerlerken duyduğum sesle elektrik şoku yemiş gibi sıçradım. Sonrasında masum masum karşılık verdim. "Çok ayıp, kim yapmış böyle bir şeyi? Çocuk oynacağı mı bu?"

Elirule şüpheliyi merak eder gibi çenemi kaşırken, "Eylül," dedi.

Boğazımı temizleyerek yavru kedi bakışlarıyla ona döndüm. "Efendim?"

"Bu işte senin parmağın var, değil mi?"

Bir adımı gerileyerek gözlerimi büyüttüm. "Kim, ben mi?" Güler gibi yaptım. "Daha neler canım... Ben asansörden korkarım dedim ya..."

O bana doğru bir adım atıyor, ben ise aynı anda geriliyordum. "Sen... Küçük şeytan..."

"Aras, günahımı alıyorsun ama."

Başını sallayarak diliyle dudaklarımı ıslattı. "Sen buna günah alma mı diyorsun?"

"Tabii başka neye diyecektini?"

Yüzüne çarpık gülümsernesi eklendikten sonra adımları hızlandı. "Sen şimdi görürsün günah almayı."

"Ne?" dememe kalmadan yaklaşmış bacaklarımdan tutarak beni omzuna alması bir oldu. Başım sırtına düşerken bacaklarımı sallayarak çırpındım. "Aras bırak beni! Ne yapıyorsun?" Kızmaya çalışırken kıkırdamalarımın hâkim olamıyordum. Bir kez daha, "Aras!" diye bağırdım.

"Şşş, evdeki cezayı arttırıyorsun," diye susturduğunda ikinci şok dalgası bedenime hücum etti.

"NE?"

"Doğru söyledin, şimdi bir de ev cezası var... Tabii bunun ceza olup olmadığı tartışılır."

"Ev cezası mı? Neden?"

Güldüğünü hissettim. "Sabah karşıma o kıyafetle çıkmanın bir bedeli olmalı."

Gözlerim irileşti. "Ne yapayım, cevap vermiyordun!"

"Cevap alma yöntemini sevdim güzelim."

"Ne? Sen... Pıslık herif!"

"Anlaşıldı cezanın artmasını canla başla istiyorsun." Kızgın bir yanıt vereceksen arabanın kapısını açtığı anda bacaklarımı kavrayan kollarını gevşeterek koltuğun üzerine bıraktı, ardından ben toparlanırken kapımı kapatıp hızlı adımlarla şoför koltuğuna geçti. Anahtarı yuvasına yerleştirip çalıştırdığında, söyleyeceğim kelimeleri unutmuş sevecen bir tavırla yüzünü süzdüm. Bana karşı olan tavırının olumsuzla çevrilmesi içimdeki kelebekleri tekrar serbest bırakmıştı. Ruhumu yeniden bahar his-

vasını soluyordu ve kesinlikle emin olduğum bir şey varsa o da benim bu adama sırlıslıklam âşık olduğumdu.

"Eylül kalk."

Geniş yatakta kıvranırken gözlerimi açmadan mırıldandım.

"Biraz daha..."

"Kalk hadi, geç kalıyoruz."

Zihnim hafif hafif kendine gelirken, "Bugün gelmesem..." dedim çatallaşan ses tonumla.

"Uyumak istiyorum." İstem beni tembelliğe alıştıran oydu, kaç aydır evden doğru düzgün çıkmıyordum, istediğim saatte uyanmaya alışmıştım; erken kalkmak artık DNA'mda yok gibi bir şeydi.

"Kaytarmak yok. Kalk haydi."

Sex tonundan gülümsediğini anlamak pek de zor değildi, hafifçe gözlerimi açtım. Onu kendime çekme taktığını uygulasan işe yarar mıydı ki? Denemeden bilemezdim; hızla sağ elini kavrayıp kendime doğru çekmeye çalıştım. "Hadi uyuyalım, lütfen..."

"Eylül ne yapıyorsun?"

"Lütfen lütfen lütfen... Aras ne olur beni bu sıcacık yataktan kaldırma... Buna takatim yok..."

"Peki," dediğinde gözlerim far görmüş tavşan gibi açıldı, ayaklandığında gideceğini düşündüm. "Madem sen kalkamıyorsun..." dedikten sonra tekrar bana yaklaşarak eğildi. "O zaman ben seni kaldırırım." Elleri çarçabuk yorganın altına girip beni bulduğunda kaçmanı için çok geçti.

Yataktan kaldırırken boğazımdan ağlak inlemeler yükseliyordu. "İnsafsız koca! Vicdansız!"

"Ağlamayı bırak, mızımız kızları sevmem."

Kaşlarını çatarak yüzüne baktım. "Yorgunum diyorum, yorgun!"

"Ee, iş hayatı böyle."

Burnumdan soluyarak yönümü beni götürdüğü yere çe-

virdim. Banyo kapısının önüne geldiğimizde, "Tamam bırak" dedim. Beni duymamış gibi yürümeye devam ettiğinde, "Ara bırakır mısın?" diye rica ettim.

"Sana güvenmiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Klozette uyuyacak değilim ya!"

Elleri gevşediğinde nihayet ayaklarını yere basmıştı. Aslında kucagında daha iyiydim çünkü bu uykulu halimle yürümek ısteyeceğim son şeyler arasındaydı. Fakat Aras bunu umursamadı. "Hızlı ol," dedi. Biraz sonra ekledi. "Ve sakın çünkü ilk halin gibi giyineyim deme. Sonu değişik biter."

Kırpıklarını birbirine yaklaştırıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "İstediğim gibi giyinirim."

"Görürüz," dediğinde dil çıkarmamak için zorladım kendimi, ardından derin bir nefes alarak yavaşça saldım aldığım nefesi. Kapıyı ona dönmeden kapatırken kendi kendimi avutuyordum. "Dayan Eylül, diren Eylül... En azından küs değilsiniz kızım... Bunlar seni yıldıramaz!"

Hızla musluğu açıp sakın düşüncelerimle iyice açılmak için soğuk suyu korkusuzca suratıma çarptım. Su tenimde buz gibi kayıp giderken aynı işlemi birkaç kez daha tekrarladım. Yüzümden damlalar halinde akan suyu havluyla kurulayıp aynaya baktığımda, kahverengi gözlerimin altındaki uykusuzluk şişliğini fark etmiştim. Bugün en azından suratıma bir fondöten sürmeliydim. Aynaya bakıp mutsuz olduktan sonra, beyaz banyo dolabındaki fondöten kutusunu çıkardım. Açık renk akışkan sıvı parmaklarımın arasına sıkarak yüzüme sürmeye başladım. Gözaltılarım daha normal bir hal alırken içimdeki dürtüye hâkim olamayıp göz kalemi, eyeliner ve diğer malzemeleri de çıkarıp normalin aksine bugün makyaj yapmayı istedim. Göz makyajını bitirdikten sonra, dudaklarıma süreceğim rujı düşündüm. Pembe rujdan nefret ederdim, kırmızı ise çok çırtıktı. Bordo renk ruj elime alarak pek de kalın olmayan dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Dudaklarımı birbirine değdirip ayırdıktan sonra malzemeleri eski yerine koyarak banyodan dışarı çıktım. Aklıma koyduğum kalem model, üzerinde renk karışımlarının olduğu ayak bileklerime kadar uzun, ince yazlık elbiseyi çık-

rıp giydim. Askısından çıkardığım kut ceketi üzerime geçirip, Aras'ın aldığı kolyeyi elbisenin dışına verdim. Bu parlayan taşlı kolye, ne zaman baksam içime huzur, suratıma bir tebessüm yayıyordu. Elimi kolyenin üzerinden çekerek omzumun üzerine düşen saçlarımı sırt tarafıma itekledim. Küçük, ince zincirli çantamı omzuma asıp odanın kapısını açarak dışarı çıktım.

Salondaki koltuğa oturup keyifle sigarasını içen Aras, görünmemle gözlerini üzerine dikti. Beni şöyle bir süzdükten sonra, ayağa kalktı. Sigarasını baş ve işaret parmağının arasında tuttu ve ağzında biriken dumanları birer halka biçiminde dışarı bıraktı. Başımı yana çevirerek üzerime doğru gelen dumandan bir nebze olsun kaçınmaya çalıştım. Bana doğru bir adımı attığında konuştu. "Bana bak."

Dağılan dumanla beraber suratımı ona doğru çevirdim, eli yumuşak bir şekilde çenemi kavradığında, "Çok güzelsin," diye itiraf etti sesi oldukça berraktı. Gözlerim kömürden daha kara olan gözleriyle buluştuğunda, diyecek bir şey bulamadım. "Bu yüzden..." dedikten sonra kirpikleri birbirine yaklaştı. "O ruju silmeliyiz."

"Ne? Nasıl?"

Kafasını biraz daha bana doğru eğdi ve harekete geçmeden önce sessizce fısıldadı. "İşte böyle." Ve sonra, içimde sayısız havai fişek patladı...

Aras'la beraber içinde olduğumuz sitenin geniş asansöründen zemin kata inmeyi bekliyorduk. Asansör on dördüncü katta durduğunda, ikimizin de bakişları kapıdan içeri girecekler odaklandı. Kapı iki yana açıldığında gördüğüm sını yabancı değildi. Ara sıra sitenin bahçesinde karşılaştığım, aynı apartmanda oturduğumuz genç ve hamile kadın, Reyhan'dı. Mavi gözleri benimle buluştuğunda ısıltılı bir gülümseme yerleşti suratına. "Günaydın!"

Aynı gülümsemeyle, "Günaydın," diye karşılık verdim. Yanındaki uzun boylu, kumral, yeşil gözlere sahip adam ise ko-

casıydı zannımca. Buradan bakınca boy, pos ve güzellik olarak birbirlerine çok yakıştıklarını fark ettim. Normalde güzel kızların yanında hep kendileri kadar iyi olmayan adamları gördüm fakat Reyhan bu tablonun dışına çıkmıştı.

Asansöre girdiklerinde, "Ne haber?" dedi. O sırada Aras ve Reyhan'ın eşi de birbirlerine selam vermişlerdi.

"İyilik, seni sormalı," derken gözlerim belirginleşen karnına gitti. "Bebekler nasıl?"

Bu soruyla beraber eli refleks olarak bebe mavisi bluzunun üzerinden karnına gitti. Masmavi gözlerini karpıştırdı. "İyiler, yani sanırım. Şimdi kontrole gidiyoruz."

Reyhan yerine eşi gülererek araya girdi. "İyiler iyiler, her gece tekne atıp 'biz buradayız' diyerek anneyi de beni de uyandırmıyorlar."

Reyhan, ona yumuşak ama yapay bir öfke taşıyan, sevimli bir bakış attı. "Uyandırmıyorlar Bora, sen uyumayıp kulağını karnına koyarak tekmelerini bekliyorsun. Sonra beni uyandırıyorun."

Bora, Reyhan'ın omzuna kolunu atarak kendisine çekti ve altına bir öpücük kondurdu. "Ne yapayımı aşkıma, sabırsızlanıyorum."

Reyhan gülererek kafasını salladığında gülümsememe hâkim olamamıştım. Ne kadar mutlu görünüyorlardı, gerçek bir çiftti işte karşımdaki. Kocasına ona olan sevgisini göstermekten çekinmiyordu, gözlerindeki parlıyı hissetmemek mümkün değildi. İnanmıştım.

Asansörden çıkan kapının açılacağını belli eden uyarı sesiyle düşüncelerim bir cam nısali parçalandı. Kapı iki yana açıldığında hep beraber dışarı çıktık. Reyhan tekrar bana dönüp omzuma dokundu. "Görüşürüz Eylül, bir ara uğra bize, bekliyorum."

"Görüşürüz canım..." deyip gülümsedim. Aras ve Bora da birbirlerine başla selam verdikten sonra yollarımız ayrıldı.

Aras, anahtarın düğmesine basarak siyah Range Rover'im açtı, arabanın önüne geldiğinde elinde kapı kulpunu kavrayarak luzla içine girdim. İçeri girdiğinde, beklemeden arabayı çabıyordu ve park alanından çıkması için geri geri sürdü. Park

çizgisinden ayrıldığımızda direksiyonu çevirip düz yolda sürmeye devam etti.

Ellerimi önümden birleştirdim. Dakikalardır umaklarıma bakıyordum. Yol yahut gittiğimiz yer umurunda değildi. Neden-se, içimi iri bir kasvet bulutu kaplamıştı. Daralıyordum. Biraz olsun sıkıntımı gidermek için canı açarak kafamı dışarı çıkar-dım. Hava, sıcaklığından bir şey kaybetmemişti, arabanın içine dolan rüzgâr, insanı serinletmeye yetmiyordu.

"Kahvaltı yapalım mı?"

"He?" diyerek Aras'a döndüm.

Kaşlarıyla sahili işaret etti. "Burada güzel bir kahvaltı salonu biliyorun."

"Geç kalmıyor muyuz?"

"Sorun yok," diyerek direksiyonu sola çevirip arabayı yö-nünü değiştirdi. "Gün Işığı" yazılı tabelanın bulunduğu restoran tipi kahvaltı salonunun açık parkına arabayı park etti, anahtarı çıkardığında ona uyarak arabadan indim.

Deniz kokusu burnuma dolarken rahatladığımı hissetmiş-tim. Derin bir nefes alıp havanın ciğerlerime işlemesine sebebi-yet verirken Aras'ın da inmesiyle ona ayak uydurdum. Burası, duvar yerine camların bulunduğu, lüks bir yerdi. Masaları de-nize uyumluluk sağlamak amacıyla mavinin çeşitli tonlarında sıralanmıştı. İçeri girdiğimizde, masaları dışarıda olan tarafa geçtik. Türküvaz rengi, parlak masaya karşılıklı olarak oturduk. Bu masayı seçmemizin özel bir nedeni yoktu, sadece diğerleri doluydu ve bize burası kalmıştı. Deniz sağ tarafında kalıyordu ve kafamı oradan çekmek istemiyordum. Sahi, ben ne zamandır denize girmiyordum?

Hissettiğim kıpırdanmayla arkamı döndüm, genç, kısa boylu garson menülerimizi önümüze bırakarak başımızda dikilirken menüye bakmadan Aras'a yöneldim.

O da menüye bakmak yerine, "İki kahvaltı tabağı ve iki çay," dedi. Genç çocuk başını sallayarak menüleri geri alıp arkasını döndü.

"Neyin var?" Aras'ın sorusuyla sarsıldım. Salı benini neyim vardı? Neden bir türlü mutlu olamıyordum? Aklım, Reyhan

ve Bora'nın asansördeki hallerinde kalmıştı. Birbirlerine sevgi sözlerini eksik etmeyen, gerçek bir çifti onlar. Ama ben evlendiğim adamdan "seni seviyorum" cümlesini bile duyarmıştım.

Biraz sonra, "İlaksızlık tın ediyorum?" diye düşündüm. Akı tarafı iki kelimeden oluşan bir cümleye neden bu kadar takılmıştım? Aras'ın bana söylediği çoğu sözün içi, beklediğim kelimeden daha doluydu. "Sen benim nefesimsin."

Şimdi bu cümle, "seni seviyorum" cümlesinden daha gerçekçi, daha özgün, daha etkileyici değil miydi? Bana bakışları her şeyi yeterince anlatmıyor muydu zaten? Bencilleşmişim, kesinlikle bencilleşmişim.

"Bilmeyorum," dedim içten bir sesle, gerçekten bilmiyordum. Aklımı allak bullak olmuştu. "Sanırım Rana yüzünden," diye geçiştirdim. Ah, bir de o vardı tabii... Onunla konuşmam lazımdı ama Aras bu konuda fazla sertti. Arkadaşımı uyarmam lazımdı.

Garson gelip tahakları ve çayları bıraktığında, "Başka bir arzunuz var mı?" diye sordu.

"İlayır, teşekkürler," dedi Aras ve garson tekrar uzaklaştı. Siyah gözler gözlerimle buluştuğunda, "Ah Polyanna, ah..." dedi kafasını sallayarak. "Onunla konuşmadan rahat etmeyeceksin değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kısıtını. "Aras, o benim arkadaşımı. Onu uyarmazsam rahat uyuyamamı."

Birden, "Ara," dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Nasıl yani?"

Çenesini kaldırarak masanın üzerine bıraktığım telefonumu işaret etti. "Rana'yı ara, buraya gelsin. Hep beraber konuşalım."

Dudaklarım aralanırken dişlerimin görünmesi gecikmedi. "Sahi mi?"

"Eylül, sıklıkla değiştirmeden arayacak mısın?"

Hızla kafamı salladım. "Tamaro, tamam hemen arıyorum!"

Heyecandan utrayan parmaklarımla telefonumu kaldırıp Rana'nın numarasını tuşladım. Daha çalmadan kulağıma götürüp açmasını bekledim. Üçüncü çalışında olacak, telefon açıldı. "Efendim?"

Sesini işittiğimde, oturduğum yerde dikleştim. "Bana, ne haber?"

"İylilik," derken duraksadı. bir şeylerle uğraşıyor gibiydi. "Aradığın iyi oldu, ben de bugün sana gelmeyi düşünüyordum."

Karşımdaymış gibi gülümsedim. "Güzel tevafuk desene! Ben de seninle konuşmak için aramıştım ama evde değilim, Gün Işığı adında bir kahvaltı salonundayım. Gelebilir misin?"

"Olur," derken son heceyi uzatı. "Biliyorum orayı. Gelirim bir yarım saat."

Başımı onayladım. "Tamam canım, bekliyorum."

Telefonu kapattığımda gözlerimi dalgasız denizden ayırıp mutlu bir şekilde Aras'a baktım. "Geliyor."

Gözlerini kırptıktan sonra tabağını işaret etti. "Hadi, başla yemeye."

Başımı sallayarak önümdeki salamdan bir lokma kestim, hızla ağzıma göttürdüm. Beklemeden kaşardan da kesip yemeye başladım, buhan türen simitten de bir dilim alırken yanağım çoktan şişmişti. Aras'ın güldüğünü anladığımda gözlerine baktım, kaşlarını kaldırarak çayımı işaret etti. "Çayından da iç."

Gerçekten boğazımın rahatlaması için bu gerekiyordu, keza lokmaları yutamayacak duruma gelmiştim. Sıcak, ince belli bardağı elime alıp yudunlayarak yediklerimin kolay bir şekilde inmesini sağladım. Aras benden daha sakın bir şekilde yemeğini yerken gözleri bir an boğazıma takıldı, yüzünde değişik bir ifade oluşurken neye baktığını anlamak için haşımı eğdim.

"Ne oldu? Bir şey mi var?"

Boğazımı temizleyerek kahvaltı tabağına yöneldi. "Hiç, hiçbir şey. Kolye... Güzel durmuş."

Gülümsüyerek kolyeyi işaret ve başparmağının arasına tutuşturdu. "Kıyafetime uyuyordu, dışarı çıkardım. Sahi, sen bunu nasıl buldun Aras? Yani, sitenin girişine doğru fırlatmıştım..."

"Ben bulurum," dediğinde gözlerimi kıstım.

"Ya, hemen kibiri! Söylesene, merak ediyorum."

Konuşmadan önce çayından bir yudum aldı ve yutmayı bekledi. Bardağı masaya koydu. "Sitede bir kızın boynunda gördüm."

Söylediği cümleye karşın kaşlarını çatıldı. "Sen kızların boy-nuna mı bakıyorsun."

Güldü. "Kıskanma hemen. Eve çıkmak için asansörü beklerken önündeki iki kız kendi aralarında konuşuyorlardı. Kolyeden habsettiler, dışarıda bulduğunu söyledi. Asansörün içine girdiğimizde benim aldığım kolye olduğunu fark ettim. Senin ani öfkeyle onu dışarı atmış olman kaçınılmazdı."

Çatılan kaşlarının havalanması gecikmemişti. "Tamam ama kız nasıl inandı kolyenin sana ait olduğuna?"

Konuşmak için ağzındaki lokmasının bitmesini bekledi. "Kolyeyi tut ve arkasını çevir. Üzerinde bir tarih göreceksin."

Dediğini yapıp merakla kolyenin arkasını kontrol etti. "08.27.1956," diye okudum.

Basıyla onayladı. "Satıcı kadının kolyeyi satmamasının esas nedeni bu tarihte saklı. Büyük ihtimalle, geçmişten bir anı. Kim bilir, belki şu an yanında olmayan sevdiği adamla..."

Tüylerini ürperirken kolyenin üzerine yüklediği manevi ağırlığın artmaya başlayışını izledim. Aras'ın beni casuslukla suçladığı günün ertesinde, kolyeyi bulup düşüncesizce balkondan aşağı savurmuştum... Öfkeme yenik düşüp böyle bir şeye başvurmuştum ve şu an geçmişte yaptığım bu harekete pişman oldum. Ya hiç bulunmasaydı?

"Eylül." Duyduğunu tanıdık sesle başımı kolyeden kaldırıp soluma baktım, Rana'nın suratını görmenin büyük bir tebessüm takınarak ayağa kalktım. "Geldin mi?" dedim gereksizce, sanki görmüyor muydum? Birbirimizle kucaklaştık. Ayrılrken Aras'la bakiştılar.

"Merhaba."

"Merhaba."

İkisinin bakışlarında da ayrı bir ciddiyet, memnuniyetsizlik vardı. Bunlar niye birbirlerinden hazzetmiyorlardı ki?

"Eylül biz baş başa konuşmayacak mıyız?"

Rana sorar gözlerle bana baktığında dudaklarını bükererek mahcup bir tavır takıldım. "Aslında... Hayır, yani Aras'tan çekinmene gerek yok."

Gözlerini devirdi, ardından Aras'a baktı. "Ne zamandan beri kızlarla dedikodu yapıyorsun Bay Zorba Mafya?"

Aras'ın kaşları çatıldı. "Senin ilişkilerin benim katıma muşsatlar olmaya başladığından beri."

"Ne?"

Aras'ın pat diye konuya girmesi üzerine Rana'dan çıkan bu anlamsız kelimeye karşın, "Aras," dedim uyarıcı bir şekilde.

Hemen bana döndü. "Ne var, soyunu sopunu bilmediği insanla sevgili olan o."

"Eylül senin soyunu sopunu çok biliyordu, değil mi?"

Arkadaşımın cümlesiyle kaşlarım bükülürken, "Rana..." dedim hayret ve üzgünlük taşıyan bir sesle.

Hızla bana baktı. "Özür dilerim Eylül, öyle demek istemedim."

"Sen de şu kız için endişelen." Aras onaylamaz bir şekilde başını sallarken, Rana ona dönüp bir cevap vereceğinde sabre-demeyerek araya girdim. "Artık bir susar mısınız?" Gürlenmemle, Aras ve Rana dâhil neredeyse tüm kafe bir anlığına susup bana dönmüştü. Bu tıpkı, sürekli konuşan bir sınıfa öğretmenin dayanamayıp bağırması sonucunda oluşan sessizliğe benziyordu. Hafifçe öksürdüm ve ses seviyemi düzelterek karşımdaki iki insana baktım. "Çözmemiz gereken ortak bir mesele var. Tartışmamız gereken bir şey yok. Sakin olun ve beni dinleyin, yoksa kallup gideceğim."

Aras umursamaz bir şekilde denize bakarken Rana kollarını göğsünde birleştirdi.

Başlarımla Rana'ya çevirip hiç beklemeden konuya girdim. "Rana, anladığım üzere senin bir sevgilin var ve benim bunun kim olduğuna dair de tehlikeli şüphelerim var. Kiminle sevgilisin?"

Kaşları gözlerinin üzerine indi. Böyle bir şeyden haberim olduğuna şaşırmış gibiydi. "Yani, sevgili sayılırız. İsmi Barlas, tanıyor musunuz?"

O an, başından aşağı bir kova kaynar su dökülmüş gibi hissettim. "Ciddi olamazsın!"

Kirpikleri birbirine yaklaştı. "Neden ki?"

"O çocuk... Rana... Bu nasıl söylenir ki?" Yutkundum ve nefesimi tazeledim. Konuya uzatmamı anlamı yoktu. Rana acilen

Barlas'ın kimliğini ve yaşadıklarını bilmeliydi. "O da Aras gibi bir mafya grubunda çalışıyor."

Rana'nın suratında hayret ifadesi aradım, ancak en ufak bir duygu değişimi olmadı. Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bunu söyledi."

"Ee?"

"Benim için grubu bırakabileceğini söyledi. Bu konuda samimi."

Aras kendini tutamadı ve gülmeye başladı. Ve alaycı gülüşünün arasında konuştu. "Arkadaşın bu kadar saf görünmüyordu."

Rana Aras'a yönelik bir şey söyleyecekken tekrar tartışmalar ve konu sapmasını diye hızla araya girdim. "Bekle... Bu sözüne nasıl kandin?"

Eliley kestane rengi saçlarını geriye attı ve ilk iki düğmesi açık olan tozpenibe gömleğinden boynunun görünmesini sağladı. "Durumumuz kötü Eylül, babam öldüğünde iflasın eşiğindedik. Şirketi kurtarmak için yüklü bir miktarda para lazımdı... Tüm umutlarımız tükenmişti, evimize haciz gelmesine ramak kalmıştı ki Barlas, anneme ortaklık teklif edene kadar..." Dudaklarını şokla açılırken dinlemeye devam ettim. Bunu bize hiç yansıtmamıştı. "Bana, benim için her şeyi yapabileceğini söylüyor. Az bir miktardan bahsetmiyorum Eylül, insan sevmediği kişi için bunu niye yapsın? Kim yapar?"

Diyecek bir şey aradım... Aklım karışmıştı, daha fazlası mümkün olabilirmiş gibi.

"Ama... O şizofren..."

Söyleyeceklerini tanımlanamama fırsat vermeden araya girdi. "Evet, ergenlik zamanlarında öyle bir dönem atlatmış. Babasıyla annesini bir anda kaybetmiş ve onunla ilgilenecek kimse yokmuş. Akıl hastanesinde yatması da, bu mafya örgütüne katılması da kaçınılmaz olmuş tabii. Ailesiz, kimsesiz bir çocuktan bahsediyoruz..."

Aralanan dudaklarını, bir cümle oluşturamadan kapandı. Barlas'ın geçmişinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Adam hakkında ne duysam, bir sonrakine daha çok şaşıırıyordum.

"Güzel hikâye." Aras kafasını öylesine sallayarak ayağa kalk-

tı. "Eylül, ben daha fazla bu safsataları dinlemek istemiyorum. Gördüğün gibi herkes hayatından memnun, hadi gidiyoruz."

Ondan önce, şüpheli bir tavırla Rana'ya baktım ve, "Sen..." dedim. "Mutlu musun?" O kolay kolay âşık olmazdı. Lise aşkını nasıl unutabilmişti? Daha dün kadar onun peşinde koşuyordu.

İçtenlikle gülümseyip elini elimin üzerine koydu. "İnan bana mutluyum."

"Hadi Eylül."

Aras'ın cümlesine karşın, önce Rana'nın tebessümüne karşılık verdim. Madem öyleydi, yapacağım bir şey yoktu. Ben tüm bildiklerimi söylemiştim. İçim rahatlarırken geri çekilerek arkama astığım ceketimi aldım. Kalkmaya hazırlandığımda, "Rana, seni de bırakalım," dedim.

"Gerek yok, Barlas gelecek almaya, Annemlerle buluşacağız."

Vay canına, gerçekten ilerletmiş olmalıydılar. Esra Abla gibi otoriter bir kadının, Barlas'ı onaylaması ve güzü gibi koruduğu kızının onunla olan ilişkisine karşı çıkmaması oldukça garipti. İçten içe, "Para sıkıntısı böyle bir şey demek ki," diye geçirdim ve onaylar gibi kafa salladım. "Peki, görüşürüz o zaman."

Rana'yla vedalaşıp Aras hesabı ödedikten sonra mekândan çıktığımızdan beri aklımda bu ilginç ilişki canlanıyordu. Bir türlü inanamıyordum. "Çok şaşkıyım," dedim arabaya doğru ilerlerken içimde tutmaktan vazgeçip.

Aras, arabaya binmeden hemen önce bana baktı. "Barlas'ın Rana ile olması, seninle görüşebileceği anlarına gelmiyor, bilersin."

Gözlerim, kara irislerini bulduğunda, "Hâlâ şüpheli misin?" diye sordum.

"Önzezi diyelim," diyerek elindeki anahtarını tuşuna basıp arabayı açtı.

Aracın etrafından dolaşıp şoför kapısının olduğu tarafa geçti. Bense ön yolcu kapısını yavaşça açtım ve krem rengi, rahat deri koltuğa oturdum. Aynı anda kapılarımızı kapattık. Tekrar ona döndüm ve "Ondan niye hazzetmiyorsun?" diye sordum.

Arabayı çalıştırdı. Gözü yoldaydı. "Beni öldürmek istiyor."

Dehşete düşmüş gibi gözlerini açtı. "Nasıl yani?"

"Sürekli benimle yarış halinde, ne yaparsam aynısını yapmaya çalışıyor... Onu rahatlatacak tek şey ortadan kalkmam."

"Tövbe tövbe..." dedim el frenindeki büyük elini tutarak. "Deme şöyle şeyler."

Ulaştıktan gülümseyip sakinleşmemi sağlamak istercesine bana baktı. "Merak etme... Bir şey yapamaz, sadece istiyor. Bunu yapamayacağını anlayınca da ilgilendiğim şeylere dadanıyor."

Ürperdim ve elimi sanki bir şeyi def etmek istermiş gibi salladım. "Of aman, bizden uzak olsun."

Tek elini direksiyondan çekip yanağımdan bir makas aldı. "Ha şöyle güzelim... İsteddiğim dilden konuşmaya başlıyorsun." Ardından ekledi. "Seni Eda'ya bırakaymı mı?"

"Neden ki? Ofisine gelmemi istediğini sanıyordum?"

Direksiyonu sola çevirip arabamın yön değiştirmesini sağladı. "Sana bugünlük izin veresim geldi. Hem, yarın Eda'yı istemeye gelecekler, ona yardımcı olursun. Nihayetinde yarın yanında olamayacağız."

Başta cümlesini onaylasam da, sonlara doğru anlamlandıramayıp araya girdim. "Bir dakika... Neden olamayacağız ki?"

"Hazal da orada olacak."

Bu isinile beraber, beynimde bir şimşek çakmış gibi hissettim. Hazal'ı sevmiyordum, onu sevmek en doğal hakkımdı. Kasıtlı olarak düşünme neden olmuştu bir kere, o attan düşme olayı daha beter sonuçlanabilirdi. Başımı bir yere çarpıp beyin kanaması geçirebilirdim, omuriliğime zarar verebilirdim ya da daha da kötüsü, ölebilirdim. Evet, onu sevmenekte haklıydım fakat bir yerde o var diye gününcezik yapamazdım. Beni bir şeylerden geri koymasına izin veremezdim, bu onun istediği olurdu. "O geri zekâlının hayatını yönlendirmesine izin veremem. Orada olması umurumda değil, Eda'nın yanında olmayız."

"Eylül, kimse için huzursuz olacağın bir ortama girmek zorunda değilsin."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Ben niye huzursuz olacağımı, o olsun. Bizim alanımıza girecek olan o."

Araba kırmızı ışıktaki durduğunda yanağındaki çukurun görünmesini sağladı. "İşte benim Eylül Karahanlı'm," dedikten sonra benci kendisine çekmesine, ardından saçlarının üzerine öpücük bırakmasına izin verdim.

"Eylül, nasılsın?"

Kafamı kaldırıp Eda'ya baktım. Dün akşama kadar Eda ve hizmetlilerle beraber bugün için gerekli yemekleri ve temizliği halletmiştik. Aras burada kalmamı soran etmemişti. Bugün ise son işlenileri halledip giyinmiştik. Eda zümrüt yeşili, sade, diz altında biten bir elbise giymiş, saçlarını ise akuyruğu yaptırmıştı. İsteme olduğu için pek de özenmemesine, (Eda ne kadar özenmezse işte) rağmen oldukça şıktı. Yine, her zamanki gibi dudak uçuklatan bir güzelliğe sahipti.

"Süpersin, hep öylesin ya!"

"Yaaa," deyip gülümseyerek bana sarıldı. "İyi ki seninle tanıştım."

Eda'nın odasının kapısı açıldı. Sevinç Abla içeri girer girmez, "Kızlar arabalar geldi, hadi," dedi. Gözleri bizi bulduğundaydı duraksadı ve dilini dişlerinin arasına koyup üç kere tükürmüş gibi yaptı. "Ay maşallah benim kızlarıma." İristeri hayranlıkla parlıyordu. "Size bir nazar duası okumam lazım," dediğinde gülüştük.

Kaçlarımla dışarıyı işaret ederek, "Hadi," dedim. "Şimdi kapı çalıyor bekletmeyelim."

Eda, "Tamam," der gibi uzun takma kirpiklerle çevrili gözlerini kapayıp açtı. Ahşap merdivenlerden inerken, "Sen mutfağa," dedim Eda'ya.

Höyecacla kafasını salladı. "Tamam, sen de gel hemen."

Kapı çaldığında, "Tamam, tamam, hadi..." diyerek sırtına dokundum. O gözleriyle onaylayıp bızlı adımlarla mutfağa doğru yürürken, ben de Sevinç Abla ile beraber merdivenleri bitirip kapıya yöneldim. Sevinç Abla kapıyı açtı ve aynı anda, "Hoş geldiniz," dedik. İlk önce Hazal'ın babası, nam-ı diğer ikinci

Başkan gülererek elindeki kırmızı gül buketini uzatıp içeri girdi. Arkasında ise yalnızca Baran vardı. Parlak gözlerini gözlerime odaklayarak suratına mahcup bir gülümseme ekleyip elindeki çikolata kutusunu uzattı.

Çiçeği alırken, "Hoş geldin Baran," dedim.

"Hoş buldum Eylül," diyerek içeri girdiğinde şaşırdım, çünkü Hazal yoktu. Şaşkın bir tebessüm yüzüme yerleşirken rahatça kapıyı kapattım. Sevinç Abla, Baran'ın arkasından salona doğru ilerlediğinde ben elimdeki büyük gül buketi ve çikolata tepsiyiyle mutfığa doğru adımlar attım. Hizmetli Şengül Abla elimdekileri aldığı anda, kahve makinesinin başında bekleyen Eda'ya baktım. Teknoloji nelere olanak sağlıyordu!

"İlahi Eda," dedim gülererek. "En azından Baran'ın kalvesini kendi elinle yap." Yanına yaklaşırken kurduğum cümleye karşın omuz silkti.

Kahveleri fincanlara koyarken karşılık verdi. "Aman Eylül, benim hayatımda hiç kahve yapmışlığım mı var? Şu köpük olayını hiç beceremiyorum zaten. Evlenmeden öldürmek istemiyorum adamı," dedi ve ben kırkardarken Baran'ın fincanını biraz geri çekti.

"Ve işin en eğlenceli kısmı!" dedim ahşap, klasik mutfak dolabının rafındaki pembe başlıklı cam tuzluğu elime aldığı anda.

Tuzluğu eline almadan önce kararsız bakışlarla bana baktı. "Ay Eylül, yapmasak mı?"

Kaşlarını kaldırdım. "Olur mu öyle şey, âdetimiz bu."

"Sen Aras'a yapmış mıydın?"

Mutsuzca iç çektim. "Biliyorsun, bizimki normal bir isteme değildi."

Eda'nın suratında oluşan haşın gülümseme aklında yine garip fikirlerin döndüğüne detaletti. Baran'ın bardağına tuz ile acıyı katıktan sonra, ikinci bir fincanı bana uzattığında sorarcasına ona bakım. Açıklamada gecikmedi. "Aras seni çok kolay aldı. Biraz zorlamaktan zarar gelmez, ha?"

Kirpiklerimin arasındaki mesafe açıldı. "Eda... Olur mu ki?"

Yavaşça omzuma dokundu. "Neden olmasın? Haydi..."

Bir anlık deli cesaretiyle, düşünmeden tuzluğu elime al-

dım ve gülerek Aras'ın fincanına neredeyse bir çay kaşığı tuzu boşaltım. Ardından biberiye de ekleyip karıştırdığımda Eda, "Oh oh, yarasın..." diyerek fincanı alıp tepsiye koydu. Tepsiyi kaldırdığında hafifçe arkasını dönüp yavaş adımlarla yürümeye başladı. Ağır adamlarıma eşlik ediyordum. Salonu ilk o girdi, arkasında ise içimde değişik bir heyecanla ben vardım. Eda önce Emin Abi'ye tuttu tepsiyi, bense o sırada siyah gözlerin üzerimde oluşturduğu etkiyi hissederek koltuğa, Aras'ın yanına geçmiştim. Duygularımı belli etmemek için yüzüne bakmadım, bakarsam gülerdim ve o bir şeyler olduğunu anlardı ama ben hiç tahmin etmeden içmesini istiyordum kahveyi. Tepsi sırası Aras'a geldiğinde, Eda da benim gibi hiç çıkıtmadan ciddiyetini korudu. En son Baran'ın kahvesi verildiğinde Aras'la aynı anda fincanları dudaklarına götürdüler ve aynı anda bir öksürük döküldü ikisinin de dudağından...

Aras boğazını temizlerken kaşlarını çatı. "Bu," dediğinde gülümseyerek dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Yarasın kocacığım."

Kara gözleri anlamsız bir ifadeyle bana değdi. O sırada Sevinç Abi'nin sesi duyuldu. "Baran, oğlum bir dikişte içmen gerekiyor."

Gülümsemem genişledi. Tekrar Aras'a yaklaştım ve eğlenen bir ifadeyle konuştum. "Duydun zilin sesini!"

İsteme merasimi sorunsuz şekilde hallolduktan sonra Aras, Emin Abi ve Sevinç Abi salonda otururlarken, biz Eda'yla biraz hava almak biraz da günün değerlendirmesini yapmak için bahçeye çıkmıştık. Yaz akşamı olmasına rağmen hava serindi ve bu da oturduğum yerde üzerimdeki ince şalı zayıf vücuduma biraz daha hastırtmama neden oluyordu.

"İ laftaya da nişan telaşı... Ah Eylül, samırım sahiden evleniyorum!"

Eda'nın heyecanı sesinden belli oluyordu, gülüşlerini tutamıyordu. İfadesinde en ufak yapmacıklık göremiyordum. Eh,

Baran üzerine çok düşüyordu, her istediğine özen gösteriyor, fikirlerini önemsiyordu. Eda'ya değer veriyordu ve bu Eda'nın hoşuna gitmiş, onu sevmesini sağlamıştı. Gülümsedim. "Hakkında her zaman en hayırlısı olsun."

"Amin..." derken gökyüzüne bakarak iç çekti. Sonra bana döndü. "Ama ben durgun gördüm seni biraz... Bir sorunuz mu var?"

"Yoo," dedim gözlerim rastgele salladığım ayaklarıma bakarken. "Aksine her şey çok iyi ama..." Devamını getiremedim, nasıl getirecektim, ne diyecektim ki, aması neydi?

"Aması ne Eylül?"

"Satınımı ben bebek istiyorum."

Cümleleri hiter bitmez Eda'ya baktım. Bir anda mutlu bir şekilde dudaklarını iki yanına kıvrıdı. "E bu süper! Yani neyini sorun ettin ki? Sizin elinizde, istiyorsan bunu Aras'la paylaşmalısın."

Başımı geriye attım. "Öyle değil işte... Biz daha Aras'la... Olmadık."

Alt ve üst kirpiklerinin arasındaki mesafe iyice açıldı. "NE?"

"Duydun işte..." dedim sıkıntıyla. Cümleleri devam ettireceksen bahçenin çıkışına doğru bir yerden gelen tıkırtı sesi ikimizin de dikkatini dağıtmıştı. İkimiz de konuşmayı bırakıp oraya baktık ama hiçbir şey göremedik.

Eda, yine de, "Kim var orada?!" diye bağırdı. Ancak bağırtısına karşılık gelmedi. "Kedidir büyük ihtimal..." Sonra tekrar bana döndü. "Her neyse, yani aranızda en ufak bir şey olmadı mı, askerlik arkadaşı gibi misiniz?"

"Yok canım daha neler... Tabii ki oluyor bazı şeyler..."

"Ooo kızlarım muhabbete dalmış bizi unuttu." Sevinç Abi'nin araya giren sesiyle toparlanarak arkamızı döndüğümüzde, dışarı çıkışıklarını gördük. Eda ile aynı anda ayağa kalktım.

"Gidiyor musunuz?" diye sordu Eda.

"Vakit geç oldu kızım, sen de yat dinle daha nişan hazırlığın var..."

Başıyla onaylayıp, "Peki," dedi Emin Abi'ye karşın.

"Hadi cümleleri iyi geceler..."

"Demek tuzlu kahve..." Herkesle vedalaşıp arabaya bindiği-
mizde ben emniyet kemerimi takarken Aras'ta çıkan bu cüm-
leye karşı gülümsemeden edemedim. "Söyle bana Eylül," dedi
arabayı çalıştırırken. "Bunun intikamını senden nasıl alayım?"

Kafamı koltuk başlığına yaslayıp tebessümümü düşünmeden
ona baktım. "İntikam almanı gerektirecek bir şey yapmadım
ki... Bunu yapmak zorundaydın, beni çok kolay aldın..."

"Bak sen..." dedi tek elini direksiyondan çekip dişlerinin
arasına sıkıştırdığı sigarasını yakmadan hemen önce. "Nesi ko-
luydu? İzmir'e kadar geldim senin için, seni gereksizin birinin
elinden kurtardım..."

Havalı bir edayla kaşlarını kaldırdım. "Yapacaksın tabii, be-
nim gibi biriyle evlendin." Yanıtına karşı gülerек yakmış oldu-
ğu sigaranın dumanını üzerime üfledi. Hemen elimle dumanı
dağıtmaya çalışıp canı açtım.

Öksürürken başımı cama doğru çevirdim. "Aras, yapma ya..."

"Niye, dumanlarla boğuşurken çok tatlı oluyorsun."

Kafamı camdan çekerek ona baktım. "Sen de bugün kahveyi
içerken çok tatlı olmuştun."

Gülerек direksiyonu kavradığı bir elini çekti ve hafıma koya-
rak kafamı koltuğa yasladı, gözlerini yoldan çekmeden metalik
sesiyle konuştu. "Uyu."

Başım koltuğa montelenmişken bir anda değiştirdiği konuya
karşılık, "Neden?" diye sordum.

"Sabah erken uyandın. Yatın da erken uyanacaksınız. Sorun-
suz bir şekilde uyanman için, uyu."

Gözlerimi yüzüne sabitledim. "Tamam, uyarımı ama beni
eve taşırsan."

"Bakınız," dediğinde kaşlarını kıvrıldı.

"Ne demek bakınız?"

Sigarasından bir nefes daha çekti içine, duman dağılırken
konuştu. "Biraz kilo almışsın. Seni taşımak eskisi kadar kolay
değil."

"Kim?" diyerek başımı aşağı eğip vücuduma baktım. "Ben mi kilo almışım? Sahiden mi? Kötü mü duruyor?"

Eli tekrar başıma gelirken güldüğünü duydum, bu gülüş, tepkimin onu eğlendirdiğini gösteriyordu. Ben hâlâ gerçekten kilo alıp almadığımı kontrol etmeye çabalarırken o, kafamı tekrar koltuğa yasladı ve "Uyu, güzelim," diye emretti. Şu söylediğinden sonra çok kolaymış gibi!

Hissettiğim hareketlenmeyle gözlerimi açtığımda, yatağıma yerleştiğimi fark ettim. İlk birkaç saniye ne olduğunu anımsayamamam da, sonrasında hafızam yerine geldi. En son Aras'la arabada olduğumuzu hatırlıyordum; ne ara arabadan inip eve geldiğimizi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, uykuma devam etmek istediğimdi. Bu düşünceme uyarak, tatlı rüyalara dalmak amacıyla gözlerimi kapatacağım an elindeki büyük, siyah zarfla görüş alanıma giren Aras'la uyumayı bir kenara atırm, çatallaşan sesimle sordum.

"O ne?"

Zarfın içindekilere odaklanan gözleri sorumla beraber bana yöneldi. Bakışlarında, yine içeriğini anlayamadığımı çeşitli düşünceler gölgeleniyordu. Uzun bir nefes aldı ve zarfı komodinin üstüne koydu. Yatağa gireceği sıra soruma cevap verdi.

"Azat Kılıç'ın yirminci yıl davetiyesi..."

Bölüm Dokuz

Tuzak

"Eda Hanımı, biraz dik durursanız..."

"Dik mi? Nefessiz kaldım. Ay daraldım, yeter bugünlük bu kadar." Eda, çevik bir hareketle elbisesinin üzerine rötuşlarını yapan terzi'nin ellerinden kurtuldu. Nişanına sadece beş gün kalmıştı, bütün hazırlıklar hız kesmeden devam ediyordu. Şu an ise buz mavisi tonlarından oluşan kayafeti özel dikimle hal-loluyordu, biraz az mızırmlansa elbisenin bitişi daha kısa süre-bilirdi lakin Eda'ydı bu...

Orta yaşlardaki sarışın kadın, "Ama," dediyse de Eda'ya bas-kın gelmedi. Terzi, yanındaki kumral, kısa boylu genç kızı, "Peki, topla kızım malzemeleri," dediğinde Eda çoktan yapay kabine girerek üzerindeki çıkarmaya başlamıştı.

"Kusura bakmayın," dedi ni ayağa kalkarak yüzüne sıcak bir tebessüm yerleştirirken. "Havalar da sıcak ya, daraldı biraz."

Kadın büyük bir şey yokmuş gibi şöylece kafasını salladı. "Olur böyle durumlar." Ardından eliyle kendine yelpaze yaptı. "Havalar sahiden çok sıcak."

"Buyurun, yarın aynı saatte gelirsiniz." Eda, kabinden çıkar çıkmaz elbisesini terziye uzattı. Kadın elbiseyi kayafet çantasına yerleştirip fermuarını çekti.

"Yarın görüşürüz, iyi günler." Başımızla onaylayarak beraberce kapıya doğru ilerledik. Ben kapıyı açtığım an telefonumun çalmasıyla onlardan uzaklaşmak zorunda kaldım.

Eda terzi kadını ve yanındaki asistanını uğurlarken telefonumu salaş pantolonumun cebinden çıkardım. Ve ekranda yazan, okuyuşumla kalbimde ritim hızlanmasına neden olan isme yanıt vermek için parmaklarımı onay tuşunda gezdirip telefonu kulağına tuttum. "Efendim?"

"Çıkıyorum ben, hazır mısın?"

Karşımdaymış gibi gözlerimi kırptım. "Hazırım hazırım. Terzi şimdi çıktı zaten."

"Peki güzelim, on dakikaya oradayım."

"Tamam..." diyerek telefonumu kapatıp tekrar cebime koydum.

"Yemek yer miyiz?"

Cümlesiyle arkamı dönerek Eda'nın yorgun yüzüne baktım. "Aras aradı, çıkmış geliyor. Alışverişe çıkacağız orada yeriz. Sen de gelmek ister misin?"

Dehşete düşmüş bir vaziyette kafa sallayarak önündeki krem koltuğa yığıldı. "Eylül ben ölüyorum. Size iyi eğlenceler!"

Gülümsedim. "Şuna bak... Daha bunlar hiçbir şey şeker. Enerjini tüketme!"

"Bana kalsa kışın evlenirim, yazın çıkmam çıkıyor yahu."

Sesli bir kahkaha attım. "Yaren!" diye seslendi Eda yardımcılarından birine ben arkamdaki koltuğa otururken.

Çok geçmeden Yaren, hizmetçi kıyafetiyle salonun ucunda görüldü. Eda'nın önüne kadar geldi sonra esmer yüzündeki ince dudakları aralandı. "Buyurun Eda Hanım?"

"Hayatım, bize iki limonata getirebilir misin sana zahmet? Çok yorulduk da."

Başını aşağı yukarı salladı genç kadın. "Hemen getiriyorum."

O, yanımızdan uzaklaşırken Eda tekrar bana döndü. "Ee, ne alacaksın nişana, var mı aklında bir şeyler?"

Sırtımı yumuşak koltuğa yasladım. "Aslına bakarsan yok. Bakarmı, hoş bulduğum birini alırım."

"Hoş bulduğunuz birini alırsın. Aras'la gidiyorsun, senden çok onun sözü geçecektir."

"Yok canım, kanşacağını sanmıyorum. Hatta benimle mağazalara bile girmez o."

Eda, "Öyle mi?" dercesine kaşlarını kaldırıp bana tekrar zıt anlamlı bir yanıt verecekken elindeki telefonun tineremesi şinişek bızıyla ayağa fırlamama sebebiiyet verdi. "Geldi, çıkayım ben."

Hareketlendiğini görünce ellerimi uzatarak onu engelledim. "Otur sen, zaten yorgunsun, ben çıkarım."

Kirpiklerini kırıştırıp tekrar koltuğa yaslandı. "İtiraz edemeyeceğim."

"Eylül Hanım... Çıkıyor musunuz?"

Elindeki üzerinde limonataların bulunduğu tepsiyle yaşkıncı sıratımı inceleyen Yaren'e karşı boynumu eğdim. "Çıkamam gerekiyor..."

"Bari limonatanızı içseydiniz." Hafifçe tebessüm ederek ona doğru gittim. "Hayır diyemem." Soğukluktan kenarları buğulanmış bardağı eline aldığımda, parmaklarıma geçen ferahlık bile iyi hissettirmeme yetmişti. Beklemeden bardağı kaldırıp dudaklarıma götürdüm ve bir dikişte ekşi içeceği bitirdim. Boğazım oluşan rahatlamaya etkisiyle normal haline kavuşurken boş bardağı tekrar tepsiye koydum. "Eline sağlık Yaren, çok güzel olmuş."

Ela gözlerinde mutlu bir ifade belirdi. "Afiyet olsun, hoşça kalın..."

"Siz de..." diyerek minik çantamı omzuma asıp kapıya iletledim. Kapı kulpunu kavrayarak aşağı indirip aralıktan sonra kendimi temiz havaya bıraktım.

Ağustos ayı, etkisini havaya öyle bir işlemiştir ki, esen rüzgâr ılık demeye dilin yetmeyeceği bir kavrındaydı. Tene kavruran güneşe, bir yağmurun eşlik etmesi, ben de dâhil olmak üzere birçok insanın şu an tek istediği şeydi hiç şüphesiz. Bahçe çıkışına kadar ilerlediğim bu süre zarfında alnımın çoktan ter akıtmaya hazır bir hâle geldiğini fark ettim. Siyah Range Rover'a sadece birkaç adımın kalınsıken bahçenin demir, sıra sıra direklerden oluşan kapısını gıcırdatarak aralıdım. Şoför koltuğuna baktığımda Aras yerine Eray'ın bedenini görmem, arkaya oturmam

gerektiği sinyallerini verdi beynime. Yolcu kapısını açarak içeri girdiğinde, Aras'ın burada olduğunu gördüm. Bana bakıyordu ve ben de ona gülümseyerek kapımı kapattım.

Eray arabayı sürmeye başladığında, "Ne haber?" diye sordum Aras'a soluk soluğa bir sesle. Dedğim gibi, hava o denli sıcak ki, iki adımlık yerde beni nefes nefese bırakmayı başarmıştı.

"İyi..." derken beni süzdü. "Ama sen pek iyi görünmüyorsun."

"Heh," diye soludum alnıma yapışan saçlarımı geriye atıp. Topuzumu bozarak tekrar yaparken devam ettim. "İ hava çok sıcak, terden yapış yapış oldum."

Alnımdan aşağı süzülüğünü hissettiğim teri silmemi engelleyen şey onun baskırması oldu. Eli alnımdan aşağı gezinip yapacağım şeyi kendi halletti, saçlarımı geriye attı. "Eray, klimayı biraz daha aç."

"Tamam abi."

Parmağını şakaklarımdan çekerken tebesstimümce hâkim olamadım. Hoş, onun yanındayken, öylece dursa bile dudaklarının kıvrılmasına engel olamıyordum, bir de böyle şeyler yapınca ağızım hiç kapanmıyordu ki! Sırtımı deri koltuğa yaslar-ken ona baktım. "Bensiz nasıl geçti iş günün, beni özledin mi?"

Sorumla beraber aralanan dudaklarını kapatıp yüzüne ciddi bir ifade vermeye çalışarak öksürdü. "Ne oldu?" diyerek endişeli bir şekilde elimi sırtına götürdüm. "İyi misin?"

"Su vereyim mi?"

Arabadan Eray'ın gülme sesini işittiğimde Aras o ciddi ifadeyle öksürmeyi bırakarak bana baktı. Elimi sırtından çekerek hızla enserime koydum. Ben, Eray'ın burada olduğunu unutarak boşta bulunmuştum. Serice Aras'tan geri çekilerek cama yanaştım.

"Abi, hangi alışveriş merkezine gidiyoruz? Yoksa eve mi gitmek istersiniz?"

Aras bir kez daha bana baktıktan sonra, sert ifadesiyle Eray'a döndü. "Alışveriş merkezine sür, Eray."

Sesinden öyle bir ciddiyet alıyordu ki Eray'ın suratı, anında gülüşünü kaybetmiş, ölü bir surat dönüşmüştü.

Neden büyük bir hata yapmışım gibi davranıyordu, utanıla-

cak bir şey mi söylemiştim? Benden mi utanıyordu? Ne zaman yakınlaşmaya çalıştım omurumu kırıyordu.

Bozulan moralimle kollarımı göğsümde birleştirerek camdan dışarıyı izledim. Fena halde bir trafik vardı, yazı tatilde geçiremeyen herkes dışarı akın etmiş olmalıydı. Neyse ki gideceğimiz yer yakındı da, arabadaki bu gergin ortamı, daha fazla solunmak zorunda kalmayacaktım.

Biraz sonra, araba sola saparak yön değiştirmiş ve fazla uzağa gitmeden, büyük bir alışveriş merkezinin önünde durmuştu.

"Abi, siz inin, ben park halinde beklerim."

Aras Eray'a bir şey söylemeden kapısını açıp dışarı çıktığında ben de aynısını yaptım. Yanıma geldiğinde suratına bakmadan yürümeye devam ettim, uzak durmamı mı istiyordu, duracaktım.

Alışveriş merkezinin bahçesinden, döner kapısından ve sonra arama panellerinden geçerken de hiç konuşmadık. Burası, tuplu sokaklar gibi, her zamankinden biraz daha fazla kalabalıktı.

Aras, "Nereden başlayalım?" diye sorduğunda ona baktım.

"Senin gelmene gerek yok. Ben tek hallederim."

Dediğimi duymamış gibi gözleriyle mağazaları tararken kollarıyla sağ köşeyi işaret etti.

"Şurası başlamak için ideal."

Yürümeye başladığında konuştu. "Aras, ciddiylim. Gelmene gerek yok, benimle gezmek zorunda değilsin. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Tek hallederim."

Kaşları çatılırken, "Ne?" diye sordu anlamamış gibi.

Omuz silktim. "Duydun işte."

"Seninle gezmeyi istemediğimi de nereden çıkardın?"

"Senden. Arabadaki tavırdan..."

Ciddiyetini bozmadı, "Arabadaki tavırım gayet normaldi, Eray'm yanında seninle nasıl konuşmamı bekliyorsun?"

"Sorun Eray'ın yanında olmamız değil," diye araya girdim.

"Sorun senin ben sana her yaklaşışında beni geri çevirmen, gururumu kırtman..."

"Güzelim ben bana yaklaşma demiyorum ki..." diyerek beni kendine çekip koltuğunun altına sığınmamı sağladığında anlık bir afallama yaşadım. "Sadece yanınızda bizimkilerden biri var-

ken biraz daha resmi olmalıyız. Yoksa tek olduğumuzda istediğin kadar yaklaş, bak o zaman bir şey diyor muyum.”

Kafasını kaldırarak yüzüne baktım. “Şu, ani ruh değişikliğinin beni benden alıyor.”

Burnumu sıkı. “Biliyorum, ben başlı başına seni senden alıyorum.”

Egoistliğine karşı istemsizce gülümsedim. “Ben de senin aklını başından alıyorum.” Yanında dura dura iyice kendine benzediğimi kurduğum bu cümleden anlayabilmek çok kolaydı.

Nasıl itiraz edeceğini düşünürken beni şaşırtacak bir şekilde, “Evet,” dedi. “Bende akıl bırakmıyorsun; Emin Abi’yi aramam gerekliydi, unuttum bak.”

Rastgele bir mağazaya doğru yürürken, “Neden araman gerekli?” diye sordum. Doğruladığı cümle içimi panayır meydana getirmişti.

“Azat Kılıç’ın davetiyesi hakkında konuşmamız icap ediyor.”

“Gidecek miyiz?”

“Dediğim gibi, bu davetle ilgili şüphelerim var, önce Emin Abi ile bir istişare yapmam gerekiyor.”

“Anladım,” dedikten sonra işaret parmağımla önümüzdeki yeri gösterdim. “Buraya girelim mi? İnternette görüyorum, güzel modelleri var.”

Kafasını yana eğerek, “Olur,” dedi.

Ve böylece kıyafet yolumuzun ilk durağına gelmiştik. Siyah fonun üzerine beyaz renkle markası yazılı butiğin içine girdiğimizde, dışarıdan daha parlak ışıltı karşıladı bizi. Mağazanın içi, oldukça büyüktü ve aydınlatması yüksekti. Biraz ilerlediğimizde gözlerimle rafları taramaya başladım. Fakat henüz gözüm kestirdiğim bir elbise yoktu.

“Hoş geldiniz, nelere bakmak istersiniz?” Yanımdan gelen sese karşı kafamı sağımdan çekerek gözleri Aras’ın üzerinde olan genç kıza döndüm ve Aras’ın konuşmasına fırsat vermeden konuştum.

“Elbise bakacaktım, ben.”

“Ben” kelimesini vurgulanıştım çünkü bunu yapmazsam kız, bakışlarını Aras’tan hiç çekmeyecekti sanı. Yöntemim işe yaramıştı olacak ki sauci kızın parlak gözleri hızla bana baktı.

"Ne için?"

"Nişan için."

Kız gözlerini ikimizin üzerinde gezdirdi, hayalleri yıkılmış gibiydi. Memnuniyetsiz bir tavırla sordu. "Sizin nişanınız mı?"

"Hayır," dedikten sonra Aras'a yanaştım, kızın bakışları rahatlayacakken ekledim. "Biz evliyiz."

Dudakları yuvarlak oluştırdı, şaşkınlığı suratından okunuyordu. Bozuntuya vermemeye çalışarak gülümsedi. "Pekâlâ." Eliyle arka rafları işaret etti. "Bu taraftan."

Başımınla onaylayarak arkasından ilerledim. Koridor boyunca gittikten sonra, kız sağ taraftaki arka arkaya dizilmiş parıltılı kıyafetlerin arasında bir elbise çıkarıp bize doğru tuttu. Siyah renk elbisenin boyu diz üzerinde bitiyordu, üçgen olan boyun kısmı elbisenin üzerindeki tek ilgi odağıydı, V şeklinde bir dekoltesi vardı ve dekolte ince bir çizgi olarak göbek deliğine kadar iniyordu.

"Güzeldi..." dedim elbiseyi elime alarak üzerime tutup aynadan bakarken. Ardından görevliye sordum. "Deneyebilir miyim?"

Görevli kız bana yanıt vereceği stra Aras'tan çıkan, "Boşuna deneme," cümlesiyle arkamı döndüm.

O, hoşnut olmamış siyah gözleriyle elbiseyi süzerken, "Neden?" dedim. "Beğenmedin mi?"

Hızla kafasını salladı. "Hiç beğenmedim. Yakışmaz bu sana."

"Çok açık sözlüsün," diyerek dudaklarımı büktüm. İnsanın hevesini dakikasında kurtuyordu.

Elbiseyi yerle bir olan mioralimle satıcı kıza uzattım. Kız tam alacağı sıra, arkamızdan gelen yabancı bir ses, onu duraksattı. "Aksine hanımefendinin beli ince, harika bir fizikiği var. Elbise bel kemikinin üzerinde durarak inceliği ve fizikiğinin güzelliğini gözler önüne sercek ve görenlere muhteşem bir görsel şölen sunacaktır." Duyulan bu erkek sesi, hepimizin ilgisini kendine çekmişti. Üzerinde değişik desenleri olan bir tişörtün altına, giydiği saks mavisi kusa paçalı pantolonuyla ve bakımlı suratıyla gülerek bize bakan ve kesinlikle tanıdık olmayan kumral adam birkaç adım daha atarak yanımıza yaklaştı.

"Merhaba, ben stilist Ayaz Atar." Gülümsemesini soldurmadan elini Aras'a uzattı fakat o, sert bakışlarıyla bir adama, bir de eline baktığında, tutmayacağını anlamak pek de zor değildi. Ayaz Atar, hayretle boş kalan elini indirirken Aras kasılan çeneyle bana doğru döndü.

"Eylül, yakışmaz dedim. Haydi, çıkıyoruz."

Elimden tutarak beni çıkışa doğru çevirdiğinde, "Aras dur, ne yapıyorsun?!" diye sordum. Ne olmuştu şimdi? Beni dinlemeden yürümeye devam ettiğinde alelacele elbiseyi görevli genç kıza iade ettim. Aras kendisiyle beraber beni de hızla çıkışa doğru sürüklerken kendi kendine konuşuyordu. "Yavaşça bak... Çok yakışmış, beli inceymiş, fiziki güzelmiş..."

Hız kesmeden mağazanın dışına çıktığımızda hem yürümeye, hem de söylenmeye devam ediyordu. Elimi çekmeye çalışarak, "Aras dur dedim, ya bu ne acele?" dedim.

Bana bakmadan yanıtladı. "Eylül yürü, yoksa kan çıkacak."

"Ne kanı? Ya yine ne oldu?" diye cevap verdim hiçbir şey anlamadığımı apaçık belli eden sesimle.

"O stilist yavaşkın kanı."

Dükkandan çıktığımızda daha fazla dayanamadan hızla elimi elinden çektim ve durdum. "Adam ne dedi ki?!"

Sinirle bana döndü, kara gözlerinde öfke patlaması yaşıyordu. "Ne demek ne dedi ki? Lan, ona ne senin fizikiğinden, belinden?"

Hayretler içerisinde topuklarımı yere vurdum. "Aras sana inanmıyorum! Adam stilist, müşterileri kandırmak için öyle afili cümleler kurması gerekiyor!"

Gözlerini kapatıp açtıktan sonra, "Başlarını stilistine," dedi. "Yürü, başka bir yere giriyoruz. Bak şimdiden uyarıyorum, öyle dekolteli, yahut mini elbiseleri değil giyinmek eline dahi almıyorsun. He, giymek mi istiyorsun, alınız, evde istediğin kadar giyirtsin ama dışarıda öyle şeyleri giyinmeyi unut."

Gözlerini devirerek sinirle soludum. "Ya ben zaten hiç dekolteli giyinmiyorum ki!"

"İyi ediyorsun." Tekrar elimi tuttu. "Şimdi başka bir yere giriyoruz, maddelerimi unuttum."

Eda haklı çıkmıştı. Aras denediğim her elbiseye bir kulp bulmuş, hepsinden beni vazgeçirmeyi başarmıştı. Üstelik dilinde bilinmedik bir büyü vardı, vazgeçirmek için öyle kelimeler seçiyordu ki, bir anda kendimi başka bir kıyafeti denerken buluyordum, onun istemediği birkaç kıyafeti alsam da nişan için aldığım elbise onun onayından geçmişti. Lacivert rengi sıfır kol elbise, omuzlardan yere kadar iniyordu. Kumaşı kalçalarımı sarıyor, aşağıya doğru daha salaş bir görüntüm alıyordu. İki tarafında da omuzdan başlayıp, kalça kemiğine kadar inen dantel detayları vardı. Aynı işlemler, transparan olarak kol kısımlarına da işlenmişti ve giyinince kolda çiçek dövmeleri var gibi duruyordu. Gayet şık, zarif ve sevimliydi. Tarafların ikisinin de hoşnut olması, bizim ilişkimiz açısından önemli bir olaydı, yoksa şiddetli bir çatışma çıkabilirdi.

"Acıkırmı mı?" Poşetleri Eray'la gönderdiğimizde alışverişimiz sonlanmıştı.

Dilimi dudaklarının üzerinde gezdirerek onaylarcasına kafamı salladım. "Çok acıkırmı."

"Ne yemek istersin?"

Akt dudağını dişleyerek gözlerimle alışveriş merkezinin yemek katına baktım. "Ashna bakarsan, canım birkaç gündür hamburger istiyordu."

"Hamburger mi?" dedi gülerek.

"Evet, şu büyük olanlarından var ya. Bir de acı sosu oluyor içinde... Böyle patatesleri batıracaksın soslarına sonra bir ısırtık alacaksın... Ah..." diyerek tavana bakımdım. "Aras, çok açım."

Suratındaki gülümseme derinleşti. "Yemek canavarı," dedikten sonra kollarıyla yürüten merdiveni işaret etti. "Haydi çıkalım." Hızla onaylayıp kolunu beline doladım, kolunu omzuma atarak sarılışıma destek olduğunda, öylece yürütmeye devam ettim. Alışveriş merkezi öyle kalabalıktı ki, yürüten merdivenlerden çıkmak için insanların oluşturduğu sırayı bekleidik. Yukarı çıktığımızda, gözlerimi boş bir masa aradı, şansımıza yanımızdaki masada duranlar toparlanıyordu. Masanın temizlenmesini beklerken Aras bana döndü, kolunu omzumdan çekti.

"Sen otur, ben alırım."

Gözlerimi kırparak, "Tamam" işareti yaptım.

Araz yiyecekleri almaya gittiğinde, dediğini yaparak yanı sandalyelerden birini çekip masaya oturdum. Çantamı bir başka sandalyenin üzerine koyarken zaman geçirmek için telefonu- mu elime aldım. Whatsapp'ten gelen mesajlara tıkladım, grup mesajları vardı. Okunmadığım mesajlara göz atmak için grubun ismine tıkladım.

Parlayan Yıldızlar Takımı

Grubun yeni değişen ismi dahi gülümsememe yetmişti. Sandalyeye yaslanarak mesajları okumaya başladım.

Rana: Okula gittim bugün kayıtl için, sahiden çok iyi bir ortam vardı. Umarım yabancılık çekmem.

Merve: Aynı şeyi söyleyemeyeceğim, benim okulumdaki tipler hep burnu havada kişilerdi, aralarında kendimi kötü hissettim.

Mesajların geneli üniversiteyle alakalıydı, benim haricimde hepsi bir yeri kazanmış ve yerleşmişti. Kendimin şu an, boş bir şekilde evde oturuyor olduğunu düşünmek moralimi bozmuştu. Üniversite hayallerim arasındaydı, fakat imkânlarım yüzünden kazanmaya şansım bile olmamıştı. Bu sene de çalışsam, kazanamaz mıydım? Neden yapamayaydım ki? Tembel bir öğrenci değildim, çoğu bilgim aklımda tazeydi. Bu sene çalıştırsam ben de bir yere girebilirdim. İçimde yanan umut kıvılcıklarını bir kenara bırakmam Araz'ın elindeki tepsiyle gelmesiyle olmuştu. Tepsiyi masaya bıraktı ve sandalyesini çekerek karşıma oturdu. Kendi tepsinin önüne alarak gülümsememi soldurmadan hamburgerimi açtı.

"Bir şey mi oldu?"

Hamburgerimi ısırmaya yetkenirken bana karşı kullandığın bu cümleye, "Nasıl?" diye karşılık verdim.

"Ağzın kulaklarında. Yüzüne değişik bir gülümseme hakim."

Hızla kafamı salladım, lokmam ufalırken konuştum. "Üniversiteye hazırlanacağım."

Yemeğiyle ilgilenmeden bana bakmaya devam etti. "Nereden çıktı bu fikir?"

Ayrarı çalkaladıktan sonra pipetini geçirdim. "Hayalimdi... Daha önce iki kez girmiştim ama sürekli çalışmak, kendimi geçiştirmek zorunda olduğumdan doğru düzgün çalışmayıp başarısızmışım. Bu sene de yaşadıklarımızdan dolayı girene- dim sınav. Önümüzdeki sene için iyi bir şekilde hazırlanmak istiyorum. Neden, bir sorun mu var?"

Başıyla, "Hayır" işareti yaptı. "Üniversite setini için iyi olacaktı. Destekliyorum." Gülümsedim ve tekrar önümdeki yemeğe odaklandım.

Akşam sularında alışveriş merkezindeki işimiz tamamen bitmiş, eve doğru yola çıkmıştık. Arabanın içinde Eray'ın radyo- dan açmış olduğu sakın bir müzik hâkimdi ve klina sonuna kadar açıldı. Vaktin akşam olması havanın sıcaklığını gram düşürmemişti.

Başımı yasladığımı camdan dışarı bakarken gördüğüm manzaraya karşı, birden heyecanlanıp, "Aa, lunapark!" diye çıktım. Sesinin biraz fazla çıktığını düşünüp kısım. "Burada lunapark olduğunu bilmiyordum." Sonra Aras'a döndüm. "Biliyor musun Aras, ben hiç lunaparka gitmedim. Yani beni hiç götüren olmadı."

Bunu, beni şu an oraya götürmesi için söylememiştim, sadece içimde hep bir yaraydı, bir çocukluk arzusu. O zaman gidememişim ki, şimdi gitseni alır mıydım hevesimi sanki? Aras bir şey söylemedi, o da benim gibi hareket halindeki arabanın carından gittükçe uzaklaşan lunaparka baktı. Sonrasında, sabahki halinin aksine Eray'a aldırmadan beni kendine çekti. Başım otomatik olarak göğsüne yaslandığında, saçlarımın üzerini öptüğünü hissettim.

Ertesi gün geldiğinde, Eda'nın istene gecesi Aras'a gelen Azat Kılıç daveti hakkında konuşmak için Emin Abilere gel-

miştık. Çocukları evde değildi, sadece Emin Abi ve Sevinç Abla vardı. Yemekten sonra, çıkışa yakın bir zamanda davet hakkında konuşmaya başladıklarında. Sevinç Abla konuşmalarına katılmamızın doğru olmadığını söylese de Aras, yanlarında durmamın bir sorun olmayacağını ifade etmişti. Sevinç Abla konuşusunun acil çağrısıyla yardıma giderken ben, Aras ve Emin Abi'nin yanında durmuştum.

"Dediğim gibi oğlum, senin kumarhaneye rakip olacağını bildiğini belli etmek için gönderdi bu davetiyeyi. Adım gibi eminim." İçimden, "Adım da Emin zaten," diye soğuk bir espi geçirsem de, bunu dışa vurmadım.

"Biliyorum abi, ama rahat durmayacağını da biliyorum. O şerefsiz, beni oraya sorunsuz bir şekilde çağırmas."

"Davette bir suikast düzenleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Belki..." dedi Aras, düşünceli gözlerle köy evinin parkeleri ne bakarken. "Aslına bakarsan davette uluorta bir çatışma çıkabileceğini düşünmüyorum. Başka bir planı var gibi ne dersin de, bu davetiye bana boş gelmedi. Altında gizli bir şeyler var."

Emin Abi, Aras'ın kurduğu cümlelerin ardından derin bir nefes aldı. "Haklısın. Şu sıra dışartıya tek çıkmasan iyi olabilir evlat. Peşine mutlaka birkaç adam almalısın. Dikkatli davranmalısın."

"Davranışımı bakalım," dedi Aras ayağa kalkarken.

Emin Abi'nin kolları çatıldı. "Ne o, gidiyor musunuz?"

"Geç oldu, kalkalım. Artık hiçbir saniiyetiz boş sayılmaz."

Emin Abi onu onaylayarak ayağa kalktı, kapıya doğru yürürken, "Adamsız dışarı çıkma oğlum," diye tekrarladı.

Aras onu takmayarak başka bir soru sordu. "Babamın durumu nasıl? Bir gelişme var mı?"

Başını "Hayır" anlamında salladı. "Bildiğin gibi..."

"Onu tekrar görmek istiyorum."

"Şu sıralar imkânsız oğlum, sabret, hayırlısıyla şu günleri bir geçelim..."

Aras, dudaklarını birbirine bastırarak onu başıyla onayladı, ardından elini uzatarak tokalaştı. "İyi geceler abi."

"İyi geceler..."

Aynı cümleyi ben de kurduğumda evden çıktık. Ahşap mer-

divanları indikten sonra bahçe kapısını da geçip arabanın önüne geldik. Köy, bu saatlerde oldukça sessiz ve sanki biraz da terk edilmişti. Geceğin karanlık silüeti insanın aklına kötü senaryolar çırıyordu. Bu senaryolara beynimi yönelmeden hızla kapıyı açtım ve Aras'la aynı zamanda içeri geçtim. O, arabayı çalıştırdığında emniyet kemerimi taktım. Ardından konuştum. "Açık Aras'ı bir daha görmeyi ben de istiyordum Aras... Umarım babam eski sağlığına kavuşur."

Burukça gülünse de. "Bahamı buldum, daha da kaybetmeye niyetim yok Eylül, tamamen düzelmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Ben de dua ederim..."

Parlak siyaha bürünen gözleri bir an bana değdi, ardından tekrar yola döndü.

Bense aklının dağılması adına yeni bir konu açtım, babasından konuşulunca üzülüyordu biliyordum. "Bugün Sevinç Abla'nın yaptığı yaprak sarmasına hiç dokunmadın... Seviniyor musun?"

Soruma yanıt vermek yerine, bir şey olmuş gibi kollarını çatı. Gözleri yola bakıyordu, ancak yolu görmüyor gibiydi.

Ruh değişimini anlayarak tedirginleştim ve, "Aras? Ne oldu?" diye sordum.

Yüzü bir anda ciddileşirken, "Saat taktın mı?" diye sordu.

"Ne?" dedim sorduğu soruyu zihnimde anlamlandırmaya çalışarak.

"Saat, taktın mı?" Saat ne alakaydı?

"Hayır, neden?"

Göğsü hızla inip kalkarken dudakları dehşetle aralandı. "Bomba..."

Söylediği kelimeyle beraber endişe duygusu bedenimde hızla yayılırken hayretle bağırdım. "NE?"

Ve sonra, oluşan sessizlikte kulaklarıma "tik-tak" sesleri çalınmaya başladı. Tüylerim teker teker ürperirken nihayetinde zihnimi geçmişti idrak etti.

İçinde bulunduğumuz arabaya bomba yerleştirilmişti...

Bölüm On

Davet

Aras'ın kara bakışları direksiyonun biraz aşağısındaki bölüme kayarken, içime mesken olan endişeyle bakışlarımı orayı çevirip bir kanıt aradım. Üzerinde geri sayımın bulunduğu dijital bir saate benzeyen kara kutuyu daha sonra gördüm. Kan rengine bürünen rakamlar geriye doğru akıyordu.

17...

16...

15...

Saniyeler tüm hızıyla gerilerken, "Aras?!" diye sordum. "Ne yapacağız?"

Kafasını kaldırdı ve gözleri yolda gezindi. "Kemerini çıkar." Ses tonunu sakın tutmaya çalışıyordu, kafamı sallayarak titreyen ellerimle hızla dediğini yaptım, bu süreçte zaman gerilemeye devam ediyordu.

14...

13...

12...

"Kapını aç ve atla."

"NE?!" diye haykırdım, araba hareket halindeydi.

"Eylül vakit daralıyor! Kapını aç."

Korku dolu gözlerle ona baktığımda, "TAA'Dİ!" diye kükledi. Elim ayağımla titrerken derin bir nefes alarak cesareti olma-
va çalıştım. Aras yanımdaydı, bana zarar verecek bir şey em-
retmezdi. Kendimi teskin etmeye çalıştığımda gözlerimi tekrar
sayaca yöneldi.

8...

7...

6...

Atlamalıyım. Aksi halde, zaten içinde bomba bulunan bir
arabadaydık ve sayımı durmadan ilerliyordu. Atlamak, en man-
tıklısıydı. Elim biraz daha cesur bir şekilde kapı kulpunu kavra-
dığımda, "ŞİMDİ!" diye bağırdı Aras ve ikimiz aynı anda kapı-
larımızı açtık.

Kendimi nasıl dışarı fırlattığımı bilmiyordum, bedenim
yolun zeminine çarparak yuvarlanırken acıyı henüz hissetme-
miştim ama o yüksek patlama sesini işitebilmiştim. Yuvarlanıma
hareketim son bulduğunda ellerimi yere koyarak ayağa kalkma-
ya çalıştım. Ancak tam doğrulacağıma sırada, yoldan çıkmasına
ramak kalan alevler içindeki siyah Range Rover'in bir kez daha
patladığını gördüm. Turuncu, dehşet verici ateş bulutunun ka-
rarlık yolu aydınlatmasıyla kalkmaya çalışmayı bıraktım ve hay-
ret dolu gözlerle o tarafa doğru baktım.

Şoktaydım, daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım.
Arabamın parçaları bir bir etrafa saçılırken metrelerce uzağı-
daki ateşin sıcaklığı hissediliyordu. Gözlerim yönünü değiştiri-
remiyordu, kulaklarım enteresan bir çınlamaya yol vermişti ve
bu, rahatsız ediciydi.

Bir anda beni kendime saran kollarla bakış açım yön değişt-
irdi. Aras'ın bana bir şeyler söylediğini anlıyordum, fakat söy-
lediklerini anlamlandıramıyordum. Eli yüzümü avuçladığında,
"Eylül?" diye sordu. "İyi misin?"

Nihayetinde yutkunmak aklıma gelmişti. Yutkundum ve
gözlerimi kırpıştırarak başımı salladım, kulaklarım hâlâ çını-
lıyordu, "İyi-iyiyim... Ama..." dedikten sonra, etraftaki yoğun
karbondioksit dumanını nedeniyle boğazımı temizleyip rahat bir
nefes almaya çalışarak tekrar oraya baktım. Alevlerinin sakinleş-
meye başladığı parlama bölgesine...

Zihnim darmadağın olmuştu, bu adrenalini atlatmak pek kolay gözüküyordu. Şu an yaşadığımız gerçek miydi? Gövdem ağır ağır inip kalkarken fark etmeseydik bizi içinde yakıp kavuracak olan ateşe bakıyordum.

Aras, "Bana bak," dediğinde, çenemi tutan eliyle ona döndüm. "Sakinleş."

Kafamı salladım ya da salladığımı sandım. Bilmiyordum. Gözlerimi kapatıp açarak kendime gelmeye çalıştım. "Sakinim..." derken kekeleydim. "Ben sadece... Şaşkıyorum. Kını yap bunu Aras, neden?"

Ben yerde oturuyordum, o ise diz çökmüş bir vaziyette bana bakıyordu. "Azat Kılıç," dedi. Sesinde en ufak bir şüphe yoktu. "O adam..." Nefeslendim. "Bu kadar kötü mü? Ölebilirdik."

"Bundan daha kötü. Ama korkma, bir hâl yapamayacak. Bu bombayı onun başında patlatacağım."

Dişlerim birbirine çarparken alnından aşağı ince ince süzülen kanı fark ederek hızla elimi oraya götürdüm. "Başın kanıyor."

"Dert değil, sen iyisin değil mi?"

"İyiyim, Aras."

Nefesini tazeleyerek gözlerini kapattı ve sakin bir şekilde yanına oturdu. Ceketinin cebinden, -büyük ihtimal atlattıktan sonra olacak- ön camı çatlamış olan telefonunu çıkardı, umursamadan ekranını açtı, on azından çalışıyordu. Bir numara tuşlayarak ben onu izlerken telefonunu kulağına götürdü. Sağ tarafı bana dönüktü, bu sayede kanayan alnını görebiliyordum.

"Emin Abi." Konuşmaya başladığında üzerimi süzdüm, beyaz, salaş tişörtüm yırtılmış, dar kotumun diz kısımları tahriş olmuştu. Aklıma gelen fikirle ellerimi tişörtüm alt kısmındaki yırtık bölgeye götürerek çekistirip, kopmasını sağladım.

O, bulunduğumuz yeri tarif ederken kopardığım çaputu kanayan alnına bastırdım. İrkilerek bana baktığında yaptığım şeyi anladıktan sonra engel koymadan konuşmaya devam etti.

"Tamam, bekliyoruz." Telefonunu kapatıp tekrar cebine sıkıştırarak bana yöncidi. İlgili bakışlarıyla beni süzüyordu, çok geçmeden eliyle alnındaki elimi tutarak yavaşça indirdi, ardın-

dan elimi dış yüzeyine içimi kıpırdatacak beklemediğim bir öpücük kondurdu. İkimizde sessizdik, söyleyecek bir şeyimiz yok gibiydi. Aras'ın yüzünden gerildiğini anlamak zor değildi. Sıkılan içimle dudaklarımı araladım, fakat daha sonra ne diyeceğimi bilemediğimden kapattım. Dişlerim birbirine çarpıyordu, titriyordum ama hava soğuk değildi. Birden omuzlarıma kapanan ceketle başımı kaldırdım, bana bakmak yerine kolunu omzumun atarak başımı ona yaslamama neden oldu. "Sakinleş... Geçti."

Ona sığındığımda, korku bedenimden göç edip yerine başka türlü duyguların geçmesine izin veriyordu. Sönen alevleri izlerken duyduğum motor sesiyle bakışlarımı o yöne çevirdim, birkaç saniye sonra siyah bir araba önümüzde durdu. Emin Abi arabanın kapısını açıp, "İyi misiniz?!" diye sorduğunda Aras, üzerini silkeleyerek ayağa kalktı. Bana uzattığı elini tutarak kalkmaya çalıştığımda sendeleyerek acı dolu bir inleme çıkardım. Aras'ın kirpikleri birbirine yaklaştı. "Bir şey mi oldu?"

Kalkmayı başardıktan sonra hafifçe gülümseyerek, "Dizim biraz sızlıyor o kadar," dedim. Beni kolunun altına alarak arabaya kadar beraber yürümemize sebep olurken saçlarımin üzerine bıraktığı öpücüğünü hissetmiştim. Emin Abi normal bir şekilde kapısını kapatırken biz içeri girer girmez arabanın tekerleri çığlık atarak geri dönüp köy evine doğru gitmeye başladı.

"Şükür size bir şey olmamış. Ya fark edemeseydiniz?" diyen Emin Abi elini dehşete düşmüş bir vaziyette saçlarında gezdirdi.

Aras, soğukkanlılığını koruyordu. "Olay oldu ve bitti, onu düşünmeyi bırakmalıyız. Şimdi ne yapacağımızı konuşmanın vakti."

Emin Abi başıyla onaylasa da içi rahat etmiş gibi değildi. "Biz nasıl anlarıyız, nasıl önlem almıyoruz... O davetiye resmen buna delaletti. Ah..."

O an, "Emin Abi!" diye kükredi Aras. "Yeter dedim, düşünmemiz gereken bu değil, sus artık!" Onun da sinirlendiğini fakat sakın durmaya çalıştığını biliyordum, Emin Abi böyle konuşmaya devam ederse Aras da düzgün düşünemeyecekti ve bunu engellemeye çalışıyordu.

"Kusura bakma oğlum. Ben sadece, önlemsiz olmamızı ya-
diremiyorum."

Aras sakın bir nefes alarak başını deri koltuğa yasladığında, ona destek olmak için elini tuttum. Gözlerini açmadı, güçlü durmaya çalışıyordu, belki de çalışmıyordu, zaten öyleydi. Al-
nında belirginleşen damarından öfkeli olduğunu çözebiliyör-
dum ama o bunu dışarı vurmamakta kararlıydı. Beş on dakı-
ka sonra, araba köy evinin önünde durdu, fakat burası Emin
Abi'nin evi değildi.

Emin Abi kendi kapısını açığında şoför, Aras'ın kapısını
açtı. Aras indikten sonra, ben de kendi kapımı açarak sızlayan
ayağımı toprak zeminle birleştirdim. Ardından arabadan destek
alarak kapıyı kapattım. Biraz zorlanarak yürüyüp Aras'ın yanı-
na yaklaştığımda ikinci bir spor araba dikkatleri kendine çekti.
Araba ani fren yaparak durdu, kapısı aceleyle açıldı ve içindeki
endişeli siyah gözlerle sahip Pusat, koşar adımlarla bize doğru
geldi. "Neler oldu, herkes iyi mi?"

Nefes nefese sorduğu soruya Aras cevap vermezken ben
atıldım. "İyiyiz." Gözleri şükredercesine sakince kapanıp açıldı.
"Çok şükür... Hangi şerefsiz yaptı bunu, Azat mı?"

"Bunları içeride konuşalım." Pusat yutkunarak başını sallay-
ıp Emin Abi'yi onayladı. Hepimiz Emin Abi'nin arkasından
ilerlemeye başladık.

Emin Abi, tek katlı evin ahşap kapısını açtıktan sonra, eliyle
tutarak girmenizi bekledi. Aras, kolunu tekrar omzuma atıp
bana destek olmayı sağladı, içeriye beraber girdik.

Burası, içinde pek fazla eşyanın bulunmadığı bir köy eviydi.
Duvarlar kalitesiz bir sarı rengine boyanmış, küçük salonundaki
koltukların ortasına büyük, kahverengi ahşap bir masa yerleşti-
rilmişti. Aras ve ben yan yanaydık, Emin Abi ve Pusat ise tam
karşımıza oturmuşlardı.

Emin Abi masanın üzerindeki cam sürahidten bir bardağa su
doldurduktan sonra bana uzattı. "Temizdir, iç kızım. İyi gelin."
Başınıla onaylayıp, "Teşekkürler," diyerek bana doğru uzatılan
suyu aldım. Bardağı dudaklarıma yaklaştırıp suyun boğazıma
doğru akmasına izin verdim. Birkaç yudum aldıktan sonra tek-
rar masaya koydum.

"Azat Kılıç, neden yaptı bunu? Hienüz senin ona olan düşmanlığından haberi. Yoksa gerçekleri bildiğini biliyor mu?"

"Hayır," dedi Aras Pusat'a karşı. "Tamamen davetiyeyeyle alakalı."

"Ne davetiyesi?" Pusat'ın olaylardan haberi olmaması beni şaşırtmıştı.

"Azat Kılıç bana, yirminci yıl davetiyesi gönderdi, ilk kumarhanesinde olacak bir davet."

Öte yandan bana olan güvenleri, bütün bu planların içinde bulunmam, beni sevindirmişti.

"Ee?" dedi Pusat merakla, yeri öğrenmiş olmasına takılmayarak.

"Ben davetiyeyi elimde aldığımdan beri, altında bir şeyler arıyordum. Ve işte, birkaç gün sonra bu bomba meydana geldi."

"Vay anasını s-" Aras uyarıcı bir tonla boğazını temizlediğinde Pusat mahcup bir şekilde bana döndü. "Pardon Eylül, unuttum."

Omuzlarımı kaldırıp indirirken gülümsememe hâkim olmaya çalıştım. "Sorun yok, siz devam edin."

"Davetten önce bunu yapması tamamen planlı. Kumarhaneye salıp olacağını kesinlikle öğrenmiş. Yaptığı şey, kurtulursak göz korkutma, kurtulamazsak ortadan kaldırma olacaktı."

"Lan bu nasıl bir psikopat böyle," diyen Pusat'ın şaşkın olduğu her halinden belliydi.

Emin Abi araya girdi. "Ne yapacağız? Karşılıksız kalmamalı."

Pusat, muhteşem bir fikir hıltmış gibi öne atıldı. "Hence davet günü, kumarhanesine bir bomba yerleştirelim. Kısasa kısas."

"Hayır," dedi Aras keskin bir şekilde. "O zaten şu an bizden öyle bir tepki bekliyor. Onun istediği gibi davranmak, bizi yükseltmek yerine aşağı çeker."

"Haklısın." Emin Abi onu onaylandıktan sonra ekledi. "Peki ne yapmalı?"

"Davete gideceğim."

Bir anda hepimiz gözlerinizi far görmüş tavşan gibi Aras'ın üzerine yönelttik.

"Saçmalama," diye cırladığımda kara gözleri susturmak amacıyla bana öyle bir baktı ki, zihnindeki tüm kelimeler yer değiştirip anlamını yitirmişti.

Hızla önüme dönüp masanın üzerinde birleştirdiğim ellerime baktığımda Pusat konuştu. "Eylül haklı. Delirdin mi, o şerefsiz sana normal bir günde bunu yaptıysa, kim bilir davette neler yapar."

"Bir şey yapamayacak. Eğer davete gitmezsem, ondan korktuğum ve kumarhaneden geri çekildiğim kayıtlara geçecek. Fakat gidersem, o benden korkacak."

"Yine de bu tehlikeli evlat."

"Bu yola, tehlikesiz olduğumu düşünerek girmedim değil mi? Önüme çıkan ilk gerçek zorlukta geri çekilirsem, nerede kaldı benim intikam yeminim."

Emin Abi nefeslendi. "Aras... İyi düşün."

"Ben, kendimi düşünmeyi dört yaşında bıraktım. Düşünecek bir şey yok. Benim adım da Aras Karahanlı'ysa, o Azat Kılıç'ı dünyaya geldiğine pişman edeceğimi. Hepiniz söylediklerime şahitsiniz."

Kararlılığı karşısında, kimsenin bir şey söylemeye mecali kalmamıştı. Ses tonu bile, öyle bir güç taşıyordu ki, öyle bir ayarlıyordu ki kendini karşı koyamıyordunuz. Bu, sadece bana yahut karşımdaki iki adama özgü kullanılan bir güç değildi, kiminle konuşursa konuşsun, etkisinden bir damla eksilmezdi.

Biraz daha konuşuldu her şey, aynı şeyler tekrar edildi. Konu evrilip çevrildi, bir zamandan sonra, ilgimi onlara veremeyip uykusuzluktan acıyan gözlerimle kafamı masaya koymamakla mücadele ederken isminin söylenmesiyle irkildim.

"Kalk hadi, gidiyoruz."

Gözlerimi kapatıp açarak Aras'a baktığımda başımı sallayarak ayağa kalkmaya çalıştım.

"Ben sizi bırakayım."

"Olur," dedi Aras, Pusat'a karşı.

"Yarın yeni bir araba yollarım." Emin Abi bu cümleyi kurduğunda çoktan ayağa kalkmıştım. Ezilen bacağım hafif hafif sızlarken yaşadığım acıyı Aras'a belli etmemeye çalıştım. Topallamamı gizlemeye çalışırken Pusat kapıyı açtı, Aras ve ben aynı anda kapıdan çıktık. Yan yana yürütmeye başladığımızda burkılan ayağımla bedenim omzuna doğru yığıldı. Aras, kolları beni

sıkıca sararken "İyi misin? Başın mı döndü? Kafana darbe almış mıydın?" diye arka arkaya sorular dizdi endişeli ses tonuyla.

Toparlanarak, "Hayır," diye itiraz ettim. "Başım değil endişelenme, ayağımı burktum sadece."

"Yürümekte zorluk mu çekiyorsun?"

Endişesini belli etmesi garibime gitmişti. Gerçekten kötü görünüyor olmalıydım ve bu durumu toparlamalıydım. "Daha beterlerini yaşamıştım Aras."

Gülümseyerek bızla beni kucağına alması, beklediğim şeylerde son sırada bile değildi. Belki de bu yüzden çıkmıştı dudaklarımdan küçük çapta bir çığlık. Ellerimi boynuna sarıp düşmemek için ona tutunduğumda, başını kulağıma eğip "Güçlü karım benim," diye fısıldadı.

Kalbimin içindeki baterist yine en hareketli şarkılarından birini çalarken kendimi ve heyecanımı tutmaya çalışarak, "Aras, Pusat burada," dedim, aynı şekilde kulağına doğru. Geçen Eray'ın yanında yaklaşmama izin vermeyen o değil miydi? Şimdi Pusat'ın yanında kucaklarına alıyordu... Aras... İyisin hoşsun da, şu dengesizliklerini beni benden alıyor.

"Unuturumda değil," dediğinde şaşkınca yüzüne bakım. O ise gerçekten unutsamam bir şekilde kapıyı açtı, ardından beni koltuğa bıraktı. Kapıyı yavaşça kapattuktan sonra, Pusat'la aynı anda kendi kapılarını açtılar. Arabaya geçtiklerinde Pusat beklemeyen çabıyordu.

Orman karanlıktı, toprak yolu aydınlatan tek şey, spor arabamın beyaz farlarıydı. İkisi aynı anda sigaralarını yaktıklarında, camlarını açarak soğuk rüzgârın içeri girmesini sağladılar. Rüzgâr tenime işlerken Aras'ın omzuma bıraktığı çekete biraz daha sarıldı. Gözlerim hâlâ yanıyordu. Başımı siyah deri koltuğa yaslayarak uyumaya çalıştım fakat kirpiklerimi birbirine bastırduğumda bomba anı izlediğim bir film gibi aklımda canlanıyordu. Uzun birkaç dakikanın ardından kendimi nihayet uykunun kollarına atablmıştım.

Bomba anının tekrar yaşadığını ve bu sefer kurtulamayacağını belli olan bir kâbusun ardından, o korkunç atmosferden sıyrılmak amacıyla korkuyla derin bir nefes alıp gözlerini dehşet içinde açtı. İlk birkaç saniye, nerede olduğunu kavrayamasa da, anında üzerine eğilen siyah gözleri tanınamamanın imkânı yoktu. Onu her yerde, her şekilde, her zaman tanırdı. Hiç değilse, irislerine baktığında kalbimde oluşan gümüşbürtüden...

"Ne oldu?" Bir elinin avuç içini yatıştırmış yastığını üzerine koyan Aras, tedirgin bir ifadeyle suratını süzüyordu.

Kuruyan boğazını konuşmamı keskin bir şekilde önlediği için cevap vermeden önce hafifçe yutkundum. "Neredeyiz?" dedim. Çünkü kâbustan çıkıp çıkmadığuna, o dehşet verici olayı atlatıp atlatamadığımıza hâlâ emin değildim.

"Evimizdeyiz güzelim," derken gözleri terlemiş yüzünde gezindi. "Neyin var?"

Her ne kadar kendimi güçlü göstermeye çalışıp bomba olayından sonra doğru düzgün toparlandığımı söyleyemezdi bu yüzden bu cümle, beni yatıştırıyordu. Bir anda, karşında olmasının verdiği rahatlıkla kollarımı boynuma dolayıp rahat bir nefes aldım. "Yok, yok bir şey. Sadece bir kâbus."

Başta, sarılışımı beklememiş olduğundan olacak, bedeni kaskatı kesilse de, saniyeler içinde yumuşadı. Kolları gevşediğinde büyük ellerinden birini alnımın üzerine uzattı ve alnım yapışan birkaç teli geriye attı. "Bugünle mi alakalı?"

Öyleydi, ancak bunu bilip kötü olduğumu düşünerek kendisini suçlanamaması için olumsuz anlamda kafamı salladım. Hemen konuştum. "Hayır hayır, sağma sapan, kesik kesik bir kâbus. Ne olduğunu bile pek hatırlatıyorum."

"Anladın," dese de gözleri yalanına inanmadığını belli eder bir ifade taşıyordu. Diğer elini de üzerinden çekmesinin ardından sağlamı tekrar geriye attı. "İlk bir düş al, ben diğer odadayım."

Dış ortamında rahat etmem için çıkacağını biliyordum, ancak içinden gelmişken ona bir şeyler söylemem lazımdı. Bu nedenle arkasını dönerken elini tutarak, "Bekle," dedim. Sarı gözlerle bana baktığında beklemeden başını dönük olan göz-

desine anıp içinden gelen kuvvetle bir kez daha ona sarıldım. Bu sefer afallamadan, bunu bekliyormuş gibi sarılıpına karşılık verdi. Okyanusumsu kokusunu derinden soludum. "İyi ki ya-nımdasın."

İçten bir şekilde yanıtladı. "Sen de."

"Seni seviyorum," dediğinde duraksadı.

"Ben..." dedi, ardından derin bir nefes aldı. "Ben..." Sınırle soluduğumu duydum, söylemeyi bu kez de başaramadığından omuzlarından tutarak beni kendinden çekti. "Ben de bir düş alsam iyi olacak." Yaşadığının kargulukla yüzüne hakınaya devam ediyordum, o ise gözlerini bana değdirmemeye ani içnişti san-ki, Elliyle arkayı işaret etti. "Diğer odada. Sonra gelirim... Uyu-maya."

Dudaklarını birbirine bastırıp bozuntuya vermemeye çalışarak onaylarcasına kafamı salladım. "Şüpheli yok, Eylül," dedim kendime. "Şüpheli yok. Sen histeriyi biliyorsun."

Ve en sonunda saçuma geçirdiğini tokamı çıkararak aklımda dönen sorunlarla düş için hazırladım.

Uyandığımda saatin kaç olduğundan bilhaberdim. Tek bildi-ğim kâhımlarla dolu olanı ardından rahat bir uyku almış oldu-ğum ve vücudumda hanelanan birkaç yer hissettiğimdi. Gerine-tek doğrulduğunu ve etrafına bakındım, Aras yoktu.

Nereye gitmiş olabileceğini düşünürken, odadaki her ayrıntı-ğıni siyahı olan yuvarlak duvar saati bana göz kırptı. Küçük çu-ruk, akrep, dördün üzerinde miydi yoksa ben mi yanlış görü-yordum?

Gözlerimi ovuşturup tekrar baktım. Doğal olarak bir şey değışmedi. Eklâ'nın isterne olayları, alışverişler, iş hayatı ve son olarak bomba vakasının üst üste gelmiş olduğu düşünülünce, bu kadar uyutmuş olmanın garip karşılanmamalıydı.

Saatin doğruluğunu emin olup Aras'ın işe gitmiş olabile-ceğini düşünerek ayaklarını yataktan sarkıttım. Kalktığımda odadaki hanyoya doğru ilerledim. Hanyonun kapısı aralıktı ve

içeriden bir konuşma sesi geliyordu. Birkaç adım daha yaklaştığında, Aras'ın yüzünü gördüm. Ellerini lavabonun üzerine koymuştu ve aynaya bakıp bir şeyler söylüyordu.

Biraz sonra kendi kendine konuştuğunu anladım ve merakla dinlemeye koyuldum.

"Eylül, ben seni..." dedi ve tamamlamadan nefes aldı. Ne yaptığını anlamayarak kaşlarını çatıttım. "Ben seni..." Eliyle lavaboya sertçe vurdu. "Söylesene lan... Bunu mu diyemiyorsun. Seviyorum diyeceksin işte. Haydi koçum, tekrar başlıyoruz." Boğazını temizledi ve eliyle ensesini kaşıdı. "Eylül, ben... Ben.. Ben var ya ben." Fızla, kendinden tiksiniş gibi kafasını salladı. "Dünyanın en beceriksiz adamıyım. Ulan iki kelimeyi yan yana getiremiyorum," dedi ve öfkeyle sakallarını tıraş etmeye başladı.

Yüzümde şaşkın bir gülümsemeye onu izlerken yanaklarımı yıkamaya başladığında, yakalanacağımı düşüncesiyle hızla geri çekildim. Onu izlediğimi bilmemesi daha iyiydi.

Biliyordum, biliyordum!

Yalan söylemiyordu işte, o kelimeyle ilgili sahiden bir problemi vardı. Canım ya... Nasıl da söylemeye çalışıyor.

Dudaklarımı ısırarak gülümsememi engellemeye çalıştım, ancak ne mümkündü. Bir kere, böyle söylemeyi denemesi yeterdi. Beceremeyince nasıl da sinirleniyordu öyle. Ya... Tam sevmelik.

"Eylül?"

"Efendim?" dedim hâlâ kendi kendime sırtıp hayal âlemimde az önceki görüntüyü yaşatırken.

"Neyin var, ne gülüyorsun öyle kendi kendine?"

"Ben mi?" dedim gülümsememi dindirmeye çalışıp.

"Evet sen?" derken tek kaş havalandı.

"Hiç... Aklıma bir fıkra geldi de. Anlatayım mı? Bak, Tömel, bir Alman, bir İtalyan ve bir Japon'la bir uçağa binmiş..."

"Gerçekten anlatacak mısın?"

Kaşları havaya kalkıp bezgin bir şekilde sorduğunda elimi saçlarımın altına götürdüm. "Yok ya, boş ver," dediğimde kafasını sallayarak dolabına doğru ilerledi. Ben hâlâ gülmekle onu

izlerken o açığı gardırobundan bir takım elbise çıkarp yatağın üzerine koydu.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Bana bakmadan cevapladı. "Davete gideceğim ya."

Bahsettiği davetin Azat Kılıç'ın daveti olduğunu anladım ve içimde aniden kara bir bulut şişmeye başladı. O adamın bahsi geçince tedirgin olmadan edermiyordum. Yatakta toparlanıp Aras'a döndüm. "Aras... Gitmesek olmaz mı?"

"Gitmesek?" dedi kafasını iliklediği siyah gömleğinin düğmelerinden kaldırarak bana baktığında. "Sen zaten gelmiyorsun."

Kaşlarını çatırlıken cümleyi anlamlandırmaya çalıştım. Ardından hızla yanıtladım. "Ne demek gelmiyorsun? Tabii ki geliyorum."

"Gelmiyorsun dedim," diyerek tekrar gömlek ilikleme işlemine devam etti.

Pes etmeye niyetim yoktu, çenemi dikleştirdim ve gözlerimi üzerinden asla çekmedim. "Sen gidiyorsan ben de geleceğim. Ben gitmiyorsan sen de gitmeyeceksin."

Bakışları tekrar beni bulduğunda, yatıştırmaya çalışır gibi konuştu. "Eylül, orada olursan aklını sürekli sende kalacak."

"Neden hep kendini düşünüyorsun? Orada olmazsam da benim aklım hep sende kalacak. Ya başına bir şey gelirse?" diye düşünmekten yine rahat bir uyku uyuyamayacağım."

Yaka düğmesini iliklerken, "Yanımda olursan durumu değiştirebilecek misin?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

"Hayır ama ne olursa olsun seninle olmak istiyorum. Yanımdayken hiçbir şeyden korkmuyorum."

Birkaç saniye, irislerimin en derinine ulaşmak istercesine baktı. Biraz olsun yumuşadığını hissettim. Derken ceketini almak için arkasını döndü ve onu da giyinirken bana bakmadan konuştu. "Rahat durmuyorsun, dur dediğim yerde durmazsın sen. Başına yeni bir bela eklemek istenmiyorum."

Söylediklerimi yakından duymasının daha etkili olacağını düşünerek ayağa kalkıp onun olduğu tarafa doğru gittim. Yanına geldiğimde, yalvaran bakışlarla karşılık verdim. "Aras yemin ederim yanından ayrılmayacağım." Elimi önüne uzattım.

"İstersen elimi eline yapıştır. Hayır demem, yeter ki yanında olayım."

Ceketini iki kolundan da geçirdikten sonra omzuna yerleştirdiğinde bir elime, bir de bana baktı. "Gelmiyorsun desem?"

Omuz silktim. "Gizlice peşinden gelirim." İnanamayan gözlerle bana bakarken devam ettim. "Daha önce yapmıştım, biliyorsun."

Çarpık gülümsemesi yüzüne can verdi. "Çok değiştin sen."

"Geliyor muyum yani?"

"Şu yapıştırmaya işini bir düşüncüm," dedi.

Ellerimi mutlu bir şekilde birbirine çarptım. Ardından ellerimi siyah gömleğinin yakasına atıp katlı olan yerleri düzelitdim. "Merak etme, yapıştırıcıya ihtiyaç kalmayacak. Elini hiç bırakmayacağım ki!" Yanağımı öptüm.

Geri çekildiğinde gülümsedi. "Üzerine düzgün bir şeyler giyin. Yemek yer çıkarız."

Başımı onaylayıp vakit kaybetmeden dolabı açarak elbiseleri süzdüm. Aras her an fikrini değiştirebilirdi. Bir an önce gece mavisi rengindeki, ön eteği dizlere kadar uzun, arkadan ek olarak gelen kumaşının topuklarına kadar geldiği elbisemi çıkardım. Aras, neyi aldığımı şöyle bir baktı, sonra bir şey demedi.

Elimdeki elbiseyle odanın kapısına doğru yürürken, "Nereye?" diye sordu.

"Üzerimi değiştireceğim."

Kafasını salladı. "Çıkmana ne gerek var, giyin burada," dediğinde gözlerimi açarak bön bön suratına baktım. Tepkimi anlamış gibi nefeslenerek dolabın kapağını kapattı. "Peki, ben çıkarım." Dudaklarını birbirine bastırdım. Bana doğru yaklaşırken görünce başımı aşağı indirip kapının önünden çekildim.

"Sözde evliyiz." Çıkmadan hemen önce kendi kendine söylendiğinde yutkunarak kapıyı yavaşça kapattım.

Gerildiğimi hissediyordum, niye böyle oluyordu? O da bir anlamı göstermeliydi, bir anda tabularımı nasıl yıkabilirdim?

Adanı sana aylardır anlayış gösteriyor.

Bilincimi bana seslendiğinde elimle başıma vurdum, şu an konuşmanın sırası değildi. Bluzumu hızla çıkarıp elbiseyi başımdan aşağı geçirdim. Pijamam varken belinin geçmeyeceği

ni anladığımda dizlerimden sıyırdım. Elbise rahatça bedenime oturduğunda, çünkü banyodan dolayı kabaran saçlarıma bir şekil vermeye çalıştım. Almayacağını fark ettiğimde öylece bıraktım, dalgalıydı ve pek de kötü durmuyordu. Makyaj malzemelerini karıştırıp kırmızı ruju elime aldım, sadece renk vermesi için birkaç dokunuş yaptıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırıp çektim. Yanaklarıma allık sürüp göz kapaklarıma ince bir eyeliner çektim. Fondöten yahut kapatıcı sürmemi gerektirecek bir suratım yoktu, diğer malzemeleri yerine bırakıp hiç giymek istemediğim, elbiseyle aynı renk topukluları elime aldım. Bunlarla yürürken ne kadar zorlandığımı iyi biliyordum. Erkekler ne rahatı yahu. Ne kıyafet detelleri vardı, ne topuklu ayakkabı. Sonra neden kadınlar geç hazırlanıyor!

İçimdeki feminist konuşmaya başladığında daha fazla durmamam gerektiğini anlayarak giydiğim topuklularla ayağa kalktım. Bir ileri bir geri giderek deneme yürüyüşü yaptım. Alıştığım odadan dışarı çıktım. Koridoru bitirdiğimde salonu geçerek mutfığa döndüm. Aras, tencereden kendine yemek koyuyordu. İyi de, evde yemek yoktu ki.

İhlaz yaklaştım arkasından, topuklularının sesi sayesinde tabağına makarna koymayı bırakarak bana döndü. "Hazır mısın?"

Onu başımla onayladığımda, beni şöyle bir süzdü. Sonrasında tabağını eline alarak mutfaktaki masanın üzerine bıraktı. Sandalyesini çekerek oturduğunda, "Makarnayı sen mi yapın?" diye sordum.

"İnsanın çok uykucu bir kızı olunca kahvaltı akşamın beşinde makarnayla yapılmıyormuş."

Çatalını makarnasına batırdı.

"Aşk olsun Aras, ilk defa oluyor."

"Olsun güzelim, haydi sen de ye bir şeyler. Çıkarız birazdan." Kirpiklerimi, "Tamam," der gibi kırpıp üst raftan bir tabak çıkardım. Ayağımdaki topuklular sayesinde bu işlemi zor olmuştum. Makarnayı koyduktan sonra tabağı masaya bırakıp dolaptan bir kutu vişne suyu çıkardım. Önce Aras'ın bardağına sonra kendi bardağıma koyarak salça soslu makarnayı yemeye başladım. Ağzıma attığım lokmanı bittiğinde, "Hm... Güzel

yapmışsın,” diye iüraf ettim.

“Ne sandın, biz de biliyoruz bir şeyler.”

Bir kaşığ daha almadan hemen önce, “Duyan da portakal soslu ördek yapmış sanır,” dedim.

Ciddi bir şekilde bana baktı. “Elindeki şeylerle yetinmey bilmelisin Polyanna.”

Suratım, yapay bir minnettarlık duygusuyla yeşerdi. “Tabii canım, portakal soslu ördek ne ki hanım yanında...”

Gülerek, “Aferin,” dediğinde gülümsemesine eşlik ettim. “Beni o açılan gamzesine gömtün a dostlar!” İçimdeki apaçi kız konuşmaya başladığında onu susturmak adına tekrar yemeğe yu-muldum.

Azat Kılıç'ın mekânına gitmek için arabaya bindiğimizde, içinde bulunduğumuz yeni aracı inceliyordum. Yine son derece lüks ve konforluydu fakat bir Range Rover değildi. O daha büyük ve yüksek olduğu için onda daha rahat ediyordum.

“Yeni arabamızı beğendin mi?” diyen Aras’la beraber aracı incelemeyi bırakarak ona döndüm. Gözleri yoldaydı.

“Güzel ama eskisini daha çok seviyordum.”

Dudaklarımın sağ tarafı yukarı doğru kıvrıldı, ardından gözleri bana değdi. “Sana alayım bir tane.”

“Bakkaldan gofret mi alıyorsun Aras?” diye sordum gülerek

“Galeri sahibi olduğumu unutuyor musun karıcığım?”

Evet, bu ayrıntı aklımdan uçup gitmişti. Lakin Aras’tan böyle büyük bir şey isteyecek değildim. Bu nedenle, “Yine de... Teşekkür ederim, gerek yok,” dedim.

Azat Kılıç'ın kumarhanesi, evimize nereden baksan bir kırk beş dakika uzaklıktaydı. Yol sona erdiğinde rahat bir nefes alarak kendisini dışarı atım. Aras, arabamın anahtarını valeye vererek yanıma geldiğinde hiç çekinmeden koluna girdim. “Yaptık d’ inaddeimizi unutmamıştım, yaramazlık yapmayacaktım.

Etrafımızda, bir sürü siyah takım elbiseli adam ve yanlarında eşleri yahut sevgilileri bulunuyordu. Elbette tek olanlar da vardı

ancak nadirdi. O an içten içe Aras'ın yanında gelmek istememi ve bunu başarmış olmamı tebrik ettim.

"Aras Karahanlı." Duyduğum bu yabancı sesle, etraftakileri incelemeyi bırakıp önüme dönerek konuşan adama baktım. Aras'ın boylarında, ondan daha esmer bir adamdı. Yanında sarışın, kendisi kadar uzun ve ince belli bir kadın bulunuyordu.

"Cesur Köroğlu."

İkisi de birbirine benzer bir gülümseme takınıp el sıkıştılar. Bu gülümsemelerin samimi olduğunu düşünmüyordum.

"Başkanlığın hayırlı olsun, bir gelemelik ofisini kirletmeye."

Aras karşısındaki adama karşı başını omzuna doğru eğerek, "Eyvallah," dedi düz bir sesle.

Konuşmayı uzatmak istemediğini anladım. Kelimesi biter bitmez belindeki eli sayesinde beni kendiyile beraber ilerletip kumarhanenin girişine doğru götürmeye başladı. Kırmızı halının serili olduğu merdivenlerden inerken, "Kimdi o adam?" diye sordum.

Umursamaz bir tavırla, "Pezevenğin biri," diye yanıtladığında saçlarını kaldırdım. Aras'ın bu âlemden sevdiği biri yok muydu? Kimi sorsam, böyle kötü lakaplarla cevaplıyordu.

Anlamış gibi, "E İmm..." dediğimde koyu yeşil renginin hâkim olduğu lüks salonun ortasına gelmiştik. Tavandaki, kristal taslara sahip avizelerin loş bir şekilde aydınlatığı mekânda birçok kumar masası, üzerinde kâğıt oynayan insanlar, içki tepkisi taşıyan kızlı erkekli garsonlar vardı. Kokteyl masalarından birinin önüne geçtiğimizde birkaç kişi daha gelip Aras'la muhabbet etmişti.

"Bu yavaşgın burada ne işi var?"

Aras'tan çıkan soru üzerine kafamı baktığı yöne çevirdiğimde tanımadığım yüzler arasında o yüzü gördüm. Barlas'ı. Üzerinde fit vücudunu saran siyah bir takım elbise vardı. Dalgah kahverengi saçlarının uçları yine her zamanki gibi kıvrık tene sahip alınının üzerine düşmüştü ve karşısındaki iki adamla konuşurken arada kafasını kullanarak saçlarını sağına atıyordu.

Onu incelemeyi bırakıp Aras'a döndüm. "Belki tanışığıdır."

Başını, "Hayır" der gibi salladı. "Değil."

Altında bir şey aradığı belliydi. Bu şüphesi tavrı, benim de

içimde bir sıkıntı oluşmasına neden oldu. Tekrar göz ucuyla Barlas'a baktım. Barlas, yüzüne içeriğimi anlayamadığım bir gülümseme katıp elini havaya kaldırarak Aras'a selamı gönderdi. Aras ona karşı bir şey yapmadı, ardından bana döndü, kulağıma doğru eğildi. "Soru sorma, çaktırmadan bana eşlik et."

Elimi tuttu ve yürüdük. Orta yaşlarında cüsseli, keskin bakışlara sahip bir adamı konuşma yapmaya başladığında, dinlemek yerine insanların arasından yavaş yavaş süzülüyorduk. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, ne yapacağımızı da. Soru sorma demmişti, bu yüzden susup yaşayarak görmeyi seçtim. Derken duvarları altın varaklarla kaplı bir koridordan geçtik. Bordo renkteki büyük kapının önünden geçeceğimiz sıra kapı yavaşça açıldı. İkimiz de refleks olarak oraya döndük. Kapıyı açan kişinin tanıdık yüzü, zihnimde hemen çağışım yaptı. Bu, Azat Kılıç'ın oğlu Demir Kılıç'tı. "Buraya gelin," diye fısıldadı.

Gerginlikle Aras'ın kolunu biraz daha sıkıtiğında ayaklarına eşlik ettim. İçeri girer girmez kapıyı kapattı, ben ikisinin ne ara bir buluşma planladıklarını düşünürken, "Ne haber?" diye sordu Demir. Koyu kahverengi gözleri Aras'ın üstündeydi. Üzerinde yine siyah bir deri ceket ve buradakilere aykırı, yer yer yırtıkları olan bir kot pantolon vardı. Tarzından ödün vermemiştir.

"İyi diyelim," dedi Aras, ona doğru yürürken. İçimde bulduğumuz oda, büyük bir toplantı salonuna benziyordu. Bordo renk perdeler, siyah, upuzun bir masa, büyük pırlantalara sahip avize. Ben zengin detayları incelediğim sıra, "Haberler nasıl?" diye sordu Aras.

Demir suratına yamuk bir gülümseme kattı, daha sonra koltuğunu masanın üzerine koyarak rahat bir tavır aldı. "Muhteşem. Ziya'nın büyük bir açığını buldum. Bu bilgi habarının eline gitmeden şantajı sen yapmalısın."

"Nedir?"

Demir, derin bir nefes aldı. "Ziya büyük bir uyuşturucu kaçakçısı. Birkaç güne, gümrüğe getirecek ilaçları. Bu, onun hayatının hamlesi olacak, kimsenin haberi yok. I tele ki polis duysa..." Elini boğazında gezdirdi. "Ziya'nın tüm varisi, otoritesi, anında yok olur."

Aras, kaşlarını kaldırarak yüzüne memnun bir gülümseme katı. "Güzel..."

Bir anda, hislerimi içinde tutamadan araya girdim. "Kendi menfaatleriniz için o pis uyuşturucuların içeri girmesine izin mi vereceksiniz?"

"Hayır," dedi Demir. "Öyle olmayacak. Ziya'dan intikam almak isteyen bir arkadaşı var, Aras kumarhaneyi satın aldıktan sonra devreye o arkadaşısı girecek ve Ziya'yı ihbar edecek. Bir taşla iki kuş. Hem Karahanlı kârlı çıkacak, hem ben."

"Ziya'nın tutuklanmasını neden istiyorsun?" diye sordüğümde Aras, "Eylül," diye uyardı.

Lakin Demir bana yanıt verdi. "Uyuşturucu kötüdür." Gülümsedikten sonra devam etti. "Bu bilgi için Ziya'nın arkadaşından da yüklü miktarda para alacağım." Kaşlarını kaldırarak anlamış vaziyette kafamı salladım. Rahatlamıştım. Hoş, Aras'ın öyle bir şeye izin vereceğini düşünmüyordum, kendi çıkarları için zararsız binlerce insanı, genci harcamazdı.

Demir daha sonra Aras'a döndü. "Babamı bitir, Karahanlı. Sende bu ışığı görüyorum. Elinden geleni ardına koyma. Annemin ölüm yıl dönümüne kadar, Azar Kılıç'ın işi bitmiş olsun."

Söylediklerine şaşmıştım. Bir insan babasından neden bu kadar nefret ederdi? Adını ağzına aldığı an gözlerinden ateş fışkırıyor gibiydi. Ölmesini istiyordu, işinin bitirilmesini istiyordu.

Aras'ın yüzündeki ifade iyice ciddileştiğinde yanıtlayacağını anlayarak düşüncelerimi dağıtıp ona konsantre oldum. "Bunu, en az senin kadar istiyorum."

Dışardan gelen adım sesleri kulaklarımıza dolduğunda, Demir gözlerini büyüttü ve kaşlarıyla dışarıyı işaret etti. "Ben candan çıkarım, beraber olduğumuz anlaşılmasın. Siz kapıdan çıkabilirsiniz."

"Dikkatli ol," dedi Aras.

Demir, hafızıyla onaylayıp pencereye doğru ilerledi, açık camdan mermerin üzerine çıktı ve beklemeden atladı. Yüksek deşildi, bu yüzden çıkması kolay olmuştu. Adım sesleri uzaklaştığında Aras kapıyı açtı ve elinden tutarak dışarı çıktı.

Konuşmalar, olacaklar, riskli planlar beni germişti. İçim kötü

bir kasvete bürünürken yüzümün ısındığını hissettim, başım döner gibi olduğunda, "Aras," dedim durarak, hızla bana döndü.

Gözleri suratımı bulduğunda halimi hemen anladığını, çatılan kaşlarından sezdim. "Neyin var?"

"Ben, bir lavaboya gitsem iyi olacak. Sıcakladım," dediğimde elini alınma koydu. Sonra gözleri kısıldı.

"Ateşin var. Eve gidelim, ben duyacağımı duydum."

"Böyle arabaya binmek istemiyorum. Önce yüzümü yıkasam iyi olur."

Gözleriyle etrafı kolaçan edip, "Lavabo nerede ki?" diye mırıldandı. Ardından o sıra yanınızdaki geçen bir garsonu durdurdu. "Lavabo ne tarafta?"

"Yukarıda abi, soldan ilk kapı."

Tekrar bana döndü. "Gel."

Elimi tutarak ilerlediğinde ona uydum ve merdiven basamaklarını beraber çıktık. Yüzüm iyice sıcaklamıştı, attığımı her adımda pes edip yere oturmaya ve bir daha da kalkmamayı istiyordum. Fakat direndim. Merdiven çıkma işlemimiz sona erdiği an, lavaboya doğru dönecekken arkamızdan gelen ses bizi durdurdu. "Ne kadar güzel bir çift." Aynı anda sesin sahibine döndüğümüzde, karşımızdaki adamın az önce konuşma yapan kişi olduğunu sezdim.

"Hiç elini bırakmayan bir eş ve ona sadık bir kadın. İmrenilecek bir tablo. Birinden birine zarar gelse, ah, çok yazık değil mi? Bütün büyü bozulur." Adam psikopatça gülererek konuşmasını sonlandırdığında anlamamış bir hâlde Aras'a döndüm. Aras, çatılmış kaşlarıyla o adama bakıyordu.

"Ben, Azat Kılıç. Eşine bakman normal, daha önce hiç karşılaşmamıştık." Adamın, bana yönelik cümlesiyle, olduğum yerde çakılıp kalmıştım adeta. Almak istediğim nefes boğazına takılmış, öylece kalmıştı. Karşında duran bu adam, Aras'ın ailesini acımasızca katleden katilin ta kendisiydi. Yutkunmaya çabaladım, lakin başaramadım.

Adam hâlâ bana bakarken Aras, "Ne demeye çalışıyorsun?" diyerek Azat Kılıç'ın benimle olan göz temasını kesmek istercesine araya girdi. Sıkmanmak için direndiği ellerinin dış yüzeyin-

deki damarlarının kabarmasından ve burnunun iki kanadının genişçe açılmasından kendisini tuttuğunu çok iyi anlayabiliyordum. Adama saldırmamak adına, iradesiyle güçlü bir yarış halindeydi.

Azat Kılıç, ince dudaklarını araladı, daha sonra elindeki purodan bir nefes çekip dumanını yere üflledi, tıpkı oğlumunki gibi olan koyu kahverengi gözlerini üzerimizde dolandırdı ve o boğuk sesiyle bir daha hiçbir ağzıdan duymak istemediğim o tehditkâr cümleleri söyledi.

“Cahiliyet insanı güçlendirmiş bilir misiniz? Mesela, başına neler geleceğini bilmeyen insan, çok cesur davranırmış. Öyle cesur davranırmış ki gözü hiç kimseyi, hiçbir şeyi, nerede durması gerektiğini bilmezmiş... Ve sonra bam! Tıpkı bir bomba gibi patlamış gerçekler beynine. Cahiliyet kötü gençler, cahil kalmak kötü. İnsan, başına neler geleceğini bilerek yaşamalı, ona göre hareket etmeli. Unutmayın, hayat pamuk ipliğine bağlı derler. Birisi gelir... Ve o ipliği,” dedikten sonra tıpkı Demir gibi elini boynunda gezdirdi. “Tak diye en orta yerinden keser. Cahiliyet kötü.”

Bölüm On Bir

Lunapark

Yanan vücudum, soğuk suyla temasından sonra titremeye başlamıştı. Nereden böyle şifa kaptağımı bilmiyordum, bildiğim bir şey varsa o da şimdi üşüyor olduğumdu. Ağustos ayında hasta olmayı nasıl becermiştim, bilmiyorum ama hiçbir zaman vücudum çok da dirençli olmamıştı. Gözlerini kapalıydı fakat uyku ugramıyordu. Yatağın sol tarafının eğilmesiyle yanıma geldiğini anladığım Aras'a doğru adeta çekildim. Güçlü kollar beni kendine hapsederken, başımı boyun girintisine yaklaştırdım. Başıma değen soğuk şey önce tüylerimi ürpertti, gözlerini açtığımda alnuma ıslak bez koyduğumu gördüm.

Hemen sonra sesi, bir mırıltı gibi duyuldu. "Çok ateşin var, hastaneye gidelim."

"Hayır" anlamında kafamı salladım. "Bu yıl hastanede çok zaman geçirdim. O ortama bir daha girmek istemiyorum. Hem, iyiyim ki ben." Sesimi dinç tutmaya çalışıyordum.

"İyi ol," dedi etkileyici ses tonuyla bezi alnımdan çekip neme tenime bir öpücük kondururken. Onunla huzura ersem de gözlerimin önüne gelen manzaraya hâkim olamıyordum, gözümü kapattığımı an karşıma o kötü adamın yüzü geçiyordu.

"Cahiliyet kötü..." Tehdit sağan kelimeleri zihnimde yankıla-

nırken elini, upkır keskin bir kılıç gibi kurşınmış boğazında gezdir-
diği bir video misali canlandı zihnimde.

O anı yok etmek isteyerek, "Aras..." dedim.

"Söyle, güzelim."

"O adam..." derken nefeslendim. Ben, sadece yaptıklarımı
bildiğimden bu kadar etkilenmiştim ama Aras, o adamın işlediği
kötülüklerle kendi gözleriyle şahit olmuştu. İçim titredi, zorla
yutkundum. "Azat... Gerçekten kötü görünüyor."

"Öyle," dediğinde bir iç çektim.

"Bu intikamı almak zorunda mısın?"

"Ne?"

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. İçimdekileri söyleyecektim,
tutamazdım. Soludum. "Biliyorum, yaşadıkların iğrenç şeyler.
Belki bunları anlatmaya kelimeler yetmez ama... Ya bu intik-
am... Sana beklenmedik bir son getirirse?"

"Getirmeyecek," dedi sert, taviz tanımayan bir tonla. "O
adamın acı çekmesini gözlerimle izleyeceğim. Her ne pahasına
olursa olsun."

Kararlılığı karşısında sadece yutkundum, vücudumun sıcak-
lığı beni geriordu. Önce öksürdüm, ardından devam ettim.
"Ya bu paha..."

Söyleyeceğimi anlamış gibi araya girdi. "Bu paha benden bir
şey olmayacak. Onun çevremdekilere zarar vermesine izin ver-
meyeceğim."

"Hayatta her şey planladığımız gibi gitmez. Demek istedi-
ğin..." Kızuyan dudaklarını birbirine bastırdım. "Zamanın
neler getireceğini tahmin edemiyoruz. Kendi haline bırakırsan,
belki daha fazla acı çekecek. Başına hiç beklenmedik şeyler ge-
lecek belki? Unutma, kötüler hiçbir zaman iyi son beklemez."

"Benim parmağım olmadan acı çekerse, benim için rahatlar
mı?"

Yanlış düşünüyordu. Biraz daha doğruldum ve gözlerinin
tam içine baktım. "Eline ne geçecek Aras? Sen intikam aldığın-
da geçmiş düzelecek mi peki? Geri getirebilecek misin sevdik-
lerini? Ya bu uğurda başka bir şeyini daha kaybedersen, nasıl bu
kadar enün olabiliyorsun?"

"Ateşin düştü gibi."

Alnıma koyduğuş bezi tekrar alırken, "Aras..." dedim itiraz edercesine.

Fakat yine, cümlemleri bitirmeme izin vermedi. "Eylül, be konu hakkında konuşmak istemiyorum. Konunun ikimizin de istemeyeceğı bir noktaya taşınmasını istemiyorsan sen de kapat."

"Ben sadece..."

"Sen sadece kendini düşün tamam mı?" diye araya girdi. "Beni yönlendirmeye çalışma, geçmişimi kurcalama. Yaptıklarını sorgulama oldu mu? Öylece yanımda dur, varlığını hissetti, sorgusuz sualsiz. Anladın mı?"

"Bu haksızlık. Sen ikimiz hakkında düşünüp kararlar alırken, benim seni düşünmeye hakkım olmaması haksızlık. Her gün 'Evc acaba sağlam gelecek mi?' diye düşünmem... Bunlar haksızlık."

"Benim yaşamım bu Eylül, intikam haricinde çiçekçi dükkânında çalışmıyorum zaten, mafyayım ben. Sana teklifi yaparken yanmamın olmadığını söyledim."

"Biliyorum, biliyorum ama... Bırakamaz mısın? Yani bu işleri... Çekip gitsek... Sadece ikimiz, geçmişine büyük bir çizgi atsan, yeni bir hayata başlasak. Tamamen sıfırdan..."

Derin bir iç çekti, ardından omzumdaki eliyle beni biraz daha kendine bastırdı. "Bırakmam güzelim... Ben bıraksam bile, onlar beni bırakmaz."

Gözlerim yaşattırken gözlerimi görmemesi için kapattım. Azat Kılıç denilen o adam gerçekten kötüydü, bunu iliklerime kadar hissetmiştim. İçindeki kasvet bulutu genişledi. Daralıyordum.

Gözyaşlarımlı tuttum, dişlerimi birbirine bastırdım. Birden, "Bana bir söz ver," dedim.

Kavisli kaşları hafiften çatıldı. "Ne sözü?"

"Beni hiç bırakmayacağını söyle."

Kıpkıkları birbirine yaklaştı. "Bunu daha önce söylememiş miydin?"

"Söz ver Aras. Buna ihtiyacımı var."

Suratındaki tüm ciddiyeti koruyarak, "Söz veriyorum," dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Tutamazsan?"

Güldü. "Tutamazsam, beni kendi silahımla vur, öldü mü?"

Ancak ben resimiyeti bozmadıkta kararlıydım. "Bulamazsam?"

Omuzları kalkıp indi, gülüşü çarpık versiyonunu aldı. "Orasını bilemem, ben nasıl buluyorum seni nereye gitsen, sen de aynı şekilde bir çare bul. Her şeyi ben söyleyemem."

Omuzuna vurdum. "Her şeyi dalgaya vur zaten."

Başparmağı kolumda gezindi. "Çok duygusalsın, ne yapayım Polyanna, moralini düzeltmeye çalışıyorum."

"Düzelmedi," dedim huysuz bir çocuk gibi.

"Ne yapsak..." dedi sahiden düşünürcesine. Ardından ekledi. "Şu uzaklara gitme işini sevdin, belki bir gün... Ama şimdi hayalini kurmaya ne dersin?"

"Nasıl yani?"

"Bütün bu işlerden kurtulmuşum, haşımızda herhangi bir sorun yok..."

Yapmaya çalıştığını anlayarak heyecanla atladım. "Ve tam deniz kenarında bir evde oturuyoruz!"

"Ben deniz sevmem, arka tarafı ormana baksın."

"Sahi mi?" dediğinde göz kırptı.

"Hem çocuklarımız için tehlikeli olur."

"Çocuklarımız mı?" diye sordum yanaklarım—dahası mümkünmüş gibi—ısınmaya başlarken. Sanki bana kendisinin yüz yaşında bir vampir olduğunu açıklamıştı. Sesim öylesine yüksek ve öylesine şaşkın çıkmıştı.

O ise hiç çekinmeden, "Evet," dedi. "İki taneler, biri kız biri erkek. Oldukça yaramazlar, tabii ben eve gelince pek yaramazlık yapamıyorlar, sen sözünü geçiremiyorsun."

"Kim demiş?" derken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Çok otoriter bir anneyim ben. Akşamdan akşama eve gel, sonra çocuklar çok uslu, sen otoriter değilsin de."

Gülümsemesi genişledi. "Ben bilmem, gördüğümü söylüyorum."

Gözlerimi, hainlik yapmış gibi kastım. "Çok fenasın."

"Huyum kurusun."

"Güzel hayaldi."

"Zor ama imkânsız değil."

"İmkânsız değil," diye tekrarladım anında o günlere ışınlanmayı dileyerek. Dudaklarını alnıma bastırdı, ellerimi karnıma üzerine koyup başımı tekrar göğsüne yasladım.

"Canını sıkma," diye mırıldandı sol kulağıma yaklaşan dudaklarıyla.

Bana bir ninni kadar eşsiz ve huzur veren sesine karşın, "Deneyeceğim," dedim ve gözlerimi onun kolları arasında bir uykuya daha açtım.

Aras'ın ofisinde, bana verdiği köşede oturuyordum. Adının Ziya olduğunu hatırladığım, şu rekabetli kumarhaneyi sarmak isteyen adam içeride, onun odasında idi. Aras büyük ihtimalle Demir'in verdiği kilit bilgiyi adama bugün söyleyecek ve kumarhaneyi satın almak için bir tehdit oluşturmaya çalışacaktı.

Ben önümdeki bilgisayardan sosyal medya hesaplarıma bakarken birden kapı açıldı ve dışarıya, az önce beyaz tenli gördüğüm yüzü tabiri yerindeyse mosmor olan Ziya dışarı çıktı. Bana bakmadan hızlı adımlarla ilerlerken sinirli ve gergin olduğunu anlamak pek zor değildi. Şimşek hızıyla asansöre binerek ofisi terk ettiğinde arkasından ona tamamen zıt bir halde olan Aras çıktı, omzunu kapı pervazına yaslarken kollarını göğsünde birleştirip bana baktığında yüzünde nadir görülen bir mutluluk ifadesi vardı. Adamın peşinden sinsi bir ifadeyle bakarken ayağa kalktım.

"Toplantı olumlu bitti galiba."

Siyah gözlerini bana çevirerek gülümsemesini düşürmeden, "Hem de nasıl," dedikten sonra, bu anı bekliyormuş gibi kolumdan tutarak beni kendine çekti. "Mutluluğuma mutluluk eklemeye ne dersin?" dediğinde, oluşan yakınlıktan dolayı hızlanan kalp ritimimle beraber tedirgin bir halde suratına baktım.

"Nasıl?" Yakın olduğumuz an kekelememeyi ne zaman öğrenecektim?

Gözleri, suratımın her ayrıntısında dolaştı. Sağ elini yukarı kaldırıp yanağıma düşen bir saç tutamını kulağımanın arkasına

sıkıştırdı. İçimdeki kavilemlerini arturarak konuştu. "Şu birkaç gündür beraber olanıyoruz. Bir şeyler yapalım."

Keyifsizce dudaklarını birbirine bastırdım. "Akşam nişan var... Eda'lara geçmem lazım."

Mutsuz bir şekilde homurdandım. "Ne nişanmış, kendi düğünümüzde bu kadar ayrı kalmadık."

Haklı isyanına karşı utançla gülümsemeden edemedim, yataklarımın ısındığını hissediyordum. Nazikçe boğazını temizledim. "Yarın yaparız bir şeyler. Bugünden sonra rahatım."

Beni, "Yarın uygun olmayabilirim," diye yanıtladıktan sonra toplanarak kollarını bedenimden çekti. "Her neyse, git hadi."

"Trip mi yapıyorsun?" dediğimde ellerini cebine soktu, tam bir şey söyleyecekken arkadan gelen Pusat'ın sesi onu durdurdu.

"Toplantı nasıldı?" Bu cümleyle beraber ikimiz de merakla bize doğru gelen Pusat'a baktık.

"Muhteşem," diye yanıtladı Aras, istifini bozmadan.

Pusat, bedenine tam oturan siyah takımıyla ona doğru ilerlerken esmer suratı işittiği bu cümleyle bariz bir şekilde rahatladı. Odaya gireceklerini anladığımda, "Ben gidiyorum," diye seslenerek kendimi hatırlattım. Pusat da tıpkı Aras gibi bana baktı.

"Kendine dikkat et."

"Nereye?"

Aynı anda söyledikleri cümlelere karşın hangisine cevap vereceğimi düşündüm. Pusat, "Nereye?" demiyti. Eda'nın nişanı için yardıma gideceğimi ona nasıl söyleyecektim? Derin bir nefes aldıktan sonra kestirme yolu seçtim, nişanı söylemeye gerek yoktu, her şeyi ne kadar ayrıntılı düşünüyordum.

"Edalara."

"Neden?" dediğinde, ne söyleyeceğimi bilemediğimden Aras'a baktım. Başını sallayarak odasına girip beni Pusat'la yalnız bıraktığında, "Ben... Ona yardım edeceğim. Akşam için," dedim.

Anlamış gibi kaşlarını havaya kaldırıp ellerini siyah takımının cebine soktu. "Demek sahiden evleniyor." Yüzündeki ifadeyi, koyu kahverengi gözlerindeki hissi anlayamadım. Öylesine ifadesizdi, en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

"  yle," dedim sessizce.

"Güzel. Mutluluk dileklerinizi iletir misin? Mutlu olmayı... Hak ediyor."

Ve o aradığım ifadesini, son sözlerindeki ses titremesi ile vermişti. Daha fazla konuşamadan arkasını dönüp odanın kapısını kapattığında acısını yüreğimde hissettiğimden, öylece durdum. Dolan gözlerimin sırası değildi, başkası için ağlamamın sırası değildi. Derin bir nefes aldım ve hızla arkamı dönerek dışarı  ıktım.

Hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyordu, saçı makyajı yapılan Eda, tamamlanan kıyafetini giyindikten sonra dışarı çıktığında hayran bir ifadeyle onu süzdüm. Buz mavisi elbisesinin kumaşı, ince, fit vücudunu dizlerine kadar sarıyordu. Dizlerinden sonra ise aynı renkte kabarık bir tür olarak devam ediyordu elbise. Ters dönmüş bir ağaç modeline gibiydi. Kalçasının  ıktıntısı, belinin inceliği öyle orantılıydı ki, çoğu ünlüye, modele taş çıkarırdı. V şeklinde çok hafif bir göğüs dekoltesi vardı. Elbisenin   n tarafındaki tek detay, yine aynı renkte pahalı, naif dantel işlemeleriydi. Terzi, işini hakkıyla yapmıştı. Arkasına sıkı bir topuz yaptırdığı kestane rengi sağların güzel yüzünü açıkta bıraktığı Eda'nın suratındaki mutluluk gerçek miydi, anlayamıyordum. Normalde nasıl olduğunu en az   t kere soran Eda, bu sefer hiçbir şey sormadı. Lakin ben araya girdim.

"Yine çok güzel oldun."

Kaşları beni işaret etti. "Sen kendine bak." Gülümsedim, fakat onun ela rengi gözlerinde en ufak bir parıltı yoktu.

"Neyin var?" diye sordum. Oflayarak yatağın üzerine oturdu. Elleriyle yüzünü kapadı, birkaç saniye öylece durdu. Ayağındaki vefasız topukluların çıkarıldığı tak tak sesleriyle yanına ilerledim, kolumu omzuna koydum. "Eda, neyin var?"

Kıpkırmızı olan gözlerini bana doğru kaldırıp burnunu   kti. Ağlıyor muydu? "Yok bir şey..."

Endişeyle yanında giderken, "Ben de yedim," dedim ve ya-

nına oturdum. Elimi omzuna koydum. "Anlat bak, merak ettiriyorsun."

Biraz daha sustuktan sonra eliyle gözlerini sildi. "Pusat... Sana bir şey söyledi mi?"

Bu sefer duran ben oldum. Beklentili bir şekilde bana bakarken doğruları söyleyip söylememek konusunda bir anlık kararsızlık yaşadım. Ve söyledim. "Mutluluklar diledi... Senin mutluluğu hak ettiğini söyledi."

Yüzüne sahte bir gülümseme kattı. "Hah." Kafasını anlam veremiyormuş gibi salladı. "Maden mutluluğu hak ediyorum, peki o neden bahsetmedi bu mutluluğu bana?!" Başta yüksek çıkan sesi, sonlara doğru bir fısıltıya dönmüştü.

"Eda..." dediğinde hızla ayağa kalktı.

Elinin tersiyle makyajı akan sol gözünü sildi, burnunu çekti. Çenesi dikleşti. "Bu, onun için döktüğüm son gözyaşıydı Ey-lül. Son damlayı akıtmam lazımdı. Yanlış anlama, şu an çok sevinçliyim. Baran iyi bir insan," dedikten sonra nefesini tazelledi. "Çok iyi bir insan."

Ağzımı açıp ona iyiliğin evlilik için yeterli olmadığını, sevgi olmadan ilerleyemeyeceğini söyleyeceğimi sıra, odanın kapısı tıklandı. Eda, hızla bana arkasını dönüp makyaj masasına eğildi, kapıdakine, "Bir saniye," diye seslendi. Kaşla göz arasında akan makyajını düzeltti ve, "Girin," dedi. Ardından kapı açıldı. Üzerinde koyu lacivert, oldukça şık ve kumral tenine yakaşan cıltm elbisesiyle içeri giren Baran, önce beni görerek yüzüne bir tebessüm yerleştirdi. Gülümsemesine karşılık verdiğimde Eda'ya döndü, başlarda gülün gözleri, makyajın kapatamadığı kızamık gözlerini görür görmez bir endişe tablosuna dönmüştü.

"Eda, neyin var hayatım?"

Eda şaşkın bir şekilde toparlanmaya çalışırken, "Hiç," dedi ve profesyonelce ekledi. "Sadece babam geldi aklıma. Onun da burada olmasını isterdim." Sesi titreyen Eda'yı Baran hızla kolunun arasına aldı.

"Güzelim benim... Ağlama sen." Onlar birbirleriyle ilgilenirken ben, şu an bu odada bir fazlalık olduğumu düşünerek ayağa kalkıp sessizce odadan çıkımdı ve kahverengi, cilalı kapıyı kapat-

tım. Her yeri klasik eşyalarla döşenmiş evin üst katından merdivenleri kullanarak aşağı inerken gelen toplu konuşma seslerinden alt katın kalabalıklaşmaya başladığını anlamıştım. Başkan yeni öldüğü için evde sadece yakınların olduğu sade bir nişan töreni yapılması kararlaştırılmıştı. Aşağı indikçe irislerime yabancı simalar yakalandı.

Ama bir insan vardı ki, bana sırtı dönük olsa bile yabancı gelmezdi, tanıdım. Evet, o bana sırtı dönük olan kişi Aras'ın. Evin oldukça geniş salonuna kurulan kokteyl masalarından birinde iki adamla konuşuyordu. Bunu el hareketlerinden ve karşındaki insanların onu onaylarcasına gözlerini kırpmaları ve kafa sallamalarından sezmiştim. Yanına ulaştığımda, üç çift gözün de ilgi odağı oldum.

Kendimden emin bir sesle, "Merhaba," dediğimde iki yabancı adam hafifçe gülümseyerek selamımı aldılar.

"Merhabalar, gelin hanım." Yaşları elliye yakın olan beyaz saçlı, sivri burunlu adam gülümseyerek konuştuğunda gülüşüne karşılık verdim. "Bizim hanım seni cenazede görmüş, evde öve öve bitiremiyor. Çok hamaratmışsın. Ee, Aras kadar zeki bir adam, kiminle evleneceğini iyi bilir dedim ben de."

Hafiften utanarak, "Teşekkür ederim," diye mımıldandım, kendimden eminliğim buraya kadardı işte. Gözlerim şöyle bir Aras'a değdiğinde gülümsemesini gizlediğini sezdim.

Çalan klasik müziğin önüne geçen alkış sesi herkes gibi benim de merdivenin başına bakmama sebebiyet verdi. Baran ve Eda tebessümün kapladığı suratlarıyla aşağı inerlerken alkışlar, en ufak bir azalma kaydetmemişti. Sevinç Abla elindeki tepsiyle bana el salladığında koşar adımlarla yanına gitim. *Doğru ya, tepsiyi ben tutacağım.*

Üstünde kurdeleyle birbirine bağlanmış olan alyansların ve makasın bulunduğu tepsiyi alarak yüzüklerin kesileceği bölüme geçtim. Burada duvar süslenmişti, F ve B harflerinin asılı olduğu gri, parlak balonlar, üzeri çeyizli nişan hediyeleriyle dolu-

tulmuş özenli bir masa, altın ve gümüş renklerinin ağırlığı ve eşsiz uyumu hayranlık uyandırıyor.

Masayı incelemeyi bırakıp elindeki tepsiyle yanıma gelen Eda ve Baran'a baktığımda Eda bana bembeyaz dişlerini göstererek sınıtsak bir gülümseme attı. Daha önceki mutsuz halini nasıl bu kadar çabuk atlattığı aklımda dönerken, karşıma gelen Aras dikkatleri dağıtmıştı.

Yüzükleri o mu takacaktı?

Tabii ya, şu an Başkan olduğu için rütbe üstünlüğü ondaydı. Aynı zamanda Eda'yla kardeş gibi büyüdülerini biliyordum. Aras, bana bakmadan kırmızı kurdeleyle bağlanmış yüzükleri tepside alıp ilgisinin parmaklarına geçirdi. Ardından gümüş, küçük makası alıp ciddiyetle yüzüklerin kurdelesini kesti. Yüklere alışı sesterinin arasında sakince, "Hayırlı olsun," dedi.

"Fotoğrafa bakın!" Sevinç Abla'nın büyük oğlu Yiğit bize seslendiğinde, bir anlık şokla hepimiz ona döndük.

"Gülümseyin!" dediğinde Aras elini belime koyarak beni kendine çekti. İlk önce garipsesem de daha sonra ona yaklaşıp kameraya karşı dişlerini göstererek gülümsedim...

Nişan, başladığı gibi sade ve sakın devam etmiş, aynı sakinlikte bitmişti. Aksi giden hiçbir şey olmamıştı. Hastaneden çıkan, iyileşen Hazal bile sakindi. Hatta bu sakinlikten öteydi, kız resmen benden uzak duruyor, göz göze bile gelmemeye çalışıyordu. Aynı şekilde Aras'a da yaklaşılmıyordu. Evet, bu güzel ve istediğim bir şeydi ancak garipti. Bu ani değişimini, at olayından sonra olmuştu. Belki de kendini suçlu hissediyordu.

"Yuh lan!" Araba ani frenle durduğunda öne doğru savrulduğum, emniyet kemeri sayesinde kafam cama çarpmadan sırtını tekrar koltuğa yapıştığında meraklı gözlerle, camını açmış önümüzden hızla geçen arabanın arkasından bağırarak Aras'a baktım.

"Ne oluyor?" diye sordum endişeyle.

Gözleriyle, yanımdan ılık hızıyla geçip giden arabayı takip etti. "Şerefsiz ehliyeti bakkaldan almış."

Aracı tekrar sürmeye başladığında başparmağımla damağımlı kaldırdım. Ardından sağ elimi göğsüme koyarak rahat bir nefes verdim. Sorunsuz bir şekilde yolculuğumuza devam ederken elimdeki nişan süslerine bakımdı. Ve fark ettiğim ayrıntıyla kaşlarımı çatımdı.

28.08

"Bugün ayın yarım sekizi mi?" diye geçirdim içimden. Ne zamandır takvime bakmıyordum. Fakat bu tarih, içimde hafif bir koptırtı olmasını sağlamıştı. Yani... Yarım benim doğum günüm oldu. Ağzım hayretle açılırken kafamı Aras'a doğru kaldırıp, "Yarın bir şey yapabilir miyiz," diye sormayı düşündüm.

Sonra aklıma gelen cümleyle vazgeçtim. "Yarın uygun olmaya bilirim," demişti sabah. Bilmiyor muydu doğum günüm olduğunu? İçimde koyu gri bir sis oluştu. Başımı ona doğru çevirdim. Az önceki olayın etkisini atlamamış gibi öfkeli bir ifadeyle yula bakarak arabayı sürmeye devam ediyordu. "Aras."

Bana bakmadan, sinirli ses tonuyla, "Ne var?" dedi.

Beklemediğim bu tepkiye karşılık, "Ne bağırmıyorsun?" dedim trip atar gibi.

"Sinirliyim gördüğün gibi."

Hâlâ yola bakıyordu. Kaşlarımı çatımdı. "Bana mı sinirlisin sanki? Ne diye bağırmıyorsun."

"Eylül, uzama güzelim. Ne oldu?"

Sakin tutmaya çalıştığı sesine karşı omuz silktim. "Yok bir şey," diyerek candan bakmak için kafamı çevirdim.

Nihayet bana baktığını hissettirdim. "Ne oldu, dedim."

Aynı şekilde, "Yok bir şey dedim," diye karşılık verdim.

"La havle..." derken sabrını zorladığını anlayabiliyordum. "Kızım söylesene."

Çauk kaşlarıyla tekrar ona bakımdı. "Kızım mı? Ben senin kızın değilim!"

Arabayı yanan kırmızı ışılda durdurduğunda bakışlarındaki öfke yavaş yavaş silinip yerini hüyük bir çekiciliğe bıraktı. Kara gözleri, büyük bir özlemle gözlerimi süzerken konuştu. "Evet, sen benim karımsın ve inan bana bu, bir an bile aklımdan çıkmıyor."

Kalbinin üzerindeki kelebekler sürü halinde oradan çıkıp vücudunda süzülüler. İçim karıncalandı, bir kez daha vuruldum. Yeşil ışık yandığında boğazımı temizledim ve saçlarımı kulağımın arkasına atıp önüme baktım. "Yok bir şey. Yarın meşgul müsün diyecektim."

"Sabah söyledim ya meşgul olacağım diye."

Evet, söylemişti. Hüznünü belli etmemeye çabaladım. "İyi tanam."

"Neden?" derken kaşları hafiften gözlerinin üzerine indi.

"Hiç..." dedim. Sonra hızlı bir yalan uydurdum. "Geçen... Aldığımız kıyafetlerden biri dar geldi de, onu geri vermeye gider miyiz diye soracaktım."

"Maalesef güzelim," dediğinde tekrar yola döndü. "Yarın hallemem gereken çok önemli şeyler var."

"Benden önemli mi?" demek istedim ama söyleyemedim. Onun yerine, "Peki," diye nırlıdanıp gözlerimi tekrar elimdeki küçük cam şişeden oluşan nişan hediyesine çevirdim.

Ertesi gün, yani doğum günüm, oldukça sıradan bir şekilde geçti. Saat akşamın dokuzuna doğru geliyordu, Aras söylediği gibi eve uğramamıştı, bense kendi kendime bir pasta yapıp televizyonda taktığım Kore dizisi karşısında pastamı kestim. Zoruna gitmiş miydi, hem de çok... Doğum günüm için bir hazırlık yapmasına gerek yoktu ama en azından bir mesaj, bir arama da mı olamazdı? O kadar mı önemsizdi? Unuttu desem, o daha kolaydı. Ben onun doğum gününü ilk gördüğüm anda hafızama kazınmışım.

Her ne kadar televizyon açık olsa da benim gözümü telefonumdaydı. En ufak bir titreşiminde heyecanlanıyor, sonra gelen mesajın arkadaşından olduğunu anlayıp tekrar umutsuzluğa sürükleniyordum. Kendi kendime kestiğim pastamdan bir çatal alacağım sıra titreyen telefonum beni tekrar heyecanlandırdı. Üstelik bu sefer üzerinde yazan isim, heyecanıma heyecan kattı. Aras'a taktığım ismi görür görmez tahta masaya bırakıp

hızla telefonumu aldım. Onu beklediğimi sanmasın diye bira bekledim. Sonra, "Ya açmıyorum diye kapatırsa?" diye düşünüyü, hemen açtım.

"Alo?" Sesindeki beklentiği gizlemeyi denedim ancak ne kadar başarılı oldum bilemiyordum.

"Eylül, ne yapıyorsun güzelim?"

Karşımdaymış gibi omuz silktilim. "Ne yapayım, televizyör izliyordum. Sen?"

"Bildğin gibi. Gece gelmeyeceğimi, iyi misin diye sorayım dedim."

"Öyle mi?" derken bu sefer de kırık sesimi belli etmemeye çalıştım. "Tamam, sana iyi çalışmalar. Ben... İyiyim. Sorun yok." Gülmeye çalıştım.

"Tamam, iyi geceler güzelim," dediğinde beklemeden telefonu kapattım. Kırılan kalbim beni tekrar mutsuzluğa sürüklerken televizyonu kapatıp oturduğum koltuğa uzandım. Gözlerim dolduğunda ağlamama izin vermemek amacıyla uyumaya çalıştım. Tüm iştahım kaçmıştı ne yiyesim ne içesim ne de başka bir şey yapasım vardı.

Tanıdık melodi kulaklarımı doldurunca gözünü açmadan telefonumu elime alıp bir kez daha kulağıma götürdüm.

"Alo?" dedim uykulu çıkan sesimle.

"Eylül, çabuk hazırlan."

Sesin Eda'ya ait olduğunu anladığımda gözlerimi açmaya çalıştım. "Niye?"

"Eray'a söyledim seni alacak. Bugün doğum günün değil mi? Aras'ın da evde olmadığını söyledin. Kız kuza bir şeyler yapalım."

Tek istediğimi Aras'la bir kutlama yapmaktı ve o evde olmayınca bütün keyfim kaçmıştı. Başka kimseyle bir şey yapmak istemiyordum bu yüzden yattığım koltuğa iyice sindim. "Eda ya, çok uykum var. Baş ver."

"Ya Eylül, o kadar hıızlılık yaptım, bir kafeyi kapattım! Müzikçilik yapayım deme. İtemi karaöke de var."

Eda yapardı, benim için bu kadar zalimete girmiş olması çok değeri idi. Ancak canım istemiyordu ve ben hayatımda bir kez

olsun önce kendi isteklerimi öne çekmeyi denedim. "Boş ver bak. Hem Aras da izin vermez."

"Kızım ne olacak, ne kadar korkaksın."

Yattığım yere iyice sindim. "Olmaz Eda, şahiden bu bir tartışma konusu olur çıkar. Aramız bozulmasın."

"Ya doğum gününü hatırlamayan o. Bu zaten büyük bir tartışma konusu değil mi?"

Haklıydı ve bu moralimi daha çok bozdu. "İşi başından aşkın," dedim, kendimi de avutmak ister gibi. "Bu durumda beni düşünmesini zaten bekleyemem. Çocukluk olur. Hem yorgunum da biraz. Uyuyacağım. Ama düşündüğün için teşekkür ederim."

"Eylül, Aras'tan ben izin alırım."

"Saçmalama Eda! Doğum günümü hatırlatmak istemiş gibi... Sakın. Hadi ben uyuyorum. Düşündüğün için tekrar teşekkürler."

"Peki..." dediğinde, "Seviyorum seni," diye karşılık verdim ve, "Ben de..." yanıtını aldıktan sonra kapattım.

Eda'nın yüzüne vurduğu gerçekler, bozulan moralime birkaç odun daha kırmış ve içimdeki ateşin daha da büyümesine neden olmuştu. Ne kadar dedem tarafından istenmeyen torun olursam olayım, anneannemlerde yaşarken istisnasız her doğum günümü anneannemin yaptığı güzel pastayla kutlanırdı. Hatta o gün, dedem bile her zamankinden daha da mutluymuş gibi gelirdi gözüme. Telefonum bir kez daha titrediğinde gelen bu sefer mesajdı. Başta operatörümün olduğunu düşünüp açmadıysam da iki kez daha titrediğinde önemli bir şey olduğunu düşünerek elime aldım.

Mesaj Çınar'dan gelmişti. Pasta fotoğrafı atmıştı, üzerineyse num dikilmişti. Bu anneannemin yaptığı pastaydı, tanımanıza imkân yoktu. Hemen yazdıklarımı okumak için ekranı biraz aşağı indirdim.

Gönderen: Çınar

*-Sen olmasan bile, doğumunun bize verdiği heyecan bizimle
yaşan, iyi ki doğdun!*

Sulanan gözlerimle biraz daha aşağıya indim. Bir fotoğraf daha aumıştı. Fotoğraf yüklendiğinde büyük bir kahkaha attım. Çınar, çatalındaki koca dilim pastayı ağzına atarken kenedini çekmişti. Bal rengi gözleri kocaman açılmış, şaşa bir hâlde çatalındaki pastaya bakıyordu. Biraz daha gülüp alında yazdığı mesaja baktım.

Gönderen: Çınar

-Elbette doğmana değil, sayende bu pastayı yiyebilmeme seviyorum.

"Pislik," dedim sanki yanımdaymış gibi, kıkırdayarak. Ardından sağ yanağımdan süzölen yaş silmeye uğraşmadan cevap yazmaya koyuldum.

Gönderilen: Çınar

-Yanımda olamasanız bile, sevginiz yüreğimde. Sizi çok seviyorum!

İki gözümünden akan yaş yanağımın üzerinden naif bir yağmur damlası gibi kayıp giderken burnumu çektim ve telefonumu kilitledim. Dudaklarımı birbirine bastırıp ağlayışımı durdurmayı denedim fakat nafileydi, gözlerim beni dinlemiyordu.

Sessiz evin içinde yayılan kapı sesi bana bir "Ağlama!" komutu gibi gelmişti. Bir kez daha burnumu çektim ve kapı ikinci kez çalınırken ellerimin tersiyle gözlerimi sildim. Ardından hızla toparlanıp ayağa kalktım. Bu aşamada üçüncü kez çalan kapıya, "Geliyorum!" diye seslendim. Kapının önüne geldiğimde açmadan evvel tuttuğum nefesini serbest bıraktım ve kolu yavaşça aşağı indirip kapıyı açtım.

"Başka zaman olsa, başının dikine gidersin, ilk defa sözümü dinleyeceğin tuttu."

Cümlesiyle beraber gözlerini kırparak, karşımdaki esmer suratı izliyordum. Her zamanki siyah takımlarından birini giymiş olan Aras, siyah gözlerini gözlerime dikmiş, öylece bana bakıyordu. Hayal mi görüyordum yoksa gerçek miydi, emin

olamadım ve birkaç kez daha gözlerimi kırpıştırdım. Hâlâ karşımda olduğunu görünce dudaklarımı aradım.

"Aras..." dedim, kekelemem kaçınılmazdı. "Sen..." Nefeslendim. "Hani gelmeyecektin?"

Sorumu hazırlamak yerine kaşlarıyla evi işaret etti. "Hadi hazırlan."

Kaşlarım, anında gözlerimin üzerine indiğinde, "Ne?" dedim. "Nereye?" Kafamın içi bilinmezliklerle doluydu. Hani eve gelmeyecekti? Bugün çok yoğun olacağını söylememiş miydi? Ne için hazırlanacaktım?

"Dışarı çıkacağız."

Suratım, iyice saf bir hâl aldı. "Ne için?"

Çarpık gülümsemesi, o muhteşem suratında yerini alırken en içten bakışlarını yolladı bana. "Günün anlam ve önemi için."

Kısılan gözlerim, bu sefer upkır bir far görmüş tavşan gibi açıldı. Günün anlam ve önemi ne demekti? Doğum günümü hatırlamış mıydı? İçimde sevinmeye yer arayan yanlarım sevinç dansı yapmaya hazırlanırken katı ve mantıklı tarafımın sesi onların önüne geçip onları bastırdı. "Eda'nın söylemediğini ne biliyorsun?"

Doğru ya, Eda tüm beklentilerimi, hüznümü biliyordu. Ve bunu içinde tutamazdı. Büyük ihtimalle o söylemişti. Bu düşünceyle, anında omuzlarım düştü ve gülümsemeye dönen suratım asıldı. "Eda mı söyledi?"

"Ben Eda'ya söyledim."

Kaşlarım, mana veremediğini belli edencesine gözlerimin üzerine indi. "Nasıl yarı?"

"Sana sürpriz yapayım dedim, fakat yine başarılı olamadım. Sahi Eylül, dinlemezsin dinlemezsin bugün mi sözümünden çıkmamayı düşündün?"

Söylediklerine olan yanıttım, hiç alakasız bir soru oldu. "Aras, doğum gününü unutmadın mı?"

"Tabii ki unuttum," derken çarpık gülümsemesi genişledi. "Tarih hafızam sandığından daha kuvvetli."

Daha fazla bekleyemeden, "Aras!" dedim heyecanla ve hızla boynuna atladım. Anı sarılışımdan dolayı birkaç adım gerilese

de nihayetinde beni tutmayı başarmıştı. "Unuttun sandım. Hattırlamayacaksın sandım."

"Tamam güzelim, daha sonra bu sarılmanın devamını isterim ama şimdi hazırlanman lazımı. Saatin on iki olmasına çok az var." Kafamı, "Tamam," der gibi sallayarak ondan geri çekildim. İçimdeki hissiyata engel olamadan yanaklarına iki öpücük kondurup gülümsemesini sağladıktan sonra, mutlu bir şekilde arkamı dönüp kıyafetini değiştirmeye gittim.

Bana ölüm gibi gelen on beş dakikalık kıyafet arama işlemi, elime geçen siyah elbiseyle son bulmuştu. Elbise dizlerimin hemen üstünde bitiyordu, straplezdi fakat 'M' şeklindeki göğüs kısmının üzerinden boynuma kadar gelen tül, gerdan kısmının tamamen çıplak durmasını engelliyordu, transparan bir görünüm veriyordu. Belden oturtulalıydı ve eteği salaş pililer halinde dalgalanıyordu. Elbiseyi alelacele giyinip suratıma siyah gölgeli bir makyaj yapmış ve saçlarımı dalga dalga omuzlarımdan aşağı bırakmışım. Aynadaki aksime bakiğümde, gülümsemeden edemedim...

"Al." Aras, apartmanın garajında yürürken bir anda bu kelimayı kullandığında, başımı ona çevirerek neyden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Bana uzattığı şey, üzerinde tuşları olan, oldukça küçük, minik bir kumandaya benziyordu.

"Ne bu?"

"Arabanın anahtarı."

Gözlerim, söylediği şeyle beraber kısıldı, bu gece daha kaç kez bilinmeze düşecektim bilmiyordum. Sağ elimi sağuma götürüp aklımın başıma gelmesi adına başımı kaşırtken, "Ne arabası?" diye sordum.

"El arabası," dedi gülererek.

Yüzümü buruşturdum. Espri miydi bu şimdi? Gözlerimi devirerek, "Çok komiksin," dediğimde, kaşlarıyla karşı tarafı işaret etti.

"Güzelim, yetti arabanın anahtarı."

Bir kez daha, "Ne?" dedim ve tıpkı onun yaptığı gibi karşıya bakım. Gördüğüm şey, mat siyah renkte kocaman bir Range Rover'dı. Kırpiklerim kendiliğinden kırpıldı, adımlarım anında yavaşladı. Dudaklarım kendiliğinden açıldı. Hayalim çok değil, birkaç adım ötemdeydi. Daha fazla yürümeden duraksadım, nefes alıp verişlerimi yavaşlamıştı. Aras'ın da adımları benimle aynı anda durduğunda, "Aras ben..." dedim ve nihayet bakışlarımı arabadan ayırıp sevdiğim adama baktım.

"Hiç bana, bunu kabul edemem gibi soğuk ve samimiyetten uzak cümleleri kurmayı deneme. Ben bunu sana aldım, sen de kullanacaksın. İkiletme yok."

Bunu kabul edemezdim, hayır. Bu araba, nereden baksak iki ev fiyatı ederdi. Bu benim boyunnu aşardı. Bu nedenle yutkunup "Aras..." diyerek yeni bir tıvaz cümlesi kurmaya çalıştım.

Fakat yine dinlemeden anahtarı elime tutuşturup kendi konuştı. "Range Rover hayranı olduğumu biliyorum. Camları kurşun geçirmez, sana özel ayarlandı. Aç bakalım, açılışını ben yaptım iyi gibi."

Dudaklarımı bir kez daha açacağım sırada, "Hadi, Eylül," dedi ve elini omzuma koyup beni şoför kapısına doğru çevirdi. O zaman, ne derseni diyeyimi beni kabul etmeyeceğini anladım ve tutmaya çalıştığım heyecanlı gülümsememi serbest bırakıp şoför kapısına gittim. Titreyen ellerimle arabayı açıp sürücü koltuğuna geçtim.

Aras da içeri geçtiğinde, titreyen elimle anahtarı yuvasına sokup çevirdim, araba çalışırken ilk olarak başarılı bir şekilde park alanından çıkardım. Ben otuz iki diş sırtırken Aras penceremi açtı, rüzgar saçlarını havalandırırken arabayı büyük bir bevesle onun taraf ettiği yere sürdüm.

Evden yaklaşık yarım saat uzaklaşmıştık, gece olduğu için sokakta ne bizden başka insan ne de araba vardı. Uzun, kenarlarında ormanlık alanın olduğu asfalt yoldan ilerlerken, "Yol kenarına park et," dedi Aras.

Dediğini yapmıştım, "Neresi burası?" diye sormayı zih-
retmedim.

El frenini çektiğim sıra, "Soru sormak yok." dedi ve kapı
açarak dışarı çıktı. İçimdeki sorular artsa da, "Birazdan ge-
çerim zaten," düşüncesiyle sustum ve peşi sıra dışarı çıktım. İlk
adımında Aras'ın yanına yetiştim, ayağımdaki topuklular peş-
terahatsız edecek tarzda değildi, yürümeyi rahattı.

Ağustos ayının son demlerinde olsak da hava henüz karı-
rucu sıcaklığını atamamıştı, sıcak bir geceydi ama neriyordu.
Bu titreyiş kesinlikle heyecanımı alakalıydı. Henüz arabayı
şokunu atlatamamıştım, bakalım şimdi neyle karşılaşacak, şaş-
kınlığıma bir şaşkınlık daha ekleyecektim?

Yürüdüğümüz, kenarları yapay ağaçlarla süslü yol boyunca,
Aras'tan tek bir kelime çıkmadı. Benim gözlerimise fıldır fıldır,
en azından bir ipucu bulmak adına eurafta geziniyordu.

Derken, biraz daha yürüdükten sonra, suratıma yansıyan ya-
nardönerli ışıkları fark etmemem imkânsız hale geldi. İlk olarak
dönme dolap takıldı gözüme, ardından atlıkarınca, hemen arkı-
sından çarpışan araba bölümü, tırtıl... Ve bunların hepsi aklım-
da bir bütün oluştardı.

Lunapark.

Hayret dolu bir gülümsemeyle bakışlarımı parktan çevirip
Aras'a döndüğümde, "Salı mı?" dedim.

Başını bana çevirip hayatımda gördüğüm en koyu irislerle
sahip simsiyah gözlerini gözlerime değdirdi. Hayatım boyunca
böyle durmayı isteyeceğimi kadar güzel baktı, ardından kıvrımlı
dudakları aralandı. "Eylül, bundan sonra tüm ilklerini benimle
yaşamamı istiyorum."

İlk birkaç saniye, bakışlarının sarhoşluğuyla ne demek istedi-
ğini, ne ima ettiğini anlayamadım. Ancak hemen sonrasında, bir
süre önce onunla paylaştığım bir ayrıntı zihnimde yankılandı.

Başını yasladığımı camdan dışarı bakarken gördüğüm manzaraya
karşı, birden heyecanlanıp, "Aa, lunapark!" diye çıktım. Sesimin biraz
fazla çıktığını düşünüp kestim. "Burada lunapark olduğunu bilmiyor-
dum." Sonra Aras'a döndüm. "Biliyor musun Aras, ben hiç lunaparka
gitmedim. Yani beni hiç götürmem olmadı."

O an, Aras'ın bu söyledikleriyle pek ilgilenmediğini düşünüyordum, ancak şimdi yaptıkları bunun tamı tersini söylüyor-
du. Söylediğini şeyleri bir bir aklına kazınmış ve şu an, doğum
gününde beni lunaparka getirmişti. Bu, benim için eşsiz bir
anmıştı. Range Rover'dan bile özel ve güzeldi. Denen gözle-
rime karşı dudaklarını birbirine bastırıp, "Sen..." dedim.

Devamını o tamamladı. "Biliyorum fazla mükellemim."

Gülümsememi tutamadan, gözleriyle unaylayıp, "Öylesin,"
dediğinde elimi tutarak beni içeri çekmeye başladı. Lunaparka
bombos görünce burayı da kapattığını düşündüm.

Tam alana girdiğimizde, "Şimdi söyle, ilk neye binmek ist-
tersin?" dedi.

O an, ışımda biriken yılların heyecanı ve arzusuyla, çoklık
Eylül'ün bir adımı öne çıkmasına izin vererek, "Tırtıl!" diye ba-
ğırdım.

Lunaparkta, aklımda kalan her şeye strastıyla ve korkusuzca
binmiştim. İstedikim kadar bağırmış, istedikim kadar gülmüş-
tüm. Uzun zamandır bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum.
En sonunda, yükseklik korkumu görmezden gelerek -Aras ya-
nımdayken hiçbir şeyden korkmıyordum- dönme dolaba bin-
diğimizde mutluluktan kalbim deli gibi atıyordu.

Dönme dolap en yukarıda durduğunda, uykuya dalan şehri
izliyordum. Binalardaki evlerin çoğunun ışığı sönmüştü, açık
olanlar parmakla sayılacak kadar azdı neredeyse. Dönme dola-
bın haddinden fazla yukarıda kaldığını fark ettiğimde kollarımı
çatırdım ve Aras'a baktım. Hafiften tedirgin olmuşum.

"Niye dönüyor? Bozuldu galiba?"

İstifini bozmadı, "Eylül, öyle şeyler anca filmlerde olur. Ben
söyledim burada dursun diye. Korkma."

Kirpiklerimi birbirine yaklaştırdım, "Neden ki?"

"Eda önerdi. Romantik oluyormuş."

Bu cümleyle beraber, gülmek istesem de kalp çarpıntım bu
istegiimi bastırdı. Hareket halindeyken aşağı bakmak kolaydı

İkinci bitle durursak, bakamazdım. Yutkundum. "Ama... Ben yüksekten korkuyorum. Aşağı bakamam böyle."

"Bakma zaten, aşağı bakıp ne yapacaksın. Bana bak..." dediğinde kalbime bilmem kaçınıcı aşk tohumlarını serpiyor. Dediklerini yapmak, korkularından en iyi kaçış yolundu zaten. Onu dinledim. Dizlerimin üzerindeki elimi büyük ve sıcak ellerimin arasına aldığında, yüreğimin, göğsümü delecek raddede geldiğini hissettim.

Aras, dolgun dudaklarını ıslatıktan sonra boğazını temizledi bir şey söyleyecek gibiydi, gerilmişti. "Eylül, ben..." dedi boğaz sesıyla, biraz sonra nefes aldı. "Ben seni..." Zorlandığını anladım. söylemeye çalıştığı şeyi kavramıştım. Beni sevdiğini söyleyecekti. Banyodaki provası aklıma geldiğinde, hızla araya girip elimi yanağına koydum. "Söylemene gerek yok. Biliyorum."

Ofursuz anlamda kafasını salladı. "Ben seni seviyorum." Bir solukta söylediği cümle gözlerimi fal taşı gibi açmama nereden oldu. "Oh he," dedi rahatlamış gibi. Ben ağzı açık aytan budalası gibi ona bakmaya devam ederken, o devam etti. "Seviyorum lan, harbiden seviyorum. Ne var bunu söylemekte? Köpekler gibi seviyorum seni." O rahatlamışken art arda kurduğu bu cümleler benim zihnimdeki bütün sözcüklerin yerlerini değiştirmişti. Ağzım kurudu ama yutkunmayı akıl edemiyordum. Böyle kombo bir irirafa hazır değildim. Beni doğum gününde kalp krizinden öldürmeyi mi düşünüyordu? "O her gün yetimhaneye gelen küçük, siyah gözlü kız deliler gibi seviyorum."

Son söylediğiyle beraber, "N-ne?" dedim. Her gün yetimhaneye gelen küçük kız da kimdi?

Başıyla onayladı. "Doğru duydun, o, bahsettiğin, her gün ziyaret edip kendine benzer kişileri bulduğun yetimhane, içinde benim de olduğum yetimhaneydi."

O an, Aras'la aramızda geçen ilk zamanlarımızdaki bir diyalog gözlerimin önünde belirdi. Derin bir iç çektim.

"Biliyor musun?" diye sordum Aras'la beraber önlerinde kesilmiş pastaları yiyen çocukları izlerken. "Ben küçükken, evimizin yakınlarında bir yetimhane vardı..." Eski zamanlar gözlerimin önünde belirdiğinde, dolan gözlerime karşı dudaklarımı birbirine bastırıp yui-

...aralardan devam ettim. "Etrafımdaki herkesin anıcaı hobarı ... Her her gün soluğu orada alı- ... Çünkü oradaki her bir ayınamdı. Bu bana bir terapi gibi ... Ta ki dedem bir ağıstos günü, taşınacağını söyleye- ... Şimdiye kadar, orada gülebileceğim bir yerime ... ve gımdı. "Burukça gülümserdim "Eski zamanlara dönme- ... Dudakları erup verecekmiş gibi arakandı. Sonra yutuk bir şey ... gibi kışkırtı salla ve yastanlığımı durutulan "Güldürmez," dedi.

Dudaklarını iyice araladı. Bir gülme daha nasıl şaşırabili- ... dım bilmiyordum. Gerçekten, doğru söylüyor olannazdı, değil ... mı? Bu kadar tevafuk... Bir şekilde yollarımızın birbirine rast- ... laması... "Anı Aras..." dedim zihnimdekilere eş olarak. "Bu, ... nasıl olur?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ben artık şaşırıyorum gitte- ... lim. Ben artık biliyorum ki, sen benim kaderimsin."

Nefes nefeseydim. sızlayan gözlerim daha fazla dayanamadın ... birkaç danıla mutluluk yaşamı serbest bıraktı "Aras..." dedim ağılak ... bir hâlde. Ve dönme dolapta olmanızı umursamadan ona doğru ... aldım. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Kolları beni sararken ayaklarıyla sepetin dengesini sağladı. "Eylül," dediğinde, ilgimi tekrar ona verdim. Bakışlarımdaki iç- ... tenlik, artarak yerinde durmaya devam ediyordu. "İlk öpücüğü- ... nü aldım, ilk aşkı aldım," derken gülümseyip etrafa baktı. "İlk ... defa benimle lunaparka geldin..." Soludu. "Aynı şeyler benim ... için de geçerli, sen de her konuda ilkin oldun. Bundan sonra ... tüm ilketimizi beraber yaşamamızı istiyorum. Ne dersin, artık ... sahiden biz olmanızın vakti gelmedi mi?"

Cümleleri aklımda değişik heyecanlar oluştururken geri çe- ... kilip, "Bu... Bir teklif mi?" diye sordum.

Dudakları sağına doğru yükselip o arada kendini belli eden ... gamzesini gözler önüne serdi. "Karım olduğun düşünülünce, ... pek de teklif sayılmaz. Sadece zamanı geldi diyelim. Fazla da- ... yanmadık mı?"

Heyecan duygusu yüreğime dolarken biraz düşündüm. Bu,

bugünden itibaren tamamen birbirimizin olacağız demekti. İhlâ gözlerime bakuyorken daha fazla düşünmeyip olumlu anlamda kafamı salladım.

"Haklısın," dedim. "Zamanı geldi."

Ve o gün, sahiden evli olduğumuzu anladığım gündü. Bunu nikâh defterine imza attığımız gün belirmiş, bugünden sonra ise tescillemişük. Aruk, gerçek bir Karahanlı'ydım. Aras Karahanlı'nın karısı Eylül Karahanlı tabiri, bugün gerçek anlamına kavuşmuştu...

Bölüm On İki

Tevafuk

Hayatımızda değişik dönüm noktalarının başkarakterleri olurduk. Benim dönüm noktam, Çınar'ın ödevi maksadıyla tekin olmayan bir sokağa girip arabama yabancı birini almamla başlamıştı. Onun sürekli etrafımda olmasına devam etmiş, dedemin beni kovmasıyla zirveyi dolanmıştı. Başta bir bilinmeze doğru gittiğimi düşünüyordum, şimdi ise daha önce hiçbir şey bilmediğimi. Ben hayata onunla başlamıştım, ondan önce yaptıklarım şimdinin yanında hiçbir şeydi. Önceleri ondan bir an önce kurtulmayı dilerken nasıl oluyordu da şimdi onsuz bir anının geçmesini istemiyordum?

Hayat garipti, uygun başka bir kelime bulamadım.

Fokurdayan su kaynatıcının sesiyle domates kesme işini bir kenara bırakarak kaynayan suyu gümüş rengindeki çaydanlığa boşalttım. Hâlâ uyuyan Aras'tan hilerek önce kalkmış, işlerimi halledip üzerimi giyinerek kahvaltı hazırlamaya koyulmuştum. Kremi rengi kısa kollu gömleğimin üzerine giydiğim bilekderimde biten şık, ince, rengârenk renklere ve desenlere sahip ceket sandalyenin üzerine bırakıp daha rahat çalışmanı sağladım. Çayı demledikten sonra domates ve salatalık doğradığım tabağı mutfaktaki, salondakine göre küçük olan masanın üzeri-

ne halifçe bıraktım. Kızartma tenceresindeki patatesler hâlâ çığ duruyordu. Mushuğun önüne gelerek elimi yıkadım, ardından arkamı döndüm.

Arkamı döndüm ve iki elini mutfak tezgâhına koyarak karşıdaki bedenim bana bir kapan oluşturduğunu fark ettim. Elimi damağıma koyarak kaldırdım. "Aras... Uyandın mı?" dedim korku dolu sesimle. Neler oluyordu? Bugün niye normalde görmek için can atığını bu adamın siyah gözlerine bu sefer bakamıyordum? Gerilmiştim, haddinden fazla utanıyordum. Utanılacak ne vardı?

"Uyandım," dedi beni cezbeden ses tonuyla.

"İyi. Kahvaltı hazırladım. Geç masaya. Ben... Ben de seni izleyeyim."

Güldü. "Ne?"

İzla kafamı ona doğru kaldırdım. "Ne, ne?" dediğimde nihayet gözlerinin içine bakabilmiştim. Siyah irislerinde nadir gördüğüm parlaklıklardan vardı.

"Sen ne yapacaksın?"

Elimi enseme attım. "Ben de sana çay koyayım dedim ya..." Aynı hızda kafamı tekrar mutfaktaki açık renk parkelere çevirdim.

Çeneme değen soğuk parmaklar tüylerimi teker teker kabartıp içime bir kıvılcım yayarken konuştu. "Bana bak." Başım hâlâ oraya doğru dönüktü. nefes alışlarıma duyulduğu konusunda şüphem yoktu. Biraz sonra çenemdeki elleri kafamı kendisine doğru çevirdiğinde ona izin verdim. Gözlerim siyah gözleriyle buluştuğunda içindeki kıvılcımlara mâni olamadım. Fazla yakındık. Öyle ki duştan çıktığını saçlarındaki ıslaklıktan değil de burnuma dolan ferah duş jeli kokusundan anlayabiliyordum. Ona yaklaşmak istiyordum ama nereden hücum etmişti vücuduma bu çekimserlik? Oysaki dün aramızdaki bütün perdeler kalkmıştı, resmen biz olmuşken neden şimdi bu kadar utanıyordum?

Ah, dün gece...

Hâlâ bir rüya olup olmadığı konusunda yargıya varamamıştım.

"Aras... Bakma bana öyle yanaklarını ısıtıyor."

Cümlemlerle beraber dudagının bir kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Bakışları azalmak yerine yoğunlaşarak üzerindeki etkisini devam ettirirken, "Nasıl?" diye sordu.

Nefes alıp verdim ve tekrar gözlerimi yere doğru eğdim. "Böyle işte."

İki eliyle beraber yanaklarımı kavradı, soğuk elleri tenime değdiğinde ne kadar sıcakladığımı fark etmiş olmalıydı. Bakışlarım ürkek bir ceylan gibi ona değdiğinde alnını alnıma yasladı. Şimdi daha yakındık ve başka bir tarafa bakma lüksüm artık yoktu. "Böyle mi?" Elinden birini indirerek beni biraz daha çektiğinde kalbim göğsümü delebilecek güçte atmaya başladı.

"Beni malıhdediyorsun," diye itiraf ettiğimde gülümseyerek ısıman yanağıma bir buse kondurdu.

"Sahiden sıcaksın." Öyleydi ve bu hareketleri beni serinletmek yerine daha fazla ısı yükselmesine neden oluyordu. Hatta burnuma artık yanık kokusu hile gelmeye başlamıştı. Yanaklarım köze dönüşmüş olamazdı değil mi?

Yanık kokusu...

Git gide artıyordu.

"Aras..." dediğinde mırıldandı.

"Yanağım mı yanıyor?"

"Ne?" dediğinde gülme tınısını hissettim. Bu saçma bir soruydu.

Ama hâlâ kokuyu hissediyordum.

Hayır, Aras beni yakmış olamazdı. Yani mecazi olarak yakmıştı doğruydum ama gerçekte yapamazdı.

Tabii benim fark etmediğim özel güçleri yoksa.

Neler oluyordu? Bu koku nereden geliyordu? Düşünme yetimi ne zaman kaybetmiştim?

Bak işte, şimdi de mutfağı dumanlar sarmaya başlamıştı. Kim bilir hangi dikkatsiz kadın ocağın altını açık bırakmıştı. Bina yanmadan fark edilse iyi olacaktı.

Birden kaynayan çaydanlıktaki su fokurdayıp üzerindeki delikten bina sığırdığında korkuyla gözlerimi büyüttüm. Bu, bana bir işaretti. Aklıma gelen ayrıntıyla hızla elimi göğsüne koyarak Aras'ı kendimden uzaklaştırıp haykırdım. "Patates!"

O afallamışken ben hızla ocağın önüne geldim. Sis bulutu mutfağı sarmıştı. Tencerenin üzerinden alev çıkmasına ramak kalmış, patatesler kapkara bir kömür parçasına dönüşmüştü. Ocağı kapatarak musluğun önüne tutmak için kızartma tenceresinin kulpunu elimle tuttum.

"Ay!" Normalde ısıya dayanıklı olan kulp bile yanmış ve elimi hızla çekmemle, tencerenin ocaktan biraz kaymasına neden olmuştu.

"Eylül çekil."

Aras'tan gelen cümle üzerine birkaç adım gerilodim. Tencereyi tuttuğunda, "Dikkatli ol," dedim. Beni duymamış gibi konuştu. "Çık mutfaktan, pencereleri aç."

Kafamı hızla aşağı yukarı salladım ve salonun pencerelerine yöneldim. Hepsini açtığımda mutfağı kaplayan duman salona sinsi sinsi dolmaya başlamıştı.

Aras, kolunu ağzına tutarak gözleri kısık bir vaziyette salona doğru geldiğinde, "İyi misin?" diye sordum.

"Kural bilmem kaç. Mutfaktayken karına yaklaşmak yok. Ölüm riski var."

Kendi kendine konuştuğunda kaşlarını çatıttım. "'Senin için ölürüm'lere ne oldu?"

Gülümsedi. "Patates kızartmasından çıkan yangınla ölmek ne kadar havalı Eylül?"

"Of ya," diyerek omuzlarımı düşürüp kendimi koluğa bıraktım.

"Ne güzel kahvaltı hazırlıyordum. Gitti güzelim patatesler."

"Kalk haydi, dışarıda yaparsın kahvaltıyı."

Onaylayarak ayağa kalktım, mutfağı doğru ilerleyip sandalyenin üzerine bıraktığım renkli ceketimi aldıktan sonra tekrar Aras'a doğru yürüdüm. Aynı zamanda ceketimi kokladım. "Öff... Çok kötü is kokmuş." Yüzümü buruşturarak bu ceketin giyinmekten vazgeçtim, daha sonra beni izleyen Aras'a iyice yaklaşıp onu da kokladım. "Sana da bulaşmış."

Başımı salladı. "Bugün senin yüzünden geç kalacağız. Maaşından kesmeliyim."

Odamıza doğru ilerlerken şaşkınca yüzüne baktım. "Benim maaşım mı var?"

Kapıyı açtı. "Çalışıyorsan bunun bir bedeli olmalı."

"Ben ceza olarak çalıştığımı sanıyordum."

"Sürekli yanımda olmanın sana bir ceza gibi mi geliyor?"

"Hayır," der gibi hızla kafamı salladım. "Aksine, sürekli seni gördüğüm için daha iyi hissediyorum ama ben şey sandım, hanı Barlas..."

"Boş ver," dedi ceketini omuzlarından çıkarırken. "Geçmiş konuşmayalım."

Konuyu hatırlamak, tekrar gündeme gelmesini istemediğini anladığımda gözlerimi kırparak dolaba döndüm. Kapağını açarak bir önceki ceketime benzeyen rengârenk, kalçama kadar uzayan ceket çıkardım. Hızla kollarımdan geçirdikten sonra arkamı döndüm. Bu sırada Aras gömleğini çıkarmış, diğer beyaz gömleğini üzerine geçirmeye hazırlanmıştı. Dün geceden sonra onu böyle görmeye alışkın olmam lazımdı ama hâlâ utanç duvarımı yıkacak bir balyoz bulamamıştım. Sanırım bu balyoz görevini zaman üstlenecekti. Aras gömleğinin düğmelerini iliklediğinde siyah, kaliteli ceketini elime alıp giyinmesi için tuttum. Kollarını geçirdikten sonra bana doğru dönüp, teşekkür maksadıyla sevecen bir tavırla burnumu sıktı.

Yüzümü buruşturup geri çekildiğinde o muhteşem gülümsemesiyle, "Çıkalım," dedi.

"Aras."

"Ne oldu?"

Dış kapıya doğru ilerlerken nefesimi tazeledim. "Ofise geçmeden, bir yere uğrayabilir miyiz?"

Tekrar kapıyı açtığımda, "Merak etme, kahvaltı edeceğiz," dedi.

Kapıyı çektiğinde peşinden giderek itiraz ettim. "Hayır hayır, demek istediğim kahvaltı değil." Asansörün önüne geçtiğimizde düğmeye bası, ardından konuşmaya devam etmem için siyah gözlerini suratıma değdirdi. Bense beklemeden ekledim. "Normalde, doğum günümde annemin mezarını ziyaret ederim. Fakat dün bunu gerçekleştiremedim. Bu benim için bir gelenek gibi. Bugün, şimdi oraya gidebilir miyiz, annemi ziyarete?"

Uyarı sesiyle asansörün geldiğini anlamıştım. Aras, cevap

vermeden önce kapısını aralanmasını bekledi, içine girdiğimizde garaj katının düğmesine bastı, ardından tekrar koyu bakırlarını benimle buluşturdu. "Gidelim," dedi düz bir sesle. Bana olan bakışlarındaki hissiyatı çok kolay sezebilmiştim, acımı yüreğinde taşıyormuş gibiydi. Bir şey söyleyemedim, dudaklarıma minnet içeren bir tebessüm yerleştirmekle yetindim.

Asansör çok geçmeden duraksamıştı. Ya binamızdaki herkes emeldiydi ya da bizden başka bu saatte dışarı çıkan yoktu. Asansör genelde boş geliyordu, kim bilir, belki bunda yaz ayında olmamızın da payı vardı. Nihayetinde çoğunun bizim aksimize güzel tatil planları vardı.

Kapı kendiliğinden sürtüklenerek açıldığında Aras'la aynı anda otoparka çıktık. Benden birkaç adımı ileride gidiyordu. O, siyah spor arabasının önüne geldiğinde, otoparkan girişine yakın bir yerden tarafıma doğru gelen bir beden, benim dikkatimi kendeinde toplamıştı.

Sarı, parlayan saçları, fizigi, giyiniş tarzı bana bir zamanlar benimle evlenmek isteyen Kenan'ı anımsatmıştı. Fakat ben adamı daha fazla inceleyemeden görüş alanından çıktığı için emin olamamıştım. Hem zaten, Kenan'ın bu sitede işi neydi ki?

"Eylül?"

Kulaklarıma dolan soru tınlı sese karşın Aras'a döndüm. "Ha?"

"Nereye bakıyorsun?"

Sağ elimi kaldırarak başparmağımla arkamı işaret ettim. "Biri-ne benzerdim."

Siyah gözleri merakla elimin işaret ettiği yere yönelmiş, ardından kaşları anlamsız bir şekilde çatılmıştı. "Kimi?"

"Kimi ni?" Gittiğini bilmiyormuş gibi kendi kendime tekrar ettiğim bu sorusuyla hızla arkamı döndüm, tam beklediğimi gibi boş bir alanla karşılaştım. Aras'ın Kenan'ı ya da ona benzer birisini görmesine gerek yoktu. "Gitmiş," dedim tekrar önüne dönerek. "Neyse, önemli bir şey değildi."

Yine de şüphyle gösterdiğini yere bir kez daha baktı. Bir ayrıntı göremediğinde, kafasını salladı. "Haydi, bin arabaya," dediğinde onu unaylayarak camları siyah filtrelerle çevrili spor

arabanın ön yolcu kapısını açtım. Rahat, krem rengi deri koltuğa kendimi bırakıp kapımı çektim. Gözüm hâlâ garajın etrafında gezinirken zihnimde hâlâ yüzümlü net göremediğim o beden vardı...

Aras'ın arabaya bindiğini gördüğümde, düşüncelerimi şimdilik bir kenara atarak emniyet kemerimi taktım. Atabayı geri geri sürerek park alanından çıkardı, ardından düz yola girdi.

Onunla aynı mekânda, aynı havayı solumak uzun zamandır bu kadar değişik hissettirmiyordu. Evli insanlar bu duyguya nasıl alışıyordu? Yüzüne baktıkça yüzüm alev alacakmış gibi enteresan bir hissiyata kapılıyordum.

Acaba o da böyle miydi?

Hayır, hiç sanmıyordum, keza o dünden sonra bana daha yakın davranıyor, bakışlarındaki cüretkarlığı katıyen gizlemiyordu.

Bu kötü müydü, hayır, asla. Bana karşı olan ilgisini seviyordum. Bu, ona sınıksızlık aşıladığımı gerçeğinden de kaynaklanıyordu. O benim ilk karşılıklı sevdamdı ve kendisinin de bana olan hislerini bilmek, beni gökyüzünün doruklarına ulaştırıyordu.

"Bugün annemle seni tanıştıracam." Bir anda dudaklarından dökülen bu cümleyle beraber siyah gözleri yoldan çıkıp beni buldu. Bnzmadan devam ettim. "Son geldiğimde beni pek mutlu görmemişti..." Dedemin tukadından sonra ağlaya ağlaya anneme gidip haykırdığım zaman gözlerimde canlandı. "Şimdi mutlu göreceksin. Senin sayende."

İtirafına karşı, bir elini direksiyondan çekerek sol elimi şefkatli bir şekilde tuttu. Eller teması içime bir kor gibi yerleşip ayak parmaklarımdan sağ diplerime kadar etkilenmemi sağlıyordu. Bundan rahatsız değildim.

Mezarlığa yaklaştığımızda, beklemediğim bir anda durdu. Neden durduğunu anlamak için gözlerimi kısıp başımı hafifçe eğerek ona baktığımda, "Hemen geliyorum," dedi. Ne yapacağını anlamak için arabanın camından dışarı baktığımda yol boyunca sırayla dizilmiş çiçekçileri gördüm.

Çiçek mi alacaktı?

Sorumun yanıtı görüntülü bir şekilde gelmişti. Aras, sırala-

nan çiçekçilerden üç çatlasın on üç yaşlarında, masumca duran bir kızın tezgâhına gitti. Kızla gülümseyerek diyalog kurduktan sonra, içinde rengârenk çiçeklerin bulunduğu buketi aldı ve parasını uzattı. Ardından elindeki çiçekle, karizmasından ödün vermeyen bir tavırla arabaya doğru ilerledi. Kapisını açtı, içeri girdi. Arabayı çalıştırmadan önce çiçek buketini bana uzattı. "Annem için mi?" diye sordum.

"Bu, onunla ilk resmi tanışmamız olacak madem..." dediğinde gülümsememe hâkim olamadım.

"Sen... Seni anlatacak kelime bulamıyorum."

"Kelimelere ihtiyacımız yok, Polyanna. Onlar bize hafif kalıyor," dediğinde mesut bir gülümseme ile uzattığı çiçek buketini aldım, o ise arabayı tekrar kullanmaya başladı...

Hava, cıvı cıvıldı. Mezarlıkta değişik bir huzur olurdu her zaman, bilmiyorum, bu huzur hüznle karışıktı. Çok insanın sevdiğine sahiplik eden bu yeri huzurlu yapan şey belki de birleşen özlemin yaydığı değişik tatlı.

Aras'la beraber toprak tümsekten yürüyerek çıkıktık, annemin mezarını görmemi engelleyen şey, önümdeki, dalları mevsimden dolayı sararmaya yüz tutmuş ağaçtı. Aras, bana yol vererek önce benim geçmemi sağladığında annemi sahiden görecektim gibi heyecanlandım. Bu hep oluyordu.

Yürümeye devam edecekken annemin mezarını sulayan bedeni arkasından görmemle duraksadım. İçim heyecanla kaplansa da, ne yapacağımı bilemez bir vaziyette Aras'a döndüm. Belki de şimdi burada olmanın zamanı değildi. Aras, kollarını açarak niye gerildiğimi anlamak için kafasını ağacın yanından uzattı.

"Gidelim," diye fısıldadım. "Sorun yaşamak istemiyorum."

"Onun sorun çıkartacağını sanıyorum."

Aynı sessizlikte konuştuğunda, nıraz etmeye hazırlandım. "Eylül, kızım." Fakat annememin hasret kaldığım sesi kulaklarımda yankılandığında vazgeçip yanan gözlerimle hızla ona doğru döndüm.

"Anneanne." Zayıflamış yüzüne bakarken sesim titredi. Onunsa kendini tutamadan dudaklarının iki kenarı bir tebessümle kıvrıldı. Bundan cesaret alarak elimdeki çiçek buketini Aras'ın eline tutuşturup hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm. Önce buruşmuş elini tutup öptüm, alınına koydum ardından büyük bir özlenile sarıldım.

"Kınalı kuzum benim... Nasılsın gülüm?"

Bir anne sıcaklığında olan koynuna dala fazla sinerken gözlerimin yaşarmasına mani olmadım. "İyiyim... Ama seni çok özledim, niye hiç gelmedin anneanne? Burnumda tıttın."

Sesim hıçkırıklarından dolayı titrerken benden ayrıldı ve elleriyle yüzümü avuçlayıp başparmağıyla gözlerimi sildikten sonra gözkapaklarına iki öptüçük bıraktı. "Ağlama kuzum, niye ağlıyorsun?" Nefes alarak burnumu çektim, o sırada Aras'a baktı, sonrasında elaya çalan gözleri tekrar beni buldu. "Durumları biliyorsun... Fırsatım olmadı, olamadı ama hep aklımdaydın. Aslında buraya da seni görürüm diye geldim. Kalbim temizmiş. Çok iyi rast geldi."

Gözyaşlarını dudaklarının üzerine tuzlu tadını bırakırken dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedim. Anneannem tekrar arkama baktığında aynı şekilde Aras'a döndüm, Aras'ı çağırmak istiyor ama çekiniyor gibiydi. Anneannem yerine ben konuştum. "Aras, gelsene."

Cümlem beklemiyor gibiydi. Kaşlarını kaldırarak dudaklarını düz bir çizgi haline getirdi. Ardından ciddi ifadesini bozmadan ağır adımlarla yanıma geldi, elindeki çiçek buketinden tek elini çekerek anneannemin elini tutup öptükten sonra alınına koydu. Anneannem tebessümü ederek başını salladıktan sonra, "Nasılsın oğlum?" diye sordu.

Aras, hayranı olduğum kibarlığı ve efendiliği ile yanıtladı onu. "İyiyim, siz nasılsınız?"

"İyi diyelim iyi olalım." Gülümsemesine karşın Aras da tebessüm etti. Daha sonra anneannem annemin mezarına döndü. "Kızım... Gördün mü bak, Eylül'ün evlendi. Eşiyle seni ziyaret gelmişler." Toprağına dokunduğu zaman sesinin kırıldığını hissettim. Kendisini tutarak ağlamasını engelleyip doğruldu.

Başındaki krem ve kahverenginin değişik desenler oluşturduğu eşarpını düzeltti. "Benim giymem gerekiyor yavrum... Kendinize dikkat edin." Öksürdü. "En kısa zamanda tekrar görüşmek dileğiyle."

Hızla kafamı sallayarak ona son kez sarıldım. Ayrıldığımızda Aras'ın yanından geçerken omzuna dokundu. Aras da gözlerini korparak onu onayladı.

Anneannem uzaklaştığında mezarlıkta sadece ikimiz kaldıydık. Annemin beyaz mermerle çevrili mezarının kenarına oturdum. Avucunu, anneannemin döktüğü su sayesinde nemlenen toprağın üzerine basturdum, elimi kaldırıp parmaklarının arasında kalan toprağı kokladım, öptüm. "Nasılsın anneciğim?" diye sordum sonra, biraz bekledim. Sanki cevap verecekmış gibi... Sonra ekledim. "İyi gibisin. Çimenlerin de hâlâ yemyeşil. Bizi gördüğüne sevindin değil mi?" Gülümseyerek mezarına hafifçe sarıldım, üstümün tozlanmasını önemsemiyordum. Bu farklı bir şeydi, bu sanki toprak değildi.

Anne kokuyordu.

Onu güzelce içime çektikten sonra işaret parmağımla arkamdaki Aras'ı gösterdim. "Bu Aras... Sen onu daha önce görmüştün. Ama şimdi farklı bir konumla geldi." Başımı önüne eğerek fısıldadım. "O senin damadın."

Ayak seslerini hissettiğim Aras, elindeki çiçek buketini yavaşça mezarlığa bırakırken

"Merhaba," dedi.

Mezarla konuşuyorduk, dışarıdan görenler ilginç bulabilirdi. Ben Aras'ın da garipseyeceğini düşünürken o annemle konuşarak bana eşlik etmişti.

Bugün, doğru adamı sevdiğini bir kez daha anlamış oldum. Çoğu erkek, hanımının yaşayan annesiyle bile konuşmaya burun kıvrırken, Aras, benim ölmüş annemle sanki karşındaymış gibi konuşmuştu. Bunu benim için yapmıştı. Bu ayrımı daha çok hoşuma gidiyordu.

İlerleyen dakikalarda, mezarlığın yanında bulunan sahilde bir banka oturmuş, kız kulesine karşı simit ve çayla kahvaltı yapmaya başlamıştık. Günümüz güzel başlamıştı, anneannemi

görmek ve bana küskün olmadığını bilmek içimde kınıtısı kalan son huzursuzluğu da silip süpürmüştü. Elimdeki simitten bir parça kopararak martılara atarken gülerек konuştu. "Aras, biliyor musun martılar aslında etçilmiş. Ama biz Türkler hayvanı simide alıştırdık."

Kahkaha atarak güldüğümde o da gözlerini kapayarak başını sallayıp bembeyaz dişleriyle güldü. "İyi ki bilmiyormuşum. Yoksa vicdan azabı çekerdim," deyip umarsızca bir simit parçası attı.

"Sen ve vicdan azabı?" diye sordum.

"Seninle yaşıyordum, böyle şeyler bulupçı galiba..." Flaklıyda, ilk tanıştığım Aras ile şimdiki Aras arasında dağlar kadar fark vardı. Tabii tamamen değişmemişti, hâlâ bazen eski oyun Aras oluyordu ama olsundu... Gülerken yüzümü süzdüğünde gözleri boynumda bir yere takıldı. Birkaç saniye oraya baktıktan sonra, içenğini anlayamadığım bir gülüş takındı.

"Ne oldu? Bir şey mi dükmüyüm?"

Başımı eğip krem gömleğime baktığımda bir şey göremedim.

"Yok bir şey," dedi gülüşünü kapatmaya çalışarak. "Hadi kalk, ofise gidiyoruz."

Ayağa kalktığımda son kez tekrar üzerime baktım, sonuç yine aynıydı, hiçbir şey yoktu. Başımı sallayarak ben de kalktım, üzerimi silkeledikten sonra peşinden yürümeye başladım. Biraz daha otursak ne olurdu sanki? Kaçıyor mu şirketin!

İhlızlı adımlarla oına yetişmeye çalıştığımda, "Aras beklesene," diye seslendini.

Arkasını döndü ve bana doğru ilerleyerek tam karşıma geçip ansızın elini kavradı. "Sen, Fıtlıl Karahanlı..." dedi tuttuğu elin enerjisini tüm vücuduma sıçartırken. Yaklaştı ve yüzünü yüzüme hizalayp nefesinin suratına yayılmasına sebep verdi. "Benimle takılmanın altın kuralının hıızlı olmak olduğunu unuttuyorsun." Bu konuşma bana ister istemez ilk zamanlarımızı hatırlatırken, beklediğim bir anda heni kaldırarak şaşkın çığlıklarının arasında omuzuna aldı...

Aras'ı ziyaret eden birkaç cemiyet adamının ardından, düğün tarihini kararlaştırmak için Eda gelmişti. Sahiden evleniyordu. Ben bunu her ne kadar doğru bir hareket olmasa da, Pusat'ın aklını başına getirmek için düzenlediği bir oyun olarak görüyordum. Fakat şimdi, hiç de öyle durmuyordu. Eda'nın dilinden Baran düşmüyordu, hatta bahsi geçtiğinde gözlerinin parladığını bile söyleyebilirdim.

"İnsanlar hâlâ tarilde, ben Ekim ayı uygundur diye düşünüyorum."

Eda'nın hevesli sesine karşın Aras, başını sağ omzuna doğru eğdi. "Zaman kısa değil mi? Çok acele etmene gerek yok."

"Hayır, hayır," diye itiraz etti Eda. "Uzamasını istemiyorum. Hepsi bir anda olsun bitsin."

Aras koltuğunda geriye yaslandı, ifadesini bozmadı. "Kararlısın yani?"

Eda tekrar başıyla onayladı, ela irisleri yine parlıyordu. "Hiç şüphesiz."

"Peki," dedi Aras, sonra önündeki ajandaya baktı. Üzerinde gerçek bir abi ciddiyeti vardı. "Dokuz Ekim, pazar gününe geliyor. Uygun mudur?"

Eda heyecanını gizlemeden gözlerini kırptırdı. "Ashında tam da o tarihi düşünüyordum."

"İyi, haber ver Baran'a alın gününüzü."

Önünde duran kahvesinden son yudumunu aldı Eda, yuttuktan sonra ayaklandı. "Tamam. Ben kalkayım, arkadaşlarla buluşacağım."

"Hangi arkadaşlar?"

"Liseden, mezunlar günü vardı da. Merak etme, Baran da gelecek."

"İyi," dedi Aras. "Dikkat et kendine."

Aras'ı onaylayan Eda ile aynı anda kapıdan çıktığımızda odanın kapısını yavaşça örttünü. "Sahiden evleniyorum," dedi çılgın arkadaşımı çıkar çıkmaz inanmıyormuş gibi. Neden bu kadar çok istediğine sanırım hiç anlam veremeyecektim. Ona karşı gülümsemekle yetindim.

"Gideyim de şu çakma arkadaşlarıma Baran'la hava atayım,"

dediğinde başımı geriye atarak kalıkaha attım. Bu kez tam bir çatlaku. Gülme seslerimiz ofisi doldurduğunda ilk duran o oldu. Birden ciddileşti ve, "Az daha unutupordum!" dedi. Gözleri kısıldı. "Dün gece nasıldı?"

Sorusuyla beraber anında yanaklarımın ısındığını hissettim ve utançla başımı çevirdim. "Güzeldi," diye mırıldandım.

"Ne demek güzeldi?" derken bakışları hâlâ üzerimdeydi. "Ne kadar güzeldi? Utandın sen! Neler oldu bakayım?"

Elhile omzumun dürttüğünde, "Eda..." dedim hâlâ ona bakmamaya özen göstererek.

"Ne Eda?" diye yanıtladı ve bir adım da önüme geçip koca gözlerini tekrar yüzüme sabitledi. "Oha, sen utanıyorsun?" Gözleri, mümkünmüş gibi daha da fazla açıldı. "Yoksa... Oldu mu Eylül?"

Cevap vermek yerine çekimser bir tavırla, "Evet," der gibi gülümsediğinde, "İnanamıyorum!" diye bağırdı. Ardından, "Oley!" diye ekledi. Sonrasında bana sıkıca sarıldı. "Yani, artık teyze olabilirim!"

"Eda," dedim kollarının arasındayken azarlar gibi. "Sessiz ol, bunu bütün ofisin bilmesine gerek yok!"

"Ay!" derken 'Y' harfini dört elif miktarı uzattı. Ardından nihayet geri çekilerek rahat bir nefes almamı sağladı. "Tamam, tamam," dediğinde sırtarak gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. "Detaylarını sonra konuşacağız, Baran'ı daha fazla beldetmemek için gidiyorum ama gayet meraklı bir dönüşüm olacak bilesin."

Aldığım nefesimi dışarı verir gibi gülümsedim. "Deli, git artık."

Yanağımdan bir makas alıp kırmızıyla boyadığı dudaklarını büzerek öpücük attı. "Hoşça kal, yenge."

O uzaklaştığında, ısınan yanaklarım soğumadan birkaç saniye arkasından baktım...

Bölüm On Üç

Kötü Karşılaşma

Ertesi sabah, Aras'ta değişik bir hâl olduğunu anlamamam için onunla hiç tanışmıyor olmam gerekliydi. Telefonla konuşmaları uzanıştı, tekrar tıraş olmuş ve sanki bir davete gidiyor-muşçasına hazırlanmıştı. Sorduğunda ise, herhangi bir değişik-liğin olmadığını söylemişti.

Tabii, yersen.

"Buyur yenge." Anıl'ın önüne yığıldığı kırmızılı mavili kalın dosyalar gözlerini korkuyla Aras'ın kapısından çekmeme ve ür-kilerek sıçrayıp ona bakmama neden olmuştu.

Elimi damağına koyarak kaldırdım. "Korkuttun beni," de-dim kızar gibi ondan sonra önümdeki ondan fazla dosyaya bak-tım. "Bunlar ne?"

"Yenge bunlar, 2010'dan itibaren satılan araçların listesi. Bunları bilgisayara tek tek geçirmen gerekiyor."

Gözlerim fâl taşı gibi açıldı. "Ne?" diye haykırdım. "Neden?"

"Bilgisayardaki kopyaları silinmiş o yüzden. Önemli şeyler bu dosyalar."

Bezgin bir şekilde yüzümü düşürdüm, ne güzel burada otu-rup geleni gideni izliyordum, nereden çıkmıştı şimdi bu iş? "Anıl, ben böyle şeylerden anlamam ki. Başkasına verseniz olmaz mı?"

İnce kaşları taviz vermeyen bir edayla havaya kalktı. "Olmaz yenge. Abi öyle cinretti."

"Aras mı? Onda bugün var bir şeyler... Bir yere mi gidecek?"

"Evet, kum-" dedi, ardından ateşe basmış gibi gözlerini büyüttü. "Yani hayır, yani bilmiyorum. Ana, benim aşağıdakilere bir azar basmam lazım. Dosyalarda kullanacağın program masafüstünde var..."

Hızla konuşup arkasını döndüğünde, "And!" diye bağırarak, fakat o çoktan asansöre binip gözden kaybolmuştu. Ortada herkesin bilip benim bilmediğim bir şey dönüyordu. Bu dosyalar da kesinlikle beni oyalamak için verilmişti. Adımın Eylül olduğu kadar emindim. Sinirle dudaklarının içini kemirip bilgisayarı açtım.

Şimdilik inanmış gibi yapıp dosyaları gözden geçirmem iyi olacaktı. Biliyordum ki Aras bana bir şey söylemeyecekti, söylememiştii.

Dosyaları ne yapacağımı düşündüm. Kenarlarına baktığımda yıllarının yazdığını gördüm. En eskisi olan 2010 yılına ait kırmızı dosyayı elime aldım. Açtıktan sonra birkaç sayfa çevirdim. Liste halinde isimler, araba markaları, fiyat ve satılan tarihler yazıyordu. Bir sayfada otuz isim vardı.

"Oha," diyerek isimleri incelemeyi bırakıp bilgisayara döndüm.

Vay çakallar, vay.

Bu işin beni oyalamak için verilmiş olduğunu anlamak için insan olmak yeterliydi. Sinirle gözlerimi devirdim ve isimleri masafüstündeki hazır programa geçirmeye başladım.

Neredeyse bir saat sonunda, 2010 yılının satım raporlarının yarısını tamamlamıştım. Aras hâlâ odasındaydı ve bugün onu ziyarete gelen hiç kimse olmamıştı.

Öğle vaktinde Aras'ın zihnini meşgul etmesine fırsat vermeden masamdan kalktım. Neler olduğunu bir şekilde öğrenmek için yula koyulmam lazımdı. Bilgisayarı uyku moduna alıp dosyaları kapattıktan sonra asansöre binerek alt kata indim.

Burası, Aras'ın adamlarının bulunduğu kattı, oldukça geniş ve binanın lükslüğünden bir şey kaybetmemişti. Camdan duvarlar, mimar clinden geçtiği belli olan masa düzeni, birkaç

pano vardı. Çeşitli yerlere konulmuş, rahat olduğunu bildiğin siyahı deri koltukların bazıları doluydu.

Henüz aralarına geldiğim fark edilmemişken kenarda bir grup oluşturarak muhabbet eden takım elbiseli adamların yanına gitmeyi kafama koymuştum. Bugün hakkında konuşuyor olabilirlerdi. Sessizce yanlarına vardığımda bakışların bir çift mavi gözle buluştu.

"Aras Abi bu ihaleyi-" İri cüsseli adamın konuşmasını bölen şey, mavi gözlü adamın onu dürtmesi olmuştu.

"Buyur yenge, bir şey mi arzuladın?" Mavi gözlünün diğerlerini uyarır gibi konuşmasıyla birden hepsi bana döndü. Onların haricinde kattaki bütün gözlerin bana yöneldiğini hissemim. Bu üzerime biraz rahatsızlık verirken bakışları düşünmemeye karar verdim. Diğer adam sustmadan önce, ihaleden bahsetmişti.

İhale... Ne ihalesi?

Aras bugün bir ihaleye gidecekti. Benden saklanan bir ihale. Düşünmeye çalıştım.

Beynimi zorladım.

İhale...

Daha sonra Azat Kılıç'ın yüzü bir anda gözlerimin önünde belirdi. Tabii ya...

Kumarhane ihalesi.

O bugün müymüş?

"Yenge?" Mavi gözlü, zayıf adamdan çıkan bu kelime ile tekrar onlara döndüm.

"Ben..." dedim bir şey bulmaya çalışarak. "Aras'ı ihaleye kim götürecekt?"

"Bunun hakkında sana bilgi vermemiz yasak."

Aras... Seninle gelmemem için bu kadar önlem aldın mı saklıdan?

Düşünmeyi bırakarak bir yeni sorumu dillendirdim. "Böyle ihalelere sadece erkekler mi gidiyor?"

İlkesi suskun bir şekilde bana bakmaya devam ettiklerinde, "İladi ama..." dedim. "Aras'ın peşinden gidecek halim yok ya arkadaşlar."

İri adamlar kararsız gözlerle bana bakarlarken mavi gözlü

tekrar konuştu. "Kusura bakma yenge. Başka merak ettiğin bir şey varsa sor ama bu konuda bir şey sorma. Biz de emir kuluyuz biliyorsun."

Yüzümü buruşturarak yüzlerine baktım, korkaklar. Bir de mafya adamı olacaksınız! Demek ki kadınlar da kanlıyor ki cevap veremiyorlar.

Düşünceli bir şekilde başımı sallayarak arkamı döndüm. Neyse, aldığım bilgi bana yeterdi. En azından nereye gideceğini öğrenmiştim. Şimdi nasıl onunla gideceğim kalmıştı.

Evet, tabii ki onunla gidecektim. Aras benim her şeyimle ilgilirken benim, onun hiçbir şeyine karışmamam haksızlıktı. Üstelik o Azat denilen adam manyağın tekiydi. Gelene kadar dokuz doğururdum. Yanında olmam, iyiliğinden emin olmam lazımdı.

Asansör durduğunda kapısı açıldı. Düşünceli bir halde başımı önüme eğmiş masama doğru yürüyordum ki birden duyduğum tanıdık sesle sıçrayarak kafamı kaldırdım.

"Aşağıda ne yapıyordun?"

Aras kalçasını masama yaslamış, ellerini göğsünde birleştirmiş bir vaziyette kömür kadar siyah gözleriyle sorarcasına bana bakıyordu. Bedenimi ani bir fevran kaplasa da, kendimi sakin tutmaya çalıştım. Toparlanarak cevapladım. "İşim vardı."

Siyah gözlerini bir yelpaze gibi saran uzun ve sık kirpikleri birbirine yaklaştı. "Ne işi?"

Küçük bir çocuk tavırla omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Sana ne, sen bana söylüyor musun ne yaptığımı?"

"Söylemiyorum. Ama sen söyleyeceksin." Kaşlarını havalandırarak, "Öyle mi?" dercesine baktım. Ardından masama yöneldim. Amacım onu umursamadan geçerek sandalyeme oturup tekrar dosyalarımı ilgilendim. Fakat önüme bir bariyer olan kolu beni engelledi.

"Şşş... Konuşmamız bitmedi."

Kokusu hurnurundan içeri muazzam bir şekilde yayılırken beni etkilemesini engelleyip korkusuzca suratına baktım. "Ne kadar sorarsan sor aşağıya neden indigimi sana söylemeyeceğim." Benden gizli işler yapmaştımın karşılığını böyle mi veriyordum? Henüz onunla âşık atacak bir seviye değildi bu.

"Aşağıya neden indiğini biliyorum." Yanıtı karşısında kapalı olan dudaklarını kendiliğinden araladı. İhaleyi öğrendiğini biliyor muydu? Bilmemesi garip olurdu, her şeyden bir şekilde haberdar olabiliyordu.

"İyi ya, neden soruyorsun o zaman?"

Omuzlarından tuttu ve tam karşısına geçmemi sağladı. Gözlerini gözlerine biraz daha yaklaştırdı, artık ılık nefesi yüzümü yalayıp geçiyordu. "İhaleye gelmeyeceksin."

Sesi beni hipnotize etmeye çalışır gibiydi. Tabii ki gidecektim. Ama, "Neden?" diye sordum.

"Nedeni açık, bu ortamlara girmeni istemiyorum."

Gözlerimi kapatıp açtım. "Sürekli hakkımda kararlar vermekten vazgeç."

Başını salladı. "Geçmeyeceğini biliyorsun."

"Ben çocuk değilim, Aras."

Çarpık gülümsemesi esmer suratında yeni açan bir çiçek gibi yerşerdi. "Evet, çocuk değilsin," dedi ve ardından eliyle alnındaki saç tellerini nazikçe geriye attı. Parmakları yanaklarımda oynarken gözlerini gözlerimden asla çekmedi. "Ama sen benimisin ve ben benim olan şeyler hakkında hüküm vermeyi severim."

Kalhimin içindeki baterist grubu yüksek ritme geçiş yapmıştı. Dişlerimi sıkarak çenemi kilitledim, etkisi altına girmek çok zordu. Diyecek bir şey aradım, ama ne diyebilirdim ki?

Ben bunları düşünürken o dudaklarını ıslattı. "Benimle oraya gelmeyeceksin."

Gözlerine bakarken sinirle soludum, yine de suyuna gidiyormuş gibi yapmak en iyisi olacaktı. "Seninle oraya gelmeyeceğini," diye tekrar ettim.

Kafasını eğerek, memnun bir gülümseme takındı. "Takip etmek de yok."

Tekrar soludum ve tekrarladım. "Takip etmek de yok." Sen öyle san.

"Güzel," dedi, sol eli de saçlarından alnıma doğru inerken. "Uysal hallerini seviyorum." Ve iki avucunun arasına aldığı suratına biraz daha eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. İçim, alev olsa da etkilendiğimi belli etmemekte kararlıydım.

Ona kötü bir bakış atıp geri çekildim ve tekrar masama yöneldim.

"Şu an mesai saatleri içerisindeyim, izin vererseniz halletmem gereken işlerim var," diyerek masanın üzerindeki dosyaları işaret ettim.

"Demek patronuna yüz vermeyen çalışan imajı, ha?" Dediğine karşılık yüzümü buruşturup sandalyeme doğru ilerledim. Oturduğumda ona cevap vermeden dosyalardan birini açtım ve üzerindeki bakışlarına aldırmaz etmemeye çalışarak tripli bir tavırla bana uyduruktan verdiğimi işi bilgisayara geçirmeye başladım.

Otoparkın duvarlarından birinin arkasına sığınarak başımı yavaşça duvardan çekip karşıyı gözetledim. Bombardıman yoktu. Rahat bir nefes alarak ağır adımlarla Aras'ın arasına doğru yürümeye başladım. Bir yandan yürüyor, diğer yandan arkamı kontrol ediyordum. Kendimi bir ajan gibi hissediyordum. Tek eksiğim *James Bond* müziği ve siyah kıyafetlerdi. Yani, üstümdeki koyu krem rengindeki sıfır kol gömlek ve bluzumu içine verdiğim yüksek bel siyah kumaş pantolonumla daha çok bir iş kadınına benziyordum. Ayağımdaki dolgu topukları saymıyorum bile.

Saçlarımı geriye atarak tuttuğum nefesimi bıraktım ve birkaç saat önce Aras'a, "içinde tokarnı unuttum" bahanesiyle kilidini açtığı arabanın bagajını araladım ve içine girdim.

Umarım çabuk gelirlerdi de nefessizlikten ölmezdim.

Bagajın kenarındaki çıkıntından tutarak üzerine çıktım ve birkaç denemeden sonra kapatmayı başardım.

Bu karanlık ortam daha ilk saniyeden beni germiştii, en ufak bir ışık yoktu ama en azından genişti de rahat hareket edebiliyordum. İçinde bulunduğum durumu düşünmeyeyim diye cebimden kulaklığı takılı telefonumu çıkarıp müzik çalmasını açtım.

Beklediğim aksine, rahatı burası. Bacaklarımı tamamen uzatabilseydim daha rahat olabilirdim tabii.

Kulağımda David Guetta ve Sia'nın ortak şarkıları olan "Sky Wolf" çalıyordu, neredeyse yirminci şarkıya geçmiştim ve ~~bagaj~~ şimdi bana ilki kadar rahat gelmiyordu. Araba hareketine ~~devr~~ ederken sıkıldığımı ve nefeslerimin darlaştığını hissettim.

Sanırım artık dayanamıyordum, midem bulanıyordu. ~~Bagaj~~ vurarak arabayı açmalarını söyleyeceğimi sıra kalbim ~~temiz~~, gibi araba durdu. Beklemeden sık nefeslerimle beraber ~~bagaj~~ vurmaya başladım. "Aras. Açın kapıyı!"

Vuruşlarım artarken sesim aynı yüksekliğindeydi. On yirmi saniye geçti geçmedi, nihayet bagajın kapısı açılıp temiz ~~hava~~ içeriye doluşmuştu. "Eylül?!" Sorar tonda hayretle çıkan sesine karşı doğrularak gülümsedim.

"Methaba."

"Sen... Ne işin var senin burada?!"

Saçımı düzelterek düzgün nefesler almaya başladım. "Bır daha bagaja binersem iki olsun. Nefes almak ne güzel şey yahu."

Cümlemleri umursamayarak kolumu kavradı. "Ne işin var burada dedim!"

"Ne işin olabilir!" diye bağırdım nihayet onun gibi ciddileşerek. "Sen nasıl benim yanımda oluyorsan ben de senin yanında olmak istiyorum anladın mı? Her anında!"

Dişlerini sıkarak kolumdan çekip bağırdı. "Çık şuradan."

Canımın acısını önemsemeden beni dışarı çekmesine izin verdim. Ayaklarım sertçe yere değdiğinde beni tutmasa düşerdim ama tutuşu düşmekten daha çok acı veriyordu.

"Anıl!" diye bağırdı beni arka koltuğa doğru sürüklerken. "Eylül'ü eve götür."

"Ne?!" Kolumu sıkın ellerinden kurtulmaya çalıştım ancak nafileydi, kıvranıplarım sadece arabanın kapısını açmasına engel oluyordu. "Bok giderim." Dudaklarımdan birden çıkan argo kelime ikimizin de yüzüne anlık bir afallama yerleştirdi. Fakat ikimiz de şu an bunun üzerinde duracak değildik.

Aras bir kez daha kükredti. "Anıl dedim!" Arkamdaki Anıl'ın ve Pusat'ın yüzünü göremiyordum, tek derdini Aras'ın elinden kurtulup içeri girebilmektir.

"İhale öncesi karışıyla tartuşarı bir adet Karahanlı." Yaşlı ses ku-

Lükatımıza yerleştğinde ikimiz de açık kalan ağızlarımızdan bir kelime çıkaramadan duraksadık. "Yenilginin öfkesini şimdiden vavvorsun demek ortaya." Dudaklarından histerik bir kahkaha çıktı. "Ne diyeyim, kolay gelsin." Biz hâlâ birbirimize bakarken Azat Kılıç'ın yanımızdan uzaklaştığını ayak sesleriyle hissettik.

Aras'ın elleri bileklerimi haddinden fazla sıkmaya başladığında, şu anda yüzüne yerleşen ve ellerinde kuvvet bulan öfkenin bana karşı olmadığını biliyordum. Acıya daha fazla direnemeyerek dudaklarımdan kusuk bir inleme çıktığında, şoktan çıkar gibi elini gevşeterek geri çekildi. Hızla bileğimi sallayarak dudaklarımla ısırdığımda başımı onaylanmaz bir şekilde sallayarak benden uzaklaştı.

Otoparktan, ihalenin yapılacağı yere çıkmak için asansöre doğru ilerlediğinde arkasından yürümeye başladım. Bu sayede Pusat ve Anıl'la yan yana kalmıştım. İkisi de bana baktılar, bir şey söylemek istediler ama başaramayarak tekrar önlerine döndüler. Aras'ın arkasından, açılan asansörün içine girdik. On dört rakamına bastı Aras ve asansör çalıştı.

Kata geldiğimizde duran asansörden Anıl ve Pusat indi önce, Aras'ın sinirli suratıyla göz göze gelmek adına arkalarından ilerledim. Fakat kolumdan tutan ellerle geriye çekilen bedenimle tekrar asansörün içine çekilmiştim.

Sırtımı asansörün duvarına yaslamama neden olan Aras, ellerini başımın iki yanına gelecek şekilde duvara koydu. Koyu bakışlarını gözlerime denk getirerek tehlikeli ses tonuyla konuştu. "Yanımdan bir saniye bile ayrılırsan..." dedi ve biraz daha yaklaştı. Öyle ki daha yeni sigara içüğünü anlayabilmişim, ferah okyanus kokusu sigarayla harmanlanmıştı. "Sana neler yapabileceğini söylemem gerek var mı?"

Kararlı gözleri, kelimelerinden daha çok anlıyordu demek istediklerini. Delici bakışlarında bir yumuşaklık aramıyordum çünkü yoktu. Bir yanıt bekler gibi kafasını hafifçe eğdiğinde, "Hayır" dercesine başımı salladım.

"Güzel," dedi ve duvara dayadığı ellerini çekerek elimi tuttu. Hızlı adımlarla geniş heyaz duvarlarla kaplı koridordan düz bir şekilde devam ettik. Heyecan, vücudumdaki etkisini biraz

olsun azaltmamıştı. Yanaklarının içini kemirirken başını dikleştirirdim ve biraz olsun "Aras Karahanlı'nın Karısı" kimliğine yakışır bir vaziyette olabilmeyi denedim.

Güçlü ve kararlı.

Siyah kapının önüne geldiğimizde, Pusat ve Anıl'ın içeri gir-meyip bizi beklediklerini gördüm. Yanlarına vardığımızda Anıl kapıyı açtı, içeri girmemizi bekledi. Elimi tutan Aras'a uyarak içeri girdim, Pusat ve Anıl ise arkamızdan geliyorlardı. Girer girmez ilk olarak odanın dekorasyonu çarpmıştı gözümü. Siyah, uzun, cilalı gibi görünen bir masanın etrafına toplanmış in-sanlar, hepsi oturuyordu. Masanın üzerinde herkese özel su şi-şesi ve bardağı vardı. Naci denilen, kumarhanenin sahibi adam masanın en başına oturmuş, girer girmez diğerleri gibi gözlerini bize dikmişti. Aldığım nefesimi tuttuğunda, gözlerim erkekle-re özgü bakışların dışında bir bakış daha seçti.

Bir kadın.

Ela güzlere, delici bakışlara sahip, giydiği dekolteeli krem rengi gömleğiyle beraber özgüveninin oldukça yüksek olduğu belli olan, neredeyse sarışın denilebilecek kumrallıktaki kadının irisleri, delici bir ok gibi gözlerime sabitlenirken tuttuğum ne-fesimi bırakmak aklımın ucundan bile geçmedi.

Onda değişik bir şeyler sezdim, fakat bulunduğum ortam münasebetiyle pek fazla üstünde duramadım.

Aras'a ayrılan yer, Naci'nin sağ tarafındaki bölümün en başı ve ne yazık ki Azar Kılıç'ın tam karşısındaydı. O adamın bakışları içimdeki kasvet bulutunu şişirdikçe şişiriyordu, sanki bu bulut bir gün patlayacaktı.

Ve ben, bunu düşünmek bile istemiyordum.

Yanımdaki sandalyenin çekilme sesiyle dikkatim dağıldı, başım aynı hızla Anıl ve Pusat'a döndü, ağır bir şekilde sandalye-lerine oturdular. Pusat, benim yanımdaydı.

"Karahanlı da geldiğine göre ihale sonucuna başlayabilirsiniz." Naci'den çıkan söz üzerine hepimiz ona döndük, dolgun el-leriyle önündeki kat kat dizilmiş dosyalara çeki düzen verdi. "Sayın Sayınlar," dedi ilk olarak kumral kadına bakarak, kadın gözünü kırpmadan onu dinlerken başkasına dönerek devam

etti. "Sayın Keskinoğlu, Sayın Kılıç," Ve en son Aras'a baktı. "Ve Sayın Karahanlı..."

Naci, boğazını temizledikten sonra ellerini dosyaların üzerinden çekerek konuşmasına devam etti. "Bu kumarhanede emeğin fazla, onu bu raddeye getirmek için çok uğraştım, çabaladım, gecemi gündüzümü verdim..." Kumarhanenin geçmişinden, nasıl büyüttüğünden üstü kapalı ancak uzun süreli bahsetti. Ve sonra burnunu çekerek dönen deri koltuğuna yaslandı, yüzünde az biraz tedirginlik hissediyordum. Gözleri arada sırada Aras'a değişiyor, ardı ardına geri çekiyordu.

Konuşma boyunca onları dinliyor gibi görünsem de her şeyi incelemekle meşguldüm. Tırnaklarını cilalı masanın üstünde duruyor, tıkdarmamak için direniyorlardı. Ortam sıcak, korkutucu ve diken üstünde oturmaya neden olan bir gerginlikle doluydu. Sanki her an, taraflar silahlarını çıkaracak ve bir çatışma yaşanacaktı.

"Bütün dosyaları, verilen noktaları, yapılacak faaliyetleri inceledim ve en iyi şekilde değerlendirdim." Nihayet sadede gelen konuşmasıyla tekrar Naci'ye odaklandım, gıcık rutmuş gibi tekrar öksürdü ve önündeki su dolu bardaktan birkaç yudum aldı. "Ve bu manada en yararlı teklifin, Karahanlı tarafından geldiği kanaatine vardım."

Zaten Aras'ın alacağını biliyordum, hiç şüphesiz uyuşturucu tehdidi işe yaramıştı.

Azat Kılıç'ın delici bakışları da beni şaşırtmamıştı, ancak gözüm yumruk şeklinde sıkıça ciline kaydı. Eli morarmaya dönmüş, damarları belirginleşmişti.

Korkunç görünüyordu.

"Kumarhanenin yeni sahibi, Aras Karahanlı'dır. Tüm katınlara teşekkür ederim."

Ve o şiddetli ses, sıkılan yumruğun masaya geçmesinden başka bir şeyden kaynaklanmıyordu. Ben, elimde olmadan sıçramışım fakat diğer kimsede en ufak bir ürperiş olmamıştı.

Kumral kadında bile.

Azat Kılıç ayağa kalktığı anda, son kez alev saçan gözlerini üzerimizde gezdirdi, yüzüne sahte bir sakinlik yerleşirse de

bakışlarındaki düşmanlık devam ediyordu. Solumadan, korkusuzca konuştu. "Elindekilerle yetinmeyi bil Karahanlı, umarım daha fazla ileri gitmeye çalışmazsın. Bu kumarhane sana büyük fayda sağlayacaktır, tebrik ederim."

Sonrasında ardına bakmadan sinirli adımlarla dışarı çıktı. Arkasındaki adamları da nıpkı onun gibiydi. Soğuk ve yenilgiyi hazmedemeyen...

Aras'a baktığında yüzüne sadece dalgacı, yamuk gülüşünden birini kattığını gördüm. Korku duygusu ona da ulaşmamıştı, en az Azat Kılıç kadar cesurdu.

Aras bana işaret ederek Azat çıkar çıkmaz ayağa kalktığında, ona eşlik ettim. Bir anda odadaki herkes ayaklanmıştı. İsmimi bilmediğim adamlar Aras'ı tebrik ederek dışarı çıktılar.

Ama bir tanesi hariç.

Kumral kadın, asabi duruşuyla, topuklu ayakkabılarının çıkardığı "tak tak" sesleriyle bize doğru geldi. Ardından ciddiyetini bozmadan tek kaşını kaldırarak, "Karahanlı," dedi, bu seslenişin bir selam babında olduğunu anlamak için çok fazla düşünmeye gerek yoktu.

"Sayınır," dedi Aras, aynı resmiyetle. O sıra, kumral sanşın, yüzüne ciddiyetini bozmayan bir gülümseme ekleyip uzun tırnaklarını bordo rengiyle ojelediği elini Aras'a uzattı.

Ben mi? Ben burada fittiriyordum!

Tutmaması için Aras'ın kolunu birazcık sıksam da işe yaramadığını görmek beni üzdü.

Aras, kolunu sıkınamı umursamadan güzel olduğu inkâr edilemeyecek kadınla el sıkıştı.

"Tebrik ederim," dedi ismi her ne haltsa.

Aras başını hafifçe eğerek, "Eyvallah" dercesine tebrikini aldı.

"Sizinle iletişime geçmek istiyorum, belki bir ortaklık..." Kadının tok sesi sınırimi bozdu.

Aras'ın karşılığı gecikmedi. "Madem istiyorsunuz, bir gün mekânıma gelmenizi beklerim. Böylelikle daha iyi konuşabilirsiniz."

Kadın, gülümsemesini düşürmek yerine daha da derinleşti. "Gayet tabii."

Elleri neden hâlâ birleşikti?

Daha fazla bu manzaraya dayanamayacağımı anladığımda, aklımdaki şey bu ortamı terk etmektir. Aras'ın, 'yanımdan ayrılma' temalı sözünü umursamayıp arkama döndüğümde, unuttuğum şey elime kenetlenen eliydi. En ufak dönüşüme izin vermeden beni yanına nıhlamışken öfkeyle patlayacaktım.

Aras'ın kolunu sıkınam biraz daha arttığında, gözlerini tekrar iç içe olan ellerine kaydı, sinirimi dışarı püskürtcektken ellerini ayıran başka bir ses oldu.

"Yenge, araç hazır." Hiç huşuma gıtmeyen kadın, nihayet 'şerefsiz' kocamın elini serbest bırakarak kapıdaki iri yapılı adamı döndü.

Bir dakika... Yenge mi? Bu kadın evli miydi?

"Geliyorum," dedi kadın, daha sonra yine Aras'a döndü, el gözlerini tekrar adı pışlığın teki olan kocama çevirdi. "O halde, görüşmek üzere, Karahanlı."

"Görüşmek üzere, Sayınır." Haysiyetsiz kocamın olumlu cevabı sonucunda başını önüne eğerek gülümseyen yüzü boyalı kadın, memnun bir şekilde arkasını döndü ve kapıdan çıkarak kendisini bekleyen aracına doğru gitti.

Odada yalnız kalır kalmaz bir bıstırla elimi Aras'tan çekmeye çalıştım.

Ancak nafileydi.

"Bırak!" diye bağırardım, yapmadı ve hafif öfkeli siyah gözlerini gözlerime değdirdi.

"Yanımdan ayrılırsan neler olabileceğini söylemişim. Neden deniyorsun?"

"Umarımda değil. Bırak dedim."

Tök kaşını kaldırdı, yüzüne yerleşmeye çalışan gülümsemeyi engelliyor gibiydi. "Bu öfkenin sebebini sorabilir miyim?"

Ağzımı yuvarlak bıçımında açtım. "Bir de soruyor musun? Ya... Bir de soruyor musun Aras? Pes!"

"Bağırma," dedi hâlâ gülümsemesini tutmaya çalışarak ama ilbi kadar başarılı olamamıştı.

"Girişmiş iziri Kırışıklı, girişmiş iziri Siyidir," diye taklit ettiğinde, artık gülümsemesini saklaması imkânsızdı. Bu hâli daha çok sınırlarını bozdu, çünkü o gülünce anlamsız bir şekilde

benim de güleşim geliyordu. Fakat kendimi tuttum. "Bir de gülüyor musun?" Başını sallayarak onayladığında, elimle göğsüne vurmaya başladım. "Bir de. Gültüyor. Musun?!"

Vuruşlarımdan biri koluna denk geldiğinde, ciddi bir şekilde inledi. "Ah!" Gözlerime endişe tohumları yerleşse de, benim vuruşlarımdan onda bir sinek etkisi bile oluşturmadığını bildiğimden devam ettim. "Eylül, dur."

Umursamadım. "Seni haysiyetsiz, adi pıslık, düşüncesiz, utanmaz adam! Karının yanında başka kadınlara mavi boncuk dağıtmaya utanmıyor musun?"

"Eylül, dur dedim."

Öfkem dinmemişti. "Üstelik o kadın da evli..."

En sonunda ellerimi tuttu, bu hareketini beklemediğimden hızla kafamı kaldırarak yüzüne baktım, kara gözlerini gözlerime odakladı ve üzerinden resmiyet akan sesiyle konuştu. "Eylül dur dedim. Yoksa..."

Bakışlarını yüzümün her bir noktasında gezdirirken beni etkilemesine izin vermeden konuştum. "Yoksa ne?! Ne olur?"

Hafifçe gülümsedi, ancak bu tehlikeli bir gülüş sayılabilirdi. Kollarıyla yanımdaki masayı işaret etti. "Yoksa bu masa, çok değişik anlara şahit olur." Fısıltı tonunda çıkan sesine ve cümlesine karşılık nefes almayı unuttum. Hoşnut bir şekilde devam etti. "Yeterince açık olabildim mi Polyanna?"

Yutkundum, sözlerinin beni sersemeye çevirmesini bırakamazdım. Çenemi dikleştirdim ve kelimelerin etkisini zihnimden savuşturmaya çalıştım, kurumuş dudaklarımı ıslattıktan sonra konuştum. "Benimle uğraşma Aras, git o neredeyse içine düşeceğin kadınlara uğraş."

"Bunu gerçekten ister misin?" Cümlemini düşünmeden kurmuştum ve ardından onun donuk bakışlarıyla verdiği yanıtı beklemiştim.

Hayır, tabii ki istemezdim. Bir de soruyor muydu?! Ötkeyle solumaya başladım, kelime haznem sanki bütünü değerini kaybetmişti. Siyah gözlerine bakmayı bırakarak bir cevap vermek yerine arkamı dönüp uzaklaşmak için harekete geçtim.

Fakat uzun kolları beni sararak buna yarı izin vermemişti.

Sinirden delirecektim.

Yüzüne dönmedim, içten içe konuşmama yemini ederek bir cevap da vermedim. Ama kulağımda hissettiğim nefesi beni bir cezaba sürüklemişti.

"Ben kendi karımla uğraşmak istiyorum." Kolları arasında hızla yüzüne döndüm. Yüzlerimiz arasında bir milim mesafe vardı.

"Şimdi mi aklına geldi bir karın olduğu?"

Hafifçe gülümseyerek alnını alnıma yasladı, gözleri ondan kaçmak istediğim gözlerime değerken kurtuluşum sahiden zor oluyordu. Kokusu ise ondan kopmama hiç mi hiç yardımcı olmuyordu. "Aksine, hiç aklımdan çıkmıyor." Kaşlarını çatarak söyleyecek bir söz aradığımda fırsat vermeden devam etti. "Bir karım olduğu. Onun gözleri." Daha sonra tek elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Saçları." Saçımdan aldığı tutamı burnuna götürerek yumuşak bir nefes çekti. "Kokusu." Alnını alnımdan çekti fakat gözlerini gözlerimden ayıtmadı, gülerken burnumu sıktı, bu hareketi yüzümü buruşturup benim de gülmemi neden olduğunda devam etti. "Her şeye soktuğu burnu." Gözlerimi kapayarak gülümseyip başımı yan tarafıma çevirdim, tekrar ona baktığımda bakışları bu sefer ağzıma yöneldi. "Daha biraz önce heni kaskandığını dile döken küçük ağzı..." Utançla kafamı çevirdiğimde gülümsememi bastıramadım, eliyle çenemi tutarak beni tekrar kendine çevirdi, daha sonra boğazını temizledi. "Her soluduğunda beni rahatlatan nefesi... Hiç aklımdan çıkmıyor."

Bir anda sözleriyle tüm öfkemi yerle yeksan edip ona aşkla bakmama sebebiyet vermişti. Gözlerim suratının her bir noktasını incelerken neden trip yaptığımı unuttmuş gibiydim. "O kadın..." dedim hatırladığımda.

Cümleleri Aras tamamladı. "O kadınla aramda hiçbir şey yok, olamaz." Sesi bir fısıltıya dönmüştü. "Benim için bir piyondan farksız."

İçim rahatlarırken tuttuğum nefesimi yavaşça bıraktım.

"Sorun çözüldü mü?"

Tek kaşı havalandığında, "Sayılır," dedim. "Yine de o kadınla pek içli dışlı olmamı istemiyorum."

Gülümsemi, "Kıskanç hallerine bayılıyorum."

"Beni delirtme, Sayın Karahanlı."

Bugün ona hitap edilen şekilde konuştuğumda gülüşünü kaybetmeden kaşlarını kaldırarak başını hafifçe yana eğdi. "Peki, Bayan Karahanlı. Ama bence artık bu gereksiz konuyu kapmalıyız. Benimle bir kutlama yapmaya ne dersiniz?"

"Nasıl bir kutlama, Sayın Karahanlı?"

"İkimizi de memnun edecek bir kutlama."

"Hmm..." dedim aklımda planlarını tahmin etmeye çalışırken. Yine de hemen kabul etmeye gönlüm yoktu. "Bilemiyorum, ajandama bakmam lazım."

O an ciddileşti ve, "Senin ajandan benim," deyip beklemeden elimi tutarak itirazlarıma fırsat tanımadan beni ihalehin yapıldığı salonun çıkış kapısına doğru yürüttü.

Ne olursa olsun, tüm sinirlerimi yok etmeyi biliyordu, nasıl da yumuşatmıştı beni. Oysaki öfkeden delireceğimi düşünüyordum. Tekrar asansörün önüne geldiğimizde karşımızda bulunan Pusat ve Anıl'ı görmeyi beklemiyordum.

"Abi, biz de sizi bekliyorduk. Hadi kutlama yemeğine."

Kaşlarını çatılırken Aras'a baktım, o ifadesini bozmamış. "Kutlama yemeği mi?" diye sordu, anlaşılan o da bundan haberdar değildi.

"Anıl ayarlanmış kardeşim, benim de şimdi haberim oluyor."

Pusat açıklamada bulunurken Aras, karşı çıkacak gibi dudaklarını araladı. "Benim başka-"

"Biz de yemeğe çıkmayı düşünüyorduk. Bence çok iyi düşünülmüşün Anıl." Anıl'ın tombul yüzündeki hevesi görebiliyordum ve bunun solmaması için Aras'ın cümlesini hızla yarıda kesmişim.

Aras bana anlam verememiş gibi bakarken Anıl gülümsemi. "Süper o zaman yenge, çok güzel bir mekânda rezervasyon yaptım. Haydi gidelim," dedi hevesle ve asansörün düğmesine basarak kapısının açılmasına neden oldu. Sıraysa asansöre bindik. Aras'ın, bu dörtlülük yemek fikrinden pek hoşnut olmadığını anlamak zor değildi.

Asansör aşağı inerken Anıl mekânı övmeye devam ediyordu "Bir soya soslu tavuğu var ki... Off..." Sonra sessiz olduğunu

düşündüğü bir tavırla Pusat'a döndü. "Hele de onu servis eden garson kızları..."

Çapkın bir kahkaha attığında, "Anıl yeter," diye azarladı Aras onu.

Pusat gülmemek için kendini zor tutarken Anıl hemen toparlandı. "Yani abi, garson kızlar neyi nasıl servis edeceğini biliyorlar... Yani bu işte ustalar onu demek istiyordum..."

Aras kınarcasına kafasını salladığında Anıl açılan asansörden hızla ilerleyerek arabanın kapısını açtı, Aras ilk önce benim girmeni bekledi, içeri girip deri koltuğa oturduğumda yanıma geldi ve kapı kapandı. Anıl şoför koltuğuna, Pusat da yanındaki koltuğa oturduktan sonra araba çalıştı.

Geldiğimiz yer lüks bir restoranda, ayrı ayrı bölümlerde duran yuvarlak masalar, evde özel bir davet veriyormuş havası taşıyordu. Üzerlerindeki şamdanların pahalının pahalısı olduğuna dair bir şüphem yoktu. Gümüş rengi parlak masa örtüsünün üzerindeki altın rengi tabakların sadece renginin altın olduğu konusunda şüphelerim vardı.

Şık olan sadece masalar değildi, masalarda oturan insanlar da son derece göz kamaştırıyordu. Etrafa hâkim olan loş ışık kusurları kapatıyor, âdeta insanları kusursuz gösteriyordu.

"Eylül?" İstnimi duyduğumda etrafı incelemeyi bırakarak Aras'a döndüm.

"Ha?" Üzerimde hissettiğini şaşkın bakışlara karşı düzelttim. "Yani efendim?"

"Garson geldi, ne istediğimizi soruyor. Menüyi incele istersen."

"Ah, dalmıştın. Tanıam..." diyerek deri kaplama menüyü aradım. Türkçe bir kelime bile yazmıyordu. Zannımca İtalyancaydı. Yazan şeyleri anlamadığımda garsona döndüm. "Bunun Türkçesini alabilir miyim?"

Masnavi gözlerle sahip garson kız kaşlarını çatı. "Anlamadım?"

Kıza cevap vereceğim sıra enseme yayılan nefes dikkatimi kendisine çekti. "Menü zaten Türkçe."

Yutkularak aynı şekilde Aras'a dönüp çaktırmadan kulağına fısıldadım. "Hiçbir şey anlamadım." Suratına içten bir gülümseme katarak görünen gamzeleriyle garsona döndü ve ikim için de anlamını bilmediğini bir şey sipariş etti. Garson başını sallayarak onayladı. "İçecek olarak ne istersiniz, kırmızı şarabımız oldukça iddialı ve lezzetlidir. Genelde sadece onun için bile gelenler olur."

"Alkol almıyoruz," dedi Aras ciddi tavrından ödün vermeden, Anıl ve Pusat itiraz eder gibi baksalar da Aras'ın bir bakış onları susturmaya yetmişti.

Garson kız şaşırdı, fakat çabuk toparladı. "Pekâlâ, meyve suları-muz, hatta soğuk çayımız bile kendi yapımızdır. Ne istersiniz?"

"Bilirsiniz, alkol almak şu devirde cinayet işlemekle aynı Sarhoş olup araç kullanmalar ve sonucunda doğan feci kazalar kaçınılmaz oluyor tabii. Ben portakal suyu alayım hamme-fendi." Anıl yuvarlak yüzüyle çapkın sırıtışıyla kadına bakarken konuştuğunda mavi gözlü kız, beni şaşırtarak Anıl'a yüz ver-rircesine gülümsedi. Hayır ses tonu komik, cümleleri daha da komikti. Ben kendimi gülmemek için zorluyordum, ancak kız oldukça etkilenmiş görünüyordu.

Pusat mı? Bakışlarını masadan kaldırmıyordu.

Bir zaman sonra yemeklerimiz geldiğinde büyük bir mu-habbetle yemeye başlamıştık.

"Abi, o kumarhanenin senin olduğu söylendiğinde Azat'ın tipi neydi öyle? Domatesten daha kırmızı, patlıcandan daha mordu." Anıl'la beraber kahkaha attığımızda Aras ve Pusat sadece tebessümle yetinmişlerdi.

"Eylül yenge, yeniyorsan bifteğini alabilir miyim?" Dudak-larını açarak üzgün bir şekilde tabağıma baktım, daha doyma-mıştım ki.

Yine de Anıl'ı reddetmeyip tabağıma uzatacağım sıra taba-ğın önüne konan el buna engel oldu. "Anıl, yediğinle yetinme-yi bil, obez olacaksın. Rahar bırak Eylül'ün tabağını."

"Abi ben israf olmasın diye şey ettim, yoksa haklısın tabii..."

"Sorun yok, yiyebilirsin, ben doydum." diyerek tekrar taba-ğımı uzatacağım sıra Aras bana döndü.

"Yalan söyleme Pulyanna, doymadığını biliyorum sus ve Anıl'ı akna etmişken yemeğini ye."

Utana sıkıla tekrar tabağıma döntüp yemeğini yemeye devam ettim. Aynı şekilde muhabbetler devam etmişti, ben eğleniyordum fakat Aras için aynı şeyi söyleyemezdim. Sohbetle kalmadığını fark ettiğimde kulağına yaklaşarak "Neyin var?" diye sordum.

Gözleri bir anlığına yüzümde gezindi, ardından o da bana yaklaştı. "İstediğim kurtlama kesinlikle bu şekilde değildi."

"Nasıldı?"

Suratımı inceledikten sonra bakışları dudaklarıma kaydı. "Daha az konuşma, daha fazla sen..."

Yanaklarımı ısırırken tebessümümü tutarak saçımın bir tutanımı arkama attım. "Anın tadını çıkar, günün sonunda eve gideceğiz sonuçta."

Başıyla onayladı. "İnan bana biraz gülüyorsam o da bunu bildiğimdendir."

Yumuşak ses tonu beni kendimden geçirirken cümleleriyle sadece beni istediğini vurgulaması miderimdeki fişekleri patlatıp kanıma yakıcı bir sıcaklık yolluyordu. Biraz daha yelpaze kırpıklarının gölgelediği kara gözlerine bakarsam nefes almaya başurlayamayacak derecede unutacaktım. Bu nedenle yüzümdeki mesut ifadeyi bölmeden masaya döndüm ve Anıl'ı dinlemeye devam ettim.

Lüks restorandan çıktığımızda Anıl ve Pusat'ın arabanın önünde muhabbet ettiklerini gördüm. Bizi görünce konuşmalarını yarıda kesip bize baktılar. Anıl sırttı ve yanlarına geldiğimizde konuştu. "Bir yer daha biliyorum, çok güzel."

"HAYIR!" diye atladı Aras bu sefer kimseye imkân vermiyorek. "Eylül ve ben eve gidiyoruz. Siz de ne yapıyorsanız yapın." Pusat anlamış bir şekilde kabkaba atığında Anıl ağzı açık öylece kalmıştı. Aras, daha fazla bir şey söylemeden arabanın şoför koltuğına geçtiğinde ben manah gülümsemelere karşı utanarak

sessizce, "İyi geceler," dileyip hızlı adımlarla arabaya, kocamın yanına geçtim.

Ertesi sabah Aras'ın keskin emriyle işe gitmemiştim. Dünkü bagaja binme cezam, onunla bir daha ofisine gitmememle sonuçlanmıştı. Oysaki ben dünkü hareketlerinden sonra ceza falan almayacağımı düşünmüştüm.

Yanlış düşünmüştüm.

Ferah bir duş almanın ardından, kalçamın altına kadar uzanan kapüşonlumu omuzlarımdan geçirip fermuarını çektim. Eylül ayına girmemizle havadaki sıcaklık yerini hafif esintilere bırakmıştı ve duş aldığım için dolayı hasta olmak istediğim en son şeydi. Giydiğim siyahı tayt bacaklarımı sarıp üşütmemi biraz daha engelliyordu. Mor ve sarı renklerindeki spor ayakkabılarımı giyerken rahatlığından ötürü ayaklarımın bayram ettiğini hissettim.

Dünkü topuklulardan sonra...

Silkinip ayağa kalktım ve yeni yeni kuruyan saçlarımı tepemde atkuyruğu şeklinde bağladım. Çok uzamıştılar, kestürmem iyi olabilirdi.

Bu fikri aklımın bir köşesine kazıyıp su şişemi elime alarak dış kapıya doğru yürümeye başladım.

Evet, spor yapacaktım.

Aras'ın yanındaki kadınları gördükçe buna karar vermemem imkânsız gibiydi. Yahu sanki mafya hanımı değil de Victoria's Secret melekleriydiler. Hazal'dan tut, ismini bilmediğim Sayın Sayiner'e kadar fit vücutluydular. Ben onların yanında çocuk gibi kalıyordum, bu gidişata dur demem şarttı.

Asansörden aşağı inip parçalı bulutlu havaya kendimi bıraktım. Kulaklığımı takıp beni motive edecek müziklerden birini açarak -ki bu yol David Guetta'dan geçiyordu- kapüşonumu başıma örttüm. Birkaç kere burnumdan nefes alıp ağızımdan verdikten sonra gerinerek koşmaya başladım. Etrafını ağaçların çevrelediği sitenin bahçesinde benim gibi koşan, bisiklet süren

yahut yürüyüş yapan çok insan vardı. Genelini de çiftler oluştuyordu. Bir an, Aras'la neden hiç burada zaman geçirmedüğimizi düşündüm. Güzel bir sistemiz vardı, bu bahçede tek anımız Elif'le beraber yaptığımız piknik olmuştu.

Sahi, Elif nasıldı acaba?

Bir an, küçük, parlak gözleri belirdi karşımda, ne kadar güzel bir kızdı. Özlediğimi hissettim. Belki Aras'a bahsedersen beni yanına götürürdü?

Virajı dönmeyecekken sert bir şeye çarpmamla genileyip elimi alınımın üzerine koyarak acı içerisinde inledim. Düşmemi zor engellemişken gözlerimi açıp neye çarptığımı görmek istedim. Önce kulaklıklarımı çıkardım, başımda kuşlar dönüyordu sanki, kafamı kaldırmadan bağırdım. "Beyefendi neden önünüze bakmıyorsunuz? Hayır, beynim yanıldı resmen!" Başım hâlâ eğik, elim hâlâ başımdaydı.

"Ters şeritten gelen sendin."

Ses tonu tanıdık gelse de çıkaramadım. Kaşlarımı çatarak kafamı kaldırırken sinirle konuştum. "Ne şeridi yahu, otoban mı burası, koşu yapıyoruz." Fakat cümlem henüz bitmeden sesim yarıda kesilmişti.

İçine bakarken iğrendiğim mavi gözler, önündeki bir rutamını rampa yaptığı kısa sarı saçlar, kıbar bir burun ve o tanıdık yüz... Kenan. Mertter Bey'in oğlu olan, benimle evlenmek isteyen ve onu istemedim diye Aras'la olan fotoğraflarımı dedeme gönderen, hayatımın dönüm noktasının başkarakterlerinden biri olan Kenan.

Ben çatılan kaşlarımla ona bakarken onun sarıya dönük kırpıkları kırsıldı. İnce fakat belirgin kıvrımlara sahip dudakları aralandı. "Eylül..." derken hana doğru bir adım attı. "Seni görmek ne kadar güzel."

Bölüm On Dört

Sarı Bana

Kenan'ın mavi gözlerine bakarken içinden çok şey geçiyordu. Ona öfkeliydim, yüzüne karşı bağırıp çağırmak, onu yumruk manyağı yapmak istiyordum. Ondan hâlâ tiksiniyordum.

"Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim," derken çenem dik, sesim toktu. Aramızdaki mesafeye dikkat ederek, "Ne işin var senin burada?" diye sordum.

Siyah, vücuduna yapışan tişörtünün sardığı omuzlarını kaldırıp indirdi. "Kader bizi sürekli karşılaştırıyor."

Sinirle gözlerimi kapatıp açtım. "Bak, bu sitede yüksek güvenlik önlemleri var. fark edilirse yaka paça dışarı atılırsın."

Komik bir şey söylemişim gibi gülümsedi. İnce yanaklarında, kendisine yakışmayan iki derin garize belirdi. "Hangi site yönetimi ev sahibini dışarı atabilir ki?"

Cümlesi birer bitmez dudaklarımdan hayret dolu bir, "NE?" nidası çıktı. Ne demıştı o? Ev sahibi mi? Yanlış mı duymuştu? Kenan'ın, burada bir evi var olamazdı, değil mi?

"Aynen öyle," dediğinde gülümsemesi soldu ve mavi irisen beni rahatsız edencesine suratını süzdü. "Ben de seni görünce çok şaşırdım fakat artık hayret etmemem gerektiğini anladım. Rüyalarından çıkmadığın gibi, hayatımdan da çıkmıyorsun."

"Nasıl konuştuğuna dikkat et," derken sesim küfreder gibiydi. "Karşımda evli bir kadın var."

Başımı olumsuz anlamda salladı. "Karşımda, benim bir anlık kıskançlığım yüzünden evlenmek zorunda kalan bir kadın var."

İki yanımdan aşağı sarkan ellerimi yumruk yapar gibi sıkıttım. Kendimi zor tutuyordum, her an saldırabiliyordum. Birbirlerime kenetlediğim dişlerini, dişetlerimi acıttıyordu. Pıslık herif, yaptığı şeyi kabul ediyordu bir de. Aras'la evlendiğime pişman değildim, hatta bu olay başıma gelen en güzel şeylerden biriydi. Ancak Kenan yüzünden yaşadıklarımı, ailemin gözünde düşüğüm durumu unutamazdım. Aras benim kaderimdi, bir şekilde onunla evlenecektim belki ama Kenan musallat olmasaydı daha normal şekilde gerçekleştirebilirdik bunu. Yediğim dayak, akıttığım gözyaşları ve haksız yere işittiğim onca hakaret olmadan...

Kenan'ın suratına bakmayı, midemin daha fazla kaldırma-yacağını düşünerek, "İğrenç bir insan olduğunu bir kez daha hatırlatırım," dedim ve arkama döndüm.

Ancak, ben döner dönmez kolumdan tutup beni durdurdurdu. "Eylül bekle."

Öfkeli bir tavırla önce kolumdaki eline, sonra da sarı suratına baktım. "Bırak kolumu!"

Bırakmadı. "Eylül, bak zorla evlendiğini biliyorum. Buna sebep olan geri zekâlının ben olduğumu da. Şu an mutsuz bir evliliğe sahip olduğumu anlamak zor değil. O magandanın seni mutlu edemediğine adım gibi eminim. Bak, evli olman umurunda değil. Tek celsede boşanırsın ve beklemeden hemen evleniriz."

Söyledikleri, zihnimde saçma bir fıkra kadar bile anlam oluşturmamıştı. Bundandır ki suratında bomboş bir ifadeyle ona bakmaya devam ediyordum. "Ne saçmalıyorsun?"

"Eylül, anlamıyor numarası yapma. Sana bir kapı açıyorum işte, seni o adamdan kurtaracağım diyorum. Seviyorum seni, ilk günkü gibi."

"Ya sen manyak mısın?" diyerek kolumu bir hışımla ellerinin arasından çekip aldım. "Dünyada kalan son erkek bile ol-san, dönüp sana bakmam he! Üstelik ben Aras'a deli gibi aşığım."

Sandığının aksine beni mutlu eden tek insan o. Bir daha sakın, derken işaret parmağımı ona doğru tuttum. "Ama sakın, ne kocamın adını ne de benim adımı ağzına al!"

Ve suratına tükürme isteğimi bir kenara bırakıp bir kez daha arkamı döndüm. Fakat en fazla iki adım atmıştım ki, Kenan yutkolundan tuttu ve beni bu sefer sertçe kendine doğru çevirip kollarını belime dolayarak bana sarıldı. "Yapma. Affet beni Eylül, özür dilerim." Kafam âdeti gövdesine yapışmıştı. Put gibi kalmıştım, öyle sıkı sarılmıştı ki ne sağıma ne soluma ne de arkama hareketlenebiliyordum.

Tam ona, hiçbir zaman sevgili olmadığımızı ve bu yüzden onu affedeceğim bir şey yapmadığını söylemek için dudaklarımı açmıştım ki, bedenim bir başka güç tarafından Kenan'ın kollarının arasından sertçe alındı. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan Kenan aldığı kafa darbesiyle yerle bir oldu.

Gördüğüm manzara karşısında dudaklarımdan korkuyk, "Aras!" kelimesi döküldü ve bir kez daha yerde yatarak eliyle yüzünü tutan Kenan'a karşı hamle yapacağını anladığımda, hızla koşarak siyah takım elbisesinin sardığı kolundan tuttum. "Aras dur!" Eğer şimdi durmazsa, bir daha durmazdı. Onu tanıyordum.

Kolunu sert bir hareketle elimden kurtardı ve, "Ne işin var lan senin burada?" diye küktü Kenan'a doğru sertçe yürürken. Kenan tam toparlandığı sırada, Aras onun iki yakasından sertçe tuttu ve, "Lan sen kimin karısına asılıyorsun, şerefsiz!" diye bağırıp bir kafa daha attı. Kenan yere yığıldığı an işitiğim çığlıklarla, bu kavgayı izleyenin tek ben olmadığını anladım.

Kalabalığı dert etmeyip altında kalan bedeni yumruklayan Aras'a doğru korkuyla yürüdüm. "Aras!" Kenan'ın beyaz suratı tamamen kan rengini alırken, Aras'ın yanına vardım ve hızla omuzlarından tutarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Aras, dur! Aras-"

"Bırak!" Bir eli benim üzerime gelerek ittiğinde, kuvvetine karşı gelemeden gerileyerek kalçamın üstüne, sert bir şekilde düştüm. Gözlerim çektiğim acıyla kısılrken dirseğimi tanıf edilemez bir acı ele geçirdi. Umursamadan tekrar ayağa kalkmaya çalıştım. "Aras, dur, öldürecekisin! Aras!" I hipnotize olmuş gibi

vuruşlarına devam ederken çevremizdeki insanlara bakımdı. "Ya ne bakıyorsunuz! Ayırsanız!" Şanki söylememi bekliyorlarmış gibi birkaç erkek grubu Aras'ın üzerine gitti.

Güçlkle ayırdıklarında toparlanmaya çalıştım, kalçam bir acıya daha kucak açarken zorlukla doğruldum. Ayaga kalktığımda ellerimi birbirine vurarak silkeledim. Güçlkle zapt edilen Aras, birçok adamın onu tutmasına rağmen yerde yatan Kenan'a sövmeye devam etti.

"Aras!" diye haykırdım önüne geçtiğimde. Gözleri hâlâ dövdüğü adama bakarken ilgiyi kendime çekmem için ellerimle yüzünü avuçladım.

"Sakin ol! Bana bak." Sinir krizi geçirdiği apaçık ortadaydı, kendinde değildi. "Bana bak!" diye bağırdım gözleri hâlâ yerdleyen. Nihayet bu sefer bakabilimişti. Kara gözleri gözlerime odaklandığında bir anda elimden tuttu ve kalabalığı yararak kaldığımız apartmana doğru yürümeye başladı. Hâlâ sinirli olduğunu elimi sert bir şekilde sıkmasından anlayabiliyordum. Yüksek ihtimalle, Kenan'ı daha kötü yapmamak adına oradan ayrılmayı seçmişti. Durdukça öfkesine hâkim olamayacaktı.

Bahçeden binaya, hatta açılan asansöre kadar aynı hızla ulaştık. Asansöre girdiğimiz an, tekrar, "Aras iyi misin?" demek istedim ancak o, cümlem daha bitmeden beni elimden çekerek sırtımı asansörün duvarına yasladı. Ellerini iki yanından duvara yaslarırken, başını eğip yüzlerimizin yakınlaşmasına neden oldu. Nefesi yüzümün her noktasında alev topu gibi gezinirken, "Degilim," dedi. Altındaki damar belirginleşmişti. Çenesi kasıldı. "Bana o adamı öldürmemem için bir sebep söyle," diye fısıldadığında delişete düşmüş gibi yüzüne baktım, o sırada açılan asansör kapısıyla içeriye giren bir grup gençle ayrılacağını düşünsen de bu, Aras'ın pek umurunda olmamıştı. Onlar bize bakarken burada olduklarını unutmaya çalıştım.

Aras'ın gözlerine bakarken unumam pek de zor olmuyordu.

Asansör katımızda açıldığında bize yol veren genç gruba bakmadan kolumdan tuttu ve tekrar istediği yöne doğru yürüttü beni. Evin kapısını açığında içeri girer girmez aynı sertlikle kapattı. Kolumdan tutarak beni odamıza sürükleyip içeri fırlat-

uğunda neredeyse yatacaz diyeceklerim. Deneyimi saklayarak bu durumu başardığımda, "Söyle!" diye kükredi ve ben, şunu söylemiş bir keniba şıbydım. "Bana o adımı aldılar mı ve ne yaptılar?"

Zahimim dönmuş şıbydım. Anas'ı uzun zaman sonra bu kaba sınırlı götürüyordum ve ne yapacağımı şaşırmış bir vaziyetteyim. Yutkundum ve yanıldırken kekeleyimmeye başladım. "Çoklucam, ni gerektirecek bir şey yapmadı!"

Karşın büküldü. "Nasıl yapmadı? Sana dokunmadı?" Çabucak, rim inleştğinde hatı doğru adınlar atmaya başladı, karkarfa ne yaparak diye beklerken tam karşına geçti. "San ben daha sana dokunmaya kıyamazken, o nasıl ellerini sırtına koydu, seni gövdesine bastırır?" Bir yandan engel alamadığım kısımlarına kıskanmasıyla hayran ederken, diğer yanını o nasıl saklıp- tırabileceğini düşünüyordu.

Bir an sonra, Kenan'ı unutturup onun üzerinden şıynetim daha manuklı olacağını düşünerek üzerindeki kapüşonlumu kolunu sıvayıp bileğimi kaldırdım. "Bu mu kıyamattır hâlin?" Kollarını, hâlâ söylüyordu. Gözleri bileğime değmedi bile, fermuarı hafif açık kapüşonluma bakıyordu. Tıpkı olmuş şıbydım. Gerileyeceğim sıra belimden tutarak beni kendine çekti, eli fermuarına gittiğinde ne yapacağını gözlemlenmiş değildim.

Fermuarımı aşağı indirmeye başladığında kalbim hızlandı. "N-ne yapıyorsun?" diye sordum. Ne yazık ki, kekeleyimtim. Hızla tüm fermuarı indirdiğinde nefes almamı unuttum. Ne, nasıl alıyorduk?

Bana cevap vererek yerine kapüşonlumu omuzlarımdan sıyırdı. Karşında sporcu atletimle kaldığımda, elinde top haline getirdiği kapüşonlumu bir hissimle yere attı. Bana doğru yaklaştı, önemsemeden attığı kapüşonlumu üzerine bastı. Elleriyfe saçlarımdan altından enseme kavradı. "Kokusu sümsük. Bir daha o kıyafeti giymiyorsun." Burnu omzuma değdiğinde, tenimi koklaması beni baştan ayağa ürpertti. "Güzel..." dedi kafasını kaldırmadan, konuşurken. "Tenin hâlâ sen kokuyor." Elini beline atarak beni kendine bastırıp sarıldığında, şaşkınlıktan ellerim havada kalmıştı.

"Sarıl bana." Sex umundan yumuşadığını anladığımda, rahatsız bir nefes vererek kollarımı sırtına vardım, başımı eğilip öpme yaptım. İşte bana dünyanın en huzur veren yeti burasıydı. Kalp atışlarımız birbirine çarparken, dudaklarımı kulağına doğru çekti ve kalbimdeki batımları harekete geçirecek bir hızla, sert mizacıyla yumuşak bir şekilde fısıldadı. "Senin vadera beni böyle sıkı sarmalıyım, yalnızca ikimizin tenlerinin kokusu birbirine karışmalı... Öyle karışmalı ki, yanımda olmadığın anlarda bile buram buram seni hissedeyim."

Eda'nın Anlatımı

Arabanın arka koltuğuna yaslanarak elime aldığım telefondan mesaj kısmına girip Eylül'ün numarasını tuşladım.

Gönderilen: Eylül

-Kapının önündeyim.

Mesajımı gönderdikten sonra galerimde gezinmeye başladım. Ekran görüntülerinin bulunduğu klasöre girdim, neredeyse son elli fotoğraf gelinlik modellerinden oluşuyordu. Canım sıkıldığında bunu hep yapardım, klasör karıştırmaya gibi bir huyum vardı. Daha aşağısına inmeye cesaretim yoktu, o fotoğraf yüzündendi... Ne silmeye gücüm ne de bakmaya cesaretim yetiyordu. Gözlerim neredeyse yanacakken kapının açılmasıyla toparlanarak derin bir nefes aldım.

"Selam!"

Eylül arabaya girip yanıma oturduğunda sevecen bir tavırla gülümsemeyi denedim. "Selam bebeğim, ne haber?"

Araba hareket etmeden yaklaşıp birbirimizi öptük. "İyi diylim iyi olsun..." dedi sırtını deri koltuğa yaslariken. Başımı salladığımda yapay gülümsememi de yüzümden çoktan silinmişti artık.

Eylül'ün bakaşlarını üzerimde hissettim. "Senin neyin var?"

Ona bakmadan iç çektim, ardından dudaklarımı birbirine

bastırarak omuz silktim. "Düğün telaşı..." diye yanıtladıkça, sonra bir gülümseme numarası daha yaptım. İçimdekilen alarak Eylül'ü de germek istemiyordum. Kurduğum cümlelere inanmadığına emindim fakat anlayışlı hali devreye girdi,ertelemedi....

Sırf gelinliklerden oluşan bir alışveriş merkezine geldiğimizde sağdan başlayarak bir butiğe girdik. Kristal taşlarla süslü gelinliklerin göz kamaştırdığı bu yerde ikimiz de ağızımız açık bir şekilde etrafı süzüyorduk. Daha ilk mağazada böyle olduysak diğerlerinde alacağımız şekli bilemiyordum.

"Merhaba, hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bize doğru yöneltilen ince ses ile askıları incelemeyi bırakıp kısa boylu, yapay sarışın olduğu belli olan kıza döndüm. Eylül, "Merhaba..." diyerek içten bir şekilde karşılık verdiğinde ben elimdeki telefonumdan bu mağazanın internette beğendiğim modelinin fotoğrafını açtım. Önü genişçe bir V yakadan oluşuyordu, askıları iki omuza düşüyor ve salaş bir hava katıyordu. "Şu modeli istiyorum." Telefonu kıza uzattığımda gözlerini kısıp inceledi, daha sonra uygun bedeni çıkararak kabine götürdü. Kabine girdiğimde üzerimdeki rahat elbiseyi çıkartıp tek parça olan kırık beyaz rengindeki gelinliği giydim. Aynaya baktığımda yüzümü buruşturdum, beli tam oturmamış, bir potluk katmıştı. İnternette gördüğüm kadar güzel durmuyordu. Gelinlikle beraber kabinden çıktığımda Eylül hayran bakışlarını üzerimde tuttu. "Vay, güzelmiş."

Boy aynasında kendimi incelerken düşündüğüm tek şey mutlu olup olmadığımıdı. Evet evleniyordum, evlendiğim adam yakışıklı ve makam sahibi birisiydi.

Her şey tamamdı ama ben mutlu muydum?

"Ama sanki belinde bir potluk var." Eylül ayağa kalkıp yanına geldiğinde bel boşluğumdaki kumaşı kavradı. "Baksana..."

Kafamı sallayıp düşüncelerimden arındım. "Evet güzelim ya, ben de fark ettim. Değiştireyim, diğerlerine bakalım, daha yeni başlıyoruz."

Birçok mağazaya girmiştik, denediğim modellerden doğru düzgün içime sineni olmamıştı; son girdiğimiz butikteki bu istediğim kabarıklıkta ki modele kadar... Özel dikim olması beni daha da heyecanlandırmıştı. Belinde taşlarla işlenmiş bir kemeri vardı, süt beyazı rengindeydi, V yakasının ucu, göbek deliğine yakan bir yerde bitiyordu, dekoltesini ince beyaz bir rül kapıyor, gelinliğe transparan bir hava veriyordu. Gelinliğe içim ısınmıştı ve daha başka modellere bakmak istemiyordum, buna gücüm de kalmamıştı.

Alışveriş sonrasında, Eylül'le beraber benim evime gelip bir şeyler yiyip muhabbet etmiştik. Günüün sonunda Aras, Eylül'ü almış ve ben yine tek başıma kalmıştım.

Odama uzanıyordum, gözlerim tam karşıdaki gelinliğin üzerindeydi. Yalnız kaldığımda beynime bir sürü kasvetli düşünce doluyordu. Yapığının doğru mu yanlış mı olduğunu sorguluyordu zihninin derinliklerinde saklanan onlarca ses. Gelinliğe bakıyordum, düğünümü düşünüyordum, yanımda olacak damadı hayal ediyordum. Baran'ı düşünmeye çalışıyordum, o simsiyah kaliteli takımın içinde, yanımda, hayal etmek istediğim kişi Baran'dı. Fakat olmuyordu, aklının her tarafı, Pusat'la çevriliydi. Boş tavana baktığımda canlanan yüz, Pusat'ındı, gözlerimi kapattığımda aklıma gelen şeyler Baran'ın bana söylediği güzel sözler değil, Pusat'la olan anılarımdı.

Kafa deriminde hissettiğim inanılmaz ağrılarla baş edemeyeceğimi anladığımda, ellerimle başımı tutup ayaklarımla yataktan sarkıtarak ayağa kalktım. Beklemeden odamdan dışarı çıktım, ev sessiz ve karanlıktı. Koridorun ışığını açıp, titrek adımlarımla ahşap, cilalı merdivenlerden yavaş yavaş indim. Yapmak istediğim mutfağa gidip, bir ağır kesici içmekti.

Dış kapının önünden geçeceğim sıra ışıttığım kapı ziliyle duraksadım. Kaşlarım başta çatılsa da gelenin henüz buradan ayrılışının üzerinden çok geçmeyen Eylül olduğunu düşündüm. Zaten dışarıdaki korumalar, buraya bir yabancıyı girmesine

izin vermezlerdi. Üzerinde fazla fikir yürütmeden, kaldırım takatimin olmadığı elini kapı koluna attım ve beklemeden kapıyı açıp, araladım.

O an, küçük çapta bir şok geçirdim. Tüm işlevlerim bir anlığına durdu. Kırpıklarım, kıpırdayamaz hâle geldi. Üstere, tüylerimle beraber olduğum yere adeta mihlandım. Dudaklarımı benden izinsiz bir şekilde aralandığında söyleyecek bir şey aradım. Ama dilim en kolayını seçti. "Pusat..."

Bölüm On Beş

Seni İstiyorum

Nefes alıp verişlerim hızlanırken, kalbimi göğsümü delebilecek güçte atmaya başladı. Sanki birden her şey ağır çekime girmişti. Esmer yüzünü görmeyle kendimi kaybetmekten korkarcasına kapı koluna bir sığınakmış gibi tutundum.

Gücümü yoktu, tükeniyordu.

Bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kısalttığı anda, "Eda..." dedi tıpkı benim gibi, sanki son gücünü kullanıyordu o da son demini yaşıyordu. "Meleğim..."

Yüzünün her zerrisinin ateşler içinde kaldığını hissediyordum. Dudaklarımı açıp bir şeyler söylemek istiyordum, neden burada olduğunu, gitmesi gerektiğini... Lakin aynı zamanda hiçbir şey yapamıyordum. Kilitlenmiş gibiydim. Nefesimi vücuduma yetmeyince başımı önüme eğip gözlerimi kapattım; dayanamazdım, bu kelimeden sonra o koyu kahverengi gözlerine bakamazdım, bakarsam erirdim, kaybolurdum tüm fikirlerim, kahtan bir enkazım altında, kurtulamazdım.

"Eda," dediğinde kapıya doğru daha da yaklaştığını anladım. Sesindeki çaresizliği dinliyordum. "Aç gözlerini."

Yapmadımı, aynı şekilde durmaya devam ettim. Nuhum tutulmuştu, şimdi başım, daha şiddetli bir zelzeleye tabi tutulmuştu. Kalbimin üzerinde dehşet bir sızı vardı. Ellerni yanaklarımda hissettiğimde titrediğimi fark etmemesi imkânsızdı. "Aç, yalvarırım. Bak bana... Göster, dünyadaki cennetimi. Bak bak ki rahata ereyim." Karşılık vermediğimde elini başımın yanındaki kapı pervazına vurdu. "Eda!"

Dudaklarımı birbirine bastırıp, "Pusat..." diye sızlandım sessizce, gözlerim hâlâ kapalıydı. "Git... Yalvarırım git."

"İstiyor musun Eda? Gerçekten gitmemi istiyor musun? Eğer sahiden gidersem, bir daha dönüşüm olmaz, biliyorsun değil mi?"

Cümlesi bana dünyanın en tehlikeli tehdidi olarak gelirken, tekrar, "Git," demek istedim, ancak buna cesaretim yoktu. Şimdi "git" dersem, dediği gibi hayatıma bir daha dönüşü olmayacaktı. Bir şey söylememeyi seçtim. Öylece duracaktım.

"Mutlu musun Eda?" *Mutluyum, yanımda sen varken.*

Cevap vermedim.

"O adamla evlenmeyi gerçekten istiyor musun?" *Bilmiyorum, ama onun yerinde sen olsaydın cevabın emindim.*

Sustum.

"Bana bir cevap ver!" *Sana dönmem Pusat, ikinci kez beni yıkmana izin veremem. Bunu yapamam.*

Alnımda hissettiğim sıcak baskı, bir öpücükten başka bir şey değildi. Gözlerimi buna dayanamayarak açıldığında, koyu kah-verengileri bulduğunda, kendini tuamadanı yaşlarını alıtmaya başladı. Bunca zamandır içime attığım ağlama patlak verdiğinde, durmak bilmiyor, aralarına hıçkırıklarımı da alıyordu.

"Meleğim... Ağlama. Biz ağlamayı hak etmiyoruz." Omuzlarımdan tutarak beni kendine çektiğinde sıcaklığını ne kadar özlediğimi fark ettim. Onu deli gibi özlemiştim, havada kalan ellerim pes ederek ona sarıldığında, içime bir rahatlatma rüzgân savruldu. İsteddiğim ağrı kesici ya da herhangi bir ilaç değildi sanki, istediğim sadece buydu.

Son kez görüyormuşum gibi kokusunu doya doya içime çektiğimde, onun da aynısını yaptığını anladım. Nefeslenmiştik

birbirine karışmıştı. Büyüsüne kapılmış gidiyordum. Tabularımı ne ara bu kadar çabuk yıkmıştum? Düğün arifesinde, bir adama bu kadar timit vermişken, şimdi yaptığım bu hareketler ne kadar etikti?

Pusat, tekrar alnıma bir öpücük kondurduğunda, bedenime yeniden bir elektrik dalgası hücum etti. Omuzlarımdan uunarak geri çekildiğinde, o kadarlık yokluğunun bile, şimdiden üşüttüğünü fark ettim. Ne çabuk alışınıyordu kendine...

Karşıma geçip iki eliyle ellerimi kavrayıp kaldırdığında ona mani olmadım. Yelpaze misali kirpiklerinin değerli bir mücevher gibi sakladığı gözlerini gözlerimden ayırmadı, iri dudaklarından taze bir nefes bıraktıktan sonra konuştu. "Eda'm... Sana yemin ederim ki, gitmeye mecbur bırakıldım. Senden gitim," dedikten sonra sağ elini kalbinin üzerine götürdü. Hızlanan kalp atışlarını çok rahat duyabiliyordum. "...ama sen buramdan gitmedin. İçimdeydin. Başka kimse olmadı hayatımda, içimdeki sessiz silüetle beraber, mutluydum ben... İnan bana, ne başka bir ruh ne başka bir beden aldı kalhimi..."

"Eda'm..." dedi tekrar, ben sessiz sessiz ağlarken. "Sen benim ilkinsin, sonumsun, soluğumsun..." Başparmakları gözlemini usulca sildi, daha sonra ellerimi bırakmadan kapıya doğru geri bir adım attı. Kafasıyla dışarıyı işaret etti. "Affet beni, dön bana," derken üzerimi süzdü. "Kimseye hesap vermek zorunda değiliz. Karşınıza çıkan tüm engellere göğüs germeye hazırım. Yeter ki benimle ol. Tekrar başlayalım, sadece ikimiz. Kendimize bir küçük bir dünya oluşturalım. Gör bak, mutluluk nasıl bulacak bizi. Ondan sonrasında gözyaşı yok... Meleğim... Her şeye yeniden başlamaya, sadece benimle olmaya var mısın?"

Aralık kalan dudaklarımdan ön dişlerim görünüyordu. Nefesim kesilmiş, kafam allak bullak olmuştu. Ne yapmalıyıldım?

Ne yapacaktım?

Bir tarafta hâlâ aşık olduğum, aşkı kendisiyle yaşadığını adamı, diğer tarafta bana henüz hiçbir acı çekirtmemiş adamı vardı...

Pusat ve söyledikleri, fikirlerini zehirliyor, beni yanılsa sürüklemeye çalışıyordu. Kötü olan, kalbimin onunla olmaya can atmasıydı.

"Peki ya Baran?" diye haykardı mantığım. "Ona umut ayıldıkça onunla bir yola girdin. Pusat'ı sana yaşattıklarını nasıl ona yaşatmay düşünürsün? Nasıl benürlüğe sürüklenirsin?"

İçimi sızım sızım sızıyordu, birinden biri çekilecekti. Kalp ve mantık gelişmeli bir rekabet içindeydi.

Nasıl mutlu olacağım?

Sadece kendimi mi düşünmeliydim?

Gözlerimden akan yaşlar durmamış, donmuştu. Diğer bütün hücrelerim gibi. Ellerimin buz tuttuğunu biliyordum. Kah-verengi gözlerin yerini daha açık renkteki gözler aldığı anda başımı salladım. Yutkundum. "Geç kaldın Pusat..." dedim ellerim elindeyken. "Sen bana, bize geç kaldın..." diyerek elimi yavaşça elinden çektim.

Mutlu ifadesine koytu kasvetli bulutlar eklenmiş, gülüşü donarak dudakları kendiliğinden aralanmıştı. "Eda..." dediğinde bir adımı geriye kaldım.

Boğazındaki yumruya aldırış etmeden konuştum. "Ben, senin gödişinle yaralandım." Sağ elimi kalbimin üzerine koydum. "Burası ayrılışınla kanadı. Yüksek bir binanın enkazında kaldı yüreğim, üzerine taşlar düştü, kat kat... Ben acıyı yaşadım Pusat, iliklerime kadar yaşadım. Nasıl olduğunu biliyorum, nasıl yakığımı, nasıl yıktığımı, nasıl ezdiğimi... Söyle bana, bu acılan bu kadar derin yaşamışken, bir başkasına aynularını nasıl yaparım?"

"Hayır," der gibi kafamı salladım. "Yapmam, yapmam."

"Onunla mutlu olu olacaksın!" diye bağırduğunda çenemi kilitledim. "Sevmediğin biriyle evleniyorsun Eda, ikimizi de mutsuz edecek. Senin aklın ben de!"

Gözlerimi kısarak, "Hayır!" diye kukredim. Bakışlarımı korkusuzca irislerine değdirirken devam ettim. "Benim aklım sende değil, Baran'da." Kalbim sende.

Cümlemleri bitirdiğinde, suratındaki kargınlıkla nefes nefese kalmıştım. Yine kanatıyordu beni işte, yine yakıyordu. Düğün gözleri bana bakarken elmacık kemiginde olan hareketlenmeyle yutkunduğunu anladım. "Peki..." diye kabullendiğinde, sanki karnıma bir yumruk saplanmıştı. "O halde benim aklımı geri ver. Ver ki, düşünmeyi bırakayım, çık aklından. Her bedende

seni görmek ne demek biliyor musun?"

Yurkundum, çenemi dikleştirip başımı başka yöne çevirdim. "Böyle yaparak sadece işi daha da zorlaştırıyorsun. Çık Pusu! Yıllar önce yaptığın gibi git, bırak beni. O alıştırdığın yokluğunla yaşamama izin ver, hayatıma müsallar olma bundan sonra. Ben seni sildim." Kendi sözlerini kalbine bir ok gibi saplansa da, güçlü durmalıyım. Eda Alfa'ydım ben; bundan daha acılarını yaşamıştım. Ölümle tanışmıştım ben, ayrılık mı beni yıldıracaktı?

Burun kanatları genişlerken, kaşları havalandı. "Beni sildim, öyle mi?"

Gözlerimden bir damla daha akmasına izin vermedim, suratımdaki ciddiyete gölge düşürmedim. "Seni sildim." Ses tonumu bir bıçak kadar keskindi.

Çenesi kasıldı, gözlerinin beyazı kızardı, soludu. "Bu sefer gidersem..." Duraksadı. "Bu sefer gidersem, bir daha dönmeyin."

"Gitme!" dememi istiyordu, bunu iliklerime kadar hissediyordum. İradesiz olduğumu düşünmesin diye, bakışlarını bakışlarından ayırmadım, sert duruşumu bozmadım. Sağ elimi havaya kaldırarak, "Dönme," diye onayladım.

Bakışları kaldırdığım elime, yüzük parmağıma, altın alyansa takıldı. Tekrar yurkundu, yüreğindeki alevi, içinde hissettirdi. Kaşları acı içinde çanıldı. Son bir şey söylemek için hareketlendi, daha sonra hızlıca kafasını sallayarak aralanan dudaklarını kapattı. Ardından arkasını dönerek evden uzaklaşması, ışık hızıyla gerçekleşti.

Nefeslerim hızlanırken göğsüm sıkıştı, bacaklarımdaki tüm güç tükendi.

Ne yapmıştım ben?

Bunu nasıl yapardım?

Gittesine nasıl izin vermiştim?

"Geri dön," diye fısıldadım gidişini izlerken. "Yalvarırım dön," diyerek çarpma hızıyla kendi kendine sallanan bahçe kapısına baktım. Eğer dönerse, başka bir şey söylemesini beklemeden giderdim onunla. Çünkü katı fıskıran kalbimi, şimdi bir tek o durdurabilirdi.

Kapı açılmayınca, son gücümle çabucak bahçeye çıktım, ışık

ışığın altında cadde yoluna doğru koşmaya başladım. Fakat ben daha bahçe kapısının önüne gelemeden araba önümden hızla geçip gitmiş, benim, "Pusat!" diyerek tükenen dermanınıla yere çökme sebebin olmuştu.

Ne babamın adamları ne de bana bakışları umurumdaydı. Dünyam kararmıştı sanki. Boğazımdan, alev alev yakıveren hiçkırıklar yükselirken bakışlarım halen yoldaydı. Burnumu çeke çeke, omuzlarım kalkıp ine ine, göğsüm darala darala, nefesim kesile kesile ağlamaya başladım.

Bugün, kalbim gitmişti vücudumdan. Yaşamam imkânsızdı bu durumda, ama yaşıyordum, en zoru da buydu ya işte. Düşlerimde sakladığım geleceğim gitmişti, yıllarım gitmişti, hayallerim ilhak edilmişti, su dolu bir kuyunun en dibine batmışım, kayıp yılların ve hayallerim de orada benimle beraberdi. Geride kalan, insanların gördüğü ben, ben değildim artık.

Eylül'ün Anlatımı

Eda'yı o şekilde bıraktığımda içim kesinlikle rahat değildi. Ama yalnız kalmasının daha iyi olacağını söylemişti. Eda öyleydi işte, güçsüz anlarını göstermek istemiyordu, ağlayışlarını gizliyordu, gözyaşlarını acizlik olarak görüyordu.

Ben öyle değildim mesela, aksine sorunumu biriyle paylaşmadan rahat edemezdim, biriyle konuştuktan sonra yumuşar rahat nefes alardım. Belki bu benim güçsüzlüğümden kaynaklanıyordu ama Eda gibi yaralı bir serçeyken güçlü bir kartal gibi görünmeye çalışmayı istemezdim. Neysem oyduum.

Ve bir arkadaş olarak, ona yardım edememek de bozuyordu moralimi.

"Neyin var?" Bana yöneltilen cümleye karşı kahvaltılık tabağındaki zeytinle oynamayı bırakarak Aras'a baktım. Siyah takımının içine siyah bir gömlek giymiş, koyu giyiminden taviz vermemişti. Kenan olayından sonra, yeni yeni sakinleşmeye

başlıyordu, evet bana karşı kötü bir davranış, tepkisi olmamıştı fakat o olayın sınırlarını girdiğini hissedebiliyordum. Fırsını alamamıştı.

"Eda'yı düşünüyordum."

"Bozma moralini, toparlamıştır o, tanımıyor musun Eda'yı?"

İş çekerek omuz silktim. "Tanıyorum, ama işte..." Başımı varla yok arası sallayıp tekrar ona baktım. "Nereye gidiyorsun?"

Masaya doğru ilerleyip dilimlediğini simitlerden bir parça koparıp ağzına attı.

"Kumarhancye mimar gelecek, düzenlenmesi hakkında konuşacağız."

Bir anda gözlerimde ışık belirdi, hoş bir yeri düzenlemeyi, düzenlenmesi hakkında fikir vermeyi severdim. Heyecanla sordum. "Ben de gelebilir miyim?"

Kaşları havalandı, durgunluğumdan sıyrılarak istediğim bu şey garibine gitmiş olmalıydı.

"Neden gelmek istiyorsun?"

"Fikir sunarım, severim öyle şeyleri. Hemen, evde canım sıkılıyor, bahçede Eray'la turlamaktansa seninle olmam daha iyi değil mi?" Bir de Eray mesclesi vardı tabii. Kenan'ın bana musallat olduğu o günden beri, Aras korumanın dozunu arttırmıştı. Eray şimdi her adımda beni takip ediyordu. Evet, sirenin bahçesinde bile.

Yarım gülümsemesini takındı. "Benimle olman her zaman daha iyi." Daha sonra kafasıyla dışarıyı işaret etti. "İyi, kalk hadi."

Hızla başımı sallayarak ayağa kalktım, çay bardağını kaldıracağım sıra, "Elleme boşuna," dediğinde kaşlarını çatıttım.

"Neden?"

"Bugün yardımın gelecek."

Bakışlarım şaşkın bir hâl aldı. "Sahi mi? Hiç bahsetmemiştin."

"Araştırması için Anıl'a emir verdim. O da bulmuş, gelir bizden."

"Anladım... Ama bekleyecektik, tanışmış olurduk yani, kadın boş eve gelmesin..."

"Gerek yok, akşam tanışırız. Hafta içleri yatış kalacak."

Ağzım hayretle aralanırken, "Peki..." diye mırıldandım, evi-

inizde bir yabancıyla yaşamaya alışabilir miydim bilmiyordum. Yine de bunu düşünmeyi şimdilik bırakıp hızla peşine takıldım, yanına yetiştiğimde kapının önüne gelmiştik. Asansörle aşağı inerek garaja geldiğimizde arabasının kapısını açtı ve aynı anda içine girdik.

O, arabayı sürerken ben beyaz spor ayakkahılarımın bağcığını bağlamakla meşguldüm. İşimi bitirdiğimde doğrularak sırtımı koltuğa yasladım. Bu sırada Aras sigarasını dudaklarının arasına almış, tek eliyle ceketinin ceplerini karıştırarak çakmağını arıyordu. Biraz sonra bulamadığında, yardım amacıyla torpidoya baktım, kendi çakmağı olmasa da orada bir çakmak daha vardı. Gümüş renkli, üzerinde güzel motifleri olan, taşlı bir çakmaktı. Aras'ın çakmaktara önem verdiğini önemseddiğini hatırlayınca, kimin olduğu konusunda pek düşünmeden elime aldım.

Siyah bakişların üzerimde olduğunu hissediyordum, doğrularak ona yaklaştığımda, hislerimde yanılmadığımı gördüm. Araba bormuzı ışıkta durduğunda çakmağı alevlendirerek dudaklarının arasındaki sigaranın ucuna değdirdim. Sigaranın yanması için yanaklarımı içine çekerek nefes aldığında hayran hayran onu izliyordum. Hareketimle beraber bakişları yoğunlaşmıştı, gözlerinin yüzümün her zerresini süzdüğünü hissederken çakmağı kapatıp geri çekilmeye çalıştım, fakat suratıma üflediği duman yüzünden ellerimle yelpaze yapıp, ona hayıflanmamı sebep oldu.

"Ya Aras! Bunu niye yapıyorsun?" diyerek canımı sonuna kadar açtığımda öksürmemeye çalışıyordum.

Kızır gibi ona baktığında sordu. "Sigarayı birine üflemek ne demektir, biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Ne demektiş, seni dumanında hoşlarının falan mı?"

Gülerek kafasını salladı, söylediğim korniğine gitmiş gibiydi. "Hayır," dedikten sonra ciddileşti, benimse merak duyduğum katbekat arttı. "Seni istiyorum demek."

İçindeki kıvılcıklar yükselişe geçerken dudaklarını çok ile açıldı. Bu, bunu bana ilk yapışı değildi, Fransa'da da yapmıştı bunu, onu geçtim, henüz evli olmadığımız zamanlarda bile yapıyordu.

Ben, beni aciz görmek hoşuna gittiğinden yaptığını sanıyordum.

Aras... O zamandan beri benden etkileniyor muydu?

Ben ayal ayal kalmışken o, gülümsemesini genişleterek yan-
yan yeşil ışıqla beraber arabayı tekrar sürmeye başladığında ak-
lım ve kalbim hâlâ çıkan anlamın etkisindeydi. Ben; beni za-
vallı, çocuk, önemsiz gördüğünü sanırken o, o zamanlarda bile
benden hoşlanıyordu ve her şey gibi, bu isteğini de elde etmişti.

İçindeki her hücre, edindiğim bilgi karşısında donmayı bıra-
kıp alevlendiğinde sevinçten gülmemek için kendini zor tuttum.
Aras beni hiçbir zaman çocuk olarak görmemişti, her zaman is-
temişi. Tıpkı benim gibi, o da ilk andan beri benden etkilenmiş-
ti. Ben şaşkınca koltuğuma geri yaslanırken o, verdiği bilgiden
memnun bir şekilde arabasını sürmeye devam ediyordu.

Yaklaşık bir saatin sonunda, kumarhaneye gelmiştik. Aslın-
da ismi, içinde yapılacak olan faaliyetler beni geriyordu, fakat
Aras'ın bunu bir amaç doğrultusunda yaptığını zihnime hatırla-
tarak içimi rahatlatmaya çalışıyordum.

Kumarhanenin içi bombastı, etrafta hiçbir detay yoktu. Mer-
mer merdivenlerden inerken konuşurken sesi yankı yapan orta
yaşlardaki adam dikkatimi çekti. Etrafındaki insanlara bir şeyler
söylüyor, ayrıca elindeki not defterine bir şeyler karahyordu.

Mimar olmalıydı.

Merdivenleri inip yanına yaklaştığımız sıra, ayak seslerimi-
zi fark edip kafasını kaldırdı. Yeşil gözleri önce Aras, ardından
tanımaya çalışır gibi bana değdi. "Hoş geldiniz Aras Bey," dedi
elindeki not defterini aşağı indirerek daha sonra bana dönerek
başıyla selam verdi. "Eylül Hanım."

Aynı şekilde selamımı aldığımda, yüzüne dişlerini gösterme-
den bir tebessümü yerleştirip Aras'a döndü. "Nasılsınız?"

Aras, gereksiz gördüğü bu soruya yanıt vermek yerine direkt
kunuya girdi. "Mekânını nasıl olacağı hakkında bir plan yapabil-
din mi?"

Adam hızla başını salladı. "Evet, evet..." diyerek not def-

terini yere koyup soluklandı. "Söylediğim gibi buradan önce Las Vegas'taydım, bu süreçte bir sürü kumarhane dizaynı inceledim. Bilirsiniz, Las Vegas kumarın başkentidir." Aras başını onaylarcasına salladı, hemen esas konuya geçmesini ister gibi bir hâli vardı, adamı bunu anlamış gibi toparlanarak devam etti. "Şunu fark ettim ki, kumarhanelerde artık koyu yeşil rengi devre dışı kalmış. Altın sarısı rengi ön planda. Altını çağrıştırdığı için olduğunu düşünüyorum. İnsanlara daha fazla oyun, daha fazla para isteği veriyor. Demem o ki; bütün duvarlar o renk ile kaplanmalı, yıldızlı bir görünüm almalı. Masalar da ona uyumlu şekilde olacak, arn olarak sandalyelerin rahatlığına önem veriliyor; ne kadar rahat o kadar uzun süreli oyun." Bir elini havalandırarak solumuzdaki duvarı gösterdi. "İçki rafı bu tarafta olacak, tam girince göze çarpan kısım, ayrıyeten oyunu oynayan herkesin görebileceği bir konum. Bilirsiniz, içkiye sinirliyken de mutluysen de ihtiyaç duyulur." Adam gerçekten her şeyi kusursuz düşünmüştü, o anlattıkça söyledikleri kafamda canlanıyor ve aklımdaki görüntüye hayran kalıyordum. Hayalimde bu kadar kusursuz görünürken kim bilir gerçeği nasıl olacaktı?

"Boydan boya spot ışıklandırma sistemi olacak," diye sonlandırdığında konuşmasını kaşlarını çatılmıştı.

"Spot mu?" dediğinde ikisinin de dikkatini çektim. "Masaların üzeri boş mu kalacak?"

"Evet Eylül Hanım, beğenmediniz mi?"

Dudaklarını birbirine bastırıp işaret parmağımı çenemin üzerine koydum. "Hayır, aksine tüm fikirleriniz hoşuma gitti fakat masaların üzerinin boş kalma fikrini benimseyemedim. Spot eksik kalır, bence her masanın tam ortasına gelecek şekilde avizeler asılmalı. Böylelikle hem etraf daha aydınlık olur, hem masalarda oturanlar kendilerini daha özel hissederler."

Aras hâlâ dikkatle beni incelerken mimar adamı, söylediklerimi beğenmemiş gibiydi. Başını olumsuz bir şekilde salladı. "O kadar yere gittim, dediğiniz gibi bir şeyle karşılaşmadım. İşin erbabı benim, spot daha iyi."

"Hayır." Adam hevesini kurarcasına konuşmaya başladığında, Aras'tan çıkan bu keskin itiraz onu far görmüş tavşan gibi

durdurdu. "Eylül'ün dediği olacak. Avize daha iyi." Dudaklarını hafiften bir gülümseme esir alırken bastırmaya çalışarak alt dudağını ısıtıp Aras'a baktı, çaktırmadan ciddi ifadesinden taviz veremeyip bana göz kırptıktan sonra tekrar adama döndü.

"Fakat Aras Bey..."

"Emrime itiraz mı edeceksin?" Aras, tehdit dolu sesiyle tek kaşını kaldırıp kara bakışlarını kullanarak adama baktığında, mimar utanmasa korkuyla bir adım gerileyecekti.

"Hayır, hayır efendim haklısınız. Bence de avize daha iyi." Ardından çarçabuk bana döndü. "Çok güzel düşündünüz Eylül Hanım, fikirlerinizi aydınlatığınız için teşekkür ederim."

Karahanlı etkisinden nasibini alıp burnu havadalığından eser kalmayan mimara başını eğerek "rica ederim" efekti yoltadım.

Sonrasında, tadilatla olan yapıyı görmeye devam ettik.

"Aras..."

Seslenişimle beraber gözlerini birkaç saniyelikliğine yoldan çekerek bana baktığında, mırıldandı.

"Avize fikri gerçekten hoşuna gitmiş miydi, yoksa ben söyledim için mi öyle istedin?"

"İlgisini isterdin?" dediğinde duraksadım.

Fikrinin güzel olduğunu düşünmesini de isterdim, olmasa bile benim için istenmiş olması da moralimi bozmazdı aslında. Ama yine de, "Gerçekten hoşuna gitmiş olmasını," diye yanıtladım.

Omuz silkti. "O zaman öyle kabul et."

"Ne yani, hoşuna gitmedi mi?"

Direksiyonu sağa çevirdiğinde siteye girmiştik. "Dekoras-yondan falan anlamam ben Eylül. Çok hevesli söyledin, ben de gerçekleşmesini istedim. O adamın senin hevesini kurmasına izin veremezdim, kimsenin seni hayal kırıklığına uğratmasına izin vermemi."

Kurduğu cümleler içime bir şenlik ateşi yakarken sırtımı deri koltuğa yasladım. Yüzünü süzmeyi bırakmadım, doya doya bakmak istiyordum.

Araba durduğunda park ettiğini anladım ve rahat nefes almak için hızla dışarı çıktım. Soluklanırken Aras'ın da çıktığını duyduğunda yanıma yaklaşmasını bekledim. Asansöre doğru ilerleyeceğim sırada, önümde yükselerek bana engel olan koluna karşı suratına baktım. Adımlarım durduğunda gözlerim, neden durdurduğunu anlamak amacıyla onun baktığı tarafa yöneldi.

Birkaç adım ötemizden, üzerine giydiği kalıverengi sporif ceket, altına giydiği koyu kot pantolonu ve omzuna asılı sını çantasıyla tarzından ödün veremeyen Kenan'ın bize, daha doğrusu asansöre doğru yürüdüğünü gördüğümde Aras'ın neden beni durdurduğunu anlamıştım. Asansöre beraber girmemizi istemiyordu.

Kenan, yaklaştıkça bizi fark etti ve gözlerini direkt Aras'a odakladı. Çatık kaşlarla Aras'a bakıp yürütmeye devam ederken Aras aksine dalgı geçer bir gülümsemeyle yüzünü süzüyordu. Eh, adamın gözü motorluş, burnu şişmiş, üzerine yara bandı yapıştırılmış. Aras'ın, büyük bir zevkle yaptığı eserine memnuniyetle bakması kaçınılmazdı.

Kenan, bizi geçtiği ve asansöre yaklaştığı halde mavi gözlerini Aras'tan çekmemiştir.

Bakışları bana kaytığında, kafasını hafifçe eğerek selam verir gibi yaptı. Aras, bu selama karşı ona doğru yürümek için bir hamle yaptığında aceleyle kolunu tuttum, sinirlendiğini öskeye soluyup tuttuğum kolunun kalkıp inmesinden anlıyordum. Varlığını hissederek duraksadığında Kenan çoktan asansörün içine girmişti.

"Ben bu çocuğun gelmişini geçmişini..."

Gözlerimi kapatıp açarak derin bir nefes aldım. "Aras, lütfen yine başlama."

Yükunarak kilitlenen çenesini araladı, önümdeki kolunu indirerek bana döndü. "Gözünde uyku baudiyla dışarı çıkınak istemiyorsan, baktığın yere dikkat et."

Cümlesini tartmaya çalıştım, anladığındaysa gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yok artık Aras! Ben ne yaptım şimdi?!"

Hızla kafasını sallayarak yanımdan geçip asansöre doğru

ilerlediğinde asılladım. Öyte hızlı yürütyordu ki, koşarak anca yetişmiştim. Selam vermeye çalışın Kenan'dı, benim ne suçum vardı? Aras ona bakmasa, bakmak benim aklımın ucundan bile geçmezdi ki.

Asansörde ikimiz de hiçbir şey söylemeden kış gibi yukarı çıkmıştık. Aras'ın sinirli olduğunu ve bunu tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Onun öskeli halterinde damarları belirgin olur ve yüzü kızarmaya başlardı. Kenan'ın hareketleri sinirlerini zorluyor, o da kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Başarılı mıydı? Evet. İlk başlardaki, başıma silah dayadığı zamanlardaki Aras olsa, anlamadan dinlerden her şeyi birbirine karardı.

Kapıya doğru yürürken kolumdan tutarak onu durdurdum, çauk kaşlarla bir bana bir koluma baktıktan sonra tek kaşını kaldırdı. Nefesimi tazeleyerek bir adım daha attıktan sonra siyahında kaybolmak istediğim gözlerine baktım. Onun gözleri ilk zamanki gibi korkutuyordu beni, aksine karanlığı çekiyordu benliğini.

Soluyarak gözlerinde gezinme fikrimi bir kenara bırakıp dudaklarımı ıslattıktan sonra konuştum. "Bak ben... Aramızda gereksiz yere bir gerginlik olmasını istemiyorum..." Cümlem bittiği halde öylece dinlemeye devam ediyordu. "En ufak şeyin, aramızda gereksiz bir gerginliğe neden olmasını da... Mesela Kenan meselesi," dedim hızla. "Aras ben ondan sadece ilk gördüğünde etkilensmişti. Ama karakterini tanıyınca ölesiye soğudum. Ailelerimize bizi evlendirmeye kesin gözüyle bakıyordu ama ben onunla evleneceğime ölürdüm. Yani..."

Açıklamalarımın onu rahatsızlamaya çalıştığında kaşları hafifçe gözlerinin üzerine indirdi. "Sen ondan etkilendin mi?"

"Ne? Aras... Onu ilk gördüğümde on üç yaşındaydım."

"Soruma cevap ver."

Ciddi bir şekilde konuştuğunda bilmeni kaçınıcı kez derin bir nefes aldım. "Ne önemi var?" dedikten sonra birkaç adım daha atıp ellerimi cusesine koyarak nefeslerimizin birbirine karışmasına olanak verdim. Gözlerimi siyahlarından çekerek üzerini yeni yeni çıkan sakallarının süslediği yanaklarını ellerimin arasına aldım. Dokunuşumla vücudunda oluşan elektriklenme-

yi hissetmiştim. Bakışlarım tekrar gözlerini bulduğunda çekimeden konuşmaya devam ettim. "Sen benim âşık olduğum kişi Aras'ın değil, her konuda benim ilkim senken bunların ne önemi var? Biz birbirimize aیتiz."

Başını sallayarak elleriyle belimden kavrayıp beni biraz daha kendine çekti. "Biz birbirimize aیتiz..." dediğinde, bu cümlemin onu kendine getirdiğini anlamıştım. "Sen benimisin..." diyerek aynı şekilde elimi yanağıma çıkardı. "Konu sen olunca ne yapacağımı bilemiyorum..." Ardından kulağıma doğru fısıldadı. "Aras neyi istediğini biliyorum."

Beklemediğim bir anda beni hızla kucağına aldığı anda dudaklarımdan kopan anlık çığlık dışında hızla ona tutunup beni götürmesine izin vermiştim. Adımları hızlanırken kapıyı açtı ve ayağıyla kapattuktan sonra temposunu düşürmeden odaya doğru yürümeye başladı. Burnuma çok güzel kokular geliyordu, yemek ve temizlik kokusu birbirine karışıp Aras'ın ferahladığım kokusunu almamı engelliyordu.

Odaya girdiğimizde kapıyı kapatmakla uğraşmayıp beni yere bıraktıktan sonra, ellerini duvara koyarak beni kendi ile duvar arasına sıkıştırdı.

Fakat odanın açık olan kapısı tıklatıldığında, benim irkilererek o yöne bakmamla hareketi etkisiz kalmıştı. Normalde bu Aras'ın benden önce fark etmesi gerekirken böyle zamanlarda neden ben daha iyi fark ediyordum?

"Ne oldu?" diye sorduğunda, "Kapı tıklatıldı," dedim.

"Emin misin?" Sorusuyla kendinin duymamasına o da şaşırmış gibiydi. Çatılan kaşlarıyla, dudaklarını aralayıp o da kafasını kapıya doğru çevirdi, bir yandan elini çaktırmadan belindeki silahına götürdüğünü görüyordum. Silahı çıkardığında, "Kim var orada?" diye sordu.

Daha sonra içeri giren beden, karşısında gördüğü silahla masmavi gözlerini korkuyla açıp ellerini havaya kaldırdı. "Meraba, ben Natasha Duchowski. Bura geldim, hizmetim amacıyla." Kız, bozuk Türkçesiyle derdini anlatırken Aras çoktan silahı indirmiş, bense dehşetle açılan gözlerimle ona bakmaya başlamıştım.

O-ha, o-ha, o-ha!

Bu... Bu kızın deli bir vücudu vardı, uzun bir boy, sapsarı, parlak saçlar, makyaj yapmadığı halde pürüzsüz duran bembeyaz yüz, ona uyumlu olarak parlak parlak bakan mavi gözler, insanın her konuşmasında daha fazlasını isteyeceği dolgun, pembe dudaklar ve... Neredeyse benim boyum kadar olan bacaklar!

Kaşlarını sinirle gözlerimin üzerine inerken, "Hizmet mi?" diye sordum ve sinirle Aras'a baktım. Natasha bilmemeski onu da şaşırtmış görünüyordu.

Aras, belli belirsiz, "Ulan Anıl..." diye mırıldandığında tekrar Natasha'ya döndüm.

"Ne hizmeti?" dedim. Lütfen bana Anıl'ın tuttuğu hizmetçinin bu olduğunu söylemeyin, lütfen, lütfen!

"Beni tuttu Anıl... Burada iş yapan yok ihtiyaç var yardım... Ben de kabul ettim. Evi temizleyip yemek yaptı, Aras Beyin çamaşırlar yıkadı ve ütöledi ben tek tek."

"Aras Bey'in çamaşırlar?!" diye sorduğumda kız başıyla onayladı. Nefeslendim. "Natasha, salona geçer misin?"

"Peki Eylül Hanım, ben kuracak sofrayı, sonra sizi beklemek."

Onu içten içe, "Bin küçük sıfırı, siniri sizi bıkımsın!" diye tekrarladım. Kız odadan çıkar çıkmaz hızla Aras'a döndüm. "Aras bu ne?!"

Boş gözlerle bana baktı. "Ne, ne?"

Kaşlarını münâkınni varmış gibi daha fazla çatılırken öfkeyle devam ettim. "Bu kız ne?! Bu nasıl yardımcı?!"

"Babayağı yardımcı işte. Nesi var?"

Şaka mı yapıyordu? "Nesi mi var? Nesi yok ki? Sen bana yardımcı mı almak istedin yoksa kendine istediklerini verecek ikinci birini mi almak istedin?!"

Düz ifadesini bozmadı, "Şşş, o nasıl laf öyle? Kız duyacak."

"Duyarsa duysun... Ne o, yeni metresinin üzülmesinden mi korkuyorsun?"

"Sağmalama Eylül," dediğinde gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark ederek bu sakin tavrının benimle eğlenmekle alakası olduğunu anlamıştım. Kaşlarını iyice çatılırken kollarımı göğsünde birleştirip çenemi dikleştirerek konuştum. "Derhal bu kız bu evden gönderiyorsun."

"Gece gece nereye yollayalım kızı?" Yanıtı oldukça ciddi duyuyordu. "Zaten yarın Baran'ın köyüne gideceğiz, bu gece kal-sın, yarın gider."

Tek kaşım havalandı. "Mafya adamı Aras Karahanlı, siz ne zaman bu kadar insanları düşünür oldunuz? Aynı şefkatli düşün-cenizi Kenan'a kafa atmadan önce de uygulamanızı beklerdim."

"Aynı şey değil."

"Bashayağı aynı şey! Ya senin kışkandığında her şeyi yapma-ya hakkın var da benim niye yok?!" Onaylamaz bir biçimde başını salladığında, "O kız, bu gece evimizde kalırsa yemin ederim ben burada kalmam," dedim.

"Hadi canım, nereye gideceksin?"

"Binada çok tanıdık komşumuz var biliyorsun. Giderim birine."

Kaşlarını çatan taraf o oldu. "Bir yere gidemezsin," dedikten sonra, "Otur oturduğun yerde," diye ekledi.

Başımı sağ omzuma doğru eğdim. "Öyleyse böyle, Aras."

"Eylül, elin yabancı kızını bile bu saatte dışarı çıkarmadığım düşünülmürse, seni çıkartacağımı gerçekten düşünebiliyor mu-sun?"

"Senden izin isteyen kim?" diyerek kapıya doğru yöneldi-ğimde kolumdan sertçe tutup beni öldüğüm yerde durdurdu. "Hiçbir yere gitmiyorsun." Dudaklarını aralayarak bir şey söy-leyeceğim sıra devam etti. "Anıl'a mesaj attım, birazdan gelip alacak kız."

Gözlerim kısılrken, "Nasıl?" dedim. "Ne zaman?"

Afallamam hoşuna gitmiş gibiydi. "Sen Natasha'yı sorguya çektiğin sıra." Cümlesi biter bitmez kapı zili duyuldu. "Ve gel-di," dediğinde arkasından, "Düzenbaz pislik," diye mırıldandım duymayacağı bir şekilde.

"Bedelini ödeyeceğin kelimeler kullanıyorsun," dedikten son-ra açık kalan ağızla öylece kaldığında göz kırparak kapıyı açtı.

"İyi geceler abi, Natasha hazır mı?"

"Tuttuğun hizmetçiye..." dedi Aras ve ekledi. "Oğlum ben sana ne dedim?"

"Yengene yardımcı olacak becerikli birini bul dedin, abi be-nim de aklıma Natasha geldi. O çok beceriklidir, hele bir masajı

var ki... Hiç denedin mi?" diye sorduğunda beni görmediğini anlamıştım, birkaç adım daha atarak görmesini sağladım ve, "Anıl!" diye cırladım.

Beni görür görünmez gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ana, yenge! Nasılsın iyi misin?" diye sordu hızla yaptığı gafı düzeltmek amacıyla.

Aras kafasını onaylamaz bir şekilde salladıktan sonra, salona dönerek, "Natasha," diye seslendi. Kız, bunu bekliyormuş gibi hızla yamınızda bitip, "Buyrun Aras Bey, siz istemek bir şey?" dedi.

Kızın her söylediği benim zihninde farklı anlamlara yol açarken Aras'ın yanıtlamasına izin vermeden ben konuştum. "Evet Natasha, biz istemek bir şey. Sen var bu evden gitmek. Güle güle," diyerek elimle kapıyı gösterdiğimde anlamamış gibi kaşlarını çatıp kapıya doğru yaklaştı.

Ardından Anıl'ı görünce konuştu. "Anıl. Ne oldu sen niye gelmek buraya?"

"Kusuta kalma Natasha, seni yanlış eve getirmişim. Gel, gidiyoruz."

"Ama nasıl olur? Bütün işleri yaptım, para almam gerekiyor." Oha, konu para olunca hülbül gibi şakıdı Türkşeyi!

Anıl, yatıştırmak istercesine Natasha'ya çapkın bir gülümseme yolladı. "Tamam, ben sana vereceğin güzelim parayı. Gel hadi."

Natasha, dudaklarını bükerek kapının arkasında duran sürgülü valizini aldı. "Peki ama nerede kalacak ben?" diye sordu Anıl'a doğru yürürken.

"Dert ettiğin şeye bak kuzum, benim evim ne güne duruyor," diyerek kapıdan çıkan Rus kızın omzuna kolunu atan Anıl bize göz kırpıp el sallayarak onu asansöre doğru götürdüğünde, rahat bir nefes aldım.

Aras hızla kapıyı kapattığında tekrar bana yönelmişti. Üzerime yaklaşıp ellerini başımın iki yanına koyarak beni kapı ile arasına sıkıştırdığında, kaşlarını kaldırarak, "Nerede kalmıştık?" diye sordu. Gülüşüne karşılık vererek ona doğru yaklaştığımda, ellerimle ensesini kavradım.

Benden gelecek hareketi beklerken, "Bugün sınırlarımı gererek işlerinizi iptal ettiniz Aras Bey," deyip hızla eğildim ve gevşeyen kollarımı arasından çıkarak arkamda şaşkın bir adam bıraktığımı bilmenin verdiği keyifle odaya doğru gittim.

Dalga öyle geçilmez, böyle geçilirdi.

"Hoş geldiniz!"

Baran'ın ailesi ve akrabaları kapının önünde birikmiş mutlu ifadelerle bizi bakıyorlardı. Onun meraleketinde; düğünden iki hafta önce köye gidilir, erkek tarafı bir hafta boyunca ziyaret edilir ve yemek verildikten sonra düğün yerine topluca gidilir-miş. Eda bu âdeti itiraz etmeden kabul etti, İstanbul'dan uzaklaşmanın kendisine iyi geleceğini düşünüyordu.

"Hoş bulduk..." Aras ve Emin Abi bizi karşılayan adamlarla konuşurken Baran bazılarının elini öptü.

"Gelin kızım hoş geldin." Eda'ya yöneltilen bu sözle onları incelemeyi bırakıp orta boylardaki tombul kadına baktım; yeşil gözlerindeki parlak Baran'inkiyle aynıydı, annesi olmalıydı. Eda, kadının elini öptükten sonra birbirleriyle sıkıca sarıldılar. Ben isteme zamanında gelmediler diye Baran'ın bir ailesi yok sanıyordum.

"Siz de hoş geldiniz..." Ardından Sevinç Abla ile sarıldılar, onlar arkadaki köy kıyafetli kız gruplarına yöneldiklerinde ben Baran'ın annesinin elini öpüyordum.

"Allah razı olsun kızım, hoş geldiniz."

"Hoş bulduk teyzeciğim, sağ olun," dedikten sonra ben de arkasındaki kızlara yöneldim. Hepsi gençtiler, benimle yaşa görünüyordu bu esmer tenlere ve yeşil gözlerle sahip kızlar, aramızda çok büyük bir fark olmadığı belliydi. Fakat biri onlardan daha farklı duruyordu. Soldan dördüncü olan kızın yazmasının altından belli olan saçları bakır renginde, yeşil gözleri ise diğerlerinden daha koyu bir vaziyetteydi. Küçük bir burna, güzel bir fiziğe ve yüze sahipti. İncelediğimi anlamış olacak ki, gülümseyerek, "Merhaba..." dedi.

"Merhaba..." diye yanıtladığımda birbirimizi öpük sırasıyla diğer kızlarla aynı şekilde selamlaştığımızda, arkamdaki varlığı hem rahatsız eden Hazal da aynı yapıyordu.

"Kızlar, misafir kızlarınıza odalarını gösterin."

"Buyurun," dedi esmer kızlardan kısa boylu olan. Yürüyeceğiniz sıra arkamı dönme ihtiyacı hissederek omzumun üzerinden Aras'a baktım.

Bakmamı bekliyormuş gibi onun da gözlerinin bende olduğunu fark ettiğimde, kirpiklerini kapatıp açarak gitme onayını verdi. Bu onayla beraber önüme dönüp adımlarımı hızlandırıp kızlara yetiştim.

"Eda Yenge, sen sahiden çok güzelmüşsin." Kısa boylu kız koluna girdiğinde Eda gülümsedi. "O senin güzelliğin tatlım."

"Hem de alçak gümlüktü." Ortanca kız da onu beğendiğini belli ederek konuştuğunda, Sevinç Abla bana yaklaşarak fısıldadı. "Şunlara bak kız, iki dakikada nasıl sahiplendiler."

"Ne güzel işte," diye yanıtladım aynı şekilde. "İmrendim."

Kolunu omzuma atarak, "Oyy, kuzum ya..." dedi sevecen bir şekilde. Aras ve ben ıssızdık, fazla ıssız. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu, Eda da öyleydi, böyle sıcak bir aileye sahip olacağı için sevinmiştim.

Tahta merdivenleri gıcırdata gıcırdata çıktuktan sonra geniş bir hale girdik. Çokça kapı bulunuyordu. Kısa boylu kız sağ taraftaki kapılardan birini açtı. Ardından, "Sizin için bu odayı hazırladık," dedi.

Hazal mızmız bir şekilde, "Beraber mi kalacağız?" derken; Sevinç Abla, Eda ve ben sorun çıkarmadan içeri girdik. Geniş bir odaydı, karşı karşıya iki divanın ortasında kalan duvarda kat kat döşekler bulunuyordu.

Elimdeki valizi bıraktığımda, pek detay bulunmayan odayı incelemeyi bırakarak kızlara döndüm.

"İçerisinde banyo bulunduğu için bu odayı size verdik. Biraz küçük ama..."

"İ laıyr hayır," dedi Eda ortanca kıza karşı. "Bu oda çok güzel, hem biz de beraber kalmayı istiyorduk bir ara. Değil mi Eylül?"

"Kesinlikle, çok güzel düşünmüşsünüz," diyerek gülümsedim.

"Tamam, siz dinlenin şimdî isterseniz. Akşam yemeğinde çağırırız."

"Ya abla ben Eda Yenge'yle konuşmak istiyorum." Diğerlerinden birkaç yaş küçük olan kız huysuz bir şekilde konuşunca ablası onu uyardı. "Mihcan, insanlar yol yorgunu."

"Ya bence de sohbet edelim, sizi tanımak istiyorum," diyen Eda, Mihcan'a karşı gülümsediğinde kız ellerini çırpı. "Süpersin yenge..."

Biz gülüşürken yere adeta savrulan valizle beraber sahibine döndük. Hazal bir candan farksız olan gözlerini üzerimizde gezdirdi. "Ben dış alıp yatacağımı, biraz sessiz konuşursunuz umarım."

Hiçbirimiz onu umursayıp ya da kalle alıp cevap dahi vermedik.

Kızlarla bir divanın üzerine oturup muhabbete dalmıştık. Uzun zamandır böyle dolu bir arkadaş ortamına dâhil olmamıştım ve bu nedenle konuşmadan çok keyif almışım. Ayrıca kızlar gerçekten sıcakkanlıydılar.

"Yenge ya, abimi ikna et biz de İstanbul'a taşınalım... Burada böyle dura dura cvde kalacak Mercan Abla, köyde hiç yakışıklı çocuk yok ki..."

Mihcan'ın kurduğu cümleye karşın biz gülüştüğümüzde Mercan sinirle kardeşinin kolunu çimdikledi. "Ağzını topla kız."

"Ah! Şaka yaptım abla ya..." dedikten sonra bana döndü. "Eylül Abla, Aras Abi de çok yakışıklı şahiden. Öyle birisiyle evli olmak nasıl bir duygu?"

Mihcan'ın cümlesinin ortalarında Hazal saçlarını kurularak giyinik bir vaziyette dışarı çıktı. Onu umursamadan Mihcan'a döndü. "Yalan söyleyemeyeceğim Mihcan, iyi ki onunla evliyim diyorum. Çok güzel bir his." Sevinç Abla uyuduğundan rahat rahat, biraz da Hazal kaşarına nispeten konuşmuştum. Hazal, her ne kadar telefonunun şarjını arıyormuş gibi görünse de bizi dinlemediğine emindim.

"Evet onlar çok iyi, örnek çift. Bir kere bire kavga etmezler..." Eda da Hazal'a inat konuştuğunda kendimi tutamadan gülmüştüm.

"O zaman bize de Aras Abi gibi bir eş hem yakışıklı hem iyi..."

Mihran, ablası Mercan'dan daha konuşkandı bu sebeple daha evlilik meraklısı görünüyordu. Öyle ki Mercan, kardeşinin bu cümlesine utançla başını sallayarak karşılık vermişti.

Odanın kapısı tıklatılarak açılıp muhabbetimizi bir balta gibi böldüğünde, içeri, buraya geldiğimde gördüğüm güzel kız girdi. Suratına en ufak bir mimik eklemeden konuştu. "Yemek hazır, yengenizi sizi çağırıyor."

Kızın davetiyle, hepimiz toplanarak onaylayıp ayağa kalktık. Eda, Sevinç Abla'yı uyandırırken ben de tokası kayan saçımı tekrar toplamıştım. Hazal yanımdan geçip giderek hepimizden önce aşağıya indi. Sevinç Abla da uyandığında, biz de peşinden gittik.

Yemek yiyecek olmak beni her zaman sevindirirdi fakat bu sefer başka bir nedeni vardı. Aras'ı görecektim. Buraya geldiğimizden bu yana saatler olmuştu ve ben onu henüz görememiştim.

Merdivenleri indiğimiz an, hızlanan kalp ritimlerine eş olarak gözlerim hemen yemek masasını buldu. Salonu kaplayan geniş masanın etrafını heyecanla taradım. Ancak masada sadece üç dört kadın vardı. Birisi Baran'ın annesi, diğerleriysse halası ve yengesiydi. El öpme merasiminden hatırlıyordum.

Hızlı adımlarla üzeri yemeklerle kaplı masaya ulaşmış oturdüğümüzde bu sofranın sadece kızlara ayrılmış olduğunu kesin olarak anladım, boş bir yer kalmamıştı.

Çorbalı tabaklara koyulmaya başladığında, daha fazla bekleyemeden yanımda oturan Sevinç Abla'nın kulağına doğru yaklaştım. "Abla, erkekler nerede?"

Kısıp sesli bir kahkaha attı. "İlahi Eylül, daha bir gün bile olmadı. Hemen özledin mi?"

Aldığım yanıta beraber yanaklarım ısındı. Konuşmaya çabalarken kekeleydim. "Hayır, abla yani merak ettim. Ortahıkta

yoklar...”

“Onlar yan evde kalacaklarmış.” Cevabıyla beraber kaşlatım havalandı, hevesim kırıldı. Ben Aras’ı görmek için yan eve kadız gidemezdim ki. Ayıp olurdu.

“Bir gün de gömeyever,” diye uyardı zihnim. Haklı olabilirdi.

“Eylül, yavrum çorbanı neden içmiyorsun? Beğenmediysen, hemen değiştirsinler.” Ben içinde Aras’ın bulunduğu çeşitli hülyalara dalmışken Eda’nın kayınvalidesinin sesiyle düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve bakışlarımı hızla kadına çevirdim. “Yok, çok severim teşekkür ederim. Çok lezzetli,” dedim ve yalanuma ayak uydurarak tabağımdaki yayla çorbasına daha fazla dikkat çekmemek adına yumuldum.

Ertesi sabah, erkeklerin ava gittiğini öğrenerek uyanmış, Aras’ı bir gün daha görememiştim. Birkaç günümüz köyde bir şekilde birbirimizden ayrı geçmişti. Evler ayrı olduğundan karşılaşamıyorduk, akşamları helki görüşme fırsatımız olurdu lakin gün buyu çok yorulduğumuzdan eve gider gitmez uyuyakalıyordum.

Bugün ise kadınlarla beraber pikniğe gittiğimizden yine görüşemeyecektik, işin kötüsü telefon iyi çekmediğinden haberleşemiyorduk da. Acaba bu bir tek benim mi umurumdaydı? Çünkü Sevinç Abla ve Eda önlerindeki el işlerine dünyanın yedinci harikası gibi bakarak hallerinden oldukça mutlu gözüküyorlardı.

İç çekerek ben de mutlu olmaya çalıştım, anı yaşamalıydım. Tıpkı onlar gibi el işlerini inceledim. Baran’ın halası Aysel Abla, yaptığı oyayla dikkatimi çekmişti. Çingene pembesi rengindeki dümdüz tılbendın uçlarına küçük küçük rengârenk boncuklar işliyordu.

“Aysel Abla, ne kadar hoş duruyor,” diyerek oturduğum sırada ona doğru kaydım.

“Hee, çok güzeldir bu oya. Zümrüt’ün çeyizine yapıyorum.” Kulağıma yaklaştı ve sesi sonrasında fısıltıya döndü. “Aramızda

kalsın kızım, yakın zamanda isteyecekler onu."

Kağırlarını kaldırarak elimle tülbende dokundum. "Öyle mi, hayırlı olsun. Zümrüt sahiden güzel bir kız."

Aysel Abla iç çekti. "Kaderi güzel olsun..." dedikten sonra bana döndü. "Kız Eylül, istersen sana da vereyim bunlardan bir tane."

"Yok abla, teşekkür ederim zahmet etme."

"Ne zahmeti, dur dur..." diyerek yanındaki poşeti kucığına alarak içindeki rengârenk yazmalar çıkardı. "Seç birini, hediye olsun. Çok sevdim ben seni."

"Ama..." dediğinde şefkatle omzuma dokundu. "Hadi hadi..."

"Peki..." diyerek renk renk tülbentleri inceledim. Su yeşili, saks mavisi, toz pembe... Daha sonra kırmızı olan gözüme çarptı, canlı bir rengi vardı. Elime alarak bağlarına şekline getirip başıma geçirdim ve onlar gibi ensenden bağlayarak uçlarını tepeme attım. Gülümseyerek Aysel Abla'ya bakarken, "Nasıl oldu?" diye sordum.

"Anam anam... Çok yakıştı." Gülümsedim ve diğer işleri incelemeye başladım.

Piknik, dedikodu kazanı muhabbetlerle gelip geçerken eve vardığımızda hepimizin cıltı çıkmıştı. Mutfakta yorgunluk çayı hazırlanıyordu. Mihecan, canı çektiği için kek yapmaya koyulmuştu. Eda düş alıyor; Sevinç Abla ve Hazal uyuyor; Mercan, Mihecan, Sırma Abla, Aysel Abla ve ben de mutfaktaki masada sohbet ediyorduk.

Burada hava sabahları sıcak, akşamları ise buz gibi olduğundan her gece soba yakılıyor, yanın odunlar gıt gıt sesler çıkarıp adeta huzura bir tını daha ekliyordu.

"Kızım şu sobaya odun ekleyin, görmüyor musunuz ateşi söndü." Sırma Abla'nın sözüyle Mihecan yaptığı işi bırakarak elini kurutayıp hızla sobaya yöneldi, birkaç saniye sonra şaşkınca yeşil gözleriyle bize baktı.

"Aa, odun yok!"

"Nasıl yok kızım?" dedi Sırma Abla ve elinde ördüğü kazağın masanın üzerine bırakarak Mihcan'a döndü. "Odunluktan gırmadınız mı?"

"Ah, piknik falan deyince yoruludum, odunluğa gitmeye de erinince evdekiler yeter dedim."

Sırma Abla derince bir nefes aldı. "Tek işin tembellik... Kalk odun getir."

Mihcan elindeki çırpma telini kaldırarak omuzlarını düşürdü. "Anne, kek yapıyorum."

"Kızım ben mi getireyim? Ablanın da eli işte. Hadi..." dediğinde hızla araya girdim. "Ben alırım!"

Söylediğim şeyin ardından tüm kadınlar aynı anda bana baktı. Bense cümlem biraz daha açtım. "Kızların işi yarım kalmasın."

Ayağa kalktığımda, "Valla her eve senden bir tane lazım," dedi Aysel abla. Gülünseyerek karşılık verdim.

Sandalyenin arkasına astığım gri yün hırkamı alıp kollarımdan geçirdikten sonra başımdaki kırmızı tülbendi düzelterip altımdaki rahat çiçekli şalvarla yürümeye başladım. Köy, her şeyiyle insanı rahatlatıyordu. Kıyafetleriyle bile.

Ahşap kapının kilitini çekerek açtım ve ayaklarımı toprak yolla birleştirdim. Geceleri gerçekten serin oluyordu. Soğuğu, çıkar çıkmaz iliklerime kadar hissetmişim. Bir de korkunç. Yani herkes -hayvanlar bile- uyumuştı sanki ve çıt çıkmıyordu. Elimdeki feneri açarak önümü aydınlatıp düz bir şekilde yürümeye devam ettim. Daha sonra önüme normal bir evin odası kadar büyük bir yapı çıkınca durdum ve geniş odunluğun kapısını açtım. Kapının yanındaki düğmeye basarak ışıkları açtım ve fenerimi kapatıp cebime koydum. Tavana kadar dizilmiş odunlara doğru ilerledim. Kenardan bir poşet aldım ve üsueku odunlardan birini gözüme kestirdim. Kolumu uzatarak parmaklarımın üzerinde yükselip odunu almaya çalışsam da bir fayda sağlamıyordu.

Mihcan kısacık boyuyla bu odunları nasıl alıyordu yahu? Altın çektiğimi de çıkaramazdım ki.

"Yardım edeyim mi?" Hiç beklemediğim bu cümleye karşı elimi yüreğime koyarak damağımı kaldırdım. Arkamda hissettiğimi beden, sırtıma doğru yaklaşarak iki saatir uzanamadığım yerden bedenime olan temasıyla tek hamlede alabilmişti.

Geri çekildiğinde hızla arkamı dönüp tam dibimde olan o yüze baktım. "Aras!" dedim heyecanla günlerdir göremediğim adanın esmer yüzüyle hasretimi gidermeye başlarken.

Yüzüne çarpık bir gülümseme ekledikten sonra o da beni süzmeyi ihmal etmedi, gözleri saçlarımın üzerine takıldıktan sonra ellerini başımın iki yanına koyup sordu. "Nasıl-sın al yaz-malım?"

Kaşlarını çatılırken kurduğu yeni lakaba takıldım. Daha sonra tül bendimin ucu tenime değince anladım ne deniek istediğini. Ve tebessümüne mani olamadım. "Senin ne işin var burada?" dedim gülümsememi düşüremeden.

Bakışları yukarıya yöneldi. "Odunluktaki odunları kontrol edeyim dedim, eksik falan var mı diye..." Dalga geçtiğini anladığımda siyah gözlerini bana indirerek devam etti. "Ne işim olacak, seni görmeye geldim."

İçim gıdıklanırken, "Buraya geldiğini nereden biliyordun?" diye sordum.

Elleyle saçımı kulağımın arkasına atarken, "Sahiden bunu mu konuşacağız güzelim?" dedi.

"Ne konuşalım?" diye sordum etkisi vücudumda hareketler oluşturmaya başladığında.

"Seni özledim."

Direkt olarak, içine herhangi bir yan anlam katmadan kurduğu bu cümle içimdekilere tercüman olmuştu. Bana doğru yaklaşırken, "Aras..." diye sızlandım. "Birisini gelecek..."

"Sen?" diye sordu uyarıcı cümleleri umursamadan.

"Ben ne?"

Mesafemiz tehlikeli bir boyuta alırken sesi fısıltı gibi çıktı. "Özlemedin mi?"

"Ben de özledim," diye itiraf ettiğimde ellerimi gövdesine basurdum. "Ama şinadı git, birisi gelir. Kadınlar odun bekliyor."

"Umurumda mı?" dedi geri çekilmeden. "Hayır anlamadı-

ğım evliyiz, biz niye ayrı kalıyoruz? Suktular erkek yurdu gibi bit eve... Karımın yüzüne hasret kaldım." Söyledikleri beni güldürünce yanağıma bir buse kondurup, "Gülme," diye uyardı. Ben bu birbirimizi görememe olayını Aras'ın pek takmıyacağını düşünsem de onun da böyle olduğunu bilmek beni istsimsizce gülümsetmişti. "Gülme dedim."

Diğer yanağın da aynı işlemi gördüğünde tek kaşımı kaldırarak sordum. "Nedenmiş?"

"Seni bırakmamı zorlaştırıyor da ondan." Aras mıydı bu sahiden yoksa ben onsuzluktan halüsinasyon mu görüyordum? Yoksa gerçekten karşımda eşini özleyen bir adam mı vardı?

"Ya da gül," dedi başparmağını yanağımın üzerine koyarken. "Bırakmak isteyen kim..."

İçim mest olurken, "Aras..." diye sızlandım. "Beni bekliyorlar." Umursamadığında ona teslim olmak üzereydim. Elimi ensesine koyarak onu kendime çektiğimde bulunduğumuz konumu unutup özlemimi serbest bırakırdım.

"Eylül, abla?"

"Hü!" diyerek Mihcan'ın sesiyle açılan gözlerimle ellerini gövdesine koyarak tekrar onu kendimden itmeye çalıştım. Sesi duymasına rağmen istifimi bozmadım, üzerimdeki kapanımı dağıtmamıştı. Bu hareketsizliğine hayret ederken kapının ardındaki Mihcan'a seslendim.

"Efendim Mihcan?"

"Seni merak ettik." *Tam tahmin ettiğim gibi!*

"Geliyorum!" dedikten sonra hiç rahatsız olmayan sevgili kocama baktım. "Gitmem gerekiyor."

Başını sallayarak alınımı öptü. "Yarın benimle buluş."

"İnkânsız," dedim omuzlarımı kaldırıp indirerek. "Yarın yemekler yapacağız. Meşgul olacağız."

Sinirle soluyarak gözlerini tavana dikti. Tekrar bana baktı. "Umurumda değil, yarın benimle olacaksın."

"Aras," dedim sonra bu konuyu ıztırmamayı seçtim. "Gitmem gerekiyor." Başını sallayarak geri çekilmeden önce tepeden birkaç odun daha alarak poşetime koydu, aptal kafam, ben odunları çoktan unutmuştum. Poşetimle ona arkamı dönüp

birkaç adımı ilerledikten sonra içimdeki dürtülere engel olamadan hızla geri dönüp, "İyi geceler..." dedim.

Tekrar arkamı dönüp çıkışa doğru ilerlediğimde, verdiği cevap içimdeki bateristleri harekete geçirdi.

"Geceni yalnızca seninle olunca daha iyi oluyor."

Bir yandan kazanlarla çorbalar yapılıyor, bir yandan piringler kavruluyor, baklavalar açılıyordu, insanlar kalabalıklaşmıştı, herkesin belli bir grubu vardı, hepsi karınca gibi çalışıyordu. Bizim görevimizse bir grup kadınla beraber sulu köfte için harçlı kıymaları bir bilve büyüklüğünde yuvarlamaktı.

"Maşallah Sırma, gelinin hem güzel hem eline iş yakışıyor." Eda'ya övgü dolu sözler gelirken eller işte; tüm hayran bakışlar- sa onun üzerindeydi.

"Öyle öyle..." dedi Sırma Abla boşta olan eliyle Eda'nın yüzünü okşarken. Eda, sahiden bu aileye çok yakışmıştı. Kadın onu kızlarından asla ayırmıyordu, hatta Eda'yı daha üstte tutuyor diyebilirdim.

"Eylül Abla?"

Sesiyle arkamı dönerek bahçeden çıkış kapısında dikilen Mihcan'ın yeşil gözlerine baktım. "Efendim canım?"

"Koniposto için vişne toplayacağım. Merak ettiğini söylemiştin."

"Aa, evet..." dedikten sonra köfte leğenine baktım. "Arna işimiz var... Neyse sen git, başka zamana..."

Tekrar işe koyulacağım sıra Sırma Abla araya girdi. "Eylül git kızım sen, biz burada kaç kişiyiz. Hadi..."

Planı tehlikeye sokmamak adına, fazla itiraz etmeden gülümseyerek ayağa kalktım. "Peki..."

Arkamdaki çeşmeye ilerleyerek buz gibi suyla ferahlayıp ellerimi yıkadım. Aynı şekilde ıslak olan ellerimi enseme ve yanaklarıma sürdükten sonra soğuk sudan birkaç yudum içip boğazımı serinlettim. Başumdaki yazmayı düzeltmemin ardından Mihcan'ın yanına ilerledim, koluma girdiğinde kulağıma

yükseldi. "Ceviz ağacının dibinde seni bekliyor."

Gülümseyerek başımı salladım. Televizyonda yayınlanan köy dizilerindeki gibi gizli gizli buluşan âşıklardan farkımız yoktu.

Toprak yoldan ilerleyip büyük bahçenin ön kapısını gırıldatarak açtık. Yola çıkınca, ağaçların dibinde yürümeye devam ettik. Biraz sonra birkaç metre ötede bir ağaca sırtını vererek sigarasını rüttüren Aras'ı gördüğümde içimdeki kıpırdanmalara hâkim olamadım. Siyah, üzerine tam oturarak kaslarını belli eden polo yaka bir tişört ve altına aynı siyahlıkta kot bir pantolon giymişti. Her ne kadar takım elbiseleriyle karizmatik duruşu olsa da sportif hallerini de seviyordum. Ne yaparsa yakışıyordu.

"Abla, bundan gerisini sen gidersin. Geç kalmamaya dikkat et, ben erken gelirsem senin için bir bahane bulurum..." dediğinde Aras'ı süzmeyi bırakıp teşekkür içeren bir tebessümle Milhan'a baktım.

Elimi omzuna koyarak "Teşekkür ederim canım, kendine dikkat et," dedim.

Gülerek Aras'a baktıktan sonra bana, "Sen de," deyip kıkırdarak arkasını döndü. Sigarasını yakan Aras çakmağını pantolonunun cebine koydu ve kafasını kaldırıp siyah gözlemlerle havahı bakışlarından birini takınıp yüzüme baktı. Yanına vardığımda ufalan sigarasından son nefesi çekerek dumanını halkalar halinde serbest bıraktı. Yayılan duman kaybolmadan baş ve işaret parmağının arasındaki sigarayı yere attı.

"Ne haber köylü kızı?" dedi üzerimi süzdükten sonra. Güzel, şimdi de *al yazmalım*'dan *köylü kızı*'na terfi etmiştik.

"Seni gördüm daha iyi oldum."

"Biliyorum," diyerek yanıma geldi ve öylece yürümeye başladık. Ormanın içine karışmıştık, burası ağaçlar sayesinde güneş ışığı almıyordu ama yine de havanın sıcaklığını engelleyememişti. Yürürken bastığımız odunların ve tepemizde uçan kuşların sesi huzur veriyordu.

İlerlemeye devam ediyorken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Omuz silkti. "Geziyoruz..."

Ciddi olan suratına baktım. "Beni bunun için mi çağırdın?" Çapkınca gülümsedi. "Ne için çağırmaını isterdin?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bilmem..."

Kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. "Şu huzuru özlediğini için çağırdım," dediğinde ben de kollarımı beline dolayarak sarıldım. Böyle sarmaş dolaş bir şekilde yürütmeye devam ediyorduk. Ona sarılmayı, beni sarmasını, ferah kokusunu solumayı seviyordum. İyi ki çağırmıştı.

Biraz daha yürüdük. Sohbet konumuz resmen havadan sudan şeylerdi. Ama konuşmayı özlediğimizden midir nedir, hiç sıkılmıyorduk. Ben konuşuyordum, Aras ise olumsuz bir tepki vermeden dinliyordu.

"Ay... Çok sıcak değil mi?" diye sorarak elimle giydiğim krem bluzumu yakasından tutarak çektiirdiğinde ferahlamaya çalışıyordum. Daha sonra bakışlarım karşıya takıldı ve anında büyüdü. "Serap mı görüyorsun?" diye sordunu.

O da aynı yere baktı.

Karşımızda, küçük bir şelalesi bulunan, berrak suya sahip serin görünen, içten içe gırtlak için can attığım bir ırmak duruyordu.

Aras, "Serap değil," dediğinde içimdeki hevesin hızlandığı adımlarımla oraya doğru gittim, yansımanın suda belli olurken eğildim ve elimle berrak suya dokundum. "Çok güzel..." Daha sonra başımı çevirip ayakta beni izleyen Aras'a baktım. "Acaba giriliyor mu buraya?"

Hemen, "Evet," dedi.

Bilmesini ya da düzgün bir yanıt almayı beklemiyordum, bundandır ki kaşlarım çatıldı.

"Nereden biliyorsun?"

"Aya gittiğimiz gün girmiştik."

Çattığım kaşlarımı kaldırarak başımı salladım ve tekrar suya döndüm.

"Girmek ister misin?"

Sesiyle, "Kıyafetini yok," diyerek iç çekti.

"Sadece ikimiz varız."

Kalp atışlarının hızlandı. "Daha neler..."

Tekrar ona döndüm, üzerindeki tişörtü uçlarından tutup çıkardığında ısınan yanaklarımla yine suya baktım. Sanırım girecekti. Erkek olmak ne rahatı!

Birkaç saniye sonra adımlarının sesini duyduğumda suya gireceğini iyice anladım ve ona bakmadan dudaklarımı büküm. Ben de istiyordum, bu haksızlıktı.

"Ay!" Ben düşüncelerimle cebelleşirken Aras'ın koltuk altlarından tutarak ani çığlığımla beni seri bir şekilde kucagina alıp suya sokacağını anlamamış, tahmin dahi etmemiştim. Onunla beraber soğuk suya girdiğimde ırkilen bedenimle haykırmam bu işe yaramadı çünkü tamamen ıslanmıştım. Beni gülererek serbest bıraktığında ayaklarımın yere değmediğini fark eder etmez hızlı ona sarıldım. Kollarım omuzlarını kavrarken, "Aras ya!" diye hayırlandım. Su bedenimi titretiyordu. "Kıyafetim yok demiştim!"

"Hep bir şeyleri sorun ederek karşına gelen fırsatları geri tepiyorsun Polyanna. Bu sene hiç suya girmediğini biliyorum, hayıflanmak yerine amın tadını çıkar." Haklıydı ama böyle suya girmek de hiç rahat değildi. Hem su oldukça derindi ve ben yüzmeye bilmiyordum.

"Keyfini çıkaramıyorum, çok derin," dediğimde kollarını belime sardı.

"O zaman bana sokulmanın tadını çıkar," dedikten sonra ona odaklanmak yerine duyduğum kalabalık seslerle başımı çevirdim.

"İnsanlar geliyor," dediğimde sabrı taşmış gibi gözlerini çevirdi.

"Başlayacağım insanlara..." dedikten sonra tekrar beni kucagina alması bir olmuştu.

Hızlı adımlarla sudan çıktıktan sonra, "Ne yapıyorsun?" diye sordum endişeyle ve, "Nercye?" diye ekledim etrafıma bakarak. Irmağın kenarındaki küçük kulübe tarzı eve doğru gidiyorduk.

"Hasret gidermeye güzelim," dedikten sonra, "Boşuna debelenme," diye keskin bir emir verdi ve bir kulübeye benzeyen dağ evinin kapısını açarak içeri girmenizi sağladı.

Aras'la gittiğimiz dağ evinden yaklaşık üç saat sonra çıkmış, buluştuğumuz yerde ayrılmıştık, o erkeklerin yanına benze ye-

mek pişiren kadınların yanına gitmeye başlamıştım. Bahçenin arka kapısından kimseye görünmeden eve çıkıp kıyafetlerimi değiştirmeyi kafaya koymuştum. Bahçe kapısını yavaşça açarak ağır hareketlerle içeri girdim. Çimenlerin üzerinde yürürken kömürlüğün önünden geçeceğim sıra duyduğum bağırma sesiyle duraksadım. Bu, bir erkek sesiydi.

Kaşlarını çatarak aralık kalan kömürlük kapısının önüne biraz daha yaklaştığında, bağırın sesin Baran'a ait olduğunu fark ettim.

Eda ile mi tartışıyordu?

Aralık kapıya doğru ilerledim. Kalan boşluktan onları görebiliyordum. Daha doğrusu sadece Baran'ın sırtını görebiliyordum. Ellerini duvara yaslamış üzerine kapan oluşturduğu yüzü görünmeyen kıza sertçe konuşmuştu fakat ne dediğini biraz geç kalmandan dolayı tam olarak anlayamamıştım.

Kızın, "Sessiz ol, biri duyacak," dediğini duydum, fakat fısıltı gibi çıktığından bu sesin kime ait olduğunu anlayamadım.

Daha sonra Baran tekrar konuştu. "Umurumda değil, senin evlenmene izin vermeyeceğim Zümrüt. Bunu aklına sok."

Duyduklarım karşısında dudaklarım şokla açılırken duyduklarımı, gördüklerini tartmaya çalıştım. Baran, neden Zümrüt'le bir kömürlükte bu kadar yakındı? Ve neden evlenmesine izin vermeyeceğini söylüyordu?

Anlamlandırmaya çalışmak amacıyla biraz daha yaklaşacağımı sıra, ayağım metal odun kovalarına çarptı ve kova devrilerek tiz bir ses çıkardı. Ardından çıkan bu sesle birbirine bakan iki çift göz aniden bana çevrildi...

Bölüm On Altı

Silah

Baran'ın ve Zümrüt'ün birbirinin neredeyse aynı renkte olan gözleri bana döndüğünde, ilk birkaç saniye hiçbir şey konuşmamıştık.

Suskunluğu ilk bozan Baran oldu. "Eylül," dedi elini yasladığı duvardan çekip ardından masum yüzüne samimi bir gülümseme kattı. "Bir şey mi arıyordun?" Suratında en ufak bir gerilme yoktu.

Hey, seni kuzenimle oldukça yakın bir halde görüyorum. Tek sorun benim bir şey arayıp aramaman mı?

Yüzüne bakarak kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. "Burada neler oluyor?"

Baran omuz silktiğinde Zümrüt'ün de bedeni dikleşmişti. "Ne demek neler oluyor?"

"Baran!" diye bağurdım. "Neyi kast ettiğimi biliyorsun! Sizi duydum ve bana bu yakınlığınızı açıklamamanızı bekliyorum."

"Ne açıklaması?" diye sordu Baran şaşkın gülümsemesini yüzünden eksik etmeden, ardından eliyle Zümrüt'ü gösterdi. "Zümrüt benim kuzenim ve hiç de tekin olmayan bir insanla evlenmeye kalkıyor, onu uyarmak hakkım. Bir abı olarak."

"Sen kuzenlerini bir kömürlüğe sıkıştırarak mı uyarıyor-

sun!" diye haykırdığımda, "Sessiz ol," diye fısıldadı.

Ardından bana doğru birkaç adım atıp tam karşıma geçti. "Zümrüt'ün evleneceği kişinin pisliklerinden herkes haberdar değil. Önce gizlice uarmayı denedim. Haydi ama Eylül, Eda'ya ne kadar âşık olduğumu görmüyor musun?" Bu adam niye bu kadar güvenilir ve iyi niyetli duruyordu? Doğru söyleyebilir miydi? Nihayetinde kuzeniydi, doğru olmadığı ne malumdur? Pusatçı tarafım devreye girmişti ve belki de adamın açığını bulmak için doğru olana değil de inanmak istediğime inanıyor-dum. Ah... Nasıl anlayacaktım?

"Baran Abi doğru söylüyor."

Zihnim çeşitli düşüncelerle kendisiyle çelişirken kurdu-ğu cümle üzerine onay almak istercesine Zümrüt'e döndüm, gözleri benimle buluştu. En ufak bir tedirginliği yoktu, pem-be bluzunun uçlarını düzelterek hize doğru yaklaşıırken devam etti. "O hepimize abilik yapar. Sinan'ın tekin olmadığını bildiği için beni uarmak istedi, karşı çıktığımdaysa ortaya böyle bir manzara çıktı işte. Lütfen yanlış anlayıp evlilik arifesindeki in-sanların arasına girmeyin. Hem benimle Sinan'ın, hem Baran Abi'yle Eda'nın."

Çenemı kasarak öylece durmaya devam ettiğimde neye in-naacağını, nasıl davranacağını şaşmıştım. Tuttuğum nefesimi bırakım ve bir şey söylemeden yunruk haline getirdiğim elle-nimle arkamı dönüp toprak yolda yürümeye başladım. Boşluğa düşmüş gibiydim.

Neye inanmalıydım, gördüklerime mi duyduklarıma mı?

Kömürlükten çok az uzaklaşmıştım ki, kolumdan kavrayan bir el beni tutarak kendisine dönmemi sağladı. Arkama baktı-ğında Baran'ın parlak gözleriyle buluştum. "Eylül," dediğinde bir kumral yüzüne bir de kolumu kavrayan eline baktım. Uya-ncı tonumu anlamış olacak ki, elektrik yemiş gibi elini çekti. "Lütfen düşüncelerinin seni yönetmesine izin verine. Duyduk-ların gerçek olanlar... Eda ile arunuza bir nifak tohumunun yer-leşmesine olanak sağlama. Evlilik arifesindeyken yapma..."

"Eda setini için Pusatçı reddetti!" diye bağırarak istedim yü-züne. Ama "ya doğru söylüyorsa" fikri konuşmamı engelliyordu.

Pek âlâ kuzenler birbiriyle yakın olabiliirdi. Beynim şiddetli bir zelzeleye tutulmuştu, ne söylesem, ne düşünsen boştu.

Bir şey söylemek yerine kafamı varla yok arası sallayıp arkamı döndüm ve tekrar eve doğru ilerlemeye başladım.

O an Baran'ın, "Eylül!" demesiyle duraksadım ve son kez söyleyeceklerini dinledim. "Ben Eda'ya aşığım," dediğinde gözlerini kapatıp açtım ve tekrar ona bakmadan köy evine doğru yürümeye devam ettim.

Bacakların tutunuyordu sanki kuvvetim azalmıştı. Biraz önce Aras'la beraber bir bahar yerine dönen vücudum şimdi kışa dönmüştü. Nasıl düşünmem gerektiğini bilmiyordum. "Kuzenler birbirlerine yakın olabilir," diye hatırlattı zihnim. Durumu açıklarlarken de oldukça rahat ve dürüst görünüyorlardı...

Peki, neden içim inanmak istemiyordu?

"Pusat'ı desteklediğin için," dedi bir tarafım. Öyle miydi şahiden? Pusat'ı tuttuğum için mi Baran'a inanmak istemiyordum?

"Eylül?" Bir hayalet sessizliği ve hissizliğinde öylece ilerlerken birden karşıma çıkan beden karşısında irkilerek başparmağımı damağıma koydum. "Hey, korkuttum mu?"

Eda ela gözlerini kullanarak ilgiyle bana bakarken sağ elini omuzuma koyduğunda "Hayır" dercesine başımı salladım. "Dalgındım sadece. Birden karşıma çıkınca..." Yüzüne baktığımda az önce gördüğüm manzara karşıma geldi ve içimin daralması-na sebebiyet verdi.

İnanmam gereken neydi?

Biraz sonra gözlerinin kızarık olduğunu görünce kaşlarımı çattım. "Esas senin neyin var, ağladın mı?"

Gülerek omuz silkti. "Hayır, sevgili kayınvalidem soğan doğratı." Elleriyle gözlerine doğru bir yelpaze yaptı. "Ah çok fena..."

"Kıyamam..." derken yanagını sıktım.

Gülümsemi ve şüpheli bakışları suratımı süzdü. "Sen neredeydin kız? Mihran geceli epey oluyor..." dediğinde ısınmaya başlayan yanaklarımın kızarına özelliğine sahip olmadığı için şükretti.

Elimi enseme koyduktan sonra konuştum. "Ben şey... Köyü gezdim biraz."

Güzel, hiç yokmuş gibi duran bir farla süsleyip daha da güzelleştirdiği ela gözleri cümlemin altında başka anlam arar gibi kıslıdı. "Koca köyü tek başına mı gezdin?"

"Evet," dedim hızla. "Ne olacak?"

Eli saçlarımın üzerine değdi. "Sağların niye ıslak?"

"Hava çok sıcaktı. Çeşmede ısladım."

Yüzüne kurnaz bir gülümseme ekledi. "Anladım anladım," dediğinde rahat bir nefes verdim. "Belli ki Aras'la buluşmuşsun."

Dudaklarım "O" şeklini alırken gözlerim büyüdü. "Eda..."

"Ben bu yalanları yer miyim şeker kız?" Tek kaşı havalandığında devam etti. "Ama sana kızmıyorum, yeğen çalışmalarına tam gaz devam edin. Baran'la benden önce, çocuğumuza bir abî; abla şart."

Baran'ın yakaladığım sahnesi yine aklıma gelince tüylerimin diken diken olmasını engelleyemedim. Beynimdeki çatışma devam ederken, "İley," dedi koluma dokunup. "Bebek kötü bir şey değil, neden rengin soldu?"

"Ben..." dedikten sonra nefesimi tazeledim. "Sadece biraz yorgunum..."

Gülüşü genişledi. "Anladım..." dedi son heceyi uzatarak, ardından elini kolumdan çekti. "Yorulmuşsun, dinlen biraz," diyerek göz kırptı ve ekledi. "Ben de Baran'ı bulayım. Dün gece buluşahını diye mesaj atmış ama telefon çekmediğinden anca bugün görebildim."

Dudaklarımı ıslap başımla onayladım onu. Yürümeye başladığında beni geçtikten sonra hızla arkamı döndüm. "Eda!"

Bekletmeden omuzunun üzerinden sorarcasına batma baktı. "Baran'ın sevgisinden emin misin?"

Kirpiklerini kapatıp açtı. "İnan bana Eylül, emin olmasam onunla değil evlenmek, flört bile etmem." Verdiği yanıtı içimi rahatlatırken gözlerini kapayıp gülünsedim. "Peki, neden sordun?"

Hemen kafamı iki yanına doğru salladım. "Sadece mutluluktan emin olmak istiyorum."

Tebessüm etti. "Öyle, daha önce bir arkadaşının bu kadar seveceğini aklımın ucundan geçmezdi. Sen insana huzur veriyorsun."

Cümlesi beni göğlümsetirken, "Sen de öyle," dedim ve aklımız da aynı anda arkanızı döndük. Kaldığımız odaya doğru giderken içini rahatlatmaya çalışıyordum.

Kuzenini koruması doğal bir şeydi.

Şüpheli davranmamalıydım.

Emniyet olduğum bir kanıtı yoktu.

Baran, Eda'yı seviyordu.

Odaya girdiğimde ilk işim tizerimdekilerden kurtulup ılık suyla banyo yapmak oluyordu. Zihnime giren kurt aklını yiyip hisirirken banyo bile beni rahatlatmamıştı. Kıyafetlerimi değiştirip tizerime önce bir yorgun alıp divana yattığımda istediğim tek şey, biraz kafamı toplamaktı. Beynimde oluşan depremi dinlemek bilmiyordum. Zühürü'ü duvarla kendisi arasına sıkıştıran Baran, onu korumak istediğini söylüyordu. Eda'ya âşık olduğunu söylemişti. Eda ise âşkından emniyet olduğunu kesin bir çekilde dile getirmişti.

Peki, neden rahat değildim?

Sağ diplerimi çekiştirip yatağa sağ omuzumun tizerime dönerek gözlerini kapattım. Düşündükçe kalayı yiyecek gibi oluyordum. Biraz uyumak iyi olabilirdi.

Sızlanarak gözlerimi açtım. Odada göz gözü görmüyordu. Yaşamın aklını koyduğum telefonumun elime alarak doğruldu, telefonumun tuş kilidini açıp etrafı aydınlatıktan sonra saate baktım.

02.05

Elimi ağzıma koyarak esnediğimde bayağı uyuduğumu fark ettim. Fakat içimin sıkıntısı hâlâ dinmemişti. Telefonumun odada gezdirdiğinde herkesin uyuduğunu gördüm. Bendeysenki salın kalınmıştı, aldığı nefesin yetmediğini hissederek doğrulup ayağa kalktım. Belki dışarı çıkıp biraz hava almanın iyi olabilirdi. *Kesinlikle iyi olurdu.* Yerde serili olan döşekte yatarlara

hasmanmaya dikkat ederek ayağa kalktım. Hkran ışığını önüne tutarak kapıya doğru yavaş adımlarla yürüdüm. Kapıyı açılatmamaya özen göstererek açtım ve merdivenlere geçtim. Merdivenleri de aynı sessizlikte indikten sonra girişte duran ayak-kabılarımı ayağına geçirip ince pijamalarına aldırıp etmesden kapının kilidini açıp dışarı çıktım.

Hava soğuktu, bunu çıkar çıkmaz hissetmiş, ancak umursamamışım. Kollarımı göğsümde birleştirerek bahçede derin nefesler alıp bir öne bir arkaya yırıtyordum.

Düşüncelerim derinleşmişken erkeklerin kaldığı yan eve şöyle bir baktım.

Aras uyandı mıydı acaba?

Onunla konuşamı bir görüşüm bulabilirdi belki?

Lakin evin hiçbir katının ışığı yanmıyordu.

Oraya da sessiz sedasız girsem, uyandırsam da konuşsak olmaz mıydı?

Fikirlerim beni dürttüklerken ne sıra oraya doğru yürüdüğümü bilmiyordum. Bir anda durdum.

Ne yapıyordum ben? Sabah götürdüm zaten. Gece gece içi erkek dolu bir eve girmek akıl kârı değildi. Ardı ardına geri dönmek için hareketlendim.

Ama karşında gördüğüm bedenle korkuyla duraksadım. Tam çığlık atacakken kim olduğumı anlamış, çığlığımın içinde patlamasına izin vermişim.

"Ne işin var gece vakti dışarıda?" Aras'tan gelen soru üzerine rahat bir nefes alarak sakınmışım.

"Yanma gelecektim," dedim çekimmeden.

Kaşları bükülürken dudakları aralandı. "Bu saatte?" dedikten sonra dudakların bir kenarı havalandı. "Neden?"

Mutsuz bir şekilde omuzlarımı döşetirdim, ardından kaşlarımla bahçedeki çardağı işaret ettim. "Oraya geçelim mi?"

Bakışları ciddileşti. "Bir sorunu mu var?"

"Evet," dedikten sonra elini tutarak çardağa doğru yürütmeye başladım. Adımları hana uymuştu. Çardaktaki oturma kâşesine oturduğumuzda yüzüne baktım, merak ve endişe ile beni süzüyordu geçeden daha karanlık olan gözleri.

Nefeslendim. "Aras... İçim çok rahatsız."

"Eylül, beni delirtme ve nedenini söyle. Hemen."

"Ben..." derken yutkundum. "Bugün görmemem gereken bir şey gördüm. Ama emin olamıyorum."

Siyah kaşları gözlerinin üzerine indi. "Ne gördün, neyden emin oluyorsun?"

"Gerçek olanın hangisi olduğundan... Gördüklerimin mi, duyduklarımın mı?" dedikten sonra derince soludum. "Ben bugün Baran ve Zümrüt'ü kömürlükte gördüm. Baran, Zümrüt'ü sıkıştırmış, ona *Tülenmene izin vermeyeceğim,*' diyordu. Ama görsen Aras, o kadar yakındılar ki... Sonra biraz daha yaklaşayım derken ayağım tenekeye takıldı, ikisi de bana baktı. Onları gördüğümü anladılar..." dedikten sonra diğer kısımları da soluksuz anlattım, bakışlarındaki ciddiyet değişmemişti.

Eliyle alnını ovduğunda onun da bunu bekletmediğini anlamıştım. "Baran, böyle bir şey yapmaya cesaret edemez," dediğinde gözlerimi gözlerine odakladım. "Eğer Eda'yı üzecek en ufak bir şey yaparsa onu doğduğuna pişman ederim. Bile bile böyle bir şeye kalkışamaz, kalkışmamalı."

"Umarım... Umarım dediğin gibidir." Kolunu omzuma atarak beni kendine çekti, başımı sığınağım olan omzuma yasladığında saçlarının üzerine sıcak bir öpücük kondurdu. "Bozma moralini. Eda'nın üzülmesine izin vermem."

Başımı kaldırıp yetişebildiğim tek yer olan yanağına bir öpücük kondurdum. "İyi ki varsın," diyerek başımı tekrar omzuna koyduğumda gözlerimi kapattım.

"Sen de."

Sabah olduğunda herkeste ayrı bir telaş vardı, bugün yemek günüydü. Tüm köye geniş çaplı yemek verilecekti, bugün yemeği.

"Masalar diziliyor, tuzluklar ne tarafta?" Sırma Abla etrafta dört dönerken ben tepsiye dizdiğim bardakları götürmek için hareketlenmişim, bahçeye yürüdükten sonra tepsiyi masaya koyarak bardakları dizmeye başladım.

Herkes bir şey için koşuşturuyordu, sesler birbirine karışmıştı. Kadınlar bahçede, erkekler ise arka taraftaki harmanda yiyeceklerdi yemeklerini.

Boş tepsiyi elime aldıktan sonra tekrar içeri girdim.

"Anne, tabaklar nerede?"

"Kızım, abin getirmedir mi yan evden?" Mercan, "Hayır" anlamında kafasını sallarken Sırma Abla bana döndü. "Eylül, yavrum kapının ağzındayken yan evdeki mutfaktan tabakları getirir misin?"

Başımı onaylayıp arkamı döndüğümde, Eda'nın masaya kaşık çatalları dizdiğini, Hazal'ınsa bir şey yapmadan hamakta oturduğunu gördüm. Bu kız sahiden sinir bozucuydu. Herkes harıl harıl çalışırken sermiş kaymetlisini yatıyordu.

Sinirle kafamı sallayarak önüme dönüp yürümeye devam ettim. Aman, hızdan uzak olsun da ne yaparsa yapsındı...

Erkeklerin kaldığı evin kapısını açarak içeri girdim, yukarıda olduğunu öğrendiğim mutfığa çıkmak için ahşap merdivenleri kullandım. Soldaki açık kapıdan girdiğimde üzerinde beyaz örtünün bulunduğu masadan dörtlü plastik tabakları aldım. Sert bir şekilde boş evin merdivenlerine ilerledim ve aşağı doğru inmeye başladığımda duyduğum sesle adımlarımı yavaşlattım. Yanılmıyorsam bu, Aras'ın sesiydi.

Biraz daha indüğimde bir odanın kapısının önünde konuşan iki takım elbiseli adamı gördüm. Biri, yani konuşan, tahmin ettiğimi gibi Aras'tı ve diğeri ise Baran'dı. İkisinin de bedenlerini yandan görüyordum. Aras'ın Baran'a doğru kalkan işaret parmağı onu uyarıyor gibi bir hava taşıyordu. Biraz sonra cümlesini duyduğumda bu düşüncem tescillendi.

"Eğer Eda'yı üzecek bir hareket yaparsan seni gebertirim," dedi ve kaşlarını çatarak işaret parmağıyla iki kez tehditkâr bir şekilde gövdesine dokundu. Baran'ın korkuyla gerilen yüzünü stizdükten sonra elini serbest bırakarak sert bir şekilde dış kapıya doğru yürümeye başladı.

Aras'ın gidişiyle derin nefesler alan Baran biraz öyle bekledikten sonra arkasından çıkmıştı. Aras'ın onunla konuşmuş olması içimi tatlatırken fark edilmediği olınama sevindim.

Elimdeki tabaklarla evden çıkıp tekrar kadınlara yardım etmeye koyuldum.

Yemek güzel bir şekilde sonlanmış, nihayet İstanbul'a girmek zamanımız gelmişti. Baran'ın Eda'ya karşı başka bir kötü hareketini görmemiş olmam içimi ferahlatmış, gördüğüm manzarayı iyiye yormama sebebiyet vermişti. Gereksiz yere olma kafamda büyütmiştim.

Asansör kanımızda durduğunda, "Nihayet!" dedim açılırken. Aras valizi taşıyarak arkamdan gelirken ben hızla anahtarın çıkartıp kapıyı açmıştım. Evin içine girdiğimde soluklanarak, "Home sweet home!" diye seslendim.

Aras, "Aynen öyle," derken arkasından odamıza doğru yürüyordum. Kapıyı açtığına girer girmez üzerimdekilete aldığını etmeden sırtüstü yatağa bıraktım kendimi.

"Ah, canım yatağım!" Ondan sonra doğrulmadan beni izleyen Aras'a baktım. Güldüğünü biliyordum, tahmin etmek zor değildi. Banyonun kapısının açıldığını duyunca içeri girdiğini anladım, çok geçmeden su sesi de gelmişti. Yatakta uyumamak için direniyordum, kıyafetlerimi değiştirsem iyi olacaktı, bütün bir yolculuğu onlarla geçirmiştım. Ama o kadar yorgundum ki, yapmak istediğim tek şey uyumaktı.

Gözlerim kapanacakken ortama hâkim olan telefon sesi beni ürperterek ilgimi kendisine çekti. Elini bol Şile bezinden yapılmış pantolonumun cebine götürerek çıkardım ve kulağıma tuttum. "Efendim?" Sesim oldukça uykulu ve titreşimli çıkmıştı.

"Eylül, benim Ezel. Uyandırdımı mı?"

Gözlerim iyice açılırken karşımdaymış gibi gülümseyerek kafamı sallayp doğruldum. "Ezel, hayır uyandırmadın. Nasılsın? İzmir nasıl?"

"Sevindim güzellik, ben iyiyim, İzmir daha iyi, sen nasılsın? O olaydan sonra ne aradın ne sordun..." Bıçaklandığım, daha doğrusu tornavidalandığım zamandan bahsediyordu. Peşime tıkılan adam yüzünden alışveriş merkezinden onlardan haber-

siz kaçmış, sonrasında Aras'la tekrar İstanbul'a dönmüştüm. Ah... Ne zamanlardı!

"Evet, konuşmadık ama çok şey yaşadım Ezel. En başından. Anı bir şekilde evlendim bu yüzden."

"Hey, evlendin mi?" diyerek kesti beni. "Seni götüren adamla mı?"

"Evet evet, onunla..."

"Vay canına. Bundan bile haberim yok, alacağın olsun."

"Öyle değil, dedemle sorun yaşayarak evlendik. Anı bir şekilde, bir hafta içerisinde. Dedemi tanıyorsun..." Dedemi son görüşüm aklıma gelince sesime belli belirsiz bir kırgınlık yerleşmişti.

"Tanımaz mıyım? Kalpsiz adam! Sırf bu yüzden sana kızmayı, ırpı yapmayı es geçiyorum o halde... Esas konuya girersen iyi olacak."

Kaşlarını hafifçe çatıldı. "Esas konu?"

Nefes alışımı duydum. "Aykut ile beraber İstanbul'a taşınmayı düşünüyoruz, orada bir kafe bulduk. Fakat bundan önce bize bir ortak lazım..." Konuşmasını dinlerken gözlerim bir anda beline sardığı havluyla banyodan çıkan Aras'ın saçlarından aşağı damlayan sularla ıslanan vücuduna kaymış, ardından bana doğru geldiğini gördünce tekrar yukarı bakmıştı.

"Sen İzmir'deyken bir kafe açmayı istediğini söylemiştin. Ee, ne dersin, bize ortak olur musun? Çok işlek ve sevimli bir yer olduğuna emin olabilirsin."

Aldığım haberle yüzüne derin bir gülümseme yerleştirip dudaklarımı şaşkınca açtığımda Aras'ın beni izlediğini hissedebiliyordum. "Ezel... Bu harika bir teklif. Ben tabii ki isterim," dedikten sonra gözlerini Aras'ın kara gözlerine odakladım. "Ama ondan önce eşimle konuşmam lazım. Ben sana dönerim olur mu?"

"Olur olur, bir hafta içinde dönersen sevinirim canım."

"Tamam canım, görüşürüz..." diyerek telefonu kapattığımızda içime mesken olan sevinç duygusuyla Aras'a bakmaya devam ettim.

Siyah eşofman altını giyindikten sonra üzerine bir şey giymeye ihtiyaç duymadan bana doğru gelirken sordu. "Kinidi arayan?"

"Ezel..." dediği yatağı girdiğinde. "İzmit'deki arkadaşım, vardı ya..."

"Hattıladım," dediği sonra yitirdiği yitirmeye çevirdi. "Ne istiyormuş?"

"İstanbul'a taşınacaklarını, bir kafe açacak ve benim ona olup olamayacağını sordu. Ben de sana danışmanın gerektiğini söyledim."

"Aferin," dedi hareketini hoşuna gitmiş gibi. "Nasıl bir kafe?" diye sordu sonra.

"Daha çok gençlerin takıldığı tarzda. Sevinli bir yer olduğunu söyledi. Eh, İzmit'deki de öyle bir yerdi."

Dihul dudaklarının üzerinde gezdirerek ınırıldı. Ardından tek kaşı havalandı. "Sen istiyor musun peki?"

"Küçükken Ezel'le çok hayalini kurardım," diye itiraf ettiğinde surat ifadesinin yumuşadığını sezdim.

"Peki..." dediğinde sırtarak ona baktım,

"Sahi mi?"

Göz kırptı. "Sahi... Biraz sosyalleşmek hakkım, tüm gün evde duruyorsun."

"Aras..." diyerek hızla ona sarıldığında başta afallasa da karşılık vermesi gecikmedi. "Teşekkür ederim..."

"Emince," diye uyardı. "Bir işe başlayacak olman bana teşekkür etmeni gerektirmez."

"Yine başladık..." dediğinde yatakta yatar pozisyonu aldı.

Kafamı göğsüne bastırıldığında, "Aras?" diye sordum.

"Gerçekten teşekkür etmek istiyorsan bana sımsıkı sarıl. Kalbin göğsüme değsin. Bunu sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum," diyerek dediğini yaptım, kalp atışlarını hissederek uyumayı sevdiğini söylemişti. Gözleri kapalıyken hafifçe doğrulup az az çıkan sakallarının üzerine içten bir öpücük kondurduğunda gözünü açmadan gülümsedi. Bunu da sevdiğini biliyordum.

Düğün hazırlıkları bitmiş, düğün günü gelip çatmıştı. Giydiğim krem-bej renklerinin hâkim olduğu elbisenin üst tarafı,

bey rengi kumaşın üzerine kremi rengi çiçek ve yapraklarla süslenmişti. Alt eteği dizlerinin bayağı üzerinde kalarak ninni bir görüntüyü sağlasa da belinden çevreyip ayaklarına kadar inen tül oradaki görüntüyü kamufle ediyordu. Tabii, tülün belinde biten yırtmacını saymazsak... Yürürken o kısımla uğraşacağım belliydi.

Elimi elbisemin beline atıp fermuarını çekmeye başladım, ilk haşta başarılı giderken belimin henüz yarısına geçmişken takılan fermuar ne aşağı ne yukarı çıkıyordu. "Hay akat!" diyerek fermuarla cebelleşmeye başladım. "Çıksana, yoruyorsun beni."

Ellerimi çekip tekrar fermuara koydum. "Flaydı..."

Belimin üzerine konan parmaklar beni geriye doğru çeken buram buram kokusu ve enseme üflenip tüylerimi diken diken eden nefesiyle anlattığını Aras'ın geldiğini. "Fermuarla konuşup cebelleşen bir kadınla evliyim," dediğinde kendime gülümsedim.

"Ne yapayım, inat etti çıkartıyor," diye hayıflandığımda ellerini fermuarın üzerine koydu. Tek hareketiyle fermuar belimin aşağısına kadar inmişti. Gözlerim hızla büyüdü. "Aras, yukarı çeken gerekliyordu!"

"Sıkışmış, önce aşağı indirmem gerekiyordu," dedikten sonra tek hareketle fermuarı yukarı çekti, gerilim dolu anımı tek solukta biterken aynada kendime bakmaya ihtiyaç duymadan serice Aras'a döndüm. Üzerine tam oturan siyah takımının içine dar kesim, siyah olan bir gömlek giymiş, kravat takmamıştı. Sert görüntüsü, karizmatik duruşu bir an olsun eksilmemişti, hatırlamıştı. Saçlarını biraz ksalttığını ve sakal tıraşı olduğunu fark ettim.

Ah... Kusursuz görünüyordu yine benim adamım. Soluğunu kesecek kadar kusursuz. Dudaklarını aralanırken ona söyleyecek bir şey aradım, konuşursam kekeleyeceğimi hissettiğimde bana uzattığı eli kurtuluşum oldu. Elini tereddüt etmeden kavradığında arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı. Aynı şekilde ona uyum sağlıyordum.

Asansörden inip siyah spor arabasına geçtiğimizde Aras telefonda konuşmaya başlamıştı. "Tamam, çıktık biz de. Yarım sa-

ate orada oluruz," dedikten sonra telefonunu kapatarak arabayı garajdan çıkardı. Kendiliğinden açılan elbisemin tül yırtmacını Aras görmeden kapattım, keza kendileri bu detaydan habersiz değildi. Yırtmacı düşünmeyi bırakarak arabamın camını açtım ve ensemde topuz olan saçlarımmın havalanmasını sağladım. Hava sıcak ama serindi, Eda düğün günü konusunda şanslıydı. Elhim camdan dışarı atarak yolu izlemeye devam ettim.

Tüm düğün arabaları buluştuğunda hep beraber düğün yerine doğru gitmeye başladık. Kır düğünü olacaktı, bu yüzden topuklu giyinmemiş krem renkli düz bir ayakkabı seçmiştim. Eh, elbisemin uzun tülü ayakkabılarıma göstermiyordu zaten. Bazı arabalar kornaya basıyor, bazıları zarf dağılıyordu. Gelin arabası en öndeydi, ister istemez aklıma Pusat geliyor ve moraliim bozuluyordu. Uzun zamandır ortalıkta yoktu, nerelerdeydi acaba?

Kır mekânın otoparkına vardığımızda herkes arabalarından inmeye başlamıştı. Aras el frenini çekip anahtarı çıkardığında ben de hızla kapımı açıp ayaklarımı yerle birleştirdim. Gözlerim hemen Eda'yı ararken onun bana el salladığını fark ettim. Arabadan inen Aras'a dönüp Eda'yı işaret ettiğimde gözleriyle onayladı, kendine sigara yakmakla meşguldü. O beni arabanın önünde beklerken koşar adımlarla beni bekleyen Eda'nın yanına vardım.

Gelinliği baktıklarının aksine oldukça sadeydi, kolları omzuna kadar dantelden oluşuyor, gerdanı ve göğsü arasında boşluk kalıyordu. Oldukça naif bir gelinlikti, tarlatanı bile yoktu. Saçlarını dümdüz fön yaptırmış, yüzüne hafif de hafif bir makyaj yapmıştı. Sanki güzel olmak istemiyordu ama yine de güzeldi her zamanki gibi. Gelinliği yüzünden ona sarılmadım.

"Çok şık olmuşsun yavrum," dediğinde, "Bunu benim sana söylemem gerekiyordu," dedim. Aynı anda gülümsedik. Baran araya girdi. "Eda, gelin odasına geçmeliyiz."

Eda başını salladı. "Eylül, sen de oraya gel."

"Tamam canım, Aras'la içeri gireyim de bir."

"Bekliyorum," dediğinde arkamı döndüm.

Otopark hafif hafif dolmaya başlıyordu. Aras'a doğru yürüdüğümde sigarasının bittiğini gördüm. Baştan aşağı beni süzdükten sonra çenesinin kasıldığını fark ettim. sonrasında üzerinde düşünmeden koluna girdim. Salona geçtiğinizde gelenleri karşılamak için içeride girişin yanında bir yerde durduk, yanımızda Baran'ın annesi ve Hazal'ın babasıyla merhabalaştık. Sonra onlarla beraber gelenleri karşılamaya başladık. Boş bir anda parmak uçlarımda yükselerek Aras'ın kulağına yaklaştım. "Eda'nın yanına gidebilir miyim?"

Bana bakmadı, karşısındaki adam ve kadına hoş geldiniz deyip tokalaştıktan sonra, bana dönmeyerek, "1 layıt," dedi düz bir sesle.

Sahte bir gülüş katarak aynı adam ve kadınla ben de merhabalaştım ve ona döndüm. "Neden?"

Yine aynı olay tekrarlandıktan sonra ciddi ifadesiyle bana döndü. "Yürürken tülü açılarak bacaklarını boydan boya ortaya serip tüm bakışların odağı olmana sebep olan o elbiseyle şuradan şuraya gidemezsin." Aras, uzun uzun sebebini açıklarken dudaklarını çok içinde aralanmıştı.

Ben tülü kapatabildiğini sanıyordum, ne sıra fark etmişti?

"Arlatabildim mi, bilekâr?" dediğinde şişirdiğim göğsümü indirerek sinirli bir şekilde önüme döndüm ve onunla beraber gelenleri selamlamaya devam ettim.

Nihayet, insanların gözleri ince kırmızı halının ucundaki bedenlere doğru kayduğunda ben de aynı yere baktım. Eda ve Baran alkışlar arasında içeriye girmişler, nikâh masasına doğru ilerliyorlardı. Baran'a olan güvenim zedelenmiş olsa da, Eda için ellerimi kaldırdım ve onları hen de alkışladım. Büyük bir kibarlıkla yürüdüler, masaya geçtiklerinde Baran, Eda'nın sandalyesini çekerek oturmasını bekledi. Ardından kendisi de oturdu. Şahitleri de oturduğunda, Eda'nın ki liseden sözleştiği bir kız arkadaşıyla Baran'ın kiyse kendi adanlatısından biriydi, nikâh

memuru akde başladı. Klasik konuşmayı yaptıktan sonra onaya bir sessizlik hâkim olmuştu.

"Birbirinizle evlenmek istediğinizi bize yazılı olarak bildirdiniz. Yaptığım araştırma sonucunda evlenmenize engel bir durum bulunmadığı tarafımdan tespit edilmiş olup şimdi bir kez daha misafirler ve şahitlerim huzurunda sözlü olarak evlenmek istediğinizi beyan ederseniz evlenme akdinizi gerçekleştireceğim." Nikâh memurunun söylediklerini başlarıyla onayladılar. "Siz, Sayın Baran Keskin, yanınızda oturan Sayın Eda Alfa Hanım'ı hiç kimsenin etkisi ve baskısı olmaksızın özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Hayır deme, lütfen, hayır deme!

"Evet." Baran hiç beklemeden, tereddütsüz bir şekilde yanıtladığında ben şaşırmış, ortaha yayılan alkış fırtınasına eşlik edememiştim.

Daha sonra adam Eda'ya döndü. "Siz Sayın Eda Alfa, yanınızda oturan Sayın Baran Keskin Bey'i hiç kimsenin etkisi ve baskısı olmaksızın özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Tüm gözler Eda'nın üzerindeyken o, önce gözleriyle salonu süzdü, ardından derin bir nefes aldıktan sonra yüzüne geniş bir gülümseme katarak mikrofona yaklaştı. Dudaklarını keyifle araladı. "Hayır!"

Eda'dan çıkan kelime üzerine salondaki ben dâhil tüm gözler açılmış, gülüşler solmuş, nefesler tutulmuştu. Baran kaşlarını çatarak, "Ne?" diye sorduğunda Eda ciddi bir hal aldı.

"Hayır, seninle evlenmek istemiyorum!"

Baran'ın yüzü kırmızılaştı. "Eda, sen ne dediğinin farkında mısın?" Herkes çıt çıkarmadan onları dinliyordu.

Eda onu başıyla onayladı. "Farkındayım," dedikten sonra ayağa kalktı ve oturan Baran'a baktı. "Ne sandın ha? Sen beni alırken benim gözüm kapalı seninle evleneceğimi mi?" Salondan şaşkın bir uğultu çıkarken ağzımın şokla açıldığını biliyordum. Ardından Eda salona döndü. "Evet, yanlış duydunuz. Bu şerefsiz beni aldattıyor, hem de kuzeniyle! Onları bir kömürlükte öpüşürken gördüm!"

Tümü salon iyiden iyiye şaşırırken köyde gördüğüm manzaranın gerçek olduğunu anladım. Baran ne usta bir yalancıydı!

"Eda, sen ne saçmalıyorsun?" diyerek Baran da ayağa kalkıp ona dokunacakken Eda, çevik bir hareketle geri çekildi.

"Sakin!" diye kükredi. "Sakin dokunma bana, haysiyetsiz!" Daha sonra Eda'nın karşıya bakan gözlerinde bir parlaklık hissettim, dudakları gülümsemeye dönerken, "Pusat!" diye haykırmasıyla benim de gözlerim hayretle oraya kaymıştı. Pusat huradaydı, gitmemişti.

Eda gelinliğini kaldırarak koşar adımlarla ona doğru ilerlerken hangi hissi yaşayacağını şaşırmıştım. Sevinç mi, hayret mi, hüznü mü? Bütün duygularım birbirine karışmıştı art arda yaşanan olaylarla.

"Eda dur!" Baran, Pusat'a doğru ilerleyen Eda'yı durdurmak için bağardı ama Eda dinlemeden, yüzüne yerleşen kirli sakalı darmaduman olmuş suratına memnun bir ifade karışan sevdiği adama doğru yürümeye devam etti. Bu manzarayla, yüzüme yerleşen şaşkın gülümsemeyi engelleyemedim. Olması gereken buydu, başından beri.

Baran'ın ailesi ayaklanmış, ona doğru gitmeye başlamışlardı. Ortama bir karışıklık hâkim olduğunda, Baran'ın, "Eda dur dedim!" diyerek belindeki silahını çekip korkusuzca ateş etmesi etrafta bir çırtınaya, yerde yatan bir bedene, benimse dudaklarımdan kopan bir çığlığa neden olmuştu.

"EDA!"

Bölüm On Yedi

Bilge

Bir silahtan çıkan patlama sesiyle herkeste farklı tepkiler oluşmuştu. İnsanlar korkuyla ne olduğunu anlamadan masaların altına saklanırken, yere düşen Eda'nın yanına doğru korkusuzca ilerledim.

"İyi misin?"

Yüzü –panikten olacak- bembeyazdı. Dizlerimin üzerine çökerek kollarımla omuzlarımı tuttum.

"B-Ben iyiyim..." Sesi oldukça iyi geliyordu, vücudunda bir hasar, elbisesinde kırmızı bir leke göremeyince korkudan düşüştüğünü düşündüm.

Peki, o silah sesi kimden çıkarıştı?

"Lan!" diye haykırdı arkamdaki Pusuat birden, belinden çıkardığı silahını havaya tutarak art arda sıkırmaya başladı, gende kalan insanlar da kaçışıp saklanınca silahını tam karşıya, Baran'ın gövdesine doğrulttu.

Fakat ona sıkarsa bir çatışma çıkardı, çünkü Baran'ın yani Hazal'ın babasının adamları da silahlarını çıkarmış, Aras'ın adamlarına karşı tutmuşlardı. Yirmiden fazla adam yirmiden fazla silah birbirine doğrultulmuşken, tek bir hamlede çatışma çıkması yüksek ihtimaldi.

O sıra, tetiğe kimin bastığını anladım. Aras'ın kurşunu ile elinden vurulan kişi Baran'dı. Kalçasını nikâh masasına dayanmıştı, zorlukla ayakta duruyor gibiydi.

Evet, çıkan o kurşun Baran'ın eline isabet etmiş, hamlesini yapamadan silahını düşürmüştü.

"Eğer vurursan, vurulursun," dedi Hazal'ın babası olan Başkan, Pusat'a karşı.

"Yanında böyle şerefsizleri mi adam diye taşıyorsun sayın Başkan!" diye kükredi Pusat.

Başkan Halis Bey, tiksindir gibi Baran'a baktı, ardından Pusat'a döndü tekrar. "Adam benim adamım, onun cezasını vermek size düşmez." Pusat'ın çenesi kasılırken Başkan devam etti. "Konuşulur, eğer bir suçu varsa gerçekten, size teslim ederiz. Ama bu şekilde olmaz."

Aras, silahını hâlâ Baran'ın üzerinde tutmaya devam ederken sesini duyurdu. "Hem hainlik yaptı hem silah çekti. Onu bize bırakman gerekiyor, cemiyetin kurallarını ne çabuk unuttun?"

"Silahı çekti evet ama ilk kanı siz akıttınız... Onu bu şekilde bırakmam, daha hiçbir şeyin doğruluğundan emin değiliz..."

"Lütfen, lütfen oğlumu rahat bırakın... O benim tek varlığım..." Hiç beklenmedik bir şekilde araya giren bu ince ses, Baran'ın annesi Sırma Abla'ya aitti. Orta yaşlardaki kadın, oğlunun üzerine adeta siper olarak kollarını açmış, öylece duruyordu. Gözlerinin kızardığını, ağladığını anlamak zor değildi.

Bir anda hava nasıl bu kadar değişebilmişti?

"Ona bir zarar gelmesine izin vermem, o benim tek oğlum, eşimin bana tek yadigarı. Allah aşkına bırakın." Çaresiz kadın ağlayarak konuştuğunda, benim bile içim sızlamıştı. Evet, Baran'ın yaptıkları sözlükteki şerefsiz kelimesinin anlamını dolduracak cinstendi, fakat şiddet buna bir çare yahut çözüm olabilir miydi? Ki, Aras'ın eline geçerse bunun şiddetle sınırlı kalmayacağını anlamak için akli dengenizin yerinde olması yeterliydi.

Aras'a baktığımda, eliyle çenesini sıvazladı, Sırma Abla'ya bakmamaya çalıştığını biliyordum, gözleri o yöne takılmamak için Başkan'a odaklıydı. "Bu iş burada bitmedi," dedikten sonra adamlarına baktı, hepsi bir bakışıyla ellerindeki silahlarını in-

dirdiler, kara gözleri beni bulduğunda öfkeli gözlerine bakmamayı dilerdim. Sert ve geniş adımları çıkışa doğru yön aldığında Eda'yla bakiştık.

Ayağa kalktuğunda elimi uzattım ve tutmasını bekledim, benden destek alarak ayaklandığında arkamızda Aras'ın adamlarıyla beraber çıkışa doğru yürümeye başladık.

Hayat ne kadar garipti, normal insanlar şu olaylardan sonra bir süre kendine gelemeyenken biz; olabilecek en normal şeyi yaşamış gibi düzgün adımlarımızla mekânın çıkış kapısına doğru ilerliyorduk. Mekândan çıkıp arabaların park edildiği alana geldiğimizde Aras ve Pusat'ın beraberce bizim arabaya geçtiklerini gördüm. Aras şoför koltuğuna, Pusat ise onun yanına oturmuştu. Motorun çalışma sesi geldi fakat araba hareket etmedi, bizim gelmemizi bekliyorlardı.

Lüks, siyah aracın arka kapısını açtım, önce Eda'nın girmesini bekledim. Gelinliğini toparlayarak içeri girdiğinde bekletmeden oturdum ve kapıyı kapattım.

Aras, arabayı çalıştırdığında ortama derin bir sessizlik hakimdi. Susarak onu izlerken direksiyonu tutan ellerinin fazla sıkılmaktan kan gitmediği için beyazlaşmaya başladığını fark ettim.

İçim daraldı, elimi uzatıp sakinleşmeye çalışmasını söylemek istedim, fakat bu, şu an yapılacak en son şeylerden biriydi. İki huylu Aras'ın ne zaman ne yapacağını kestiremediğimden gayeyi, sırtımı oturduğum koltuğa yaslamakta buldum.

"Anlamıyorum!" diye bağırды nihayet. "Madem evlenmeyecektin, madem öğrendin o şerefsizin ne boklar yediğini, niye hepimizi bu kadar yordun?"

Aras'ın yönlendiği soru karşısında, derin bir nefes aldı Eda, ardından başını pencereden çevirip önüne baktı. "Başka hiçbir şey onu nikâh masasında terk etmem kadar etkileyici olmayacaktı.. İnukamın en iyi bu şekilde olacağını düşündüm. Gözlerindeki afallamayı görmek istiyordum."

"Gelip bana söyleseydin, o şerefsizin gözlerinde afallamadan başka duygular da görebilirdin."

"İnan bana, sizin uygulayacağınız şiddet onu bu kadar sarı-

mazdı." Eda'nın başı dikti, yapığı hiçbir şeyden pişmanlık duymuyor, güçlü duruşunu her zamanki gibi düştürmüyordu.

Aras, eliyle ağzını kapatarak başını salladığında rek eli hâlâ direksiyondaydı. Pusat, tam önündeki koltukta oturduğundan hareketlerini göremiyor, ne şekilde olduğunu kestiremiyor-dum. Ama mutlu olduğuna, Eda'sının tekrar ona dönmesiyle sevindiğine şüphe yoktu. Neyse ki, Eda gerçekleri öğrenmeden onu affetmişti, yoksa bu aşkın katilleri olarak kendimi de düşünenekten ahkoyamazdım zihnimi.

Arabayla Eda'nın evine geldiğimizde Aras, Pusat, Emin Abi salonda günün değerlendirmesini yaparlarken ben, Eda'nın odasında üzerini değiştirmesine yardımcı oluyordum. Başım-daki gelin tacını çıkarırken "Sana inanmıyorum..." dedim. "Yani... Böyle bir şeyi nasıl düşüncübildin Eda? Nikâhta bırakıp gittiğin adam bir mafya. Seni vursa ne yapabiliirdin, ya Aras onu fark etmeseydi ve şu an vurulmuş olsaydın, ya büyük bir çatış-ma çıksaydı? Bunları nasıl düşünmezsin?"

"Ne derler bilirsin..." dedi yüzündeki makyajı eline aldığı küçük pamuk parçasıyla temizlerken. "*Sonunu düşünen kahra-man olamazmıy.*"

Derin bir nefes alıp aynadan bana baktı. "O uçkuruna düş-kün pezevenk, benimi gibi bir insanı aldatmaya çalışırsa böyle oyuna gelir. Hem şöyle olsaydılarla, böyle olsaydılarla yaşayamayız. Her şey sorunsuz bitti değil mi?"

Düşünceleri beni şaşırsa da onaylamaz bir şekilde kafa salladım. "Hiç de sorunsuz bitmedi. Aras da, Pusat da o pisliği başı-boğ bırakmazlar. Bu iş uzayacak kesin..." dedim. Sesim mutsuz ve korku doluydu. Bir olay biterken bir yenisi başlıyordu, ne zaman rahat bir nefes alacaktık?

"Negatif Eylül iş başında..." derken yüzüne keyifli bir gülümseme yerleştirdi. "Hey, Pusat'la yeniden birlikte olabilece-ğin, olaylara güzel yönünden bakar mısın? Yoksa bizim için sevinmiyorsun mu?"

Omuzlarımı düşürdüm, suratımda, "Aşk olsun!" der gibi bir ifade canlandı. "O nasıl laf öyle. Tabii ki sizin için mutlu olurum. Ama bir yandan da korkuyorum işte... Böyle işlerle iç içe olan bir adamla evli olmak ne kadar zormuş! Zihnim hiç boş kalmıyor."

"Merak etme kuzum, Baran'ın lafı şuradan şuraya girmez. Namı çürüyecek, cemiyetlerde olmayacak. Bizimkiler onu liş eder..."

Dudaklarımı büzdüm. "Kötü bir şey yapmazlar değil mi? Yani Sırma Abla çok üzülür."

Gözlerini büyüterek aynadan bakmak yerine hızla bana doğru döndü. "Eylül sana inanmıyorum! O adam gerefsizini teki, bana yaptığını bilmiyormuş gibi şimdi de onun için üzülüyormusun?"

"Hayır, sadece annesi..."

"O kadın da öyle bir çocuk yetiştirmeden önce düşünseydi bunları."

Beni yanlış anlamasını istemiyordum ama ne çocuğu yüzünden bir anneyi, ne de anne babası yüzünden bir çocuğu suçlayabiliirdim. Bu haksızlık olurdu. Kimse doğuracağı çocuğu ya da anne babasını kendi seçmiyordu.

Dudaklarımı ısırarak bir şey söylemekten vazgeçtim. Oda nın kapısı açıldı ve Sevinç Abla elindeki tepsiyle içeri girdi. Tepsinin üzerinde su, yemek ve ağır kesici bulunuyordu.

Yaprak sarmasının kokusu buram buram gelirken yemek için tepsiyi sehpanın üzerine koymasını bekledim. "Kızlarım size yemek getirdim, bir şey yemediniz açsınızdır. Eda, ağrım var diyordun, sen de yemekten sonra şu ağır kesiciyi içersen..." Sevinç Abla tabağı sehpa ya koyar koymaz nedenini bilemediğim bir şevk beni hızla sarma tabağına sürükledi, çatal kıtılanmadan elimle bir tane ağzıma attım. Baharatlı iç, ağzımda dağılırken tadını biraz daha alırmak için gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda Sevinç Abla'ya sordum. "Erkekler ne âlemde?"

Alt dudağını dişleyerek kafasını salladı. "Hiç sormayın, hep si ayrı bir sinir küpü. Yemek götürüyim dedim, gözlemediler

bile... Bu Baran'ın onların elinden geçeceği var, boş bırakmazlar o çocuğu... Şimdiden acıyorum."

"Sevinç Abla deme öyle, Eylül'ü ağlatacaksın şimdi," Cümlesiyle yemek tabağıyla ilişkisi olmayan Eda'ya baktım. "Kendisi Baran'ı destekliyor da..."

Dik omuzlarım düştü ve gözlerim kırıncı bir ifadeyle arkadaşımı buldu. "Eda... Ne demek istediğimi biliyorsun, konu anne olunca böyle oluyorum, zayıf noktam ne yapayım."

O sıra Sevinç Abla araya girdi. "Değil mi ya, o annesinin yarınası ne iş karartıcıydı..." dedikten sonra Eda'ya baktı. "Eda kızım, kızma arkadaşına, Baran'ı tuttuğundan değil ya..."

"Yanı..." dedim yaprak sarmasından birkaç tane daha alırken.

"Ben de açım, bu ne şiddet bu celal," diyen Eda, önümde duran tabağı kendi eline aldığımda gülererek ona bakım. Deliydi falan ama seviyordum bu kızı...

Fırından çıkardığım poğaçaların kokusu evi sarmıştı. Aslında sadece onlar değil, yaptığım pastalar, tathlar, bir bütün oluşturmuş, evin kendine has kokusunu ele geçirmişlerdi. Eh, Ezel'in İzmir'de beni ağırlaması düşünülünce, aşağı kalmamam gerektiğini fısıldıyordu ruhumu bedenime. Günümü temizlik ve mutfakla geçirmiş, yeni yeni işlerimi bitirmiştım. Poğaçaların üzerine daha yumuşak olmaları için nenili bir bez koyduktan sonra, kapının açılma sesini işittim.

Aras gelmiş olacaktı.

Önlüğümü boynumdan çıkardıktan sonra elimdeki mutfak eldivenlerini fırının yanına koydum. Aras, yine birkaç gündür eve geç geliyordu, geldiğinde uyumuş olduğumdan yüzümü gormediğimden hasret kaldığını hissettim. Bu yüzdendir ki, bu kapı sesi beni neşelendirmişti. Neredeyse koşar adımlarla kapının önüne doğru yürüdüğümde, holün önünde, tam kapıyı arkasından kapatırken onu gördüm. Kalbimin içindeki baterist grubu harekete geçerken, bakışlarımı yüzümü bulması gecikmedi.

"Hoş geldin!" dedim cümlemın son iki hecesini uzatarak dudaklarında yorgun bir tebessüm belirtmişti, siyah gözlerinin altı çukurlaşmış ifadesine yorgunluk eklemişti.

"Uyumadın mı sen?"

Başımı "Hayır" anlamında salladım. "Seni bekledim, hep bekliyorum ama gelene kadar uyumuş oluyorum..."

Tebessümü silinmeden elipi belime atarak beni kendine çekti, dudakları alnıma dokunduğunda, anlık hareketine şaşır- sam da uyumsuzluk çıkarmadan ona sokuldu. Ferah kokusu- nu özlemiştım.

"Niye bu kadar geç geliyorsun?" diye sordum yüzümü hafifçe kaldırarak.

"Baran'ı aldık, onunla biraz... İlgilenmek gerekiyordu. Onun haricinde kumarhane açılışı olacak, son düzenlemeler yapılıyor. Anlayacağın yoğunum..."

Baran'a ne yapacaklarını sormak istemiyordum, en azından bilmesem daha rahat ederdim. "Yorgun da görünüyorsun... Kar- nın ağ ru? İstersen bir duş al, ben de sana yemek hazırlayayım."

"Şu eve geliştide beni bekleyişini var ya, uyurken yahut uya- mık... Rüzün yorgunluğuma değer, güzelim," dedikten sonra be- limdeki ellerini kullanarak beni biraz daha kendine çekip bur- nunu boynuma yerleştirdi. Sonra bir buse kondurdu koldadığı yere. İçim mayhoş bir rime tabi rutururken geri çekildi. "Ve... Ever açım..."

Dişlerini göstererek gülümsedim. "Birazdan beni yiyecek- sin, sofranı hazırlasam iyi olacak."

"Yemek sorun değil, doyarım da... Ben sana doyamıyorum Eylül onu ne yapacağız?"

"Doyma zaten, o zaman canın başka şeyler çeker..."

Sınıtı. "Mümkünse yok. Sende beni susatan değişik bir for- mül var..." Kelimelerinin bbyüsü içime birer birer nüksederken omuzlarımdaki uşarak aramızda birkaç adımlık mesafe oluştu- du, yalnızca bana bakışında hissettiğim yumuşaklık hâkimdi yine siyah gözlerinde. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu yüz- den, bir an önce yemeği hazırlasan iyi olur, yoksa ilgilendiğim tek şey sen olacaksın."

Gözlerimi kapayarak gülmeme engel olamadan, "Tamam," dedim. "Gir aruk şu duşa. Ben mutfaktayım," diyerek arkamı döndüğümde yüzümdeki gülümseme hâlâ silinmemişti. Holü geçip mutfak tarafına ilerledim, Amerikan mutfaktan içeri girdiğimde beyaz mutfak dolabının kapağını açarak bir servis tabağı çıkardım.

Üzerine nemli bez örttüğüm poğça tepsisinin yüzünü açarak tabağa iki poğça koydum, ilk defa denediğim mercimek köftesini de maruluyla beraber koyduktan sonra, sodalı patatesli böreği koymak için tezgâhın sol tarafına doğru ilerledim, böreği tabağa koymadan önce "Beni yel" demesine itiraz edemeden ağzıma aldım. Güzel yapmıştım sahiden, içindeki karabiber tadı hankaydı...

Birden boğazımdan ağzıma kadar yükselen acı sıvıyla midem içine geçtiğinde ağzımdakileri dışarı çıkarmamak için hızla ellerimle ağzımı kapattım. Ağzımdaki börek lokmalarıyla beraber istemeden yutkundüğümde soluk borum hâlâ yanıyordu. Beklemeden musluğun önüne gelip suyu açmı ve ağzımı çalkalamak zorunda kaldım. Yan tarafında duran cam sürahiyi elime alarak bir bardak su doldurup içmeye başladım.

Bu neydi şimdi?

Karabiber mi midermi rahatsız etmişti, yoksa bugün yaptığımı her şeyi teker teker yiyip midemin içinde bir curcuna oluşmasına sebep olduğum için miydi bu bulanma?

Bardağı yavaşça tezgâha bırakıp rahat bir nefes aldıktan sonra kendimi uyardım. "Çok yiyorsun Eylül, çok... Bu gilişte yüz kilo alırsın."

Daha sonra kendimi toparlayarak Aras'ın tabağını doldurmayaya devam ettim, elindeki tabakla arkamı döndüğümde, holün girişinde boynuna astığı havlusuyla onu gördüm. Altına siyah bir eşofman geçirmiş, üzerine ise bir şey giymemişti. Hafifçe ırıyan, uçları dalgalı siyah saçlarından damlayan sular boynunda duran havlunun üzerine düşüyor vücudunda gezinmesini engelliyordu. Mutfaka yaklaştığı an tabağı masaya koyup ocağı üzerindeki çaydanlıktan bir bardak demli çay doldurmaya başladım. Bu sırada onun sandalyesini çektiğini duymuştum.

Bardağı çayla doldurduğumda arkamdan sesini işittim. "Yuh." Elimdeki bardağıyla ona döndüğümde şaşkın gözlerle tabağına baktığını gördüm. Saç falan mı düşmüştü yoksa? Ay sakın, sakın...

"Ne oldu?" dedim bardağıyla ona doğru ilerlerken.

"Eylül bu ne?" dedikten sonra siyah gözlerini tabaktan çekip bana çevirdi.

Bardağı masaya koyduktan sonra, yanındaki sandalyeye oturarak tabağı inceledim. "Ne ne Aras? Bir şey mi var?"

"Kızım, ben vantuz mu oldum? Bu kadar şeyi nasıl yiyeceğim?" Dudaklarım aralanırken tıka basa doldurduğum tabağı şöyle bir bakarak nefes aldım, sonra kestüğimi poğaçaya dilimin elime alarak ağzına götürdüm. İtlâ sorar gibi bana bakarken gözlerini kırptım, komutuma uyarak ağzını açtığında poğaçayı kendi ağzına attım ve daha sonra gülererek konuştum. "Beraber yeriz diye bu kadar doldurdum."

Açık kalan ağzıyla bana bakmaya devam ederken gülererek konuşmaya devam ettim. "Ne, nasıl yiyeceğim diyordun, yardım ediyorum işte."

Tabağı hızla kendi önüne çekti. "Yok sana yemek falan, yüz kilo olacaksın başıma."

"Ne yani, kilo alırsam sevmez misin beni?" diye sordum önündeki mercimek köftesini kıvrıcığa sararken.

"Eh, çoğu gece seni odana taşıyorum, bana da yazık be Eylül."

Mercimek köftesinden bir ısırık aldığında kaşlarını çatım. "O kadar kası boşuna mı yaptın. Taşı, bir tarafın mı eksiliyor?"

"Bak şimdi..." dedi lokmasını bitirdikten sonra, ardından kolunu omzuma attı. "Bu kadar yakışıklı, dikkat çeken, insanların çoğunun hayran olduğu, karizmatik ve fit bir adamla evlisin. Haliyle kendine biraz dikkat etmeni gerekiyor..."

Kaşlarını çatıp çenemi kasarak başını şöyle bir çevirip yüzüne baktım. "Etmiyorum... Bizi de vardır her halimizle sevecek olan..." diyerek tabaktan bir bütün poğaçayı alıp ağzıma attım. "Bak, yiyorum..." dedikten sonra başını sallayarak içim acıya acıya yutmaya devam ettim. "Oh, ne güzel olmuş..." Bir ısırık daha aldım. "Yüz kilo da olurum, beş yüz kilo da."

Bir anda elimden çektiği poğaçamla birlikte çatık kaşlarıyla ona baktım, kendisi yemeye başladığında, "Ne yapıyorsun, o benim parçam!" diye haykırdım.

"Bunun tadı daha güzelmış," diyerek poğaçamı yemeyi bitirdiğinde sordu. "Sen bunca şeyi ne diye yaptın söyle bakalım?"

Kollarımı göğsümden birleştirerek önüme döndüm. "Sana ne."

"Nedenini söylüyor musun, zorla mı öğreneyim?"

"Söylemiyorum."

Belimin yan tarafında hissettiğim parmaklarla sıçradım. "Ay! Ne yapıyorsun..." dedim yüzüme gıdıklanmaktan dolayı istemediğim bir gülümseme yerleşirken.

"Bunca hazırlığı neden yaptın?"

"Ya..." dedim elini çekmeye çalışarak. "Söyle-" Kıkırdadım. "Söylemeye-" Kahkaha attım. "Aras yapma şunu!" Omuz silkti ve sandalyemi yanına çekerek hamlesini kuvvetlendirmeye başladı, parmakları beni istemeden güldürmeye devam ederken duymayacağını anladığımda, "Tamam!" diye haykırdım. "Ta-Tamam yalvarırım yapma."

"Tamam ne?"

"Tamam, söy-söyleyeceğim, Aras, beni öldürüyorsun!" Parmakları durduğunda sandalyemde geriye yaslanarak derin bir nefes aldım, rahat nefes almak gibisi yoktu ama tabii ki söylemeyecektim.

"Ee?" dediğinde gözlerini açtım ve ona döndüm, ardından, ayağa kalkmaya hazırlandım. "Çok bekler..." Fakat kalktığımı gibi oturmam bir olmuştu ama sandalyeye değil.

Yüzlerimizin arasında milimler varken onun içten bakışlarına karşın kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. "Ne yapıyorsun?!"

Kolları beni sarıp gitmeye engel oluyordu. Bırakmaya niyeti yok gibiydi. "Sana bir soru sordum."

"Ben de cevap vermeyeceğimi söyledim."

"Peki, ben halinden memnunum, söyleme," dedi elleriyle beni kendine daha çok yaklaştırırken.

Kaşlarını çatıttım. "Hey, kilo aldım, rahatsız olman gerekiyor. Bırak beni..."

"Aksine..." dedi dudakların bir kenarı havalanırken. "Bu kadar

rahat olduğum anların sayısı nadirdir," diyerek zaten yakın olan yüzlerinizi biraz daha yaklaştırdı. "Şimdi, sevgili karıcığım..." Parmakları tekrar vücudumun ürpermesine neden olarak benim iki yanına tam tikiimin olduğu yere dokundu. "Hazır kaçma imkânın da yokken sorumun cevabını vermeye ne dersin?"

Gözlerimi kıstım. "Niye bu kadar merak ettin?"

"Cevap vermediğin için. Merak değil, inat. Aslında cevabın hatırladım."

"E hatırladıysan niye beni zorluyorsun?"

Kurnazca gülümsedi. "Çünkü cevabı senden duymak istiyorum."

"Gıcık," dediğinde dudakları sol yanağıma dokundu.

"Ben de seni seviyorum."

Ah... Bu cümle... Onun dudaklarından dökülmesini sabırsızca beklediğim anlar aklıma gelince şu an...

İçimdeki baterist grubuna bir isim bulmalıydım sanırım, çünkü şu sıralar çok iyi çalışıyorlardı, orkestra şefleri Aras Karahanlı sayesinde... Dudaklarını naif bir tebessüm esir aldığında "Şimdi söyle," dedi.

Ve ben dökülmeye başladım. "Bildiğin üzere yarın İzmir'deki arkadaşım Ezel ve nişanlısı Aykut bize gelecek, kafeye bakalacağız. Onlar için."

"İhm," derken kaşları gözlerinin üzerine indi. "Burada mı kalacaklar?"

Dudaklarımla, "Bilmem" işareti yaptım. "Bilmiyorum, yanı geldiklerinde konuşuruz, burada kalacak olmaları bir sorun teşkil etmez değil mi?"

Başını, "Hayır" anlamında salladı. "Tabii, sorun yok, gelsinler"

Gülümsedim. "Yarın kahvaltıya kalır mısın, en azından bir hoş geldin dersin."

"Olur, hem sizinle kafeye de bakarım, güvenli bir yer miymiş, nasılmış..."

"Süper!" diyerek boynuna sarılıp yanaklarına öpücük konduktan sonra aklıma gelen şey ile geri çekildim. "Ay, ben sana küstüm..." diyerek geri çekilip kalkmaya çalıştığımda buna izin vermedi.

Birden ayağa kalkarak beni de kendi ile havalandırdı. "Küsmüş..." dedi beni itirazlarına kulak asmadan odaya götürürken. "Ben şimdi gösteririm sana küsü barışığı."

Ne olursa olsun, bu ev içinde Aras varken güzeldi, ben yaşamayı Aras ile tekrardan sevmiştim, gülmek de kızmak da ağlamak da kısmek de yalnızca onunla güzeldi.

Kahvaltı sofrasına hazırladığım şeyleri dizdikten sonra, oaktaki çayın altını kısıp mutfağın dışındaki geniş masamızın sandalyelerinden birine oturmuştum. Ezel ve Aykut için özen-
diğim kahvaltı masasında yok yoktu. Havalarda biraz soğuduğu için terasa hazırlanmıştı sofrayı.

Biraz sonra kapının açılma sesiyle hızla ayağa kalktım. Aras, siteyi bulamadıklarından dolayı onları almaya gitmişti. Hala vardığında Aras'ın kapıyı açıp Ezel ve Aykut'un içeri girmelerini beklediğini gördüm. Nihayet arkadaşımın içeri girdiğini görünce, "Ezel!" diye seslenerek ona doğru koştu. Sağları omuzlarına kadar uzanmıştı. Beni görür görmez gözlerinde bir mutluluk parıltısı oluştu. Yaklaştığında hızla birbirimize sarıldık.

"Hayırsız kankam. Nasılsın?" diye sordu hemen.

"Ya..." diyerek geri çekildim, yüzüne bakarken konuştum. "Sebeplerini söylemişim..."

"Evet evet... Yaşlı moruk yüzünden."

"Hey," diyerek şakayla omzuna vurdum. "Dedem hakkında öyle konuşma..."

Ardından arkasındaki Aykut'a baktım. "Hoş geldin Aykut, nasılsın?"

"Hoş bulduk güzellik, valla kurt gibi açım," dediğinde biz karşılıklı gülmüş, Ezel ona sert bir bakoş atmış. Aras ise bir tepki vermemişti.

"Tamam, o zaman sofraya geçelim hemen..." dedikten sonra ellerine baktım. "Valiziniz yok mu?"

"Var tatlım, arabada. Eşyaları hazır bir ev tıttık, buraya yakın bir yerde..."

"Ben bizde kalırsınız sandıyordum..."

"Üzülme aşkım, bundan sonra hep beraberiz sonuçta..."

"Doğru..." dedim ve Ezel'in omzuna kolumu attım. "Hadi, masaya geçelim."

"Siz geçin, ben bir ellerimi yıkayıp geliyorum."

Aras'tan çıkan bu cümle üzerine Aykut atıldı. "Çabuk ol Aras kardeşim, sen gelmeden masadaki her şey tuz buz olabilir."

"Rahatınıza bakın," dedi Aras, Aykut'a karşı hafifçe gülümseyerek.

Ezel ve Aykut masaya geçtiklerinde ben ocaktaki çayı alıyordum. Porselen çaydanlığı elime alıp masaya doğru yürümeye başladığımda Aykut tekrar sesini duyurdu. "Eylül sen ne yaptın böyle... İyi ki karnım aç diyorum şimdi, bu sofraya tok gelmek büyük şanssızlık olurdu..." dedi sosisli milföyden eline alırken.

Tam ısracağı sıra Ezel eline vurdu. "Bekle bir, ev sahipleri gelsin."

"O ne demek Ezel?" dedim çaydanlığı masaya koyarken. "Burası sizin de bir eviniz."

"Bak, duydun arkadaşım, konuş kız Eylül," dediğinde güldüm, Aykut, konuşkan ve komik bir çocuktü. Bütün olarak bakıldığında Ezel ile birbirlerine tamamen zıtlardı fakat aşk böyle bir şeydi işte. İki zıt insanı birbirine itiyor ve beraber olmalarını sağlıyordu, atalarındaki o sevgi bağı olmasa değil sohbet etmek yan yana bile gelmezlerdi. Tıpkı Aras ve ben gibi...

"İzmir nasıl?" diye sordum gözlerimi ikisinin de üzerinde gezdirerek.

"İzmir bıraktığın gibi sıcak ve canlı, unutmadan, Mert'in sana selamı var..."

Kaşların gözlerimin üzerine indirerek Aykut'un kestane rengi gözlerine baktım.

"Mert?"

Isırdığı börek sayesinde yanağının bir tarafı şişmişti, çayından bir yudumı aldı. "Ya vardı ya bizim yanımızda çalışan bir çocuk. Hanı yaptığı pastanın şeklini beğenmiştin İzmir'de..."

"Ha... Mert..." dediğinde çocuğun yuvarlak yüzü gözümde canlanmıştı, hemen hemen benim yaşlarımda belki benden bir

yaş büyüktü. Pastanelerinde pastacı görevindeydi, yaptığı pasta gerçekten çok göz alıcı duruyordu.

"Kimmiş bu Mert?" Arkamdaki kalın ses Aras'ın başkasına ait değildi, gözlerini üzerimden çekmeden yanımdaki sandalyesine oturduğunda hâlâ bir cevap beklediğini biliyordum.

"Bizim kafedeki pastacı. Eylül pastasıyla ilgilenince çocuğun hoşuna gitmişti."

Aras tek kaşını kaldırarak Aykut'a bakiğinde ekledi. "Yanlış anlama dostum, pastayla ilgili olması hoşuna gitmişti, Eylül değil. Tabii belki Eylül de hoşuna gitmiş..."

Aykut'un cümlesini hölen şey, Ezel'in onun ağzına tıktığı hüyük poğaça dilimi oldu. "Aykut poğaça yesene hayatım, sen çok seversin."

Ardından mahcup bir şekilde gülümseyerek yemyeşil gözlerini bize dikti. "Kusura bakmayın bazen ne dediğini bilmiyorum... İnsan bir kere gördüğü birinden hoşlanabilir mi canım, Aykut işte..." Ezel'le beraber yapay bir kahkaha attığımda, Aras'ın pek de komiğine gitmediğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu...

Kahvaltı ortamı, Aykut'un "Mert" gafı yüzünden biraz gergin geçse de nihayet daha normal bir şekilde sonlanmıştı. Aras'ın has adamlarından biraz gevşek olan Anıl'a nasıl davrandığını düşünürsek Aykut'a da pek ısınamayacağı belliydi, neyse ki iyi idare edebilmişti.

Ayrı ayrı arabalara bindiğimizde pastaneye doğru yol almıştık, şu anlık inşaat hâlinde olduğunu biliyorduk, sadece konumunu merak ettiğimiz için kontrole gidiyorduk.

Eve, arabayla yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta bir yendi burası, bir liseyi geçtikten sonra sokaklardan birine girdiğimizde, öncelikle gözüme çarpan şey büyük üniversite olmuştu.

Yeni Nesil Üniversitesi'nin büyük giriş kapısı ve yeşil karnipüsü gözüme çarparken arabamın durduğunu fark etmemiştim bile. "Ne güzel okulmuş..." dedim okulu incelemeye devam ederken.

Aras da başını çevirip baktığım yöne baktı. "Şehrin en iyi vakıf üniversitelerinden."

"Ay... Aras düşünsene burayı kazanıyormuşum, hem evimiz hem kafeye yakın."

Kafasını salladı. "İyi olur, fazla puan kasmaya gerek kalmaz, özel okul."

Dediğini hemen anlamıştım, burssuz, parayla okuyabileceğimi ima ediyordu. Ama ben bunu kabul edemezdim. Hemen kaşlarımı kaldırdım. "Yok canım parayla okumam ben, çalışıp tam burslu kazanmaya bakacağım."

Aras, başını omzuna doğru eğerek, "Haydi bakalım, göreceğiz..." dedi ve anahtarını çıkarıp motor sesinin kesilmesini sağladı. Önümüzdeki arabada olan Aykut ve Ezel dışarı çıkınca sonra biz de aynı anda indik. Yan yana dizilmiş birçok işletme vardı; Wafflecılar, kumpirciler, modern dürtümcüler... Ve henüz tadilat halinde çok büyük olmayan bir yapı...

Orta kısımlarda bulunuyordu ve diğerlerinden ayrıydı, arada küçük bir boşluğu vardı, nasıl bir şeye benzeyeceğini bilmiyordum ama zihnimde harika şeyler tasarlanmıştı; yeri sahiden çok iyiydi, işlek olacağı kesindi.

Ağzını açık, zihninde dolanan dolu görüntüsüyle inşaat halindeki kafeye doğru ilerlerken, "Çok güzel değil mi?" sorusuyla Ezel'in yeşil gözlerine baktım.

"Mükemmel, aklımda şimdiden bir sürü tasarım canlandı..."

"Eylül süper! Ben de kendi zevkimize göre tasarlamayı düşünmüştüm... Tıpkı küçüklüğümüzdeki gibi hatırladın mı?"

Aklım geçmişe doğru giderken bulanık bir şekilde canlanan anıları izledim. Ezel'in o zaman zengin bir ailesi, lüks bir hayat vardı. Bir Barbie bebek takımı vardı, konsepti garsonluktu. Böyle kat kat kafesi filan vardı, rengârenkti ve hep onu kendinizmiş gibi hayal ederdik. Bir çocuğun hayal dünyası gerçekte yaşadığından farkızdır, bunu hep savunmuşumdur. Çocukken hayallerimiz de bize el uzatır, şimdikiனி aksine içinde yaşatırdı bizi.

"Hatırlamaz mıyım? Çocukken hayal edip büyüyünce yaşıyoruz ama çocukluğumuzdaki zevki alamıyoruz," dedim.

"Doğru..." diye onayladı. "Çünkü büyüyünce işin içine çalışmak giriyor, gerçeklik katılıyor..."

"Bizim hatunlar biraz daha konuşurlarsa filozof olacaklar baksana..."

Aykut'un sesi üzerine arkamızı döndüğümüzde, gülüştük. Biz kıkırdasak da Aras suratına hafif bir tebessüm eklemekle yetinmişti, yüzüne nadir gördüğüm hislerinden birini yerleştirmişti, ifadesini anlayamamıştım.

"Efadi içeri girclim..." dediğinde tekrar Ezel'e yöneldim ve peşinden ilerlemeye başladım.

Bir usta matkapla duvardaki panolardan birinin çivilerini sökerek diğer bir usta rafları yıkıyordu.

"Kolay gelsin..." Ezel bağırarak onları selamladı.

Adamlar işi bırakıp bizi inceledi. "Teşekkür ederiz," dedi elinde matkabı olan adam.

"Rahatsız olmayın, siz işinize devam edin." Aras, şaşkınca bize hakan adamı uyardığında adam gülererek kafasını sallayıp işine devam etti.

Kafenin içi dışına göre oldukça genişti, dışından bu kadar olduğunu tahmin etmiyordum. "İç büyükmüş..."

"Evet, hem de ferah..."

"Öyle..."

Ezel, "Eee, ortak olmayı kesinlikle kabul ediyorsun yani?" dediğinde Aras'a bakm. "Sorun yok," der gibi kafasını salladığında anında Ezel'e döndüm. "Evet!"

"Harika!"

Kafeyi dolaşıp satın almak için sahibiyile görüştükten sonra, imzalarımızı atmış daha sonra evlere dağılmıştık, daha doğrusu ben eve; Aras ise kumarhanenin son hâline bakmaya gitmişti. Her ne kadar onunla gitmek istesem de, açılış günü görmemi istediğini söyleyip bu ricamı kibar bir şekilde reddetmişti. Onun haricinde kafeyi düşündükçe, artık bir yerin sahibi olduğum düşüncesi aklıma geldikçe heyecanlanıyordum. Resmî olarak bir yere sahip olmak içime değişik bir hissiyat bağışlamıştı. İlk defa kendi işyerim olacaktı, ilk defa kendi ayaklarımla üzerinde

durmayı deneyecektim. Bundan önce kendi paramı kazanmışlığımı vardı ama ilk defa patron olacaktım... Ve bunda Aras'ın büyük payı vardı, onun bu kadar mükellemel bir insan olduğunu daha önce gözümle görsen inanmazdım lakin onunla yaşamak şimdi ilk düşüncelerimin çöplerini bir bir temizlemiş, zihni-me yepyeni bir Aras Karahanlı imajı çizmişti. Gün geçtikçe bir özelliğini daha keşfediyor, gün geçtikçe ona biraz daha bağlanı-yordum; insanlar evlilikteki aşkın zamanla köreleceğini söylü-yorlardı ancak bu bizde tam tersi işlemişti, biliyordum.

Kumarhanenin açılış günü geldiğinde Karahanlı'nın ka-rısı vasfından ötürü, kendime biraz daha özen göstermiştim, Eda'nın seçtiği gece mavisi straplez balık model elbisenin üzeri-ne saçlarımı ense civarında topuz, yüzüme ise pastel tonlarında makyaj yaptırmıştım. Dudaklarındaki bordo renkli ruj, Aras sayesinde biraz sönük kalsa da fena görünmüyordum.

Hatta oldukça iyiydim, hayır, kilo falan almamıştım, o za-man balık elbise üzerimde bu kadar güzel durur muydu hiç? Yani...

Düşüncelerimi destekleyerek lüks kumarhanenin önünde duran arabamızın içinde Aras'a döndüm. "Kapımı açar mısın? Şu kafam kadar topukluyla yürüyemeyip düşebilirim, yani açılışı ilk dakikadan mahvetmeyeyim..."

Üzerimi süzdükten sonra, elleriyle omzuma attığım elbi-semle aynı renk şifon şalı düzeltti. İfadesinden ciddiyet akıyor-du. "Bu kıyafetle düşmeyi deneme."

Çıkılarak başka yöne bakıp tekrar ona döndüm. "Bir kıya-feime de sorunsuz bak, Aras."

"Bir kere de bu kadar güzel olmayıver Eylül," dediğinde göz-lerimi kısarak gülümsememi bastırmaya çalıştım. Ancak onun gözleri ayakkabılarıma ilişti, "Anlayamıyorum, madem yürüye-miyorsunuz ne diye giyorsunuz şu topuklu ayakkabıları?"

"Ben de bilmiyorum Aras ya, zorunluluk gibi... Keşke biri çılap düz ayakkabıyı moda falan yapsa, topuklu ayakkabıların nesli tükenirse, Panda gibi sevimli bir hayvanın nesli tükenirken topuklu ayakkabıları..." Saçmalamaya başladığımı, Aras'ın o dalgacı sırtması yüzüne yerleştiğinde anlamıştım. Bir anda sus-

nuşumda kahkaha atmasını engelleyememişti.

"Şu halde bile bana nasıl bu kadar çekici geliyorsun?" diyerek kapısını açmadan önce yanağımdan bir makas aldı, dışarı çıktıktan sonra anahtarı valeye vererek arabanın etrafında dönüp benim kapımı açtı ve siyah gözlerini kahverengilerime dikerek elini uzattı. Vücut ısılarımız birbirine karıştığında ayağımı beton zeminle birleştirdim. Yardımıyla arabadan çıktığımda, kapıyı kapatan o olmuştu.

"Şu an Aras Karahanlı'yı insanların gözünde ne hale soktuğun hakkında bir bilgin var mı?"

Nefesini enseme hissettiğimde aynı şekilde konuştum. "Karısına yardım eden bir centilmen?"

Başını, "Hayır" anlamında salladı. "Karısına yardım eden bir kühbik."

Sırtım. "Buna kimse inanmaz."

İkimiz de gülümseydiğinizde merdivenleri inmeye başladık. Kırmızı halının serili olduğu merdivenlerden salonun görüldüğü basamağa geçtiğimizde, mekânın ihtişamı karşısında gözlerimin büyümesine, ince dudaklarımın aralanmasına engel olamadım. Altın rengi tavanlar, ona uyumlu şekilde yaldızlı duvarlar, masaların beyaz ve aynı şekilde sarıyla bürünleşmesi...

Son derece lüks bir mekândı, tek körü yönü, buranın bir kumarhane olmasıydı. Neyse ki masum insanlar buraya gelmiyor diyerek içimi sakinleştirmeye çalıştım. Aras söylemişti, buraya gelebilenler sadece bu karanlık dünyanın en zengin, belki en kötü adamlarıydı. Sıradan kişilerin buraya girmesi imkânsızdı...

Ama yine de, bu özelliğe asla ve kat'a kumarhanelere sempatik bakımanı sağlamıyordu.

Fakat Aras'ın burayı tutmasının görevinin bir parçası olduğunu da biliyordum, o, bu şeyleri benden daha fazla düşünüyordu şüphesiz. Yanlış bir şey yapmayacağımı biliyordum.

Etrafa garsonlar dört dönüyor, insanlar kokteyl masalarının üzerinde muhabbet ediyorkardı. Kadınlı erkeli misafirlerin birçoğunun, belki de hepsinin, basamakta görüldüğümüz andan itibaren gözleri bize çevrilmişti. Bu kadar bakışın altında yürütebilmemni sağlayan şey, şüphesiz Aras'ın turundugum ko-

luydu. Üzerimdeki bir gözün bakışının etkisini farklı hissettim. kafamı sağ tarafıma çevirdiğimde Eda'nın ve Rana'nın bana el salladığını gördüm.

Rana'nın mı?

Gözlerim inanamamış gibi orayı süzduğünde Rana'nın Barlas'la gelmiş olduğunu fark ettim. Onlara hafifçe gülümseyerek Aras'a döndüğümde merakla sordum. "Rana ve Barlas'ı sen mi çağırdın?"

"Yavaşak oğlu burada mı?" dediğinde başımı, "Evet" der gibi salladım.

"Oo, Karahanlı."

Kafasını tam işaret parmağımla gösterdiğim yere çevireceği sıra duyduğu bu cümleyle karşısındaki kısa boylu, darlak kafalı adama yöneldi. "Asaf Şahin," diyerek selamını aldığı anda el sıkıştılar.

Asaf denilen adam sarı dişlerini göstererek sırıttığında etrafı süzdü. "Burayı alabilmiş olman büyük onur... Büyük başan, tebrik ederim."

Aras ciddi bir ifadeyle, "Öyle," dediğinde adamın bakışları arkamıza, merdivenlere doğru yöneldi.

"Fakat asıl başarı, başına aldığın büyük belayla baş edebilmek."

Ne demek istediğini anlamak için sarı dişli herifin baktığı yöne kafamı çevirdiğimde, merdivenlerden aşağı inen o in bedenini gördüm... Bedenime vehim duygusunun salgılanmasına neden olan, her baktığımda beni farklı şekilde ürperten o adam...

Azat Kılıç...

Aras'ın büyük düşmanı.

Yanına aldığı oğlu Demir ile aşağı inerken etrafta büyük bir sessizlik oluşmuştu. Ben dâhil herkes o tarafa baksak da, Aras başını bile çevirmemişti. Sanki kimin geldiğini hisseder gibiydi. Aras'ın yaşadığı büyük travma, bu adamı gördüğü an katlanıyordu. Ne zor bir durumdaydı, ailesini katleden adamı sürekli görmek zorundaydı... Şimdi de bakmak istemezdi tabii, niye baksın? Her baktığında annesinin ve ablasının çığlıklarını, belki silüetlerini görmek... Bu acıyı niye kendine çektiyecekti ki?

Kolunu biraz daha sıkı tuttuğumda bana bakmadı, genesi kasılırken alındaki damarları belirginleşti, elini sıkarak varlığını hissettirdiğimde üzgün bakışlarını yüzünden çekmemiştim, başını hafifçe çevirip uzun kirpiklerin muhafaza ettiği siyah gözleriyle bana dokundu. Ardından gözlerini sadece bir kere kırparak, "İyiymi." sınıyalı verdiğinde rahatladım.

Olaylar aynı şekilde gelişti. Aras, birkaç insanla selamlaştı, konuşmak isteyenlerle muhabbet etti, geneli erkek olduğundan ben de çareyi Eda ve Rana'nın yanına gitmekte buldum. Yanlarında Barlas'ın olmaması Aras'ın arada bizi dikizlemesine engel olmuyordu, nedense Barlas'a karşı oldukça yüksek bir antipatisi vardı ve bu hiç eksilmiyordu. Önceleri beni ondan kıskandığımı düşünsem de şimdi daha farklı bir şeyler seziyordum. Adam en yakın arkadaşlarından birisiyle sevgili olduğu hâlde, onunla konuşmamı istemiyordu.

"Şu kadının tarzına hastayım." Eda gözlerini grişe diktiğinden Rana ve ben de merdivenlere baktık. Uzun fiziğine giydiği kırmızı, neredeyse belinde biten yırtmaçlı, oldukça cüretkâr bir elbiseyle aşağı inen kumral sarışın kadın, şu ihaledeki ismini bilmediğim Sayın Sayner'den başkası değildi.

Bu kadının burada ne işi vardı? Onu da mı Aras çağırmıştı?

İçime nüskeden kaskatılık alevleri suratının düşmesine neden olurken, "Sahiden çok güzelmiş," dedi Rana tıpkı Eda'nunki gibi hayran dolu bir ses tonuyla.

"Abartmayın canım..." dedim omuz silkerek. "Normal bir kadın işte. Hem o elbiseyi, o makyajı kim yaptırsa öyle olur..."

İkisi de küfür etmişim gibi gözlerini büyüttü. "Delirdin mi-sen? Şu fiziğe bak, öyle vücut kimde görülmüş..."

Kollarımı göğsümde birleştirerek sıkıdığım dişlerimle kadını incelemeye devam ediyordum. Merdivenleri bitirdikten sonra, gözleriyle etrafı taradı, daha sonra elini yukarı kaldırarak birine el sallayıp gülünürdü.

Başımı kimsinle selamlaştığımı anlamak için çevirmeye başladığımda içinden söylenmeyi umutlanıyordum. "Lütfen Aras olmasın... Lütfen..."

Hızla arkama baktığımda, ona el sallayanın yan yana tanıma-

diğim bir kadın ve bir adam olduğunu fark ettim. İçim rahat-
larken Sayın Sayın'ın gittiği yönü izlemeyi bırakarak derin bir
nefes aldım.

"Kumar masası açılıyor!" Biraz sonra herkesi farklı bir teb-
şarlığında Eda'ya döndüm.

"Bu ne demek, niye herkes heyecanlandı?" Rana da aynı me-
rakla açık kahverengi gözleriyle Eda'dan gelecek cevabı bekle-
meye başlamıştı.

"Bu şu demek, cemiyetin en büyükleri, bir masada buluş-
cak ve oyun başlayacak. Çok paralar dönecek yani, çoğu insanın
hayaunda bir arada göremeyeceği kadar çok..."

Rana'yla beraber kollarımız havalanıp dudaklarımız aralan-
dığında gözlerimle Aras'ı taramaya başladım tekrar... Herkes or-
tadaki büyük masanın etrafında dolmuşmuş, oyunun başlamasını
beklerken ben Aras'ın nerede olduğunu seçmeye çalışıyordum.

Bir an, gözlerim salonun en arkalarından bir yere takıldı, si-
yah takım elbiseli bir adam ve kırmızı elbiseli bir kadın konu-
yorlardı. Gözlerimi kısarak gördüğüm insanların kim olduğunu
netleştirmeye çalıştım.

Eğer gözlerimde benim bilmediğim bir problemim yoksa,
o dar takım elbiseli adam Aras'tı ve yine eğer bir görme bo-
zukluğu yaşıyorsam, karşısındaki kadın Sayın Sayın'dı. Ve
yine eğer gözlerimde bir sorunum yoksa Aras, o sarı kadına bir
şey vermişti. Fakat ne olduğunu anlayacak kadar da iyi görmü-
yordum, bu üstün bir yetenek gerektirirdi. Kadın bir şey söyle-
di, Aras son kez hafifçe gülümseyerek cevap verdi ve başıyla
birbirini onaylayarak konuşmalarını sonlandırdılar. Aras'ın bu
tarafa doğru yürütmeye başladığını anladığımda, hızla önüme
döndüm. Onu seyrettiğimi anlamasını istemezdim ama o ka-
dınla ne konuşmuştu ki?

İçimdeki kasvet balonu şişerken önümden geçen beden, um
karşımda durdu. Gözlerim siyah takım elbisesinin üzerinden-
ken yüzüne bakmamak için kendimi zorladım, parmakları çe-
neme değince ne olduğunu anlamaya çalıştım, kafamı yukarı
kaldırdığımda zoraki bir şekilde gözlerine bakmamı sağladı.

"Bana şans dile güzelim."

Basta Aras'a sinirli davranmam gerektiğini düşünsem de, sonra neye sinirlendiğimi anlamlandırmaya çalıştım. Kadınlı sadece konuşmuştu. Belki bir şeyini düşürmüştü onu veriyordu, belki önemsiz bir şeydi, ne diye bu kadar abartma gereksinimi duyuyordum? Üstelik aramız günden güne iyiye giderken? Kafamı soyut bir şekilde sallayıp düşüncelerimden artırıken yüzüme minik bir tebessüm yerleştirdim.

"Ne derler bunun için, şeytanın bol olsun mu?"

"Hayır," der gibi kafasını sallayıp kulağına fısıldadı. "Hayır, burada şeytandan bol şey yok... Sen sadece bana şans dile."

"Şansa ihtiyacın olmadığını biliyorsun..."

"Evet, sadece senden duymak istemiştim. Tam da... Bu cümleyi," dediğinde gülüşüne eşlik ettim. Ardından hızlı bir şekilde alnımı öpüp içimi titrettikten sonra arkasını dönerek masadaki yerine doğru ilerleyişi izledim. Asaletinden ödün vermeden oturdu yuvarlak masadaki lüks sandalyesine, ceketini çıkartıp arkasına astıktan sonra, kendi aralarında birkaç şey konuştular. Fakat aradaki mesafe fazla olduğundan ne dediklerini duyamadım. Aras, kartları büyük bir ciddiyetle masada dağıtmaya başladığında salondaki herkese bir sessizlik ve ciddiyet hâkimdi, tüm gözler onların üzerindeydi.

Bir an gözlerim, o kumral sarışın kadının ela rengi gözleriyle buluştuğunda, onun da bana bakıyor olduğunu fark ettim. Delici bakışları gözlerime odaklanırken az önceki gördüğüm manzarayı iyiye yormam inkânsız hale geliyordu.

Zaman geçerken ve oyun devam ederken gördüğüm hiçbir şeyi anlayamadığımı fark ettim, şu an sadece zihnim konuşuyordu, etraftaki diğer her şey susmuştu. Beynimde yer eden Aras ve karşımdaki kadının görüntüsü...

Aniden nindemden ağzıma yükselen acı tat kusmama neden olacakken ellerimle ağzımı kapattım, öğürme işlemimi insanların içinde gerçekleştiremeyeceğimden ötürü arkamı dönerek gözümü kestirdiğim lavaboya doğru koşar adımlarla dikkat çekmemeye çalışarak ilerledim. Hoş, dikkat çekmemeye çalışmama gerek yoktu, herkesin gözü pür dikkat oyundayken bu pek de mümkün olmazdı çünkü. Yanından içki dolu repisiyle geçen

garsonun bakışlarını önemsemeden lavabonun kapısından hızlı girdim, ellerimi musluğun önündeki tezgâha dayayıp nihayen öğürerek ağzımdaki acı suyun dışarı çıkmasını sağladım.

Safra, boğazımı yaktı. Musluğu açtım ve ağzımı çalkaladım. Bu neydi şimdi?

Ellerimi soğuk suyla tekrar birleştirip aldığım soğukluğu enseme ulaştırdım, rahatlamaya çalışıyordum, keza şimdi pek de iyi olduğum söylenemezdi.

Lavabonun kapısı arkamdan açıldığında yüzümü oraya dönemedim, fakat giren iki kadının konuştuklarını duyabiliyordum. "Acilen sigara içmemi lazım, Bilge... Çakmağın var mı?"

"Olmaz mı?" Ardından bir klik sesi duydum, tahminimce Bilge denilen kadın çantasını açıp çakmağını çıkaracaktı. "Çok değerli birinden armağan... Bu çakmak benim için çok özel." Kafamı tezgâhtan kaldırıp yüzümü kurulayacağım sıra, aynadan çakmağı verecek olan kadınla göz göze geldim. Bu, Sayın Sayın'ın ta kendisiydi.

Göz göze gelsek de birbirimizi selamlamadık. Bilge başını eğip çantasını karıştırmaya çalıştığında ben istemsizce hâli onu izliyordum. Nihayet çantasından gümüş rengindeki, taş motifleriyle süslü çakmağı çıkardığında, gözlerim karşımda bir cinayet işlenmiş gibi açıldı. Kadının elindeki çakmağı hiç çekilmeden biraz daha incelediğimde arkadaşları eline aldı. "Vay canına... Bu çok güzel ve pahalı bir şeye benziyor..."

Elinde tuttuğu çakmak tamamen aklımı o ana götürünce gözlerim iyice irileşti. Beynimde bin bir türlü yıkıcı şimşek çaktı. Hayır, beni afallatan ve şaşırtan şey çakmağın ne kadar lüks veyahut pahalı bir şey olduğu değildi.

Beni şaşırtan ve hayal kırıklığına uğratan, içimi bir anda enkaza çeviren şey, o çakmağı daha önce bir yerde görmüş olmamdı. Aras'ın arabasında...

Bu kadının elinde tuttuğu gümüş renkli çakmak, çok değil haftalar öncesinde, Aras'ın arabasının torpido gözünde bulduğum ve dudakları arasındaki sigarasını yaktığım çakmağın birebir aynısıydı...

Bölüm On Sekiz

Koku

Lavabodan, kumartanenin çıkışından kendimi nasıl dışarı attığımı bilmiyordum. Midemdeki yanma beni zorlarken, gördüğüm manzara ve duyduğum şeyler aklımı zorlamış, nefesimi daraltmıştı. Eylül ayının serin akşamı, tenimi ürpertirken üşümemin bana iyi geleceğini düşündüm.

Fakat başımdaki sızlanmalar devam ediyordu, hele de kadının söyledikleri aklıma gelince...

"Çok değerli birinden arınan... Bu çakmak benim için çok özel."

Duyduklarımın gerçek olması için birçok şey yapabiliydim, fakat biraz düşününce bütün taşlar yerine oturmuştu... O parlak taşlı çakmağın Aras'a ait olmadığı aşikardı, bir kadının taşıyabileceği ılıktı ve naif. O zaman bunu nasıl anlayamadığımı bilmiyordum, çakmağın güzelliği yerine, bana söylediği kelimelerin etkisinde kalmış, sorgulayamamıştım... Başım dönüyor, midem acı içinde bulanıyordu. İçeride, insanların oluşturduğu, sigara havalarının ve içki kokularının birbirine karıştığı mekânda kalıyordum. Üstelik beynimde bu kadar şey dönüp dolaşırken...

Aras, o kadına o çakmağı hediye etmiş miydi sahiden? Peki neden? Aralarında bir şey olabilir miydi?

Başım fazla yüklenmiş olacağımdan olacak, bir dönme de-
laptan inmışım gibi dönmeye başladığımda ayakta durmaya
çalıştım, bu imkânsız bir hal alınca tutunacak bir şey aradım,
ancak bahçenin tam ortasında olduğum için bu da mümkün de-
ğildi. Birkaç adım geriye doğru sendelediğimde, irademin elle-
rimin arasından kayıp gittiğini biliyordum. Çevremdeki ağaçlar,
bahçeyi aydınlatmaya yarayan lambalar çifter çifter gözükmeye
başlamıştı. Nefes alışlarım güçlenirken yere düşmeye kendimi
hazırlamışım.

"İley, iyi misin?" Belimden kavrayan kolun üzerine sırtım
değerken düşmem engellendi. Baygın gözlerim kapanmamak-
la mücadele ederken endişeli ses tekrar konuştu. "Eylül, neyin
var?" Biraz cevap vermedim ve öylece durarak zihnimin eski
halini almasını bekledim. Ardından sağ elimi yanağıma koyarak
gözlerimi araladım, bulanık bakışlarım yavaş yavaş netleşmeye
başlarken karşıdaki esmer suratı seçebildim.

Suratına düşen bukleleriyle, endişeli kahverengi gözleriyle
hana bakan kişi Barlas'tan başkası değildi. Onunla bu sahnenin
bir benzerini daha önce yaşamıştık ve şu an bir dejavu yaşıyor
gibi olmuştum. Yanağımdan altıma getirdiğim elimin hemen
ardından yüzlerimizin yakınlığını ve pozisyonumuzu fark ede-
rek doğruldum, zorluk kısmıyla ilgilenmedim. Mani olmadı.

Karşısında düşük omuzlarımla duruyorken "Neyin var?"
diye sordu tekrar.

"Yok..." dedikten sonra boğazıma yerleşen acı tadın geçmesi
için yutkundum. "Yok bir şeyim."

Tedirgin gözlerle hâlâ beni süzerken sordu. "Nasıl yok bir
şeyin, gelmesem düşüyordun."

Toparlanmaya çabışarak konuştum. "Sahiden Barlas, iyiyim.
Biraz mide bulantım var, eve geçeceğim."

"Bu halde mi? Aras daha oyunu bitirmedi, bayağı var son-
lanmasına."

Gözlerimle kumarchanenin giriş kapısına baktım. "Tek başı-
ma gideceğim."

"Saçmalyorsun, iki metre gidemeden kaza yaparsın. Dur
ben hemen Aras'ı çağırayım, sen iyi değilsin. Oyun da sende
önemli değil ya..."

"Barlas dur," dedim ceketinin kolundan tutarak bu hareketi nihayet onu durdurmaya yaranıştı, başı tekrar bana döndüğünde, sorar gözlerine sesh bir açıklama yaptım.

"Oyunu bölmek yahut Aras'ı endişelendirmek istemiyorum. Sadece anlık bir baş dönmesi yaşadını o kadar."

"Az önce sadece midenin bulandığını söylemiştin."

"Barlas," diye tısladımı. "Niye uzatıyorsun, ben iyiyim, tek istediğim evime gidip yatmak, ortalığı karıştırmaya meylim yok," diyerek ona arkamı dönüp yürümeye başladım.

"Neyle gideceksin?" Güzel soru. Sahi ben eve nasıl gitmeyi planlıyordum, arabamın anahtarı bende değildi ki.

Otmazımın üzerinden ona baktım. "Taksi."

Gözleri far görmüş tavşan gibi açılırken büyük dudakları aralandı. "Bulabilirsen..." dedi ve söylediğime inanamıyormuş gibi başını sallayarak bana doğru yürümeye başladı.

"Nereye?" diye sordum kaşlarım çatırdı.

"Seni ben bırakacağım."

"Saçmalama!"

"Peki, o zaman gidip Aras'ı çağırıyorum." Daha önce, "iki ucu boklu değnek" deyimini duymuştum, fakat o deyime yaklaşacak bir olaya rastlatmamıştım. Sanırım şu an, o cümlelerin anlamına oldukça uygun bir zamanda.

"Tamam," dedim arkasını döemesine ramak kala. "Seninle gideceğim."

"Bekle burada, arabamı çıkaracağım..."

"Rana?" diye sordum. "O tek kalacak."

"Yakın arkadaşsınız, halden anlayacaktır. Şoförlerimden birine söylerim o da evine gider."

Kafam o kadar çalkantılıydı ki, üzerinde düşünmeye mecalim yoktu. Onu başımla onayladığımda arkasını döndü ve tahminimce gataja, arabasını almaya ilerledi. Bense, ellerimi kollarıma sararak nuckânın bahçe çıkışına doğru yürümeye başladım. Kafamdaki düşünceler en ufak bir azalma göstermemişti, Sayın Sayın'ın çakmağı uzun, ince parmakları arasında tutuşu, hediyeye aldığı kişi hakkındaki söylemleri...

Mekânın arka kapısından çıkışın gibi sırtını duvarına yas-

ladım, boğazımdaki safra tadı henüz geçmemişti. Berbat hissediyordum.

Biraz sonra Barlas'ın Range Rover'mın önünde durmasıyla komarhaneye son kez bakmadan kararlı adımlarla arabaya ilerledim. Ön koltuğun kapısını açıp kalçamı yumuşak deri koltukla birleştirdiğimi an kapımı kapattım. Barlas'ın, arabayı asfalt yolda sürmeye başlaması da aynı anda gelişmişti.

Sırtımı koltuğa yasladığımda gözlerimin yanmasını engellemeye başladım. Fakat Aras ve o kadını beraber görüşüm gözlerimin önünde canlanınca bir damla yaş akmasıyla boğazımdan bir huçunk yüklenmesi bir olmuştu.

"Eylül, ağlıyor musun? Senin neyin var?"

Elimle gözlerimi silip burnumu çektim, daha sonra dayanılmazarak sesimi düzgün tutmaya çalışıp sordum. "Barlas, sana bir şey soracağım," dediğimde harelerinde oluşan merak duygusuyla kahverengi gözlerini bana odakladı, tek kaşı havalandığında sıkılan içimdeki kasvetli nefesi bırakıp dudaklarını araladım. "Bir kadına çıkmak vermek, ne anlama gelir?"

Siyah kaşları sorduğum soru karşısında çatırlarken gözleriyle tekrar yola bakarak virajı döndü, dudaklarını büzdü ve, "Neden sordun?" dedi, diyecek bir şey arıyordum, fakat bir anda gözlen ceset görmüş gibi açıldı. "Yoksa birisi sana çıkmak mı verdi?"

Gözlerini kısılırken nedeni bu kadar tedirgin olduğunu anlamaya çalıştım. "Hayır... Neden?"

"Bir kadına çıkmak vermenin çok anlamı vardır. Fakat esas olanı, şey demek..."

"Ne?" dedim devamını getirmekte zorlandığımı fark ettiğimde, kahverengi gözlerini hızla gözlerime odakladı ve kalın dudaklarını açtı. "Seninle birlikte olmak istiyorum."

Beynimde gürültülü şimşekleri çakarken duyduğum cümleyi anlamlandırmaya çalıştım. Kelimeler teker teker fırlamayı başlamıştı, ellerim titremeye başlarken ne yapacağımı bilemedim. İçimde bir ortalık ateşi yakılırken irileşen gözlerim canımı acıttıyordu.

"E-emin misin? S-sadece bu mu?"

"Bu biraz kibar tabiri ama... Eh, sigarasını yakması için ver-

miş de olabilir yahut çakmağı yok diye..." Alaycı ses tonuyla konuşması bu cümlelere inanma isteğini azaltmıştı. "Hey, yüzün benbeyaz oldu... Niye merak ettin bu çakmak mevzuunu?"

"Dur," dedim ona cevap vermek yerine sitemizin üstüne geldiğini fark ederek.

Başıyla camdan dışarı baktığında arabayı hemen durdurdu. "Eve tek başına çıkabilecek misin?"

Derin bir nefes alıp ağlamama tutmaya çalışarak dışlerimi siktim. "Evet, lütfen daha fazlasına eşlik etme."

Cümlem biter bitmez elimi kapı koluna atıp kapıyı araladım. Ayağını asfalt zemine basarken kolumdan hafifçe tutmasıyla, hareketine karşım refleks olarak arabanın içinde ona döndüm. "Tıgıbir şey için kendini yıpratma. Belli, birisi seni üzmüş... Anlatmak istemediğin için detayına inmiyorum..." Noktasıyla beraber gözlerini minnettarca kırparak bileğimi hafifçe onun parmakları arasından çekip dışarı çıktım.

Soğuk hava, arabanın sıcaklığına alıştığım için bedenimde sert bir etki bıraksa da, ruhumun bunu istediğini biliyordum. Hafif hafif çiseleyen yağmur elbisenin ağıta bıraktığı omuzlarıma dokunurken şifon şalın omuzlarımdan kayıp yere düşmesini umursamadım. Tek istediğim başka kimseyi görmeden sorsuz bir şekilde eve çıkıp düşüncelerimle baş başa kalmak. Cüzdanımdan giriş kartımı çıkararak turnikeye bastım ve açılmasını sağladıktan sonra lüks kapıdan içeri girdim. Adımlarımı kesinlikle sarsak bir hâl almuş, bedenim bitik bir hâle dönüşmüştü. Asansöre nasıl girdiğimi, eve nasıl çıktığımı bilmiyordum. Baktığım şeyle gördüğüm aynı değildi...

Çantamı girer girmez elimden bıraktım, takırtı sesleriyle yere düşerken ayakkabılamı da aynı hızla çıkardım. Çıplak ayaklarımla girişte dururken evin havasızlığının beni şimdiden daralttığını fark ettim ve adımlarımı anlık kararımla terasın merdivenlerine doğru yönelttim. Sanki bulanmasını engelleyebilecekmişim gibi tek elim karnımın üzerındeydi. Açık renkli parkelerin kapladığı merdivenleri çıkarken arkatıdan gelen sesi duyuyordum, telefonum çalıyordu fakın umursamadım çıkma-ya devam ettim. Merdivenler bitüğünde geniş teras kapısının

kolunu kavradım ve açtım. İçeri girdiğimde nihayet rahat nefes alabildiğime sevindim, yerdeki rengârenk büyük minderlerin ikisini uç uca koyarak üzerlerine uzandım ve hava sebebiyle üzerinde yıldız bulunmayan karanlık gökyüzüne baktım.

Aras beni aldatabilir miydi?

Gördüklerimin gerçek olabilme yüzdesi kaçtı?

İntikam alevi bütün ruhunu sarmışken bu uğurda, beni kandırmayı göze alabilir miydi?

Alt dudağımı dişlerimin arasına alırken düşündüm, belki de kuruntu yapıyordum. Henüz Aras'tan bir açıklama işitmemiştim. Bu kışkanlık duygusu ne beter bir histi, insanın içini yiyip bitiriyordu.

Yağmur sert damlalarını daha hızlı bir şekilde tenime basırken gözlerimi kapatıp rahatlamaya çalıştım.

Kuruntu yapıyor olabilirdim, henüz hiçbir şey için kanım yoktu.

Nasıl yoktu? Kadının eline çakmak verdiğini görmüştüm...

Düşüncelerim birbiriyle çatışmaya devam ederken teras kapısının sertçe açıldığını işittim. "Eylül!" Ardından duyduğum bu sesle gözlerimi açtım. Kaşlarım gözlerimin üzerine inerken şaşkınca kafamı çevirdim.

Duyduğum ses sahiden ona aitti, buradaydı. Eve gelmişti.

Adınıları bana doğru gelirken, "İyi misin?" diye sordu, sesinden telaş taşıyordu. Öfkeli ve hayret dolu gözlerimle ona bakarken eğildi ve beklemediğini bir şekilde beni kendine çekti, ellerim havada kalırken sarılışına karşılık veremedim, daha fazla afallamışken irademi kaybetmekten korkuyordum. Ona haber vermeden eve gelmemin onu sinirlendireceğini düşünmüştüm lakin aksine, endişelenmişti.

"Barlas körü olduğunu söyledi... Neyin var?"

"İyiyim, oyununu bırakmasaydın."

"Başlatma oyuna... Bana nasıl haber vermezsin?"

Ruhsuz bir şekilde yanıtladım. "Belki de kötü olma sebebim sen olduğun içindir."

Elleri belinden gevşerken, "Ne?" diye sordu geri çekilip kara gözleriyle gözlerime bakarak.

Nefes alışlarını hızlatırken gözlerimin, içinde biriken yaşlarla sızlamasını engelleyemedim. Başımı sağa çevirip yutkunduktan sonra derin bir nefes aldım ve tekrar ona döndüm. "Aras," dedim sesimi toparladıktan sonra. "Bana söylemen gereken bir şey var mı?"

Kaşları biraz daha çatıldı, hiçbir şey anlamamış gibiydi yahut yine ifadesizliğini takınıp rol yapıyordu. "Ne gibi?"

Sertçe karşılık verdim. "Ne gibi olduğunu biliyorsun! Hiçbir şey anlamamış gibi yapma, seni gördüm!"

"Neyi gördün?!" diye bağırdı, hafiften sinirlenmeye başlamıştı. Nefeslenerek sakinleşmeye çalıştı. "Eylül, bana açık konuş, dediğinden gram bir şey anlamıyorum."

Yapay bir şekilde güldüm sonra kafamı salladım, "O kadına neden hediye verdin?"

"Ne hediyesi, hangi kadına?"

Burnumu çektim. "Anlamamış gibi yapma, sizi gördüm!"

"Lan..." dedikten sonra burun kemiğini sıkarak sakın olmaya çalışır gibi soludu. "Açık konuş diyorum, ben kimseye bir şey vermedim."

"Yalancı..." dedim nihayet gözlerimden yaşlar boşalırken. "Sayın Sayınar'ın eline verdiğin çakmağı gördüm, üstelik o kadın yanımda çıkardı çakmağı, özelliklerini saydı... Aras beni nasıl bir yaka-yıkma uğratmışın farkında mısın?" Gözleri kısılarken aralanan dudaklarından bir kelime çıkmasını engelleyerek konuşmaya devam ettim. "Hiç bana çakmak vermekte ne var falan deme, Barlas söyledi bunun ne anlama geldiğini."

"Ulan Barlas," diye sesli bir şekilde araya girdiğinde beni susturmaya başarmıştı. "Eylül... Biz aramıza güven köprüsünü neden yıka edemiyoruz?" diye sorduğunda bozguna uğramış, ne diyeceğini bilememişti. Zaten hemen sonrasında devam etti. "Bilge Sayınar'la aramda hiçbir şey yok. Kendisi dul bir kadın, kocası olan Metin Sayınar, birkaç yıl önce ansızın öldürülmüştü. Fakat Bilge hâlâ kocasını unutmamış değil. Geçenlerde, bir iş anlaşması için ofisime geldi, çıktığında çakmağını odanda buldum, o günden sonra da onu görmedim. Verinek için en uygun zaman kumartane açıktıydı... Eylül, o kadınla aramda bir

şey olacak olsa, senin de içinde bulunduğun bir mekânda hediye vermem... Ne kadar mantıklı?" Cümlesi sonlandığında kuruyan dudaklarını araladı, içim bir yandan rahatlarırken be yarım düşüncelerimin saçmalığıyla, güvensizlik hissiyatına burkuluyordu. Kafasını hızla salladı.

"Aslında mekândan çıkmak gibi bir düşüncem yoktu... Ama o anki yaşadıklarımı anlayamazsın, sen ne dersen de, o kadının bakışlarında bir değişiklik sezdim."

"Zor günler yaşad, çevreye bakışı böyle, seninle yahu benimle bir alakası yok."

"Bilemiyorum Aras... İyi değilim."

"İyi olmamanı gerektirecek bir şey yok, bunu anlatmaya çalışıyorum. Söylediklerim boş değil güzelim, bundan önce sende başkasıyla olmadım, hayatımdaki tek kadın sensin, yemem ederim. Bu hiç değişmeyecek, ben sana kapılarımı bu kadar açmışken... Senin içinde kabaran bu güvensizlik..."

"Güvensizlik değil," diye araya girdim. "Bu sadece kıskançlık... Tıpkı senin baba karşı yaptığın gibi. Sen benim erkek arkadaşım bile olmasına izin vermezken benden senin kadınlarla olan yakınlığına göz yummamı beklemeye Aras. İş, intikam ya da her ne haltsa... Benim haklarım ne kadar kısıtlıysa seninki de öyle olmalı."

Tek eliyle alınma düşen saçımı geriye atarken konuştu. "Tüm şehre hükümdar olurken bir tek sende esir kalıyorum, hâlâ haklarımın yeterince kısıtlı olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Serbest takıldığını düşünüyorum," diye itiraf ettim. "Evlî bir adam olduğumu unutarak yaşadığını düşünüyorum... Kadının çıkmağını ofisinde düşürmesi, heraber sigara içtiğini anlımına gelir. İçtiniz değil mi?"

Eliyle ağzını kapayarak başını salladı. "Bu ne alaka şimdi?"

"İçtiniz," diye onayladım.

"Ne fark eder?"

"Aras, o bekâr bir kadın! Söylesene, onun da yüzüne duman üfledin mi?!" dediğimde gözleri genişledi.

"Eylül, saçıtıyorsun."

"Saçmalayan sensin, tutarsız davranan sensin! O kadını gü-

lürmsedin Aras, sen bir insana kolay kolay gülmezsin ama ona öyle bir gültiş attın ki, benim içim gitti." O sahne tekrar gözlerimin önüne gelirken yağmurun yağdığına şükrettim çünkü gözyaşlarım bu sayede belli olmuyordu.

Elleri çenemi kavradı, "Güzelim... Düşündüğün gibi bir şey yok..."

Siyah gözlerimin beni etkisi altına almasına fırsat vermeden kafamı çevirip yüzümü elleri arasından kurtardım, ellerimle yerdeki minderlerden destek alarak doğrultmaya başladığımda, "Uyuyacağım," dedim ve son kez yüzüne bakmadan balkon kapısına doğru yürümeye devam ettim.

"Yorgun görünüyorsun, ısrar etmeyeceğim fakat bu konu böyle kapanmadı. Benimle küsmeye izin yok bilersin," dedi ketdisiyle küsme fiilimi bile onun izniyle yapmamı söyleyen adam.

Cevap vermeden merdivenlerden aşağı inmeye devam ettiğimde rahatlayıp rahatlamadığımı düşündüm, peki, çakmağı hediye etmediğini bilmek güzeldir, ama o kadınla aralarında farklı bir çekim olduğunu hissetmişim. Yanlış anlamama sebebiyet veren de o değil miydi zaten? Çakmağı yanımda çıkarıp imah imalı konuşması... Kafamı varla yok arası sallayıp elbise-min fermuarını çekerek omuzlarımdan düşmesini sağladım, yüzümdeki ağır makyajdan ve tenimdeki yorgunluk kalıntılarından kurtulmanın iyi bir yolu düş olabilirdi, bu sayede uymayı şimdilik bir kenara bırakıp hanyoya doğru ilerledim.

Evi toplayıp çıkacağım sıra çalan zil sesiyle çıkmadan önce kapının ardındaki kişiyle ilgileneceğimi anlamışım. Çantamı omzuma asarken tek elimle kapıyı açtım. Karşımdaki turuncu şapkalı adam, bir teslimatçıydı.

"Eylül Karahanlı?"

"Evet," dedim sorar gözlerle adamın ela gözlerine bakarken.

"Kargonuz var, şuraya bir imza alabilir miyim?" diyerek beyaz sayfayı bana uzattığında, açılış davetiyelerinin geleceğini ha-

urlayarak beklemeyi bırakıp imzayı attım ve kese kâğıdıyla sarılmış küçük paketi elime aldım.

"Teşekkürler..."

"İyi günler..." dediğinde kapıyı kapattım ve hızla paketi açtım. Üzerinde kap kek motifleri olan, tozpembe renkli davetiyemiz tam da istediğimiz gibi olmuştu. Yüzüme heyecanlı, sevecen bir gülüş yerleştiğinde davetiyeler elimdeyken çantamdan hemen telefonumu çıkarıp telefonu omzumla kulağım arasına sıлаştırarak çalmasını bekledim. Aynı anda kapıyı açıp dışarıya da çıkmıştım. Asansörlü çağırıldığında içine girip zorlukla en alt kata basırdım. Ellerimin ikisi de dolu olduğundan rahat değildim.

"Alo?"

"Ezel, davetiyeleri aldım!"

"Sahi mi, nasıllar?" diye sordu heyecanlı.

"Tam istediğimiz gibi. Bayıldım! Birazdan geleceğim kafeye."

"Ayy. Çok heyecanlandım, çabuk ol," dediğinde güldük.

Asansör alt kata indiğinde, "Tamam..." diyerek açılan kapıdan dışarı çıkmak için hareketlendim. Ancak kapıdan çıkmak için hareketlenmemle elimden davetiyelerin düşmesi bir oldu.

"Hay aksi!"

"Ne oldu?"

"Davetiyeleri düşürdüm, kapatabım ben geliyorum," dedim ve telefonu kapatarak çantama yerleştirdim. Eğilerek etrafa saçılan zarfları toplamaya başlarken asansöre binmek isteyenlerin olmamasına şükretmişim.

"Eylül?" Yerdekiileri toplarken duyduğumu bu tanıdık sesle başımı yarı çevirerek tepemde bekleyen Kenan'a baktım. Şaşkınca beni izlerken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ona ters bir bakış atıp düşen davetiyeleri toplamaya devam ettim.

"Açılış davetiyesi..." dediğinde elinde tuttuğu zarfa baktım ve, "Bırak şunu," dedim. Ardından elindeki zarfı, çekmesine fırsat vermeden sertçe aldım. Ve işaret parmağımı ona doğru tuttum. "Bir daha karşına çıkarsan, seni Aras'ın elinden almanı."

Güldü. "Emin ol, bir dahakine ben de o kadar savunmasız

olmayacağımı," dedi ve ben cümlesini anlamlandıramadan göz kırpıp arkasını dönerek uzaklaştı.

Kenan salağının imalarına takılmamaya çalışarak, rahatlamak ister gibi soludum ve ben de arkamı dönüp arabama doğru ilerlemeye başladım. Anahtara basarak Range Rover'ın kapısını açtıktan sonra kapı koluna elimi atıp açtım, deri koltuğa oturdum ve anahtar yuvasına yerleştirdim. Zihnimde ister istemez Kenan'ın söylediği şeyler dolanıyordu ve gereksiz yere rahatsız olmuştum. Kafamı salladım, anahtar çevirdiğim sıra, arabanın içindeki koku dikkatimi çekti.

Biraz daha soludum arabayı hareket ettirmeden, hemen ardından kaşlarımı çatıldı.

Araba Aras kokuyordu.

Başımı çevirip arka koltuğa baktığımda hiç kimsenin olmadığını tescilledim. Dudaklarım bükülürken önüme döneceğim sıra yanımdaki koltuğun üzerinde duran küçük parfüm şişesini görüp ilgimi ona verdim. Kaşlarım gözlerimin üzerine inerken elimi parfüm şişesine uzattım ve parmaklarımın arasına aldım.

Bu nereden gelmişti?

Kapağını açarak burnuma götürüp iyice kokladım, ah, ne güzel Aras kokuyordu. Günlerdir görmüyorum, konuşmuyordum, bu sayede bir nebze olsun içimin rahatladığını hissederken telefonum titredi, parfüm şişesini aynı yerine koyup çantamdan telefonumu çıkararak tuş kilidini açıp Whatsapp'tan gelen mesajı baktım.

Gönderen: Sahtekâr Kabadayı

-Beni görememiş olman, yanımda olmadığımı anlamına gelmez.

Gözlerimi kısılırken arabanın canundan etrafıma göz atıyordum, onu göremeyince tekrar telefonuma yöneldim ve yanıt yazdım:

-Sen beni mi izliyorsun?

Merakla yazacağı şeyi beklemeye kalmadan, hemen cevapladığımı gördüm.

Gönderen: Sahtekâr Kabadayı
-Hayır, seni hissediyorum.

Dudaklarıma şaşkın bir gülümsemeye yerleşirken kendisine küs kalmanın ne kadar zor olduğunu bir kez daha anlamış oldum. Ve yeni bir mesaj daha geldi.

Gönderen: Sahtekâr Kabadayı
-Ama izletiyor da olabilirim.

Gülümsemem sırtımaya dönerken telefonun tuş kilidine basım ve ikinci bir yanıt vermedim. Benim Barlas'la Rana için buluştuğum zaman verdiği tepkiyi hatırlayınca, çektiirme sırtının ben de olduğunu biliyordum ve bu davranışımı biraz daha sürdürecektim. Aralarında bir şey olmanısı o kadınla karşılıklı sigara içme raddesine geldiklerini değiştiremiyordu. Madem o benim hayatımda kiminle arkadaş olup olmayacağına kadar karışıyordu, sıra bendeydi.

Hazır davetiyeler çantamdayken Rana'ların evine yaklaşmışımı fark edip kafeye varmadan önce onlara uğramamın iyi olacağını düşündüm. Anı kararımıla direksiyonu sola çevirip düz bir şekilde devam ettim. Yolum sonuna geldiğimde arabayı kaldırımın yanına çekip dışarı çıktım. Hava parçalı bulutlu, bulutlar griye dönmüktü. Anlaşılan yine yağmur yağacaktı. Bu düşünceyle siyah kapüşonlunu başıma geçirip siteden içeri girdim. Binalarının kapısının önüne geldiğimde şifresini girip gri kapının açılmasını sağladım. Evleri ilk kattaydı, bu yüzden asansöre binmeyi es geçerek merdivenlere yöneldim.

Parlak, temiz basamakları tek tek çıkarken evlerine yaklaştıkça sesler ışıttım, birinin hiçkırarak ağladığını anlamak zor değildi. Merakla çıkarken merdiveni bitirmeme ramak kala sırtı bana dönük bir erkek bedeni gördüm. "Bir daha söyle!"

Tanidik gelen erkek sesi kıza sertçe emrettiğinde, kızın hiç

kırıkları artmıştı. "Tâ-tamam... L-Lütfen... İ-is-istiyorum."

"Düzgün söyle!"

"Rana!" diye bağırduğunda ikisinin de yüzü bana dönmüştü, merdivenleri çıkmayı hızla bitirip yanlarına yaklaşıırken sordum. "Burada neler oluyor? Niye ağlıyorsun?" Sonra yanındaki adama baktım. "Barlas?"

Rana hızla gözlerini silerken Barlas, "Eylül?" diye sordu.

Yanlarına yaklaştığımda tekrar konuştum. "Neler oluyor dedim!" Sinirle Barlas'a baktım, resmen kıza eziyet ediyordu.

Barlas'ın dudakları aralardı. "Santik bir şey değil Eylül, ikimizin arasında, lütfen karışma. Aslına bakılırsa hatalı olan benim." Fakat gelen bu yanıt Rana'dan çıkmıştı.

Şaşkıncı ona dönerken, "Seni ağlatmış, nasıl benlik bir şey değil?!" diye haykırdım.

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Eylül..." dedi ve kızartık gözlerinin aksine yüzüne yapay bir gülüş yerleştirdi. "Aras sana daha beterlerini yapmamış mıydı, niye büyüttün bu kadar?"

Dudaklarım hareketlenmeye çalışırken geçmişi yüzüme vurması ne diyeceğimi bilemez bir hale getirmişti beni. Anlaşılan o ki, Rana o yaşananları her daimi yüzüme vurmakta kararlıydı. Yatkundum. "Ben... Ben sadece..."

"Sadece iyi bir zamanda gelmedim, Rana ile ilk defa bu kadar yüksek bir tartışma yaşıyoruz. Sinirler gerildi anlayacağın, takma." Barlas az öncekinin aksine sesine kadifeden bir yumuşaklık kattı.

"Neden geldin?" diye sordu Rana.

Davetiye fikrini bir kenara ittim. "İliş. Sadece biraz konuşuruz demiştim."

"Ben bugün Barlas'la olacağım."

Şaşkınlığımı gözlemeye çalışarak onayladım. "Tabii... Ben... Ben gidiyorum. 1 İnşaa kalın," dedim ve hızla arkama döndüm. Sitenin merdivenlerinden aşağı inerken az önce yaşadığım saçma olaya bir anlam veremedim. Bu neydi şimdi?

Rana'nın hareketleri... O kadar değişmişti ki... Bana bakan bal rengi gözlerindeki anlayamadığımı o his içimi ürpertmişti.

Barlas'ın ona yaklaşımı beni korkutmuştu ama bunun sıradan bir kavgı olduğunu söylüyorlardı.

Aslında Rana haklıydı... Aras beni hiç ağlatmamış mıydı san-
kı? Çiftler arasında böyle şeyler olabiliirdi. Her şeye burnumu
sokmaktan vazgeçmiyordum.

Ancak yine de o ikisi arasında farklı bir şey sezmişim. Aras'ı
dinleyip uzak durmam daha iyi olacaktı sanırım, çünkü üzülen
ben oluyordum.

Resmen kovulmuşum!

Kafanı varla yok arası sallayıp düşüncelerimden arınmaya
çalıştım ve arabama binip tekrar kafenin yolunu tuttum.

Ezel, davetiyeleri çok beğenmişti. Pembe duvarlara sahip
konsepti kap kek olan kafemize uygun sevimlilikteydi. Açılış
için oldukça heyecanlıydık.

"Reyyan, fırındaki kekleri kontrol eder misin?"

"Ben ederim!" dedim önümdeki çikolatalı pastanın üzerine
son çilek dilimini koyarken. Reyyan, bizimle çalışması için aldı-
ğımız, karşıdaki Yeni Nesil Üniversitesi'nde Gastronomi oku-
yan, sarışın, milyon üpli, oldukça becerikli bir genç kızdı. Eli
kurabiye hamurunda olduğu için fırına kendim bakınayla teklif
edip koşar adımlarla fırın kapağını açtım. Kek buharı yüzüme
gelip ağır kokusuyla burnumu doldurduğunda, boğazıma ka-
dar gelen safrayı yok saymaya çalıştım. Yok saymak imkânsız bir
hale gelince elimi ağzıma koyarak öğürdüm ve kekleri umursa-
madan mutfaka kusunayı istemediğimden lavaboya doğru hızlı
adımlarla ilerledim.

"Eylül!" Arkamdan Ezel'in seslendiğini işitiyordum fakat ce-
vap vermezdim. Açık olan kapıdan içeri girdim ve suyu açarak
ellerimi tezgâha dayayıp öğürmeye başladım. Sabahıtan beri aynı
işlemi birkaç kez tekrar ettiğimden midemde bir şey kalmamış,
sadece öğürmekle yetinmiştim.

"Eylül iyi misin?"

Ezel arkamdan yaklaştığında elimi musluğun altına tutup ıslak
ellerimi yüzüme bastırdım. "Sanırım..."

"Etkinde misin birkaç gündür sürekli imden bulanıyor, bazen başın da dönüyor... Hasta da değilim diyorsun..."

Bir şey ima etmeye çalıştığını sezdiğinde, "Yanı?" diye sordunu.

Yeşil gözlerini büyüterek, "Yanı..." deyip heyecanla soluduktan sonra sordu, "E Lamile olabilir misin?"

Bölüm On Dokuz

Tehdit

Ezel'in sorduğu soru karşısında duraksadım, beynimde şimşekler çakarken dudaklarımı bilinmezlik duygusuyla aralanmıştı. Olabilir miydi ki?

"Yok canım..." dedim komik bir şey söylemiş gibi gülmeye çalışarak. "Yok, ne alaka yani..."

"Ne demek ne alaka? Evlisin, bu doğal bir şey..."

Olabilir miydi ki? Yani... Elini almıya koydum, diğer elimse refleks olarak karnının üzerine gittiğinde Ezel'in gözleri de karnıma kaymıştı. "Anı..." dedim başımı sallayıp elimi karnımdan çekerken. "Bilirsin, biz... Önlem alıyoruz."

"Fark etmez ki..." dedikten sonra güldü. "Demek ki iyi önlem alınmışsınız."

"Ezel..." dedim uyarıcı bir tonla. "Saçmalama... Hamile değilim, olsaydım hissederdim değil mi?"

"Bu hissetmemiş halin mi? Bence çabucak bir doktora görünmen lazım. Test alalım diyeceğim ama doktor daha garanti..." Bir anda ellerini birbirine çarptı. "Ayyy... Eylül, teyze mi olacağım ben şimdi?" diye sorduğunda hâlâ şaşkındım, ona bakıyor, fakat onu görmüyordum. Sahiden olabilir miydim? Ben? Hamile?

Olmamalıydı... Daha hazır değildim ki, daha kendimi tam olarak yetişkin görmüyorken... Bir bebeğe annelik yapabilir miydim? Tamam, istediğimi sanıyordum ama erkendi. O sorumluluğun altına girebilecek miydim?

Ya Aras?

Hayır canım, olamazdım. İyi önlem alamamışsınız ne demek, öyle bir şey olur muydu hiç?

"Ezel lütfen laf çıkarma, sanmıyorum gebe olduğumu."

"Yine de sen bir görün doktora..." Başım la onayladım,

"Görünürüm geçmezse..." diyerek arkamı döndüm.

Peçetelikten iki kâğıt havlu kopardığımda, "İstersen eve geç," dedi.

Ellerimi kurulayıp peçeteyi çöpe atarken yüzüne baktım. "Sizi yalnız bırakmam doğru olmaz, yarın, açılışa yetiştirmemiz gereken bir sürü tarif var..."

"Tarifleri dert etme, hallederiz. Bu halde yapmaya devam edersen yarın burada olamayacaksın, hiçbirimiz bunu istemeyiz değil mi?"

"Haklısın," diyerek onayladım. "Gitmem daha mantıklı sanırım."

Ona doğru yürümeye başladığımda tebessüm etti. "En kısa zamanda bir doktora görünmeni rica ediyorum."

Lavabonun kapısından aynı anda çıktığımızda, "Yarın bit geçsin de..." dedim ve mutfaktaki askılığa astığım çantamı omzuma geçirdim.

"Kolay gelsin Reyhan."

Kurabiyeleri tepsiye dizerken kafasını kaldırıp açık yeşil gözleriyle bana baktı. "Gidiyor musun?"

"Evet, pek iyi hissetmiyorum da..."

Yıvarlak suratına endişeli bir ifade ekleyip, "Geçmiş olsun," dediğinde başım la teşekkür edip onlara el salladım, daha sonra dışarıya park ettiğim arabama doğru yürüdüm.

Elimdeki anahtarımın tuşuna basıp açılmasını sağladığımda aklım halen Ezel'in söylediklerindeydi. Arabanın kapısını açıp içine girdim, hemen anahtar yuvasına takıp çalıştırmadan önce elimi çeneme koyarak düşündüm. Bu kadar başıhoş davranamazdık herhalde değil mi?

Yok camım...

Tüm anlar birbiri ardına zihnimde canlanırken Eda'nın dününü için köye gittiğimiz zaman geldi aklıma... İrmaktan sonra... Kulübede...

Dudaklarım çok içinde yuvarlak bir biçimde açılırken elimle ağzımı kapattım. O gün kesinlikle hazırlıksızdık. Kaşlarım çatılırken sol elimi altına çıkardım... Nasıl olurdu? Bacakların istenimsizce titremeye başlarken gözlerimin dolduğunu hissettim. Bir bebek için erkendi, oldukça erken. Olmamalıydı. Ben ne yapacaktım?

Yahu, midesi bulanana herkes gebe mi olacaktı sanki?

Kuruntu yapıyordum...

Gastrit gibi bir mide problemim de olabilirdi...

Peki, günümün gecikmesi?

Zihnimdeki düşünceler şiddetli bir çatışmaya tutulmuşken çalan telefonumla hayretten kurtaramadığım hakışlarını çanama diktim, fernuarını açarken ısrarla çalan telefonumu elimle aldım ve ekranda yazan numaraya baktım. Eda arıyordu. Bekletmeden telefonu açtım ve az önceki düşüncelerimi görmezden gelerek onula konuşmaya başladım. "Eda?"

"Ne haber iş kadını olduktan sonra beni unutan arkadaşım?"

"Sana yemin ederim o kadar yoğunum ki..." dedim ve anahatı çevirip arabanın çalışmasını sağladım. "Ne var ne yok?"

"Çok sıkılıyorum Eylül, sen yüksün, Pusat kaç gündür yok, ilgilenceğim bir şey yok. Evde oturuyorum öyle..."

Arabayı düz bir şekilde sürmeye başladım. Suratım hâlâ asıktı. "Sıkıntı konusunda al benden de o kadar... Ne diyeceğimi, bugün kafeden erken çıktım, bize gelsene, yarın açılışa beraber gideriz?" Eda'nın düşüncelerimi dağıtacağına emindim.

"Sen ciddi misin?" diye sordu mutlu bir şekilde. "Eylül süper olur bu, hemen geliyorum!"

Tepkisine karşın gülmeye çabaladım. "Hızlı davran, akşam yeneğini yeriz beraber... Hem yeni bir 111nt filmi keşfettim, onu izleriz herkes çok duygusal diyor..."

"Ah, kalbimden vurdun beni, uçuyorum!"

Beraber gültüştükten sonra telefonu kapattık. Kırmızı ışığa

yakalandığımda arabayı durdurdum ve Eda'nın oyaladığı aklımı tekrar Ezeli'nin söylediklerinin doldurmasına olanak sağladım...

Eve geldiğinde yemek yapmanın şu sıralar mideme pek de iyi gelmediğini göz önünde bulundurarak bildiğini hamburgercilerden birini arayıp sipariş vermiştim. Gelen hamburgerleri salondaki krem renkli sehpanın üzerine koyduktan sonra filmi DVD'ye taktığım sıra kapı çaldı. Eda'nın geldiğini anlayarak elimdeki kumandayı televizyon ünitesine bırakıp kapıyı açmak için hareketlendim. Beyaz salondan sağma dönüp koridorun başındaki dış kapının kulpuna elimi atıp kapıyı açtım.

"Selam!"

Eda gülererek konuştuğunda, aynı şekilde son eki uzatarak "Hoş geldin!" dedim ve beklemeden kucaklaştık. Özlemimizi az biraz giderdiğimizde geri çekildik. Eda birkaç adım atarak içeri girdiğinde kapıyı kapattım. Elindeki poşetlerin bir kısmını yere koyarken bir tanesini bana uzatmıştı. Kaşlarını bükülürken pastane poşetine baktım. "Bu ne?"

Paketi ellerinin arasından alırken, sınıtı. "Trileçe!"

O an, gözlerimden kalpler fışkıracakmış gibi hissettim. "Kızım sen süperisin."

"Ne sandın..." derken gözleri televizyonun olduğu kısma gitti. "Ee film hazırladın mı, yemekte ne var, ben kırt gibi açtım."

Beraber salona doğru yürürken elimi enseme attım. "Yorgundum, bir şey yapamadım ama menü sipariş ettim..."

"Aa, uzun zamandır yemiyordum," dedi ikili koltuğun üzerine otururken ve yerleştiği an bızla kese kâğıdından olan menü paketini açtı. Karşısındaki koltağa oturduğumda ben de aynı işlemi biraz daha sakın bir şekilde yaptım, günlerdir soğumadığım yemek kalmanıştı, ne yesem mideme dokunuyordu, bir daha o yiyeceğe bakamamama neden oluyordu. Paketi açarken içimden, "Lütfen bunu düzgün yiyebileysin," diye dua etmeyi eksik etmemiştim çünkü yemek yeme yüzüne hasret kalmıştım, her canım her şeyi istiyor, beni midemi hiçbirini tam olarak alanıyordu... Düzenim şaşılmıştı resmen.

"Ee, ne var ne yok?" diye sordu Eda hamburgerinden keyifli bir ısırtık alırken.

"Bildğin gibi, aslına bakarsan pek bir olay yok, bence esas olaylar sende... Nasıl yadıyor Pusa'la?"

Dolgun dudakların kenarına bulanık sosu peçeteyle sildi "Eylül, onu o kadar özlemişim ki... Yarımında olduğunu bilmek bana tabinin ettiğinden fazla huzur veriyor, bir de şu an taze sayılırız kavga falan da etmiyoruz eskisi gibi... Uzun zamandan sonra ilk defa kendimi huzurlu hissediyorum."

"Canım ya... Çok mutluymuş adınıza..." dedim ve ben de korkuyla hamburgerini ısırdım. Acı sosla etin birleşimi ağızmda yayılırken şimdilik bir sorun yaşamamıştım.

Nihayet sorunsuz bir şekilde yuttuğumda Eda'nın dudakları aralandı tekrar. "Ama son günlerde hiç göremiyorum... Onların bu kadar yoğun olması hayra alamet değil söyleyeyim ben sana."

Gözletimi kısıldı. "Nasıl yani?"

"Ortada büyük işlerin döndüğünü hissediyorum."

"Tehlikeli mi?"

"Yani..." Azat Kulıç aklıma gelince yüreğimin üzerine bir bıçak saplanmış gibi oldum, bedenimi korku duygusu istila ederken ne sıra dudakımı kemirmeye başladığımı bilmiyordum. Aras günlerdir eve doğru düzgün gelmiyordu, ben nasıl konuşmaya çalışmazdım, neler olduğunu sormazdım? Kısırçılık gözümü bu kadar mı kör etmişti? Hiçbir şey yapmadığı halde...

"Aman, onlar başının çaresine bakar, ee film hani?" Cümlesiyle ilgimi tekrar Eda'ya verdim, bu kız hep böyleydi, hem aklıma bulandıracak şeyler söylüyor hem ardından hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Başımı varla yok arası sallayıp mutsuzca soluyarak kumandanın oynatma tuşuna basıp filmin başlamasını sağladım.

"Eylül..."

Uykunun mahmurluğu üzerimdeyken birinin kolunu dürtüğünü hissedebiliyordum. "Uyan Eylül, sabah oldu..."

Dilimi damağımda gezdirip ağzımda oluşan metalik tadı yok etmeye çalışırken zaman ve mekân kavramının zihnimde yerleşmesini bekledim. Güneş ışıkları gözlerimi alırken yüzünü yüzüne odaklayan Eda'ya bakıp, "Sabah mı oldu?" diye sordum cıvıltılı bir sesle.

"Eda bize gelsene, film izleriz!" Sesimi taklit ettikten sonra devam etti. "Sabah oldu tabii, filmin daha jeneriği bitmeden uyudun, uyandırabilene aşk olsun."

"Gerçekten mi?" dedim elinle saçımın yüzüme düşen tutamlarını geriye doğru atarken, daha sonra doğrularak esnedim. "Eda ne ara uyuduğunu bilmiyorum sabiden kusura bakmaya." dedim üzgün bir şekilde.

"Sorun yok hayatını günlerdir yoğun bir tempoya tutuldu. Uyku hakkındı, hem açılışa şiş gözlerle katılmak istemezdin."

"Hü, açılış! Saat kaç?" diye sordum heyecan ve merakla ayaklarımı koltuktan aşağı sarkıtarak.

"Merak etme daha öğlen olmadı, var açılışa. Sen gir bir duş al, ben kahvaltı hazırlarım."

Başınıla onayladım. Koltukta uyuya kalmış olmam aklıma Aras'ı getirmişti, eve gelmemiş miydi? Keza gelmiş olsa, koltukta uyuyor olmazdın, beni muhakkak yerime götürürdü. Fakat yine de sordum. "Aras geldi mi?"

"Hayır, bilmiyorum sabaha karşı geldi mi ama ben dörde kadar uyanıktım, kimse gelmedi. Merak etme, Pusar'la beraber, daha doğrusu adamlarıyla beraberler. Neyi hallediyorlarsa bir an önce bitse de rahat rahat yüzlerini görebilsek..."

"Bu hep olur muydu? Yani baban başkanken de böyle eve geç gelmeleri falan oluyor muydu?"

"Bu ne ki?" diyerek elini rastgele havada salladı. "Bir kere sinde babam tamı tamına iki hafta eve uğramamıştı..."

Dudaklarını birbirine basarak omuzlarını düşürdüm. "Kötü bir hismiş..."

"Ben alıştım." Gülümsemi ve kolunıdan tutarak beni çekmeye çalıştı. "Sen de alışırsın, kalk haydi duşunu al"

Yüzümü düşürmemeye çalışarak beni kaldırmasına izin verdim ve pijamalarımıla duşun yolunu tuttum.

Eda ile kahvaltı yaptıktan sonra, kıyafetlerimizi giymek için tekrar odaya gitmiştik. Beyaz kumaşın üzerine pembe çiçekler ve yeşil dalların işlendiği askılı, V yaka, göğüs ve sırt dekoltesine sahip, boyu dizlerimin üzerinde biten elbiseyi giydiğimde aynada kendime baktım ve kararsızlıkla sordum.

"Bu elbise sence de biraz fazla açık değil mi? Ben rahat edemem bununla."

"İliç de değil, başka bir ihtimalin mi var sanki. Bence çok tathı oldun."

Düşünceli bir şekilde üzerimi süzerken omuz silkom ve seğencğimim olmadığını bildiğimden kabullentmiş bir tavırla suratına baktım. Eda, omuzlarıminun aşağısında olan saçlarını maşayla dağınık bukleler haline getirmiş, yüzüne hafif bir makyaj ilıştırmıştı. Kulaklarına taktığım beyaz küpeler ve giydiğim beyaz rengindeki dolgu topuklu ayakkabı elbisemle son derece uyumlu olmuştu... Telefonumun elime aldığımında istemsizce tuş kilidini açıp bir bildirim var mı diye baktım fakat hayır, Aras'tan ne bir arama ne de bir mesaj vardı. Açılışa gelmeyecek miydi?

Bu düşünce moralimi bozmuştu.

"Çıkalın mı?" Sesyle kafamı kaldırıp Eda'ya baktım, siyah, uzun kollu, straplez, göbeği açık bir bluz ve altına fuşya ile yeşil renklerinde lazerli güllerin olduğu kabarık, dizlerinin üzerinde biten bir etek giyinmişti. Saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştı, güzel görünüyordu, her zamanki gibi.

"Çıkalın," dedim gözlerimle onaylayarak bu işaretimi bekliyormuş gibi siyah çantasını eline alıp koluma girerek beni kendisiyle kapiya doğru yürütmeye başladı.

"Pusat gelemeyeceğiniş davetç." Bu cümle zihnimde yakılan ağıtlara sebebiyet vermişti, çünkü Pusat'ın gelemeyecek olması, Aras'm da gelmeyeceğini haber veriyordu.

"Tabii Aras da..." dediğimde bana katıldı. İyice asılan suratıyla yürütmeye devam ettim.

Kafe açılışı, diğer insanlara göre güzel geçmişti, herkes oldukça eğlenmiş görünüyordu. Güzel reklam yapılmış, oldukça rağbet görülmüştü.

Saat akşamın onuydu. Çağrılan insanlar, müşteriler dağılmış, Eda evine gitmişti, geriye sadece biz çalışanlar kalmıştık. Tüm günümü Aras'ı düşünerek geçirmiş olmam insanların ilgilenildiği şeylerle ilgilenmememe sebebiyet vermiş, beni ruhsuz birine dönüştürmüştü. Bir de arabaya bıraktığı parfümünü bocalamıştım üstüme, onu hissedip daha rahat olayım diye, bu da daha beter özlememe neden olmuştu.

"Ben çıkıyorum," dedi Reyhan eline aldığı kurabiye poşetini bırakmadan çeketini omzuna asarken.

Ona el salladıktan sonra Ezel bana döndü. "Eylül, seni bırakalım mı? Tek gitme bu saatte eve. Aras gelmeyecekse bende kalırsın?"

"Aynen, *Iron Man* izleriz esas kutlama bizim kaldığımız apartmanda kız." Aykut, Ezel'i desteklercesine sempatik bir şekilde konuştuğunda ikisine de samimi bir şekilde gülümsedim.

"Sağ olun arkadaşlar ama eve gitsem daha iyi olacak, çok yoruldum, beni şu an anca evim paklar." Bilinçaltım cümlemi düzeltilti. "Beni şu an anca Aras'ı görmek paklar."

"Yorulduk ama değdi, burası çok iş yapacak..." Ezel ile beraber dışarı çıktığımızda Aykut kafenin ışıklarını kapatıp kapısını kilitlemekle meşguldü.

Bense arkadaşına baktım. "Ezel, bana böyle bir imkân sağladığın için teşekkürler, kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

"Esas, teklifi kabul ettiğin için ben sana teşekkür ederim, İstanbul'da dükkân açmak cesaret işiydi, sen olmasan imkânsızdı bu."

"O zaman bu teşekkür, bize buranın hayallerini kurduran çocukluğumuza gitsin?" diye sordüğümde, başını salladı, yeşil gözlerinin dolduğunu görebiliyordum.

"Çocukluğumuza..." dedi ve ardından birbirimize sıkıca sarıldık.

"Kızlar ve duygusallıkları... Şimdi bir de hüngür hüngür ağlarsanız hiç şaşırmam..."

Cümlesiyle ikimiz de aynı anda geri çekilip, "Aykut!" diye bağırarak, ardından hep beraber bir kahkaha tufanına tutulmanız kaçınılmaz oldu.

"Neyse..." dedim kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı ıslatarak "Artık eve gitsen iyi olacak, iyi geceler arkadaşlar."

"İyi geceler..." Vedalaştıktan sonra, dolgu topuklularımın çıkardığı tak tak seslerinin, gecenin sessizliğinde yankılanmasıyla karşı kaldırımı yürüdüm. Arabamın önüne geldiğimde etrafta kimsenin olmaması beni ürpertse de, arabanın içine girdiğim an bütün korkularımın sona ereceğini biliyordum.

Sorun yoktu, ıssız bir sokakta gündüz yürümekten farksızdı, sadece ışıklar yoktu o kadar, karanlığın zihnimi oynatmasına izin vermemeliydim.

Yine de hızlı davranmakta fayda vardı. Şoför kapısının önünde durduğumda beyaz çantamı klik sesiyle açıp içinden anahtarımı bulmaya çalıştım. Daha bu sabah kullandığım çantayı bu kadar karıştırmayı nasıl becermişim? Anahtarımı neredeydi? Ellerim çantamın derinliklerine dalgıç yaparken etraftaki sükutun çığlıklarını bölen köpek havlamaları sakın kalmaması zorlaşıyordu.

Çantamın içinde, elime değen metal şeyi hissettiğimde sevineceğim sıra omzuma değen soğuk el gözlerimi fal taşı gibi açmamı sağladı ve dudaklarımdan korku dolu bir "Hü..." efektinin yayılmasına neden oldu. Kalbim deli gibi çarpmaya başlarken arkadaki bedenim ellerini iki yanından arabanın camına koydu ve ona bakmamı engelledi. Nefesi enseme çarptığında, konuşacağını anladım, çığlık atmak için söyleyeceği kelimeyi bekliyordum.

"Ölmek istemiyorsan diğer koltuğa geç." Bu tanıdık cümle ve hayranı olduğum sert fakat cazibeli ses kulaklarımda yankılanırken bir anda vücudumdaki korku hisleri kum saatinin tersine çevrilmesi gibi dökülmeye başlamış, yerini heyecan ve hasrete bırakmıştı.

"A-Aras?" diye sordum şaşkın bir şekilde, evet şu an sade-

ce şaşkındım, mutluluk hissiyatımı biraz sonraya saklıyordum, önce üzerimden şu afallamanın geçmesi gerekiyordu.

"Güzelim," dediğinde beni köşeye sıkıştırmış olmasını önemsemeden hızla kollarının arasında ona döndüm. Bu sayede sırtım arabaya yaslanmış, bedenimin Aras'ın gövdesiyle çarpışmasına ramak kalmıştı. Yüreğim esmer yüzünü görmenin etkisiyle göğsümü delercesine atarken vücudumda ılık bir esinti yol aldı.

"Sen..." dedikten sonra heyecanımı bastırmaya çalışıp derin bir nefes aldım. "Senin ne işin var burada?"

"Açılışa gelecemiş olmanı telafi etmeye geldim," deyip bir elini arabanın camından yavaşça indirip belime attı. "Beni özledin mi?"

Deli gibi özledim hem de.

Gözlerimi içerisinde tulsım taşıdığını düşünmeye başladığım simsiyah gözlerinden çekerek, "Hayır," dedim düz bir sesle, yelkenleri bu kadar çabuk indirmeyecektim.

"Yüzüme bak."

Metalik ses tonu kulaklarıma dolduğunda, omuz sılıktım. "Bakmayacağım."

Başım ense ve boynum arasındaki bölgeye doğru eğdiğinde tüm tüylerimin teker teker kabardığını hissettim. "Ben kokuyorsun?" diye fısıldadı kulağıma doğru, yumuşak ve cezbedici ses tonuyla.

Eh, neredeyse tüm parfüm şişesini seni hissetmek için üzerine bocaladım, doğal tabii.

Çarçabuk bir yalan uydurdum. "Parfüm sıkmayı unutmuşum, seninki de arabadaydı el mahkûm kullandım."

Dudağının bir kenarını hafifçe yukarı kaldırarak suratına aştığı olduğum gülünsemelerinden takındı. "Tabii, el mahkûm," dedikten sonra geri çekildi.

"Arabaya geç, seni bir yere götüreceğim." Aramızda bir boşluk bırakmasıyla nihayet kıyafetini süzebilmişim, üzerine oturan siyah takımlarından birini giymiş, hafif hafif uzayan saçlarını ve çıkmaya başlayan sakallarını tıraş ettirmişti. Bu halini seviyordum.

"Nereye?"

Kaşlarıyla arabayı işaret etti. "Sürpriz."

Dudaklarını büzdüm. "Kendisiyle konuşmadığımı insanlarla bir yere gitmiyorum normalde."

"Şansını fazla zorlama ve geç şu arabaya."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Zorla mı?" Suranna bir ciddiyet ekledikten sonra soluyup gözleriyle yan tarafa baktı, ardından beklemediğim bir şekilde bir eli belimin arkasından tutarken diğer kolunu dizlerimin arkasına dolayıp beni havalandırdı. Dudaklarımdan minik bir gılgık koptu. "Aras!" diye cırladım bacaklarımı sallamaya çalışıp kucakından inmeyi denedim. "Bırak beni!"

"Evet zorla, bir şikayetini mi var?"

"Var, istemiyorum!"

"Bal gibi de istiyorsun," dedi arabanın kapısını açarken. "Hein parfüm şişemi bitirmişsin bana bir kefaret borçlusun." Beni koltuğa bıraktıktan sonra kapımı kapatmadan önce, "İnmeyi deneme," dedi ve arabanın önünden geçerek şoför kapısına yürümeye başladı. İnme gibi bir düşüncem yoktu, gideceğimiz yeri deli gibi merak ediyordum. Kapısını açıp koltuğa geçtiğinde ve anahtarı takip çevirdiğinde arabanın ışığı yanmış, içeri daha aydınlık bir hal almıştı.

Ellerini direksiyona koyup sürmeden önce hana döndü. "Emniyet kem-" Cümlesini aniden kestiğinde kaşları çatılıp gözleri vücudumda gezmiş, dizlerimde durmuştu. "Sen..." dediikten sonra yutkundu, şokunu atmak ister gibi bir hâli vardı. "Sen tüm gün bu kıyafetle miydin?"

Aynı şekilde dizlerime baktım, eteğin uçları geriye doğru kıvrılmıştı, ellerimle hızla düzeltip eski boyuna gelmesini sağlarken dudaklarımı araladım. "Normal boyu o değil," dedim uçlarını düzeltmeye devam ederken. "Sen oturuncaya açılmış."

"Sen tüm gün bu kıyafetle mi dolaştın?" diye sordu tekrar açıklamamla ilgilenmemiş gibi.

"Evet Aras. Ne var bunda?"

"Bu elbisenin yarısı nerede Eylül?"

"Yarısı falan yok."

Çenesi kasıldı. Başını onaylamaz bir şekilde sallarken tekrar önüne döndü. "Sakin ol Aras, sakın kal." Kendi kendine mırıldandıktan sonra bu sefer yine bana yönelik bir cümle kurdu. "Bir dahaki sefere ben evde olayım olmayayım, ne giyeceksen bana bildiriyorsun."

"Yok ya!" dedim kollarımı göğsümden birleştirirken.

"Görürüz var mı yok mu," dedi ve konuyu kapatma hareketi olarak arabayı sürmeye başladı.

Yaklaşık bir saatin sonunda, şehirden uzak ormanlık bir alana giriş yapmıştık. Araba, iki katlı ahşap evin önünde durduğunda, merakıma yenik düşerek, "Burası neresi?" diye sordum.

Anahtarı çıkarıp arabanın sesinin kesilmesine neden olduktan sonra kafasıyla dışarıyı işaret etti. Kaşların çatılırken emniyet kemerimi çıkarıp komutuna uykuna. Ayaklarım, toprak değil, kum zeminle birleştiğinde hissettiğim deniz kokusu ve dalga sesi yakında bir yerde deniz bulunduğunu söylüyordu. Aras yatırma geldiğinde elini uzattı, büyük bir kararsızlıkla ona baktığında, benim tepkimi bekletmeyip kendisi tuttu elimi. Ve arkasını dönerek beni de kendisiyle ilerletmeye başladı.

Kulübenin arka duvarından ön tarafına doğru yürüyorduk. Dalga sesleri gittikçe daha iyi duyuluyordu.

Kafamı kaldırıp Aras'ın yan tarafına geçtiğinde karşımda gördüğümü manzarayla beraber gözlerini ve ağzım hayranlıkla aralandı. Gökyüzünü kaplayan kalabalık parlak yıldızlar, kapkara denizin üzerine yansımış, görsel bir ışık şöleni oluşturmuştu adeta...

"Aras..." dedim saçlarımdan yüzüme düşen arsız tutamları kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Şuraya bak!" Sesim, gördüğüm manzardan etkilendiğini fazlasıyla belli ediyordu.

"Bu gece..." dedi gökyüzündeki yıldızları izlerken. "Göğün en fazla yıldıza sahiplik ettiği gece..." Daha sonra kafasını bana çevirdiğinde gözlerimizin birbirine odaklanmasına izin verdim. "Senin de burada olman gerekiyordu."

Dudaklarına şaşkın bir tebessüm yerleşirken onunla beraber kumsala doğru yürümeye devam ettim. Denizin üzerine düşmüştü sanki yıldızlar, elimi suya atsam onlara dokunabileceğimişim gibiydi.

"Denize girmek istiyorum!" dedim dalgalar ayak uçlarımıza kadar gelirken ardından beklemeden ayakkabılarımı çıkardım. Elini bırakıp suya doğru yürüdü. Su, çoktan bileklerime ulaşmıştı. Kıyafetimin ıslanmasını umursamadım, Aras'ın burada bir kulübesi varsa, giyilecek kıyafetleri de vardı muhakkak.

Su elbisemin eteklerine kadar geldiğinde ellerimle yarımalara dokundum, bu ne kadar huzur veriyordu böyle. Arkamı döndüm ve heyecanla, heni izleyen Aras'a baktım. "Su çok güzel..." Geri geri yürürken devam ettim. "Sen de gelsene."

Bana cevap vereceği sıra ayağımın tekinin biraz daha derine dokunmasıyla sendeledim. "Ah."

"Dikkat et," diye endişeyle uyardığında, "İyiyim..." diye karşılık verdim. "Deniz sanki gök olmuş, yıldızların arasında gibiyim."

"Sen bir de benim gözümünden görsen..." diye seslendi yumuşak ses tonuyla. "Şu an dünyanın en muhteşem manzarasını izliyorum."

Kurduğu cümle kalbimden mideme doğru yıldız kaymalarına neden olurken yüzümdeki gülümsemeyi düşürmeden, ona su attım. "Bunlar hep barışmam için değil mi yalancı romantik?!"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Sen bana küsmedin ki güzelim, buna izin vermediğimi söylemiştim."

"Adi egoist yakışıklı herif," dedikten sonra, denizin biraz üşütmeye başladığını sezdiğimde ona doğru yürüdüm, eteğimin tamamı sınıslıklam olmuştu ancak sorun etmedim. Aras ceketini çıkarıp omuzlarına yerleştirdiğinde aramızda milimlik boşluk vardı. Kokusu onun üzerinde güzeldi, onu, ondan solmak büyüleyiciydi.

Alnımın üzerindeki saç tutamımı geriye atarken,

"Bana ne yapıyorsun?" diye sordu. "Cevabını düşünüyorum ama bir sonuca varamıyorum. Zihnimi her saniye meşgul etmeyi nasıl başarıyorsun? En ufak hareketinde nasıl soluğumu kesecek hâle geliyorsun?" diye sordu elleriyle çenemi kavrarken

cevap vereceğimi sıra eğilip öpmesiyle duraksadım. Geri çekildiğinde o meşhur gülümsemesini takındı. "Bir büyücüyle mi evliyim yoksa?"

Kukurdadım. "Kalpten kalbe yol vardır diyorlardı ama inanmıyordum. Bunu da seninle tescilledim Aras, keza ben de aynı şeyleri senin için düşünüyorum."

Gecenin ilerleyen saatlerinde el ele bir vaziyette kumsahın üzerindeki örtüye uzanıp gökyüzünü, arada birbirimizi izleyerek muhabbete dalmıştık.

"Aras..." dedim gözlerim yukarıdayken. "Bugün bana ilk karşılaşmamızda kullandığın cümleyi kurdun. Yani..."

"Evet hatırlıyorum Polyanna," dedi cümlemi tamamlayarak. "Normalde de unutkan bir insan değilim, hafızam kuvvetlidir. Ama seninle yaşadıklarım daha farklı tabii... Onlar zihnimin ayrı bir bölümünde."

Gülümseyerek ona döndüm. "Buna sevindim."

Göz kırpuğunda tekrar gökyüzüne döndü.

"Aras..." dedim yine ona bakarak.

"Evet?"

"Hiç şarkı söyledin mi?"

Bana dönüp güldü. "Bu ne alaka şimdi?"

"Ses tının çok güzel, sende bir şarkı duymayı isterdim."

Elini kafama koyarak tekrar gökyüzüne bakmanı sağladım.

"Unut bunu."

"Ya..." dedim yüzüne bakarken "Lütfen... Bu geceyi daha unutulmaz kılalım istiyorum..."

Bu sefer tek kaşını kaldırarak yüzüne bakmıştı. "Bu geceyi daha farklı şeylerle de unutulmaz kılabiliriz."

Elimi başına koyarak ben de onun kafasının göğe doğru çevrilmesine neden oldum. "Sen de bunu unut o zamanı."

Kafasını sallayarak gülümsedi. "Aslına bakarsan, hiç şarkı bilmiyorum."

Rüzgâr, saçlarının uçlarını hafifçe oynatırken, "Nasıl yani?" diye sordum. "Sevdiğin bir şarkı da mı yok?"

Başını, "Hayır" nezdinde salladı. "Bildiğim sadece bir ezip var, o da..." dedikten sonra boğazına bir yumru oturmuş gibi duraksadı, derince bir nefes aldı.

Teplisi beni alevlendirirken "O da?" diye sordum.

Boğazının üzerindeki çıkıntı hareket edince yutkunduğunu fark etmiştim, geçeden daha kara olan gözleri yukarıya odaklandığında kahn dudakları hareketlendi. "O da babamın, ablam ve benim için anlattığı masallardan sonra okuduğu şarkı. Keloğlan şarkısıymış," dedi hafifçe tebessüm ederek. "Çok hoşumuza gidiyordu, sürekli dinlemek istiyorduk, bir zamandan sonra babamın boğazı tahriş oluyor, annem içeri giriyor ve artık uyku vaktimizin geldiğini söylüyordu."

Gözlerim sızlarnaya başladığında, ellerimin arasındaki elini okşadım. Yüzüne yerleşen hüznü düşündüğümde duygusal bir tonda mırıldandım. "Özür dilerim, amacım sana o zamanları hatırlatmak değildi."

"Özür dilerim," dedi ve siyahlarını tekrar yüzüne odakladı. "Aslında... Uzun zamandır dinlememişim de; söylemek istiyorum."

"Ama..." dediğimde gözlerini kırparak beni susturdu. Boşta kalan elini yanağımın üzerine koydu, başparmağıyla yanağımda gezindi, ardından elini çekmeden kusik bir tonda şarkıyı mırıldadı.

*"Sen bir aysın ben kara gece,
Gel derim, gel derim, gel derim..."*

*Bu can senin, sersefil ettim,
Al derim, al derim, al derim..."*

*Sorsan bağıın badesini de,
Gül derim, gül derim, gül derim..."*

*Şerhat diye zektir de versen,
Bal derim..."*

Tebessümümü yüzümden düşürmeden onu dinlerken, arkasından kayan yıldızı görüp onun haberi olmadan, bizim için bir dilekte buldum. Bir elim kendiliğinden karnımın üzerine giderken Aras'ın bu ayrıntıyı anlamamış olmasına sevindim. Bu, üç kişilik mutlu tabloyu sevmiştim.

Söylediği şarkı hakkında yorum yapacağım sıra Aras, sanki bunu istemiyormuş gibi hızla önüne döndü ve, "İzle," dedi kış-larıyla karşıyı işaret etti. "Gün doğumu..."

Ağır hareketlerle gözlerini onun baktığı gibi karşıya çevirdi-gimde, mavileşmeye başlayan göğün üzerine serpilen kıvrıllıklar, beni bir kez daha büyülemişti, sabah oluyordu, tüm gece uy-mamıştık ve bundan hiç şikâyetçi değildim. Gözlerim doğan güneşi izlerken Aras'ın bedenimi kendisine çekmesine izin ver-dim. Başım göğsüne yaslanırken gözlerimi gökyüzünden çevir-medim. Dalga yavaş yavaş kıyıya vuruyor, yıldızlar artık kendini gizliyordu, kulaklarımıza dolan denizin sesi, dünyanın en güzel şarkısı gibi yankılanıyordu. Biti bana huzuru sorsa, şüphesiz tam burayı, tam bu anı söylerdim.

Biraz sonra, kızıl gökyüzünü siyah kuşlar doldurmaya başla-dığında, yüzüme hayran bir gülüş yerleşti. "Aras bu..."

"Kuşların dansı..." diye tamamladı cümlemi. "Uzun zaman-dır rastlamıyordum, bu... Tamamen senin şansın..." diye fısılda-dığında biraz daha sokuldum ona ve göğü uyumlu hareketleriyle süsleyen göçmen kuşlarını izlemeye devam ettim.

Hayatta kaybettiğimiz bir şey, kazandığımız birçok şeye se-bep olabilirdi yahut kazandığımız, kaybettiğimiz birçok şeye yol açabilirdi.

Ben belli acıların en büyüklerini yaşamıştım, kendi canım-dan olanlarla sınanmıştım lakin karşına öyle biri çıkmıştı ki, bana hem can, hem canan olup dünyada kendi cennetimi yaşat-maya başlamıştı...

Koltukta otururken bekleyişlerim gergindi, bacağına tittiyor-ken alacağım sonucun beni nasıl etkileyeceğini düşünüyordum.

Böyle bir şey varsa, buna hazır mıyım? Hazır olmasam bile ne fark ederdi, onu öldürmeyi göze alabilir miydim? Asla... Eğer içimde bir can taşıyorduydum, sorumluluğunu da almayı bilecektim; başka bir ihtimal olamazdı.

"Peki, Aras?" diye düşündüm yine, ne yapardı ki? O da beklememiş olacaktı bu haberi, kızar mıydı, sinirlenir miydi, aldırma'yı teklif edebilir miydi yahut sevinir miydi?

"Eylül Karahanlı." Görevli kadının ismini seslenmesiyle dudaklarımı kemirme işlemimi bir kenara bırakıp kafamı kaldırarak kısa boylu, kilolu, kızıl saçlı kadına baktım. Elindeki dosyayla önünü çevreleyen masanın ardından bana bakarken ayağa kalkıp oraya doğru yürümeye başladım. Bacaklarım titriyordu, yürüyüşüm sarsak bir hal almıştı. Hastaneye monte edilmiş klimalar, terleyen avuç içlerime çare olamıyordu.

"Benim," dedim avuç içlerimi pantolonuma sürüp kadına kimliğini uzatırken. Kontrol edip benim olduğumu teyit ettikten sonra elindeki dosyayı bana uzattı. Gülümsemeye çalışarak arkamı döndüm ve çıkışa doğru yürümeye başladım. Havanın soğukluğu üşütüyordu, tüylerimi diken diken eden şey kesinlikle elimdeki sonuç kâğıdının manevi ağırlığından kaynaklanıyordu. Eylül ayının dengesiz zamanlarından biriydi, hava yine bozmuştu. Başıma taktığım siyah şapkayı çektiştirerek kulaklarımın kapanmasını sağlamamın ardından arabanın solör kapısını açıp içine geçtim. Parmaklarım zarfın açış yerinde gezinirken kalp ritimlerim hızlanmaya başladı. Derince nefes alıp aldığım nefesimi yavaşça dışarıya saldım ve zarfı açmaya başladım. İçine sonuçların yazıldığı kâğıda elimi attım ve titreyen parmaklarım-la çıkardım...

Öylece bakakaldım beyaz sayfaya... Çıkan sonuç, aklımdaki tüm şüpheleri doğrularken kâğıt parmaklarım arasından kayıp düştü.

İ famileydim.

Bedenimi büyük bir uyusukluk esir alırken kâğıdı tekrar alıp yanlış mı gördüm diye baktım, sanki bir şeyleri değiştirebileceğimişim gibi.

Ama sonuç hep aynıydı.

Hamileydim, içimde Aras'tan bir parça taşıyordum, ikiminin canı, benim bedenimde yaşam bulmuştu. Bunu idrak etmek zordu, tepki vermek ise ondan daha zor...

Öylece durdum arabanın ön koltuğunda, ne yapacağımı düşündüm, Aras'a bunu nasıl söyleyeceğimi...

Bir yanım sevinirken öbür yanım büyük bir çıkınaza sürüklendiğimi fısıldıyordu ruhuuma.

Arabanın içini telefon melodim doldurduğunda bakışlarımı çantama yönlendirdim. Fermuarını açıp ekrana baktığımda Ezel'in ismini görmemle telefonu açmam bir oldu. "A-Alo?" dedim bezgin çıkan sesimle.

"Eylül, nerede kaldın meral ettim?"

"Bir yere uğramam gerekiyordu, on dakika oradayım."

"Tamam canım," dediğinde başka bir şey söyleyecek gücü bulamadan telefonu kapattım ve anahtarı gevirerek arabanın çalışmasını sağladım.

Akşamüstü, kafedeki müşteriler azalmış, ortamı daha sakin bir hal almıştı. Karşılıklı oturan iki sevgiliye çıkolatalı pasta dilimlerini ve meyve sularını servis ettikten sonra, gülümseyerek "Asiyet olsun," dedim. Tekrar mutfaka gideceğim sıra çaprazımdaki el işareti yapan sarışın çocuk dikkatimi çekince ona doğru yöneldim. Yanına yaklaştığımda önündeki şeker pambesi ni-nüyü kapatarak mavi gözleriyle bana baktı.

"Ben bir tiramisü ve bir fincan latte alabilir miyim?"

"Tabii," dedim istediklerini avucumun üzerindeki not defterine işlerken. "Başka bir arzunuz var mı?"

"Hayır, teşekkürler," dediğinde arkamı döndüm. O sıra kasadaki Ezel'le göz göze gelmiş, birbirimize gülümsemeyi iltimal etmemiştik. İşler oldukça iyi gidiyordu, kafe, açılalı çok az bir zaman olmasına rağmen iyi iş yapmış, insanlar tarafından tutulmuştu. Bebe mavisi rengindeki mutfak kapısından içeri gireceğim sıra Reyhan'ın kapıyı açıp elindeki tepsiyle çıkacak olması ikimizin de kıldamasına neden olmuştu. Ben ona yol

verdiğimde rahat bir şekilde ilerledi, bense aynı rahatlıkla geniş mutfığa giriş yapmışım. Burası zihnimi dağıtmama en azından şimdilik hamilelik mevzusunu düşünmememe olanak sağlıyordu, çünkü düşünecek vaktim olmuyordu.

Arma yine de, bedenime farklı bir karakter işlenmişti sanki, elimi sürekli karnımın üzerine koyasım, içerideki varlığa kendimi hissettiresim geliyordu. Karışan düşüncelerimi saymazsak, içim kıpır kıpırdı.

Gülümser surat ifademi düşürmeden alt dudagımı dişleyip tatlının muhafaza edildiği dolaba ilerledim. Tiramisu kabını çıkarıp düzgün bir şekilde tepsinin üzerinde beyaz tabağa bıraktım. Kahve makinesine yaklaştığımda kafenin iç tarafından gelen çığlıklarla kaşlatımı çattım. Neler olduğunu anlamaya çalışırken düşme, kırılma, çarpma seslerinin birbirine karışmasıyla kahve koyma işlemini bir kenara bırakıp hızlı adımlarla tekrar mutfak kapısına doğru ilerletmeye başladım. Aklımda bin bir türlü düşünce dönüp dururken Ezel'in çığlığını duymamla karpıyı çevik bir hareketle açıp dışarı çıktım.

Gözlerim, gördüğüm manzarayı birkaç saniye idrak edememiş irice açılmıştı.

Kafenin içerisinde bir grup siyah takım elbiseli adam vardı. Adamlardan iki tanesi Ezel'i, iki tanesi Reyyan'ı tutarken diğerleri masaları sandalyeleri savurtmakla uğraşıyor, bir tanesi ise bağırarak soruyordu.

"Karahanlı'nın karısı nerede?!"

"Sana ne lan piç herif! Siz kim oluyorsunuz ha!" Ezel adama küfrediğinde adamın eli havaya kalkıp Ezel'in yüzünü bulacağı sıra yanındaki kısa adam onu dürterek kaşlarıyla beni işaret etti. Adamın hamlesi duraksadı.

"Abi, orada."

İri cüsseli herif bana bakuğunda, "Karahanlı'nın karısı sen misin?" diye sordu sert bir tonla.

Ona doğru ilerlerken tek kaşımı kaldırıp korkusuz bir imaj çizmeye çalıştım. Bu şerefsizlere böylesi gerekiyordu çünkü. Karışına geçtiğinde çelik gözlerine bakarak kollarımı göğsümden birleştirip başımı dikleştirdim. "Evet benim. Bir sorun mu var?"

Adamın ince dudaklarını kullanarak yüzüne keyifli bir gülümseme yerleştirdikten sonra silahımı çıkarıp heklemeden altına dayamasını evet, beklemiyordum. Soğuk metal yine benim altımla buluşurken silahın sahibi beni altımdan itekleyip sırtımın kasanın önünü kaplayan masaya değmesine neden oldu. Her ne kadar korkusuz görünmeye çalışsam da altına dayanan silah, korkularımı yüzeye çıkarmaya çalışmıştı. Adam, işaret parmağını tetiğin üzerine koyduğunda Ezel ve Reyhan'ın çığlıklarını, küfürlerini duyuyor ama anlayanıyordum. Kalbim ölüm riskiyle dolup taşarken ilk defa sadece kendim için endişelenmediğimi kartımın üzerine konan elimle hissetmiştim. Adam, silahı altımın tam ortasına hizaladığında odadaki tüm sesler kesilmiş, yalnızca onunki yankılanmıştı.

"Tatlı canın silahının ucunda Bayan Karahanlı, bir kurşuna bakıyorsun," dedikten sonra ben kaşlarımı iyice çatarak öfkeli bakışlarımla kendisine bakıp kasıklarına atmayı düşündüğüm tekme mi kafamda kurgularken o, işaret parmağını tetiğin üzerinde biraz daha gezdirdi. "Ama sen şimdilik kocan olacak o adama selamımızı ilet. Rahat dursun, yoksa bedelini ağır ödeyecek." Silahı hâlâ altımdayken benim gibi tek kaşımı kaldırarak son cümlesini kurdu. "Bilmem, anlatabildim mi?"

Bölüm Yirmi

Araf

Yazar Anlatımı

Genç adam, karşısındaki manevi abisi Emin ile fikir alışverişinde bulunurken, odanın kapısının bir hışımla açılmasıyla söyleyeceği cümlelerin dudaklarının arasına hapsolmasını sağlayarak bakışlarını o yöne doğru çevirdi.

"Abi..." dedi Anıl, tombul yüzüne yerleşen endişe kırıntılar ve soluk soluğa bir sesle. Odada bulunan üç kişinin de aynı anda kolları çoulmuş, Anıl'ın heyecanının neden olduğunu kavramaya çalışmışlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Aras ifadesiz bir ses tonuyla.

Kilolu adam nefeslerini düzene sokmaya çalışıyordu, nasıl anlatacağını bilmiyordu. Aras'tan gelecek tepkiden ölesiye korkuyordu. "Azat Kılıç'ın adamları... Eylül Yenge'nin kafesini basmışlar..."

Elindeki siyah pilot kalem un ufak edercesine sıkarken kolları duyduğu gerçek olmasını tahayyül dahi edemediği cümleyle çatılmıştı. "Ne dedin?"

"Y-yengenin ofisini basmışlar, ama o iyi..." Karahanlı elindeki kalemı sertçe yere atarken bedenine dolan sinir hücreleriyle ayağı fırladı. Anıl'ın söyledikleriyle daha fazla ilgilenmeden

koşarak açık olan kapısından dışarı çıktı, hızlı adımlarla merdivenlerden inerken adamlarının bulunduğu kata geldiğinde, "Arabaları çıkarın!" diye kükredi, hepsine hesabını soracaktı ama önce oraya gitmeliydi. Basamakları bir hissimle inerken arkasından gelen ayak seslerini duyabiliyordu, kendisine sestenen Emin ve Pusu'ı da lakin hiçbirini önemseyecek durumda değildi. Korku hissi ruhunu esir almaya çalışırken derin derin nefesler almaya başladı.

Arabası önüne kadar geldiğinde şoför kapısının önüne geldi, kapıyı açtığı anda şaşkın gözlerle kendisine bakan adamına, "İt!" diye bağırdı, bu öyle bir uyarıydı ki, adamın yeşil gözleri korkuyla karardı, direksiyonun üzerindeki elleri titreyerek geri çekildi ve kendini son bir gayretle dışarı atıp Aras'ın içeri girmesine olanak sağladı. Arabasının deri koltuğuna yerleştiğinde, gazı kökledi ve tekerleklerle tiz bir çığlık atarak dönüşünü yapıp aracı ofisin parkından çıkardı.

Hız göstergesi yüzü aşarken trafikteki diğer otomobillerin, ona uyarır tonda korna çalmamaları işten değildi. Çizelge iki yüze yaklaşırken sol elini ceketinin cebine atarak son model telefonunu çıkardı. Son aramalarındaki katısının numarasını tuşlayıp çalmasını bekledi, sesini duymadan rahat edemeyeceğini düşündü. Gergindi, oldukça gergin ve bu yüzden şu gittiği kısa mesafe yol, ona bir ömür sürecekmis gibi geliyordu.

"Aradığınız numaraya..."

Küçük çapta bir küfür ederek telefonu yan taraftaki koltuğa fırlattı ve sakinleşmek için yüzünü görmeyi bekledi. Araba öyle bir hız almıştı ki, etraftaki ağaçlar camlara tek tek görünmek yerine yemyeşil bir bütün oluşturmuştu. Yolum fazla dolu olmaması yararlıydı, bu sayede rahat bir şekilde önündeki araçları sollayıp hedefine biraz daha yaklaşıyordu.

Nihayet kafenin bulunduğu sokağa girdiğinde, önüne gelir gelmez arabayı rastgele bir köşeye park edip ayaklarını asfalt zeminle birleştirdi. Kapıyı kapatmayı bile zaman kaybı olarak görürken koşar adımlarla bahçesindeki sandalyelerin, masaların, ağaçların etrafı devrildiği kafeteryanın pembe kapısına ilerledi. Kapıdan gireceği sıra duyduğu huçuruk sesiyle duraksayıp gözle-

rini tam karşısına odakladı, ardından onu buldu. Fuşya rengindeki duvarlara sahip kafenin en ucundaki sandalyelerden birine oturmuş, kafasını arkadaşı Ezeli'n omzuna yaslayarak ağlayan karısını gördüğünde, kalbinin ortasına delici bir mızrak yemiş gibi olduğu yere mihlandı. Yürüyemedi, daha fazla yaklaşmaya cesaret edemedi. Dudakları aralanırken çenesini kilitledi, boğazı daralırken yutkundu. Onu her ağlarken gördüğünde böyle oluyordu ya bu adam, bu sefer daha farklıydı. Nasıl olurdu kendisini koruyamamıştı, düşmanın ona bu kadar yaklaşması nasıl izin vermişti?

Düşünceleri beynini içten içe kemirirken gözlerinin önündeki kasvet bulurunun dağılmasını sağlayan, bir çift buğulu kahverengi göz olmuştu. İçinde kaybolmaya meyilli olduğu, uğruna ölümü göze alabileceği gözleri kendisini bulduğunda nefeslerinin ritmi yavaşlamıştı.

"Aras!" diyerek ayağa kalktı Eylül, hızlı adımlarla ona yaklaşıp ince bedenini kocasının gövdesine bastırdı.

Afallayan Aras, beklemeden sardı karısını, kolları zayıf sırtına dolanırken yüzünü omzuna yasladı, kokusunu içine çekti. Karısının küçük kalbi ölüme sıkışmış bir serçeninki kadar hızlı atıyordu, korkmuştu.

Öte yandan genç adam, her ne kadar onu sağlam görse de içindeki yıkımları toparlayamamıştı.

Biraz sonra Eylül kaldırdı kafasını sığınağı olan gövdeden, yüzleri birbirine yaklaşıkken simsiyah gözlerine baktı, kocasının elleri yüzünü kavradığında, "Beni tehdit ettiler," diye söylendi toplamaya çalıştığı ses tonuyla. Aras, Eylül'ün yanaklarının altına süzülen yaşları başparmağıyla silerken o devam etti, "Aras... Kimdi onlar?"

Genç adam söyleyecek bir şey aradı, aralanan dudaklarından bir yanıt çıkmasını engelleyen şey ise arkadan gelen ayak sesleri olmuştu. Adamları, arkasına doluşmuşken Eylül'e yapacağı açıklamaya şekil değiştirmişti.

"Sen... İyi misin?" diye sordu sesini zat zor sakın tutmaya çalışırken bir sorunu olmadığını görüyordu ama ince dudaklarından çıkan, "iyiyim" yanıtı onu daha rahatlatacaktı sanki.

Burnundan derin bir nefes aldı genç kadın, dudaklarını birbirine bastırarak kafasını salladı, aslında kocasına güçsüz görünmek istemiyordu, ona bu halde yakalanmak istediği son şeydi ancak hamileliğin de getirdiği hormonal değişiklikler nedeniyle kendini tutamamıştı.

"Siz eve geçin," Ezel'in sesiyle birbirlerine bakmayı bırakıp ona döndüklerinde devam etti. "Birazdan polis gelecek, onlarla biz ilgilenelim. Aras'ın burada olması sorun teşkil edebilir."

Aras, yeşil gözlete bakarak başıyla onayladı. Ardından sert mizacıyla arkasındaki adamlarına döndü. "Polisler çıkar çıkmaz burayla ilgilenin," Komutunu verdikten sonra Emin ve Pusat'a döndü. "Siz mekâna geçin." Kimse karşılık vermedi, çoğunun buna cesareti yoktu.

Karısını sıcak elini soğuk eliyle kavradı, sıkıca tutarken karanlık havada, yolun kenarına park edilen arabaya doğru ilerlediler. Eray, şoför koltuğuna geçerken Aras arka koltuğun kapisını açıp Eylül'ün içeri geçmesini bekledi. Ardından kendisi de girdiğinde, kapıyı kapatır kapatmaz Eray arabayı sürmeye başladı.

Karısına bakmıyor, baktıkça acizliğini görmekten irkiliyordu. Gözleri içindeki karanlığa karşın aydınlık duran sokağa bakarken elinin üzerinde hissettiği sıcak parmaklarla nihayet başını ona doğru çevirdi.

"Ben iyiyim," dedi Eylül sanki Aras'ın içindekileri okumuş gibi. Sesini ne kadar iyi tutmaya çalışsa da gözlerindeki o korkuyu, buğulu havayı silmekte başarısız olamamıştı.

Genç adam, "Hayır" der gibi başını salladı. "Değilsin," diye geçirdi içinden fakat bunu dışarı vuramadı. Onun yerine koldundan tuttu karısını ve kendine çekti şoför koltuğundaki Eray'ı umursamadan. Eylül, şaşkıncu başını omzuna yasladı, konuşmak istemediğini anlamıştı, kendini suçu hissettiğini fark edebiliyordu bu yüzden susmanın daha iyi olacağını düşündü.

Karahanlı, yaşadığı duygu patlamalarıyla kendini tutamaz-
rak ağlayan karısını sakinleştirmeye çalışıp sıcak bir duş aldı-
dıktan sonra onu yatağa yatırmıştı. Nihayetinde kollarının ara-
sında uykuya dalıp nefes alıp verişleri düzene girmişti. Yaşadığı
olay kolay değildi, bundan etkilendiğini kendisine gösterme-
meye çalışmış, en sonunda olayı anlatırken ağlamaya başlamış
genç kadın.

Hata etmişti Aras, bir kafe açmasına izin vermemeliydi.
Evden çıkmasıyla risk oranı artıyordu, fakat onu ne kadar sa-
kabilirdi ki? Eylül de her insan gibi sosyalleşmek istiyordu, bu
hakkıydı.

"Bizi hiç rahat bırakmayacaklar mı?" Kurduğu bu cümle
Aras'ın zihninin en kuytu köşelerinde bile geziniyordu. "Bırak-
mayacaklar güzelim," diye yanıtlamıştı içinden fakat bunu dışı-
n vuramamış, sorusunu cevapsız bırakmakla yetinmişti.

Uyanamayacağına emin olduğunda başını yavaşça yastığa in-
dirip onu kollarının arasından yatağa bıraktı. Altını örten koyu
kahverengi saçlarını tek eliyle hafifçe geriye atıp yüzünün açıl-
masını sağladı. Onu biraz da bu şekilde izledikten sonra, eğilip
altının üzerine kokulu bir buse kondurdu. Her zaman oldu-
ğu gibi, yine ona dokunduğunda vücudunun her yanına kavl-
cunlar yayılmıştı. Geri çekilirken daha fazla rahatsız etmemeye
özen göstererek siyah yorganı karısının üzerine örtüp doğruldu.
Sessiz adımlarla odanın çıkışına ilerlerken elini cebinin cebine
atıp telefonunu çıkardı. Pusat'ın numarasını tuşladıktan sonra
sinirli ifadesinden ödün vermeden açılmasını bekledi.

"Aras?"

"Herkesi mekâna topl." Emrini verdikten sonra başka bir
yanıt beklemeden telefonu kapatıp eski yerine koydu. Evden
çıkarken kaşları çatılmış, kızgın surat ifadesi yüzünde yerini
almıştı. Asansörle garaja indi, saatin de etkisiyle apartman ve
çevresinde kimse yoktu. Mat siyah spor arabasına bindiğinde
beklemeden aracı garajdan çıkardı ve ofisine doğru sürmeye
başladı.

Bodrum katında bulunan kasvetli, karanlık toplantı odasının kapısını araladığında içeride bulunan tüm insanların gözleri ona yönelmişti. Ağzını sıkı sıkıya kapatmış, siyah kaşları çatılmış, elleri belinde birleşmiş bir vaziyette onlara doğru yürürken hepsinin gözünde yalnızca bir duygu vardı:

Korku.

Ayak sesleri odada yankılanırken o sırayla dizilmiş siyah takım elbiseli insanların öfkeli bakışlar atarak ilerliyor, hepsinin âdeti soluğunu kesiyordu. Adımları tam orada durdu, yüzünü yavaşça onlara döndü. Birkaçına daha öldürücü bakışlar yolladıktan sonra, gözlerini sabitleyip konuştu. "Kim hesap vermek ister?" Sesi sakın dursa da, içeriğinin bu sakinlikte olmadığını biliyordu hepsi. Birkaç saniye geçti, o yüzdendir ki, hiçbirinden bir yanıt gelmedi. Bu sefer sesi yükseldi. "KİM HESAP VERMEK İSTER?!" diye kükrediğinde birkaçı ırkılmış, birkaçı ise yüzüne daha fazla bakamayıp başlatını önüne eğmişlerdi.

"Ben. Size. Karımı. Emanet. Ettim. Ben. Size. Canımı. Emanet. Ettim..." Daha sonra bakışlarını birine odakladı. "Bu mu lan sizin emanete riayetiniz?!" Sesi ulayı yıkabilecek kadar güçlü ve tok çıkarken devam etti. "O şerefsizlerin içeri girmesine nasıl izin verirsiniz?! O piçin Eylül'ün alınma silah dayamasına, onu tehdit etmesine nasıl fırsat sağlarsınız ulan! Cevap verin!"

"Azat Kılıç'a kim kafa tutabilmiş?"

Adamlarından birinin kısıp sesle söylediği bu yanıtı karşı Aras kafasını yavaşça sola doğru çevirip bakışlarını soldan üçüncü, uzun boylu, geniş vücutlu adamına çevirerek gözlerini kısıp sordu. "Ne dedin?"

Adam, kendisini duymasına şaşırması fakat anlık gelen cesaret patlamasıyla başını dikleştirip kalın dudaklarını araladı. "Azat Kılıç'ı kimse yenemedi, bizim ona kafa tutmamız kendi canımızı riske atmak demektir. Senin sefan için biz..." Cümlesini tamamlamadan, yüzüne aldığı sert darbe, Aras'ın eseriydi.

Adamın yediği yumruk yüzünün yana düşmesine neden olup azı dişlerinden birinin dilinin üzerine düşmesine yol açarken, "Defol!" diye bağırды Karahanlı.

Karşısındaki, elini sızlayan yanığına koyarken son kez başı-

nı kaldırıp odadakilere baktıktan sonra, emrine itiraz etmenin daha kötü sonuçlara yol açacağını bildiğinden uysal bir şekilde kaptıya doğru yürüdü.

O, odadan çıkar çıkamaz Aras tekrar diğer adamlarına döndü.

"Eğer onun gibi düşünen varsa, derhal burayı terk etsin. Bu yolda canı pahasına yanınızda olmayı göze alamayan varsa, tını da şimdi, şu kapıdan çıksın. Eğer gücünüzüze inanmayan varsa, şu an, fırsatı varken kapıdan çıksın. Yanında kalmak isteyenler, dava arkadaşım olarak kalmak isteyen ise bir adımı öne çıksın." Cümlesi birer bitmez, salonda büyük bir adam sesi yankılandı. Kalan hiçbir adamı dışarı çıkmıyordu. Hepsini bir adım öne atılarak genç adamın yanında olduklarını belli etmişlerdi. Aras başını sallarken sol tarafa baktığında, Emin, Pusu ve Amel üçlüsünün bu matizara karşısında yüzlerine yerleşen memnuniyet ifadesini görmesinin ardından ellerini tekrar belinde birleştirip keskin surat ifadesiyle adamlarını odanın çıkışına doğru attı.

Aras, ofisteki odasına girip siyah deri koltuğuna oturduğunda biraz olsun rahatlamak amacıyla bugün yapmayı ihmal ettiği şey için harekete koyulup sigara kutusunu eline alıp dudaklarına götürdü. Kartal logolu gümüş çakmağını alevlendirip koltuğuna yasladığında yanaklarının içine çökmesine neden olacak bir nefes çekti. Duman buğzından içeri ilerlerken sakin bir şekilde halkalar halinde dudaklarından çıktı. Çakmağı tuşasının üzerine fırlattığında odasının kapısı açılmıştı.

Emin'in kir saçlara sahip geniş bedeni görüntüldüğünde, başıyla oynayarak girmesini bekledi. Aras'ın tını karşısındaki koltuğa oturduğunda, "Ne gündü ama..." diye hayıflandı.

Aras dudakları arasındaki sigarasından bir nefes daha aldıktan sonra koltuğa bastırıp dumanı yayarak konuşmaya hazırlandı. "Nasıl bu kadar yaklaşabilirler?"

Emin başını eğmekle yetindi. "Eylül nasıl?"

Karısının ifadesi gözleri önünde belirirken ofisidindeki ürpelmelere engel olamadı. "Belli etmiştineye çalışıyor ama çok

korkmuş. Uyuyor şimdi. Abi çıldıracağını... Nasıl bu kadar yaklaşırlar, ben onu gözünden bile sakınıyorken..."

Devam edemeyip yunuruk yaptığı eliyle masaya vurduğunda Emin araya girdi. "Azat sandığınızdan daha tehlikeli... Gözüntü kırpnadan onu öldürtebilirdi."

Karahanlı ellerini saçlarını arasında gezdirdi. "Eğer ona zarar verseydi, intikam falan dılemmez direkt öldürtürdüm. Şu an bile... Kendimi zor tutuyorum. O şerefsiz yaşamayı hak etmiyor."

"Sakin ol oğlum. Her şey bir plana göre ilerliyor bunu unutma."

"Abi..." derken nefeslendi Aras. "Ben bu uğurda bir sevdiğimi daha kaybetmek istemiyorum."

"Kaybetmeyeceksin." Aras kışkırmı gözlerinin üzerine indirip Emin'i dinlemeye devam etti. "Eylül'ün senin zayıf noktan olduğu imajını silmemiz lazım."

"Nasıl?"

Orta yaşlarındaki adamı derin bir nefes aldı. "Onunla ilişkin keserek."

Aras, konuk bir şey söylenmiş gibi gülünsece. "Mümkünlüğü yok, onu asla bırakmam. Bunun için ona sözüm var."

"Ne sözün?" dedi Emin, azarlar gibi. "Kızın hayatını zehir etmeye mi söz verdin? Görmüyorsun mu, seninle oldukça eriyecek. Onu yaşatırlar mı sanıyorsun? O kızın bunları yaşamaya hakkı yok evlat, bu olaylara bulaymaya hakkı yok."

Aras'ın içi titredii. Aldığı nefes, dişçerlerine yetmeyecektim gibi hissetti. "Abi..." dedi. "Sen ne diyorsun? Ben bunu nasıl yaparım? Eylül böyle bir şeye dayanamaz, yıkılır."

"Ama yaşar, değil mi?" diye yanıtladı Emin. Aras duraksadı, söyleyecek bir kelam aradı... Onu nasıl bırakabilirdi ki, ne kadar kırılmış olduğunu biliyorken ilgiye muhtaç olduğunu görlüyorken ve onu bu kadar seviyorken ondan, onun için vazgeçebilir miydi? Ve yine Eminin, düşüncelerine yanıtı sert bir şekilde verdi. "Babanın yolundan gitme, sevdiğini iyiliği için sevdiğinden vazgeçmelisin, oğlum."

Aras, ulunusuz aulanda başını salladı. "Onu koruyacağım, gözünden bile sakınacağım, gerekirse eve hapsederim. Ama

böyle olmaz, olamaz...” diyerek ayağa kalktı Karahanlı, ilk defa duyuyordu genç adam kalbini sesini, bu şekilde olmama-
lıydı, onu üzerek, ondan koparak iyiliğini sağlamak saçmalıklı.

Peki, onu mutlu ederek kaybetme ihtimali?

“Aras!” diye kökredti, onu durdurmak amacıyla Emin. Aras, bu sesle ona sırtı dönük bir şekilde duraksadığında, Emin, cebindeki fotoğrafı çıkardı ve ona doğru tuttukten sonra konuşmaya devam etti. “Bak, bu ailen.”

Genç adam omuzunun üzerinden ona gösterilen fotoğrafa baktı, annesinin, babasının, ablasının ve kendisinin bulunduğu fotoğrafı görünce, âdeta donup kaldı. Zihni o anlara giderken fotoğrafın çekildiği gün perde perde canlandı gözlerinin önünde. Zorladığı gözleri şimdi daha fazla sızlarken yüreğinde, dayanacak hal kalmamıştı.

“Bak, baban sizi bırakmadı, sevgisini bırakmayı göze alamadı, ne olursa olsun onları yanınızda tutacağını dedi. Ne oldu Aras? Toparlandılar mı, sevgi, sevdiklerinin yaşamasını sağladı mı, sevgi, canlarını korumayı başarabilmesinc neden olabildi mi? Hayır... Cevabı sen benden daha iyi biliyorsun. Bu dünyada acı var oğlum, acı olacak. Fakat çektiğiniz bu acı sizi öldürmez. Eylül’den, Fytil için vazgeçmelisin. Sonunun kendi ailen gibi olmasını istemiyorsan, bunu yapmalısın, anladın mı?”

Aras Karahanlı, o gün, hayatının ilk girdabına tutulmuştu. Ne yapsa eksik kahyordtu, yüreği aklıyla bir rekabete tutulmuş, uzun zamandır uğramadığı şekilde bir arafa atılmıştı dışarıdan sert mizaçlı görünen bedeni, onunla beraber ruhu. Şimdi, önündeki tüm seçeneklerden sadece bir şık partıyor ve onu seçmesi konusunda direniyordu. O şık, akıydı. Kalbiyse paramparçaydı. Aras Karahanlı, en büyük arafını yaşıyordu.

Eylül’ün Anlatımı

Gün, günü tutmuyordu. Bir gün muhteşem geçerken ctesi gün hiç tahmin edemeyeceğiniz acılar yaşayabiliyordunuz, ha-

yat garip bir oyundu. Başroller hep aynıydı fakat senaryo sürekli değişiyordu.

Hayat sürprizlerle dolu, garip bir oyundu.

Kafenin dağıtılmasının üzerinden birkaç gün geçmişti, görüntüsü her ne kadar toplansa da, eskisi kadar dolu olmuyordu, yaşanan silahlı olay, insanların gözünü korkutmuş, adeta bir şehir efsanesi gibi dilden dile yayılmıştı. Öyle ki, Reyhan denilen kız işi bırakmıştı. Can, paradan daha tatlı geliyordu tabii, buna kim karşıt bir şey diyebilirdi ki?

Ezel, son müşterinin hesabını önüne koyduğunda beklemeden paraları kasaya yerleştirdim.

"Ne kadar sıradan bir gün..."

"O olaydan sonra burası pek tercih edilmiyor."

Omuz silkti. "Biraz hafta sonra eski halini alacaktır, üzme kendini."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. "Oysaki her şey ne iyi gidiyordu değil mi?"

"Aman Eylül, fazla kalabalık oluyordu, çok yoruluyorduk. Şimdilik böylesi de iyi..." dediğinde hafifçe gülünseyerek gözlerimi kıstım, yanımdaki askılıktan ceketimi alıp omuzlarıma geçirdim.

"Aras bu düşünceni duysa sana Polyanna derdi..." Ezel kıldığında ceketimin fermuarını çekerken o olaydan sonra pek konuşmadığım Aras geldi gözlerimin önüne. Fazla duygusal olan tepkim onu olumsuz etkilemiş olacaktı ki, benimle konuşmaktan kaçıyor ya da ben öyle hissediyordum. Çantamı omuzlarıma attıktan sonra, "Görüşürüz," dedim kafeden çıkmak için Aykut'un gelmesini bekleyen Ezel'e. Birbirimizi öpüp vedalaştıktan sonra, bana ilk zamanlardaki huzurunu veremeyen kafeden dışarı çıktım. Kapının önünde bekleyen korumalara başınıla bir selam verdikten sonra içerisinde Eray'ın bulunduğu Range Rover'ımın arka kapısını açıp içeri geçtim. Kapıyı kapattığını an, Eray arabayı sürmeye başladı.

Evet, sıkı yönetime ilan edilmişti.

"Aras bugün eve gelecek değil mi?"

"Biliyorum yenge," dedi Eray dikiz aynasından bana bakarken.

Derince bir nefes alıp geriye yaslandım. "Hâlâ Azat Kılıç ı karşı mı çalışıyorlar?"

"Bu konu hakkında bilgi vermem yasak yenge."

Kaşlarını hayretle çatılırken, "Bana mı?" diye sordum.

"Kimseye," dediğinde utançla olduğum yere sindim. "B arada, sen iyi oldun mu? Yani miden..."

Evet, Eray da bir kusma anıtına şahit olmuştu, sevgili bebe- ğim beni insanlara hasta ve dayanıksız biri gibi göstermekten çekinmiyordu. "Evet evet. Çok iyiyim."

Eray beni kafasıyla onayladı ve ondan sonra aramızda hiçbir konuşma geçmedi.

Asansörle eve çıktığında, üzerimi değiştirip siyah taytımın üzerine lacivert kapüşonlumu geçirdikten sonra mutfaka geç- rek haşladığım mantıları ocaktan alıp süzmüştüm. Aras, manyn seviyordu. Bu yüzden boş bir zamanımda açarak saklama kapla- rına doldurmuştu. Suyunu süzdüğüm mantıların üzerinden soğuk su gezdirdikten sonra yoğurtla karıştırmak için hareket- lendim. Eğer gelirse, bugün Aras'la hamileliğimi konuşacaktım. Bunu bilmek onun hakkıydı, tepkisi her ne olursa olsun...

Mantıları yoğurtla karıştırırken kapının açılma sesiyle elim- deki kaşığı bırakıp dudaklarımı ısırarak yüzüme heyecanlı bir gülümseme kattım. Tek elimle saçlarımı düzeltirken hızlı adımla- rla içeriye girmeden onu karşılamaya yöneldim. Araladığı kapıdan içeri gireceği sıra yetişmeyi başardım ve henüz başını kaldırıp bana bakmasına fırsat vermeden yüzüme şen bir gül-ümseme kattım. "Hoş geldin!" dedim son hecemi uzatarak.

Kafasını kaldırıp kara gözleriyle bana bakığında gülümseyip mutlu bir yanıt vermesini bekledim lakin o, gözlerini varla yok arası kırparak bakışlarını benden çekip anahtarını çıkardı ve iç- ri girdi. Morali mi bozuktu?

"Neyin var?" diye sordum hızla. "Canım sıklıkla gibi?"

"Değil," dedi düz bir sesle ve bana arkasını döndü. Niyt böyle davranıyordun kaç gündür? Olay sonrası tepkim onu çok

erkelenmiş kesim. Ağlamak yaptığım en büyük hata olmuştu.

"Yenick yemeyecek misin? Sofrayı hazırladım hem mantı-"

"Yorgunum Eylül, yatacağım."

Aralanan dudaklarımı kapatan onun bu sert ve itiraz istemeyen cümlesi olmuştu. Dana bakmadan odasına doğru ilerlerken peşinden yürümeye başladım. "Canım sikkün, bana anlatabilirsin biliyorsun."

Kapısının önüne geldiğinde hızla hana döndü, kolları çatılmış, yüzüne öfkeli bir müzağ yerleşmişti. "Değil dedim, anlatacak bir şey yok, neden başımı ağrıyorsun?"

"B-ben..." Beklemediğimi tepkisine karşın söyleyecek bir şey aradım, dudaklarımdan herhangi bir cümle düzgünce çıkmadığında yutkundum. "Ben... Özür dilerim. Sadece..." Gözlerini kapatıp açtı, yıkılmış bir hali vardı, bir şey canım sıkıyordu, fakat benimle paylaşmak istemiyordu.

"Özür dileme," dedi darımadığın olmuş bir ses tonuyla, sonrasında yüzümü biraz süzüp kafasını varla yok arası sallayarak odanın kapısını açıp içeri girdi.

Yürümeye devam ederken hızla arkasından ilerleyip kollarıyla onu arkasından sardım, bu hareketim onu durdurduğunda konuştum. "O günden sonra benimle konuşmaktan kaçırıyorsun; biliyorum Aras, kendini suçlu hissediyorsun. E lep benim yüzünden, yine güçlü davranamadım değil mi? Yine sana yakışır bir kadın olamadım?" Cevap vermediğinde odada yalnızca nefes sesleriniz duyuluyordu, kollarımın bağlı olduğu gövdesi sınıp kalkıyorken yutkunuşunu duydum. Geri dönüp bana sarılmasını bekledim, lakin yapmadı.

"Ruh halimin seninle bir alakası yok." Düz bir şekilde konuştuğundan birkaç saniye sonra elleriyle ellerimi kavrayıp beni kendinden ayırdı, omzunun üzerinden bana bakıktan sonra adımları banyoya doğru yöneldi. Şaşkınca arkasından bakakaldığımda başka bir açıklama yapmadan banyonun kapısını yavaşça kapattı, birkaç saniye sonra içeriden su sesi yükseltmeye başladı.

Neler oluyordu, bana o kadar yakinken şimdi kurduğu bu uzaklık nedendi? Bedenine dokunduğumda hissettiğim o so-

güçlük, morgda yatan bir ölmüşüknden farksızdı; neden kuruluştun şimdi aramıza bu görülmeyiz mesafe?

Sorularını yanıtsız kalırken benim de ıstahımı kaçışın biliyordum, kıran hisleriyle beraber yatağa doğru ilerlerken kendini teselli etmeye çalıştım. Yoğun bir dönemden geçiyordum, başında bir yığın bela, halletmesi gereken stüdyo vardı. Bana ilgili davranmasını beklemek beencilik olurdu belki de. Yatağın içine girdiğinde elini karnımı tizerine yerleştirdim, bebek haberini bugün vermem, pek de olumlu sonuçlar doğurmayabilirdi, pek rastlamadığın şekilde sınırlıydı...

Aras çoğu gün eve gelmiyor, geldiğindeyse benimle konuşmaktan kaçınıyordu. Uyurken ona sarılmak istediğinde geri çekiliyor, karşılıklı yemek yememize fırsat tanımıyor, beraber geçirdiğimiz süreyi oldukça kısa tutmaya çalışıyordu.

Güçsüzlüğümü benden soğumasına mı sebep olmuştum? Bu düşünce beynimin en ücra köşelerinden merkeze doğru yayılıyor, uyumamı, giilmemi, yemek yememi, sosyal faaliyetlerimi azaltıyordu. Nereden gelmişti aramıza bu kutup rüzgarı, nasıl itiyordu bizi birbirimizden? Kendimi suçluyordum, artık eve işleri yüzünden gelmemizlik yaptığını düşünmeye başlamıştım. Bir gün Ede'yi aradığımda, Pusat'la beraber olması, geçiş yüzüne vurmuştu. Pusat, halletmesi gereken bir işin olduğunu söylediğinde, Aras'ın eve keyfi ala gelmediğini anlıyordum.

Aramızdaki buzları eritmemiz gerekiyordu, onunla konuşmam gerekiyordu, bir bebeğimizin olacağını artık tek başına içinde saklayamıyordum.

Terasa yerleştirdiğin masanın üzerindeki mumları yakarken duyduğun ayak sesiyle heyecanlandın. İkimiz için özel bir masa hazırlanmıştı, gökyüzündeki yıldızlar sofranızı süsleyen en güzel stis olurken ilik esintisinin ona huzur vereceğini düşünüyordum. Belki, günlerdir yüzüne yerleşen yorgunluk kırınlarını bugün silebilirdim. Çakmağı, masanın altına koyduğunda, çatı katının kapısını örten Aras'a gülümseyerek baktım, en

zamanlarda olduğu gibi yine buna karşılık veremermiştii. Sanki uyuyordu, fakat bunu yaparak cesareti yok gibiydi. Bir şey, beni kendisinden uzak tutmasına sebep oluyor gibiydi. Yine, -belki kendini kandırarak- yoğunluğuna verdim.

"Hoş geldim," dedim elini masanın üzerinden çekip ona doğru ilerlerken.

"Seni arıyordum, niye buradasın, hava soğuk." Ben ona sarıldığımda, beni sarmak yerine, bu eliniyle kurumuştii. Günlerdir ilk defa beni düşündüğünü belli eden bir eylemle kurmasına sevinsem de sarılmama karşılık vermeyişii bunu gülçelemiştii.

Geri çekilirken omuzlarını düşüdü. "Niye böylesin Aras?" dedim, bana değmesinden çekindiğini düşündüğümü siyali gözlerine bakarken. "Niye çekiyorsun kendini benden, niye sarılmıyorsun beni?"

Dudakları aralandı, bir şey söyleyerek gibi oldu, ardından derin bir nefes alıp gözlerini benden çekti. "Bu sofraya ne için?"

"Bizim için," dedim omuzlarını kaldırıp indirerek. "Günlerdir beraber olmuyoruz farkında değil misin? Benden kaçırıyorsun, seni bilmesem... Beni görmek istemediğini düşünceğim."

Çenesi seğirirken gözlerine haku, bakışları farklı şeyler yapmak ister gibiyken, hareketleri ona tamamen zıttı. "Seninle konuşmamı gereken bir şey var," dediğinde kaşlarını çatıldı, ben bu masayı bebek haberi için hazırlanırken sabredip ilk önce onun konuşmasını beklemeyi denedim.

"Nedir?" diye sordum kafam hafifçe eğilirken.

"İstersen... Oturalım," dediğinde onu omayladım, karşılıklı bordo renkli sandalyeleri çekip oturduğumuzda yanıp muun alevi, aramızdaki soğuk yellere manı olamıyordu. Didim dolgun dudaklarının üzerinden gezdirilken sonra, şişmiş kalkanmış, sandalyeye yaslanırken mihayet dudaklarını araladı.

"İyi ki, ben bunu çok düşündüm..." Gözlerim kısıldı, kötü bir şeyden bahsedecekmiş gibiydi.

"Neyi?"

Dertmee soludu. "Başta idare edileceğini düşünmüyordum... Ama olmıyormuş. Benim, içinde bulunduğum işler

buna izin vermiyormuş, anladım. Ben, yapamıyorum... Sürekli arkamda birisi olduğunu düşünerek yaşayamadım... Her adımımı buna göre atamam, atamıyorum. Kafamın dolu olmasını sevmiyorum. Bu şeyler bana göre değil...”

Açık olanı ağzımı kapatmaya çalışırken boğazımdan sesli bir yutkunuş yükseldi. Elim boynuma giderken söylediklerini kafanda anlamlandırmaya çalıştım, bu konuşmanın sonu nereye gidiyordu? “Ne?” dedim şok içinde, hafifçe gülerек. “Anlayamıyorum...”

“Aras...” dedim. Sessiz kaldı, cevap vermedi. Başı hâlâ masaya doğru eğikti. Bana bakmaktan çekindiğini anlıyordum. Zorla da olsa ayağa kalktım ve tam önüne gittim. Yine bakmadı. Önünde diz çöküp yüzüne baktım. Ellerimi dizine koydum. “Aras, bana bak...” Ağzını kapattı. Burnundan soluyordu. Gözlerinin beyazı kızarmıştı. “Aras,” dedim bir kez daha. “Bak bana dedim.”

Ve bu sefer, dediğimi yaptı. Siyah gözlerini, gözlerimin ta içine değdirdi. Nefeslendi. “Eylül... Ben...” dedi. “Ben...” diye ekledi. Ardından büyük bir etkiden kopup ayrılmış gibi kafasını salladı ve omuzlarından tutarak beni kendine çekip ayağa kalktı. Sarıldı, öyle sıkı sarıldı ki, ilk başta nefeslenemedim. Ellerim havada, öylece kaldım. Ne olduğunu anlamamıştım. Beni bırakmadan başını omzuma gömdü ve, “Kimi kandırıyorum?” diye sordu. “Ben sensiz yapamam Eylül, sensiz yapamam. Seni bırakamam.”

Gözlerim doldu, ağlayacak gibi oldum. Hiçbir şey anlayamamıştım ama ağlıyordum, deli gibi ağlıyordum. Ben de sarıldım bu kez Aras’a, onun kadar sıkı, onu ki kadar özlem dolu. Başımı omzuna gömdüm. Sanki yıllar sonra ilk kez sarılıyorduk birbirimize. Ne olmuştu, şimdi neden böyle cümleler kuruyordu bilmiyordum fakat uzun zaman sonra yine onu hissetmek, okyanus kokusunu içime çekmek, beni tamamen rahatlatmış. Burası benim tek sığınağımı ve ben sığınağında mutluydum.

Bölüm Yirmi Bir

Mektup

Aras, o olaylı geceden sonra, neden öyle olduğunu, neler yaşadığını ve ondan neler istendiğini anlatmıştı. Tani tahmin ettiğim gibi kafe olayından sonra, benim onun yanında kalmamın tehlikeli olduğunu düşünmüşlerdi. Oysaki ben, Aras'ın yanında çıktığını bütün sıkıntılara razıyım, eğer onunlayken başına bir şey gelecekse gıkım çıkmazdı. Fakat onsuzluk sürüklerdi beni esas kötülüğe. Düşünemiyordum bile.

Ne olursa olsun, aşkımız bizimle olduğu müddetçe her türlü kötülüğün üstesinden gelirdik. Ben buna inanmış, buna güvenmiştim.

Şimdiyse, arabayla Kocaeli'ne doğru ilerliyorduk. Olaylar dinene kadar, etraf sakinleşene kadar, Aras'tan ayrı olarak buradaki dağ evinde kalacaktım. Korumalarla beraber.

Bundan şikâyetçi değildim, Kocaeli, benim ailem dağılmadan önce annem ve babamla yaşadığım yerd. Hayatımın ilk beş yılında, yaşamıma eşlik etmiş şehirdi. Zihnimde, beni terk eden babama ve beni umursamadan giden anneme dair hayal meyal güzel anıların bulunduğu şehirdi. Şimdiyse, Aras'la olan bedensel ayrışlığımızda ona olan özlemimi besleyeceğim, anlatacağım, belki bazen haykıracığım şehir olacaktı.

Uzakta, koça bir bahçenin içinde bulunan ahşap yapılı villa tarzı ev görüldüğünde, gözyaşlarımı durdurmak amacıyla yukarı baktım, sonrasında burnumu çekip nefesimi tazeledim. Ve yılızıme yerleştirdiğim içten gülümsemeyle, Aras'a baktım. "Geldik mi?"

O gülümsemedi, benim gibi yapay bir sevinç eklemedi yüzüne. Gözleriyle, Eray'ın sürdüğü arabanın ön camından dışarı baktı. Evi gördü, tekrar bana döndü, gözlerime hasretle baktı. Uzunca baktı. Sonra başıyla onayladı. Bir şey söylemedi.

Bu bakışı, boğazıma bir yumru gibi oturdu.

Çok geçmeden, araba durdu. "Geldik abi," diyen Eray'ın ardından, daha fazla Aras'a bakmamak için hızla kafamı çevirdim ve arabanın kapısını açarak dışarı çıktım.

Ağlamak yok Eylül, ağlamak yok!

Saat, en fazla sabahın yedisi olmalıydı. Çünkü gün ışımadan, gece dört gibi yola çıkmıştık. Güneşse yeni doğmuştu. Sonbaharda olduğumuzdan, günün bu saatleri daha soğuk oluyordu. Oturan havasını içime çektim ve hırkanu bedenime sardım. Yutkunarak kendimi toparladım, sonrasında omuzumun üzerinden arkama baktım. Korumaların hepsi araçlarından inmiş, valizleri taşıyorlardı.

Aras'sa, bana doğru geliyordu. Bir kez daha tebessüm ettim. Gözlerini kırptı. Tam yanıma geldiğinde, kafamı çevirdim ve eve baktım. "Burası..." derken duraksadı. Beni dinlediğini bilsen de yine de ona bakmak istemiştin. Bakışları ne adamlarında ne evindeydi. Tam olarak benim üzerimdeydi. İçim, etkisiyle tutuşurken tekrar eve baktım. "Hani bir kere hayalini kurmuştuk ya seninle, tam o ev gibi. Önü ormana bakan ev."

"Sana sadece hayalinde değil, gerçekte de sorunsuz bir yaşam verebilmeyi istedim."

Cümlesiyle gözlerim sulandı. Bir kez daha gökyüzüne baktım. Burnumdan içeri derin bir nefes aldım. "Aras," dedim onu bakarken. "Sen bana hayatımın en güzel zamanlarımı yaşattın," dedikten sonra iki elimle sağ elimi tuttum. "Ve yaşatacaksın. Ben sana inanıyorum, bize inanıyorum."

"Sevmek için çok yanlış bir adamı seçtin," dedi burukça gülümseyerek bakışlarını gözlerimden ayırmadan.

Ona doğru bir adım daha attım. "Sen benim en doğru yanı-
lıştımsın," dedim ilk zamanlarımızdaki 'doğru görünmüyorsun;
hayatında karşına çıkan en doğru yanılsam,' diyalogumuzu ak-
lıma getirerek.

Ve aramızdaki gereksiz ayrılık soğukluğunu gidermek ama-
cıyla boşluğundan faydalanarak beklemeden ona sıkıca sarıl-
dım. Çeketinin üzerine birkaç damla yaşımın düşmesine izin
verdim, sonuçta onun görmediği her an, onun için ağlamak ko-
nusunda serbesttim. Üzerini hırkamin sardığı omuzumu öptü.
Oudaklarını kulağıma doğru çıkarıp "Kendine, benim için iyi
bak. Canım, canında gizli," diye mırıldandı.

Bu sözüyle beraber, gözlerim birkaç damla daha akıttı. Ve
ben de aynı şekilde onu tekrarladım. "Kendine, benim için iyi
bak. Canım canında gizli."

Gerçi çekilmeye, ayrılmaya ikimizin de niyeti yoktu ta ki, at-
kadan gelen, "Abi, gitmemiz gerekiyor. Toplantı..." cümlesine
kadar.

Korumalarından birinin kurduğu bu cümleyle, birkaç saniye
daha bekleyip birbirimizden ayrıldık. Aras, yüzümü avuçları-
nın arasına aldıktan sonra, tekrar gözlerime baktı. "Sakın," dedi.
"Ağlamayacaksın, tamam mı?"

Başımı onayladım. "Gıt hadi," dedim içim "Gitme" diye
haykırırken. "Yoksa küçük bir çocuk gibi yakana yaptırıp bırak-
mayacağım."

Gülümsedi. Alnımdan öptü. "Seni seviyorum, Eylül Kara-
hanlı," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum, Aras Karahanlı," diye karşılık verdim.

Ellerini yanaklarımdan çekti. Ve son bir kez bakmadan, belki
de buna cesaret edemeden arkasını döndü. Hızlı adımlarla iler-
lemeye başladı. Hamile olduğumu hâlâ bilmiyordu, bu olay-
lar dinene kadar da söylemeyecektim ama yine de "Aras," diye
seslendim arabasına binmeden hemen önce. İçeri gireceken
durdurdu ve omuzunun üzerinden bana baktı. "Seni özleyeceğiz."

Kaşlarını çatı ama bir şey anlamadığı belliydi. Zaten anla-
ması istemiyordum. Elimi kaldırıp el salladım. Ve tekrar ar-
kasını dönüp arabasına binmesini izledim. Aras uzaklaşıkça,

yaşarım serbest bir şekilde gözlerimden akmaya başladı .

Kocaeli günleri, başlarda çok fazla hüznümlü geçse de t radaki, işlerime yardımcı olan Ayşen Teyze sayesinde hüznü mü atabiliyordum. Ondan çok değişik tarifler, el işleri öğrt yordum. En azından stresimi ya da hüznümü atacak bir şey bulabiliyordum. Kimse yokken karnımdaki küçük bebeğin konuşmak dışında. Karnım henüz çıkmamıştı ve hamileliğin hâlâ benden başka kimse bilmiyordu. Bu haberi daha ne kad içimde taşıyabilecektim bilmiyordum ama şimdilik idare ede biliyordum.

“Oluyor mu Ayşen Teyze?” dedim elimdeki nâ geçinle.; örmeye başladığım yün ipi ona doğru tutarak. O torununa hırta yapıyordu, bense ona, “Eğer ileride çocuğum olursa verebileceği bir şeylerim olsun, beceriksiz anne olmayayım,” diyerek baka örgüyü öğretmesini istediğimi söylemiştim.

“Gevşek yapıyorsun kuzum,” dedi Ayşen Teyze. “Biraz daha sıkı yap. dağılmasın.”

“Tamam,” derken derin bir nefes aldım ve biraz daha sıkı örmeye başladım. Bebeğin henüz cinsiyetini bilmediğimden en iple örüyordum kazağı. Yapacağım şeyi, çocuğumun üzerinde görmeyi düşünmek bile heyecanlandırıyordu beni. İçim kızı kırıp oluyordu. Bu hırka çocuğumuzun üzerinde olacağı mesele, ben yemek yapıyor olacağım. O sırada işten gelen Ana beşikteki bebeğimizi kucagina alacaktı. Sonra yanıma gelecek çocuğumuzla beraber hep yaptığı gibi benim yemek yapıcı izleyecekti, belki biraz bana takılacaktı. Kesin takılardı.

Hayali bile neredeyse kahkaha atmamı sağlayacakken y-kartlardan gelen telefon zil sesiyle durdum ve benim mekân-

madan açmam lazımdı çünkü uygun olduğu zamanlar nadirdi. Bu nedenle bir hissimla koşmaya başladım. Soluksuz kalmam olan umurumda değildi.

Koşmaya devam ettiğim sıra, merdivenlerden çıkacakken dış kapının yanındaki sehpaaya ayağımı çarptım. Ben acıyla inlediğimde Ayşen Teyze'nin, "Deli kız, dikkat etmene," diye güldüğünü duydum.

Ona kulak asmadan ilerlemek istedim fakat tam da o sırada sehpasının üzerinden yere düşen zarflar dikkatimi çekti. Çoğu fatura zarfıydı lakin bir tanesi aralarında kendini belli ediyordu. Yanılmıyorsam bu, bir mektup zarfıydı. Çank kâğıtımınla, eğildim ve zarfı elime aldım. Çabucak tersini çevirdim ve üzerinde yazan ismi okudum.

Osman Avcı.

Gözlerim doğru mu, yoksa yanlış mı okuyorum diye zarfın üzerinde birkaç kez daha gezindi. Telefonum çalmaya devam ediyordu ancak algılarım yanıtlamam gerektiğini çoktan unutturmuştu. Yürkundüm, lakin yürünüşüm boğazımdaki yumrunun geçmesini sağlayamadı. Mektup babamdandı.

Vaklaşık yarım saattir, odamdaki yatağa oturmuş önündeki kapalı zarfa bakıyordum. Açıp açmamak konusunda hâlâ kesin bir yargıya varamamıştım. Tam elimi zarfa atıyordum, alacağım sıra ateşe dokunacakmış gibi geri çekiliyordum. Ne hissetmem gerektiğini ise kesinlikle bilmiyordum.

En sonunda, büyük bir cesaret patlamasıyla zarfı tekrar elime aldım, beklemeden yırtıp içindeki mektup kâğıdını çıkardım. Ve yüksek ritimli kalbimle, okumaya başladım.

Sevgili Kızım, Eylül

Mektubuma nasıl başlayacağımı, inan bilmiyorum. Zaman, beni gözünde nasıl bir varlığa dönüştürdü bilmiyorum. Belki bir kahraman olarak hatırlıyorsun -öyle olmasını dilerdim- belki nefret ettiğin bir yaratık. Ama benim kalbimdeki yerini bilmeni isterim kızım, seni bıraktı-

ğım giünden beri, sen benim için göğsümün içinde var olan kocaman, ısı-
verici bir ışıksun. Günder, yıllar sana olan âzlemimi diindirmeye yenne,
bu ışığın daha fazla büyümesine neden oldu. Gençtimi, toydum, hasta-
lydım. Fakat ben, eşini kaybetmiş delirmesine ramak kalan genç, zahid
bir adamdım kızım. Biliyorum, belki söyleyeceğim hiçbir şey sana ten-
dini affettirmeyecek lakin... Kocaeli'ne geldiğini duydum. Yarın, ülkeyi
tamamen, bir daha dönmek üzere terk edeceğim. Çitmeden önce seni,
tek evladımı görmek istiyorum. Olacağıın adresi ve saati ayağıya bırakı-
yorum. Seni küçükleken en çok götürdüğüm yer, belki hatırlarsın, benim
için olmasa bile, oraya görmek için gelmek istersin...

Sana çekirdiklerime karşı, bana bu mutluluğu bahşeder misin kı-
zım?

Baban, Osman Avcı

Gece boyu, ne yapmam gerektiğini düşündüm. Gözümün
gram uyku girmedi, gözyaşlarım yastığımı ıslattı. Gözlerim ve
başım ağlamaktan ağrıdı. Çocukken düştüğüm her anda, il-
kokul mezuniyet balomda, haksızlığa uğradığım zamanlarda,
dedemin yaptığı ayrımcılıklarda, üniversite sınavımın bekleyiş
kapısında, kınamda, düğünümde bir yerlerden çıkmasını iste-
diğini babam, bana bir mektup göndermişti. Beni görmek iste-
diğini söylüyordu ve ben ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Evet, onu görmek istiyordum ancak boynuna sarılıp affetmek
değildi yapmak istediğim. Tüm yılların hesabını sormaktı. Belki
de konuştuktan sonra, boynuna sarılırdım. Bilmiyordum ama
her insan bir şansı, kendini ifade etme hakkını hak ediyordu.

Pencereye baktım, güneş doğalı yarım saat kadar olmuştu.
Mektubu açmamı sağlayan cesaret, kan bağı ya da her ne halise,
ayağa kalkmama da neden olmuştu. Dün, pijamalarımı giyecek
mecalim kalmadığından günlük kayafetimle yatmıştım, bu se-
beple kalktığımda tekrar giyinmek için uğraşmadım. Fazla dü-
şünürsem vazgeçerdim, bu yüzden düşünmeden odamın kapı-
sına doğru yürüdüm.

Merdivenleri bitirdikten sonra, kapının yanındaki portman-

notan sıvalı şişme montunu alıp kazağının üzerine geçirdim. Aynı renk spor ayakkabılarımı da giydiğimde, kapıyı açtım ve soğuk rüzgâr içeriye dolmadan dışarı çıktım. Gözlerim, artık neredeyse hepsinin isimlerini ezbere bildiğim korumalara takıldı. Lakin hepsinin bilmesini istemiyordum, benim aradığım kişi Eray'dı. Herkesin, hatta şimdilik Aras'ın bile babamla görüşeceğini bilmesini istemiyordum. Üzülebiliyordum ve onun üzülmediğini, bir kez daha yıpranmasını istemediğini bu yüzden bu, gizli bir buluşma olacaktı.

Eray'ın yeşil gözleri beni bulduğunda, yanıma gelmesi için el salladı. Önce etrafına bakındı, ardından başını eğerek bana doğru geldi. Tam karşısına geçtiğinde, "Buyur yenge," dedi.

"Eray, kimsenin haberi olmadan beni bir yere götürmeni istiyorum," dedim. Sesin, hâlâ mektubun etkisinde olduğumdan titrek çıkmıştı.

Eray'ın kaşları, gözlerinin üzerine indi. "Nereye yenge?"

Ona bir şey söylemeden, dolu gözlerimle mektubu gösterdim. Bakışları mektuba değdiğinde başınıla, almasını işaret ettim. Afallasa da üstelenmedi ve mektubu aldı. O okurken ben konuşmaya devam ettim. "Bu mektup, beni yıllar önce terk eden babamdan geldi. Bu, onu görmek için son şansım, bana yardım edecek misin?"

Elini ensesine attı. "Ama yenge, Aras A-"

Hızla sözünü kestim. "Aras'ın babamla görüşeceğini bilmesini istemiyorum Eray, beni son zamanlarda yeterince üzgün gördü zaten. Bir kez daha öyle görmesini istemiyorum. Bu yüzden konuyu bir tek sana açtım. Kimsenin bilmesine gerek yok, döndüğümüzde, kendimi toparladıktan sonra Aras'a anlatacağım her şeyi, merak etme."

Başta duraksadı, gözlerime baktı ve birkaç saniye düşündü. Sonrasında başını, "Tamam," der gibi salladı. Eray'ın bu konuda beni reddetmeyeceğini biliyordum.

Babamın ya da biyolojik olarak babam sayılan o adamın verdiği adres. Kaldığım evden yaklaşık bir saat uzaklıktaydı. Yoldayken Aras'ı aradım, bu saatlerde açmadığını bildiğim halde, dümtük telefonuna yetişemediğim için aradım. Olayı anlatmayacak olsam bile, sesimin bana güven vereceğine emindim. Ancak, açmadı.

Geldiğimiz parkta, saatin etkisiyle kimsecikler yoktu. Aras parkta yıllar geçmesine rağmen hantıyordum. Bir tepenin üzerine kuruluymdu, geniş bir alandı. Yolu kenarlarına; oturmak, piknik yapabilmek için çardaklar konulmuştu. O çardaklara görürdü babam beni, genelde yanıma yere sercecek bir şey almadığımız için bana aldığı yiyecekleri orada yerdim. Onu affetmem daha kolay olsun diye mi burayı seçmişti? Çünkü bu alan, buram buram çocukluğum kokuyordu.

"Yedinci bank, şu ilerisi oluyor yenge."

Eray'ın çenesinin ucuyla işaret ettiği yere baktım. Bankın tam ortasında, bize arkası dönük bir adam oturuyordu. Başında siyah kasketi, üzerinde asker yeşili montuyla gölü izleyen bir adam. Çocukluk fotoğrafım olmasaydı, belki babamın nasıl giyindiğini bilmezdim. Ancak fotoğraflarında kalan tarzı da aynı bu çekikleydi.

Geçtiğini düşündüğüm yumru, bir kez daha hissettirdi kendini boğazımda. Yutkunmaya çalıştım, Eray'a baktım ve, "Durdur arabayı..." dedim sessizce. Tüm çocukluk çılgınlığım, annemin ölümü, babamın gidişinin ardından haykışılarımlı canlandı gözümün önünde. Bir sabah kalktığımda annesizdim, eresi sabah kalktığımda babam da yoktu. Gördüğüm kabuslar, anne-baba diyerek uyandığım zehirli uykular canlandı zihnimin hantı defterinde. Alnıma konulan sirkeli suya bulanmış bezler, üzüntüden kustüğüm zamanlar, düştüğümde üzüterek yanıma gelen kimsenin olmayışı, acıma dolu bakışlar bir bir oynadı beynimde.

İki gözümü, aynı anda açtı pınarlarını. Elimi kapı koluna attığımda, "Yenge," dedi Eray. Ona hakmadım, ancak dinledim. "Gitmek zorunda değilsin, onu görmek zorunda değilsin. Bu zamana kadar görmedin, yitirdi de aynı şekilde yaşamına devam edebilirsin."

Kapının kolunu tuttuğum elim titredi. Gidip gitmemek konusunda son kez düşündüm. Eğer gitmezsem, her gün, her an gırecydim neler olabileceğini düşünecektim. Etkisinden zor kurtulacaktım, günlerce belki yıllarca üzülecektim. Ancak gitersen, yapmadım diye pişman olacağım bir şey kalmayacaktı.

Yaşanan şeylerden, yapıklıktan hiçbir zaman pişman olmamıştım, iyiyse şansım, kötüyse tecrübem olmuştu. Ve ben, bir tecrübe daha edinmek adına arabanın kapısını açtım. Soğuk yet, acıyla kavranan bedenime bir etki sağlayamamıştı. Sağ gözümünden de akan yaş sonrasında, ayağımı toprak zeminle birleştirip ayağa kalktım. Babam hâlâ birkaç metre ötedeeki bankta bana sırtı dönlük şekilde oturuyordu. Arabanın kapısını yavaşça kapattım ve ona doğru yavaş adımlarla yürümeye başladım. Bu sırada Eray da araçtan indi ve sırtını şoför kapısına yaslayarak bir sigara yaktı. Onun da etkilendiğini biliyordum. Bu adamlar, dışlarını siyaha boyayan, içlerine beyazı hapseden adamlardı.

Yol boyunca, bankta oturan babama doğru yürümeye devam ettim. Birkaç kez, geri dönüp dönmeme konusunda düşündüm. Titreyen bacaklarımın beni düşürmemesi için dua ediyordum. Ellerimi yine karnımın üzerine koydum. Aras yanımda değildi belki ama çocuğumuzu hissetmek bana iyi gelirdi. Varlığını biliyordum. Bir elim karnunda, bir elimse boynumdan hiç çıkarmadığım, Aras'ın hediyesi olan kolyemin üzerinde yürümeye devam ettim.

Yolu yarılادığım an, sessiz parkta bir el silah patlaması duyuldu, ses o kadar yakından gelmişti ki korkuyla durdum. Fakat bankta oturan babam, hâlâ hareketsizdi. Bir el silah sesi daha duyulduğunda, yerinde sıçradım ve korkuyla arkamı döndüm.

O an, "Eray!" diye bir çığlık attım. Eray'ın, arabanın kapısına yasladığı bedeni, yavaşça yere doğru kayıyordu. Korku ve şaşkınlık, tüm hissetmelerini etkisi altına alırken ilk başta ne yapacağını bilemez bir halle böylece olduğunu yerde durdum. Eray'ın iri bedeni tamamen yere düştüğünde, bir elektrik yoktu yernişim gibi kendine geldim ve ismini bağırarak ona doğru koştum.

Koştüğünü o an, bana dünyanın en yavaş anı gibi gelmişti. Yanıma geldiğin gibi başucuna çöktüm ve başımı dizlerimin üzerine koydum.

"Eray, iyi misin?" derken gözlerim neresinden vurulduğunu anlamak amacıyla üzerinde geziniyordu. Çok geçmeden siyah gömleğinde, karnının üzerindeki yırtağı ve kanı fark ettim.

Kalbim bu görüntüyle sıkışırken "Yenge," demeye çalışan Eray'a baktım tekrar. Yeşil gözleri kapanmaya yüz tutmuştu.

"Buradayım, kurtulacaksın, merak etme," dedim ve cebimden telefonumu çıkardım. Hemen Aras'ın numarasını tuşladım.

"Tuzak..." dedi Eray ve gözleri kapandı. Bu durum beni korkuttuğu için, uyanmasını söylemek adına dudaklarımı araladım. Ancak birden, sertçe boynumu kavrayan kolla, acı içerisinde ve şaşkınca gözlerim büyüdü. Ağzımı açıp güçlü bir çığlık koparacağım sırada, ben ne olduğunu anlamadan, ağzımı ve burnumu kaplayan bez konuşmamı engelledi. Arkamdaki yabancıya karşı debelenip ağzıma kapanan bezin altından boğuk inlemelerimi çıkarmaya çalıştım. Fakat biraz sonra, bu inlemelerim de kesilmiş, gözlerim karamaya, bilincim hafif hafif kaybolmaya başlamıştı...

Bölüm Yirmi İki

Karanlık

Kıpırdandığımı hissediyorum, gözlerimi açmaya çalışıyorum, her kıpırdanışında biraz daha aydınlık, bir ışık hüzmesi arıyorum, fakat karanlık. Epey karanlık...

Nerede olduğumu bilmiyorum, anımsamıyorum. Ama kaldırıldığımı fark ediyorum, bacaklarımda beni taşıyan eller var, anlıyorum.

Başımı çatlıyor, vücudum sızlıyor, sızlanmak istiyorum, ancak dudaklarım burada da başarısız oluyor, acımı dışa vuramıyorum.

"Peşine kimse takılmadı değil mi?" Nihayet bir ses duymuş, ancak kim olduğuna dair bir çıkarımda bulunamamışım.

"Yok abi, sorunsuz geldim. Para hazır mı?"

"İ lazır, al ve git, bir daha da buraya uğrayaymı denie. Arabayı da imha et."

"Oldu bil abi." Konuşmaları kavramak istiyordum, bir anlam çıkarmak istiyordum, zihnimi zorlamak, kıpırdanmak istiyordum lakin hedenim, üzerinden koca bir ır geçmiş kadar hissiz ve bitkündi, zihnim bir o kadar eskârlı, ikisi birleşince, en ufak bir baş kaldırış sergileyemeden, tekrar gömülmüştüm u beni içine hapseden delici karanlığa...

Sırtım yumuşak bir yataktaydı fakat buna zıt olarak el ve ayak bileklerim sızlıyordu. Gözlerimi açmaya çalışmam daha önce hiç bu kadar zor bir işlem gibi gelmemiştir.

Birkaç saniye sonra, birbirine yapışan kirpiklerim aralandı, gözlerim nerede olduğumu kavramak amacıyla etrafı süzmek istedi. Ancak ondan önce dudaklarımın üzerindeki yapışkanı hissettim, bir anda son yaşadıklarım gözlerimin önüne perde perde indi. Kısılan gözlerim anında büyüdü.

Babamdan geldiğini sandığım mektup, Eray'la konuşmam, beraber babamın beni beklediğini sandığım parka gitmemiz Eray'ın vurulması ve beni bayıltan bir çift el.

İşte şimdi olayları daha iyi kavrayabiliyordum. Gözlerim korkuyla odayı inceledi, çift kişilik bir yatakta yatıyordum, tam karşımda gri gökyüzünü gösteren bir balkon kapısı vardı, kenarda küçük, tavana kadar uzanmayan bir gardırop, onun yanında ise üzerinde sürahi ve su bulunan, kahverengi, ahşap bir masa...

Burası bir çatı katını andırıyordu. Kimse yoktu, benden başka kimsecikler yoktu. Korku duygusu ruhumu doldururken luzla yataktan kalkmaya çalıştım. Ancak ayaklarımı hareket ettiremiyordum. Ayırmaya çalıştığımda ortaya çıkan keskin sızı bağlandığına işaret etti, lakin üzerime örtülü yorgan yüzünden bunu göremiyordum. Ellerim ise belimin altında birleştirilmişti, onların bağlandığına dair şüphem yoktu.

Çaresizliğim sert bir tokat gibi yüzüme vurulduğunda bu sefer bantın altındaki dudaklarından küçük çığlıklar annaya çalıştım. Kimse yok muydu? Beni kim bu hale getirmiştir? Ne zamandır uyuyordum?

Hiçbir fikrim yoktu.

"Yardım edin!" diye bağırılmaya çalışmam fayda sağlamıyordu, kelimelerimi bant duvarına hapsediliyordu. Konuşatmıyordum.

Birden odanın kapısı hafifçe, gıcırdayarak aralandı. Kahverengi gözlerim, korku, heyecan ve umut arası bir duyguyla oraya yöneldi. Yapılı, siyah takım elbiseli vücut içeri girdi. Henüz

arkası dönük olduğundan yüzünü görememiştim. Tanıdık gelen tek şey saçlarıydı.

"Detuek uyandın..."

Çikolata kahvesi tonlarındaki gözleri benimle buluştuğunda, hayret hızla bakışlarıma ilişti.

Barlas...

Olaylar, zihnimde iyice katman çorman bir hal almıştı. Beni kaçıran kişi Barlas olamazdı, değil mi? Öyleyse burada ne işi vardı?

Elindeki tepsisi gardiobun yanındaki masaya bırakıp masayı sürükleyerek bana doğru ilerlediğinde, artan kalp atışlarımla neler olduğunu kavramaya çalışıyordum. O yaklaştıkça rahatlamaya çalışıyordum ama tezatça geriliyordum. Masayı yatağın sol tarafına bıraktığında üzerinde kahvaltılık; peynir, zeytin, salatalık, domates ve bir bardak portakal suyu olduğunu gördüm. Yanıma, yatağın kenarına oturduğunda gerilemeye çalıştım lakin doğrulamakta yetinebilmiştim.

"Ağlıyor musun?" diye sorana kadar gözümde biriken yaşları fark etmemiştim. Parmakları gözlerime giderken başımı geriye alıp dokunmamasını sağlamaya çalıştım, ancak başarılı olamadım. Uzun, ince parmakları gözaltılarına değip yaşlarımla silmeye başladığında itiraz edercesine bağırma denedim.

"Meleğim..." dedi yüzümü ifadesiz gözlerle süzerken elleriyle yanaklarımı kavrayıp benim de ona bakmamı sağladı. Fakat ben, hâlâ bağırma deniyordum. Boğazımın tahriş olduğunu seziyordum lakin elimden başka bir şey gelmiyordu.

"Merak etme, korkmana gerek yok. Aras burada olduğunu bilmiyor, sadece biz varız, ikimiz..." Söylediği cümle beni daha da tedirgin etti. "Sakin olursan, bandı açacağım... Tamam mı?"

Ne diyeceğimi bilemeden başımı hızla salladım. Barlas ne yapmaya çalışıyordu? Bu bir tür şaka mıydı?

Birkaç saniye sonra parmakları dudacağının yanındaki bandın ucunu kavrayıp hafifçe, açtığında, nefes almayı bile beklemeden konuştum. "Barlas... Sen ne yaptığını sanıyorsun!"

Omuz silkti. "Yaptığını şey belli değil mi? Seni kaçırdım?"

"Manyak nusun?!" diye haykırdım öfkeyle. "Ne demek seni kaçırdım? Kimsin sen, Azat için falan mı çalışıyorsun?!"

"Kimse için çalışmıyorum. Sadece aşığıım," diyerek elini saçlarının üzerine koymaya yeltendiğinde kafamı hızla çevirip buna mani oldum.

"Ne sağmalyorsun?! Delirdin mi?! Bak şaka falansa bu hiç hoş değil!"

"Dehrdin mi?" Bu cümle aklımda yankılanırken Aras'ın bahsettiği şizofreni mevzusu gözlerimin önünde belirdi. İyice ürperdim.

"Aşkıım..." dedi tekrar yüzümü sertçe kavrayıp ona bakmamı sağladığında. "Korkmana gerek yok dedim. Benim yanımdasın, güvendesin. Seni sürekli ağlatan Aras şerefsizi yok... Olman gereken yerdesin. Benimlesin," derken yasugün üzerine dağılan saçlarımdan bir tutam aldı ve geri çekilme fırsat vermeden kaldırdığı saçımı burnuna tutup gözlerini kapatarak kokladı. "Hep benimle olacaksın."

Birleştirdiği kelimeler, onunla uyuşmayan bu hareketler, aklımda çözölmeye başlarken kaşlarım çatıldı. Kalbim, üzerine dev ayaklarla yürünmüş bir serçeninki kadar hızlı atıyordu.

Ondan geri çekilmeye çalışıp "Bırak beni," dedim, fakat öyle sert kavramıştı ki, bu mümkün olmuyordu. Tehdit etmeyi dedim. "Bak..." derken sesim titredi. "Aras seni yakalarsa bitersin."

"Korkma dedim!" diye klükredi, kana susamış bir canavardan farksızdı. Korkuyla sığıradım. "Onun adını anma! Sen benimsin!"

"Manyak nıısın!" diye haykırdım aynı şekilde. Dudaklarıma yaklaşmasını önlemek amacıyla, korku ve korkusuzluk arasında, "Evli bir kadının ben! Yaptığın hangi erkeklige sığar! Üstelik hanıleyim!" diye devam ettim. İlk defa kendimden başkasına itiraf ettiğim bu gerçeikle beraber yüz ifadesinde bir değişiklik aradım, şaşkınlık, hayret, öfke, pişmanlık ne bileyim daha benzeri bir sürü duygu... Ama beklediğimi ifade kesinlikle gülmek değildi. Keza Barlas, şu an iğrenç nefesini yüzüme üfleterek gülüyordu.

Değişik bir şekilde parlayan gözlerini gözlerime odakladı. "Seni tatlı, küçük yalancı..."

Alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı. "Yalan söylemiyorum."

Başını, "Hayır" anlamında salladı. Ve elini yine yanağına çıkardı. Dokunmasını önlemek amacıyla başını çevirsem de başını olamadım. "Aras'la henüz birlikte olmadın... Sizin evliliğiniz formalite icabıydı. Her şeyi duydum bebeğim."

Kaşlarını gözlerime inerken, "Neyi duydun?" dedim. Ardından hızla ekledim. "Yemini ederim hamileyim, evet başta formaliteydi ama sonradan her şey gerçeğe dönüştü." Bir erkekle bu konu hakkında konuşmanın ne kadar aciz bir durum olduğunu biliyordum. Ancak zorundaydım.

"Eylül'üm..." derken kafasını Cıkar gibi salladı. "Bana yalan söylemene gerek yok. Evliliğiniz hep yalandı. Her onunla hiç birlikte olmadığımı senin dudaklarından duydum. Eda ile konuşuyordunuz... Bahçede, hatırladın mı güzelim..."

O an, Eda'nın isteme merasiminden sonra beraberce bahçede konuştuklarımız zihnimde canlandı.

Başımı geriye attım, "Öyle değil işte... Biz daha Aras'la... Olmadık."

"NE?"

"Duydun işte..." Kelimemi devam ettirecekken bahçenin sırkuşına doğru bir yerden gelen tıkrıtı sesi ikimizinde dikkatini dağıtmıştı.

"Kim var orada?!" Eda'nın bağırmasına karşılık gelmemiştii.

"Kedidir büyük ihtimal... Her neyse, yanı aranızda en ufak bir şey olmadı mı, askerlik arkadaşı gibi misiniz?"

Demek orada bizi dinleyen Barlas'tı. Zihnimde binlerce "İnanamıyorum!" haykırışı yankılandı.

Evvet, o zamanlarda henüz Aras'la beraber olamamıştık ancak o günden birkaç gün sonra, doğum günüm için gittiğimiz lunaparkın ardından, tamamen birbirimizin olmuştu. Bunu, belki anlar umuduyla hemen Barlas'a açıklamak istedim.

"Bak..." dedim heyecanla, inandırmaya çalışa çalışa. "Biz o gecedan sonra..."

"Şşş," diyerek işaret parmağını dudaklarının üzerine tuttu ve beni susturdu. "Güzelim... Tamam..." dedi önüne çektiği tepsiye bakarken. "Sana yiyecek getirdim, uzun zamandır uyuyorsun canım. Yemene gerek."

Hareketleri normal değildi, kesinlikle değildi. Sadece kendi cümlelerini doğru buluyor ve kendi hayal dünyasında yaşıyordu. Hayır, o tamamen iyileşmemiştir, belki de hiç iyileşmemiştir.

Korkuyla, elindeki çatalı domatese batırıp bir dilim almasını izledim, çatalı kaldırıp ağzıma yaklaştırdığında dudaklarını birbirine bastırıp başını yan çevirdim, böylelikle domates yanığına değdi. "Ah meleğim," derken bakışlarının yüzümde gezindiğini hissediyordum. "Niye bu kadar hırçınısın?"

Sakin durmaya çalıştım, bana iyi davranıyordu. Beni kırmak ya da üzmemek istemediği belliydi. Bir yerlerde okumuştum, bildiğim kadarıyla böyle hastaların takıntılı oldukları biri ya da bir şeyi olurdu ve ona kimsenin, hiçbir şeyin zarar vermesine imkân vermezlerdi. Huyuna gitmek iyi olabilirdi.

Sesimi yumuşak tutmaya çalıştım. "Bir başkasının bana yemek yedirmesinden hoşlanmam. Hem, ellerim. Ellerim acıyor, lütfen çözebilir misin?"

Önce gözlerime, sonrasında yorganın altından çıkardığım ellerime baktı. Kararsız duruyordu. Bense, sürahinin yanındaki bardağa baktım, anlaşılan o ki burada ikimizden başka kimse yoktu ve onu etkisiz hale getirdikten sonra rahatça çıkabilirdim... Bir ihtimal.

"Hadi ana..." dedim yüzümü buruşturarak. "Bileklerim sızlıyor, canım acıyor."

Hızla kafasını salladı. "Hayır..." dedi dehşete düşmüş gibi. "Hayır canım, canın acımasın," diyerek ellerimi tutup dudaklarına götürdüğünde, korkuyla ve mide bulantısıyla onu izliyordum. Psikopatti, resmen psikopatu, başka hiçbir açıklaması olamazdı. Ellerimin dış yüzeyine öpücük kondurduğunda içim tiksiniresine ürperdi. Dişlerini sıkarak yutkunup ifademizi gizlemeye çalıştım.

Dudaklarını çekerek bileklerindeki düğümü çözmeyi denerken kendi kendine mırıldanıyordu. "Canım acımasın... Canım acımasın..." İyi niyeti kesinlikle sanımi gelmiyordu, bir robot kadar ifadesiz ve ürkütücüydü. Hareketleri ona ait değil gibiydi, ne yaptığını bilmiyor gibiydi.

Aras'ın bunca zaman Barlas'ı köttilemesini şimdi anlıyor-

dum. Her şey gibi, bunu da sezmişti. Fakat ben ihtimal dahi vermemiştim, hastalığımı nasıl bu kadar iyi gizleyebilmişti?

Bileklerime dolanan düğüm açıldıkça rahata eriyordum, tamamen çözüldüğünde faydası olacağını gibi kırmızı halkalarla çevrelenmiş sızlayan bileklerimi ovuşturdum. "Şimdi yiyebilirsin," deyip çatalı uzattı.

Almak yerine, "Ayaklarım..." dedim halsiz bir tonla. "Çok acıyor, rahat değilim."

"Ayaklar..." dedi kafa sallayarak ve hızla yorganı üzerimden atıp dar kotumun paçalarını katlayarak altındaki düğümü çözmeye başladı. O bağcıkla ilgilenirken ben normallerden daha büyük olan, su bardağını gözüme kestirmiştim. Buradan kaçmam gerekiyordu, bu delinin yanında biraz daha duramazdım, hazır ellerim ayaklarımı çözülmüşken güçlü bir hamleyle onu etkisiz hale getirmeliydim. Ayaklarımı çözüldüğünde kan dolaşımı orada da etkisini göstermeye başladı. Barlas, clindeki ipi yere attıktan sonra, korkunç parıltılara sahip kahverengi gözlemini bana dikti. "Şimdi ye," dediğinde, kirpiklerimi kapayıp açarak onayladım. Domatesten bir dilim alıp ağzıma attığımda, yiyerek, ona, olumsuz bir şey yok, havası vermeye çalışıyordum.

"Ah... Meleğin... Senin için neler yaptığımı bir bilsen..." dediğinde kuruyan boğazımdaki acıyı gidermek için portakal suyundan bir yudum aldım, korkuyla onu dinlemekte zorundaydım. Delici gözleri hâlâ üzerimdeydi, biliyordum. Ben bakışlarımı önümdeki yiyeceklere sabitlemişken o devam etti. "Seni tuzen herkesin cezasını veriyorum, merak etme, vermeye de devam edeceğim. Mesela Hazal," dediğinde salatalıklara takılan gözlerim dehşetle açılmış, kulaklarım devamını beklemişti. "Seni hiç acımadan o attan itti, ah, güzelim, yaralanmana sebep oldu... Ağlatı seni... Ama merak etme, iirikamını aldım, onu öyle bir benzettim ki... Günlerce komadan çıkmadı." Duyduğum gerçekte gözlerim hızla yüzüne odaklanırken, iri dudaklarında memnun bir gülümseme vardı.

"Ha-Hazal... Döven s-sen miydin?"

Eli yanağına değeceği sıra başımı tekrar kahvaltı tabağına eğip hamlesinden kurtuldum. "Senin için, her şeyi yaparım."

"Şizofren!" diye haykırdı iç sesini, Allah'ımı, yardım et... Bana bu adamla başa çıkabilmem için yardım et.

İçinde portakal suyu olan bardağı elime aldıktan sonra, boş olmasının daha rahat hareket etmemi sağlayacağını düşünerek dudaklarıma götürüp fondıpledim. Bardağın bitiminden sonra derin derin nefesler aldım.

Gözümle büyük balkon kapısını kestirdikten sonra,

"Kaçınıcı kattayız?" diye sordum,

O da benim gibi oraya baktı ve, "Üç," dedi, ardından ekledi. "Burası benim, tripleks evim. Sadece ikimiz için. Sen ve ben..."

Bardağı sıkıca kavradım ve korkulu bakağlarımı gökyüzünde tutmaya devam ettim. "Hava... Soğuk görünüyor." Cümlemler beraber yine oraya baktığımda, ağzından çıkacak bir başka kelimeye fırsat vermeden, bardağı havaya kaldırdım ardından beklemeyi bırakarak kahverengi buklelerin kapladığı kafasına geçirdim, odada kırılma efektleri yankılanırken,

"Manyak herif!" diyerek ayağa kalktım, eli refleks olarak başımın arkasına gittiğinde, kırılma nedeniyle benim de elim kanadı, lakin umursayacak vaktim yoktu. Yataktan hızla atlayıp arkama bakmadan açık bıraktığı kapıdan koşarak çıktım. Koyu renk parkelerden çıplak ayakla koşuyor ve içten içe kurtulabilmem için dua ediyordum. Arkamdan en ufak bir sesin gelmeyişi, onu etkisiz hale getirebildiğimi düşündürürken karşıma çıkan siyah kapının kolunu tutmak için hareketlendim.

Ancak sağ diplerimde hissettiğim keskin sızı buna mani oldu, saçımı sertçe kavrayan eller, başımı geriye çekip sertçe kapıya vurduğunda, kafamın içinde oluşan ağrıyla dudaklarımdan boğuk bir inleme çıktı.

"Sana güvendim!" diye bağırdı tam kulağımın dibine.

"Bırak beni!" dedim çaresizce ağlayarak. "Yalvarırım bırak, bak hamileyim. Yemin ederim. Çocuğuma zarar gelmesini istemiyorum..."

"Sus!" dedikten sonra kafamı tekrar duvara çarpmasıyla, alnımdan usul usul akan sıvıyı hissettim. "Hamile falan değilsin! Sen benimsin, anladın mı?! Benim olacaksın! İçinde başkasının çocuğunu taşımana izin vermem!"

"Bı-bırak..." Boğazımı hıçkırıklar çevrelediğinde omuzlarımdan tutarak beni kendine çevirip sırtıma kapıya yaslanmasını sağladı. Parmakları fermuarımı kavradığında kalbim göğüs kafesimi delebilecek şekilde atıyordu.

İndireceği sıra, "Bırak dedim!" diye kükreyerek sağ dizimi kaldırıp kasıklarına güçlü bir şekilde geçirdim. Bu hareketim, onun biraz afallamasına sebebiyet verirken açılan boşluk nedeniyle hızla kapanımdan kurtuldum. Belki başka bir çıkış yolu bulurum diye geniş katın bir başka tarafına doğru koşmaya başladım.

Ancak çok geçmeden bir el, ayak bileğimden kavrayıp bedenimin yere düşmesine neden oldu. Ayağımı hareket ettirip kurtulmaya çalışmam bir fayda sağlamıyordu, sett ellerden kopamıyordum. Sırt üstü yere yatmaya zorlanıyordum, kalkmamam için yüksek bir kuvvet uyguluyordu.

"Bırak beni!" diye haykırdım. "Yardım edin! Kimse yok mu!"

Çaresiz midalarım neredeyse boş salonda yankılanıyor ve boş ümitlere dönüşüyordu. Üzerime kapandığında başımı sağa sola çevirip her türlü hamlesinden uzak durmaya çalışıyordum. Elleri altımdaki pantolonun bel kısmına kapandığında, yüzüne rüküddüm. Fakat rahatsız olmadı, en ufak bir tepki göstermeden ellerimi başımın üzerinde birleştirip yüzüne yaklaşıpken burnunu boynuma değdirdi.

"Kokun, büyölücü."

"Bırak beni!" diye kıvrandım. "Hastasın sen! Ruh hastası!" Öyle bir bağırdım ki, boğazımda kıvılcımların çıktığını hissettim. Elleri pantolonunu sıyracağı sıra, odaya hâkim olan telefon sesi, onu keskin bir kornut almışçasına duraksattı.

Parmakları üzerinden çekilirken, "Devamı gelecek..." diye mırıldandı. "Ama şimdi değil, önce katılmam gereken bir nişanım var... Tepki çekmenick için katılmak zorundayım hırçın sevgilim. Aklım hâlâ sende, Rana'yı önemsediyimi düşünüp üzülme, tamam mı?"

"Manyak! Ruh hastası!"

"Şşş!" dedi bir eli hâlâ bileklerimdeyken, diğer elini cebine atıp bir şırınga çıkararak. "Şimdi uyku zamanı."

Gözlerim korku ile sarılırken iğneye baktım. "Yapma... Lütfen, bebeğime..."

"Sadece uyuyor sevgilim... Seni öldüremeyeceğini biliyorsun."

"Bırak beni. Ne olur..." dedim ağlamaklı çıkan sesimle, ancak yine, çıkan cümlem ona ulaşmıyor gibiydi. Sesimi duyuyordu, lakin cümlemin barındırdığı anlamları kavramasını engelleyen görünmez kalkanlar var gibiydi. Bir kolumu hızla çekip yere sabitlediğinde iğneyi saptırmasına engellemeye çalıştım ama yine kuvveti karşısında başarılı olamadım. İğne, kanıma karışır karışmaz vücudumda etkisini göstermişti. Uyuşukluk tüm bedenime hâkim olmaya başlarken beni tekrar taşımasına mani olamadım. Kolum, kucığından aşağı sarktı. Karşımdaki kapılar çiftler çiftler olmaya başlamış, beyaz duvar, rengini griye çalmıştı. Sonrası ise karanlıktı...

Mutluluk, zamanın nasıl geçtiğini anlayamamanıza sebep olurdu, an bitmesin isterdiniz ama sanki inadınıza su gibi akıp geçerdi zaman.

Mutsuzluk, hüznün ve acılı anlarınsa bir an önce bitmesini isterdiniz, güneşim tekrar doğsun, tekrar aydınlığa kavuşayım... Ama sanki size inat gibi geçmezdi saatler, yelkovan, dolanmazdı akrebi, öylece dururdu vakit. Gün batmazdı, gün doğmazdı.

Şimdi olduğu gibi.

Ağzıma yine bir bant yapıştırılmıştı, ellerim ve ayaklarım tekrar bağlanmıştı. Oda kapkaranlıktı, balkon kapısından sadece ayın yaydığı ışık aydınlatıyordu odayı.

Yağmur sesleri vardı; bazen yıldırım çakıyor oda bir saniyelikğine ışık alıyor, hemen kayboluyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken karnıma hafif hafif kramplar giriyordu. Elimden dua etmekten başka bir şey gelmiyordu.

Aras... Onun beni bulmasına olan umudum, köreliyordu yavaş yavaş.

Neredeydi? Ne haldeydi?

Kaybolduğumu öğrendiğinde ne hale gelmişti kim bilir. Benim suçumdu, hepsi benim suçumdu. Evden çıkamamamı söylemişti, bir yere gitmek istersem ona haber vermemi kesin bir dille emretmişti. Ancak ben yine, ondan habersiz işlere kalkışmışım. Şimdi, kendini suçladığına emindim. İçim yanıyordu, içim alev alıyordu. Zayıf yönümden vurulmuşum, kimsenin beni babamla kandırarak tuzağa düşüreceğini tahmin edemezdim. Ettirmiştim.

Peki, kendimle beraber tuzağa sürüklediğim Eray? O nasıldı? Yaşıyor muydu?

"Yaşıyor ol..." diye geçirdim içimden, gözyaşlarım ağızımdaki bandın üzerinden süzülürken. Yoksa kendimi affedemezdim.

Hoş, benim kurtulacağım da belli değildi. Aras'ın son telefonunu açmamışım, onunla son kez konuşamamışım. Eğer öleceksem, ölümümün bu şekilde olmasını istemezdim. Sevdığım adama olan hasretim içinde çığ gibi birikmişken ölmek istemezdim. Eğer öleceksem, son gürdüğüm yüz onunki olsun isterdim.

Neredesin Aras?

Bir şimşek daha çaktığında, kapının kilidinin açılmasıyla korku-ümit arasında gözlerim oraya yöneldi. Kapı, aynı gıcır-tıyla açıldı. Aynı topuk sesleri odayı doldurdu. Kapıyı örttü ve kilitledi. Elinde bir mum vardı, mumun turuncu alevi yüzüne yansımış, tiksindiğim esmer suratını görmeme neden olmuştu. Bana yaklaşmaya başladıkça ağımlarım huzlanırken sesini duyurdu. "Bugün büyük gün. Bu gece bizi gecemiz olacak."

Hıçkırıklar boğazımdan yukarı acı acı yankılanırken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Surabım ter ve yaştan sıırıslam olmuş, saç tellerimin çoğu yüzüme yapışmıştı. Yatağın yanına gelip muntı komodinün üzerine koyduktan sonra, yatağın kenarına oturdu.

"Nasılsın meleğim?" derken elini saçlarıma üzerine koyduğunda itiraz edercesine inleyerek geri çekilmeye çalıştım, lakin alnuma dokunmasına mani olamadım. "Birazdan daha mutlu olacaksın, Aras'ın işi bittiğinde..." Cümlesiyle beraber gözlerim endişeyle inleştii. Karşı çıkmaya çalıştım ancak ne ağızımdaki bantlar ne de bileklerimi sıkan ipler buna müsaade etti.

Elini cebine attı ve bir telefon bir de bilmediğini bir alet çıkardı. "Karahanlı'yı arayalım..." dedikten sonra benim boğuk, yalınlayan itirazlarımı önemsemeden, telefonun tuşlarına bastı. Ben bandın altından bağırmağa çalışırken telefon, ikinci çalışında açıldı.

"Alo?!" Aras'ın sert sesini duyduğumda biraz daha bağırmağa çalıştım. Kurtuluşum o telefonun ucundaydı, dudaklarımı kapatan yapışkanın kendiliğinden açılması için dua etmeye başladım.

"Aras... Yardım et..." Aras'a yanıt verenin kendi sesim olduğunu duyunca, gözlerim fal taşı gibi büyüdü.

"Eylül? Sen misin? Eylül, neredesin?!"

"Aras yardım et, beni kaçırdılar... Di-dinle, Polenezköy'de bir evdeyim. Fazla vaktim yok..." dedikten sonra benden çıkmayan sesim, Aras'a endişeli bir şekilde evi tarif edip telefonu kapatmak zorunda olduğunu söyledi.

Oyundu. Bu, Aras'ın katledilmesi için bir oyundu. Yüreğim kanadı, ortadan ikiye yarıldığını hissettim. Bunun bir komplo, bir oyun olduğunu söylemek için kavrandım, Aras'a gerçek sesimi duyurmaya çalıştım.

Fakat bir işe yaramadı. Telefon Aras'ın, "Eylül, tamam güzelim kapatma, geliyorum," diye çaresizce haykırmasıyla, yüzüne kapandı.

Barlas, elindeki telefonu yere attıktan sonra ayağıyla ezerken konuştu. "Tam yarın saat sonra Aras'ın, senin için gittiği evde bomba patlayacak meleşim, kim bilir, belki o içindeyken patlayacak ve geberecek, belki de gözlerinin önünde patlayıp seni öldü sanacak... İki türlü de, ondan kurtulmuş oluyorsun... Artık gülebilirsin..."

Eldiğim bilgiler karşısında içimde büyük kasıngalar oluştu, bir tufana kapılmış gidiyordum, tüm organlarım teker teker iflas ediyordu sanki.

"ARASI!" diye bağırmağa çalıştım, feryat tigan etmeyi bile başaramayacak derecede kısırlıydın...

Barlas, üzerime eğilmeden önce ceketini çıkarıp attı yere, ardından kravatını gevşetip boynundan ayırdıktan sonra, göm-

leğinin düğmelerini çözerken iğrendiğim sesini işittirdi kulaklarımıza. "Şimdi sadece biz olacağız... Sen ve ben..."

İtiraz edercesine kafamı salladım. Gömleğini de çıkarıp üzerime eğildiğinde alnımı öpmeye çalıştı, başımı çevirmemle öpüşü yastığa denk geldi. "Rahat dur!" diye bağırdı. Tek eliyle çenemi kavrayıp kendine bakmam için başımı sabitlediğinde çattık kaşlarıyla, gözlerini ağzımdaki banda çevirdi. Sağ eliyle alelacele ağzımdaki bandı çekip çıkardığında oluşan acıyı umursamadan, "Bırak beni!" diye çılgık attım. "Şerefsiz! Bırak beni!"

"Sus!" diyerek dudaklarıma yapışacağı sıra ağzımda biriken tükürüğü yüzüyle buluşturdum.

O sırada dişlerini sıkarak, "Lan!" dedi ve yanağıma sert bir tokat geçirdi. Sızlayan yanağımla, yüzüm sağ tarafa eğilmişti. Pes etmedim. Omuzlarıma bastırarak beni yatağa sabitlediğinde ayaklarımda gevşemeye başlayan ipi biraz daha hareket ettirdim.

Birden oldu. Ayaklarımdan serbest kaldığımı anladığımda, tüm gücümü onlara aktarıp gözlerimi kapatarak üzerimde hüküm sürmek isteyen bedenim karnıma güçlü bir tekme savurdum. İşe yaramış olacaktı ki gözleri kısıldı, afallamıştı. Hareketimi beklemediği kesindi. Hıçkırıklarını boğazımdan yükselmeye devam ederken toparlanmasına fırsat vermeden bir tekme daha atıp yatağın yan tarafına düşmesini sağladım. Üzerimdeki ağırlığına kalkınmasını fırsat bilerek yataktan hızla doğruldum, odanın kapısının kilitli olduğunu biliyordum bu yüzden beklemeden açık olan balkon kapısına doğru koştum.

"Nereye gideceksin?" diye seslendiğinde sırtımı balkonun demir korkuluğuna yasladım, yüzündeki yamuk gülümsemeye bana doğru gelirken devam etti. "Kaçışının olmadığını biliyorsun meleğim, haydi... Zorluk çıkarma ve içeri gir."

Nefes alıp verişlerim hızlanırken omuzumun üzerinden aşağı baktım tam da söylediği gibi üç kat vardı.

Alaycı bir ifadeyle, "Ne, atlayarak mısın?" diye sordu.

"Yaklaşma!" diye bağırdım. Karnıma kramplar giriyordu lakin şu an o kramplara teslim olacak lükste değildim. "Yemin ederim atlarım, yaklaşma."

"Yapma Eylül, atlayamayacağımı ikimiz de biliyoruz..." der-

ken bana doğru yürünmeye devam ediyordu, balkon kapısından içeri gireceği sıra, bana elini uzattı.

Eline baktım, sonra bakışlarımı tekrar yüzüne çıkardım. "Yaklaşma dedim!" Sesim kısılmıştı, çatlak çıkıyordu.

"Buraya gel!"

Aras'la olan tüm anılarım aklımda bir bir canlandı. Şu an onun ne halde olduğunu bilmek, koşa koşa yanına gitmek istiyordum. Fakat elimde onun için dua etmekten başka bir çarem yoktu.

Barlas bana yaklaşmaya devam ederken omuzumun üzerinden tekrar aşağıya baktım, kararımı vermiştim.

Elini atıp kolumdan tutacağı sıra bakışlarım karıma değdi, içimden, "Özür dilerim..." diye fısıldadım. Ardından Barlas'ın beni yakalamasına fırsat vermeden, düşündüğümü yaptım ve kendimi balkondan aşağı bıraktım.

Ondan sonrası boşluktu, sırtım yere çarpana dek, daldan taze kopan bir Eylül yaprağı gibi boşlukta süzıldüm. Yere çakıldığımda ise ilk birkaç saniye hiçbir şey hissetmedim. Gözlerim kapanmadan, acılar bedenimi esir almadan önce, şimşeklerin süslediği gökyüzünü izledim öylece.

Sonrasında ise, bir karanlığa daha hapsoldü ruhum; fakat bu, benim tercih ettiğim karanlıktı...

Bölüm Yirmi Üç

Ölüm ve Yaşam

Kasvet doluyor sızlayan ruhuma, bedenime.
Soğuk, tenime değiyor damlalar sert sert.
Gözlerim kısık, kirpiklerim örtünmek için savaşıyor, mani
olmaya çalışıyorum, ama sanırım, olamayacağına.

Kasıklarımın altına inen sıcaklığı hissediyorum. Kartıma
içine biri bir türlü bıçak saplamıyor sanki saplı kalmıyor, geri çe-
kiliyor güçlü bir el tarafından sonra tekrar bıçak darbesi alıyo-
rum, bitmiyor bu işkence.

Tanındık bir ses arıyorum, kulaklarımı işlevini yitirmeden o
sesle huzura ermek istiyorum.

Fakat yok, bilincimi yerine getirebilecek en ufak bir nida.

Sonra bir çığlık işitiyorum, dudaklardan bağımsızlığını ilan
edemeyen, kendi içimde figan eden çığlık. Benim çığlığım. Be-
nim sessiz çığlığım.

Çare olmadığımı anlayan bedenimi dayanamıyor daha fazla,
titreyerek dalıyorum yeni bir uykuya...

Yazar Anlatımı

"Nasıl bulamıyorsun lan?! O siktiğimin aleti ne işe yarıyor! Üç gün oldu, tam. Üç. Gün."

"Abi... Ben..." Karahanlı, GPS aletinin başındaki adamının yakalarından tutup oturduğu sandalyeden bir hışımla kaldırdı ve yüzüne sert bir kafa atıktan sonra konuştu. "Ne sen lan?! Söyle ne sen?" Ardından yüzüne bir yumruk attı kalıplı adamının, aslında bir suçu yoktu fakat günlerdir içinde biriken öfkeyi bir şekilde dışarı atmalıydı.

Yumruğunu tekrar havaya kaldırdığında kolundan tutan bir el, onu duraksattı. "Aras, sakın ol!"

Ateşe basnuş gibi gözlerini açarak aynı siniriyle arkasında, ona engel olan Emin'e döndü. "Sakin ol, öyle mi?!" diye kükredi kendisinden kısa olan, daha yaşlı bedene. "Karım ortalıkta yok, elimden hiçbir şey gelmiyor, ona dair en ufak bir ipucu bulamıyorum ve sakın olayım öyle mi?"

"Bak biliyorum..."

"Sikeyim," diye girdi genç adam tekrar. "İ hiçbir tok bildiğin yok. Kimsenin yok!"

Ardından elleriyle saçlarını kavradı. Kendini öldürmek istiyordu, çıldıracaktı.

"Aras, oğlum..."

Çenesini kilitleyen genç adam karşısındaki yaşlı bedeni tek eliyle iterek önünü açtı ve öfkeli adımlarıyla yürünmeye başladı. Derin derin nefesler alıp koridorda sert bir tavırla yürürken onu gören adamları hızla başlarını yere eğip bakışmaktan kaçınıyorlardı.

Onunsa, gözleri zaten kimseyi görmüyordu. Karısının onu bekleyen silueti vardı yalnızca zihninde, başka hiçbir şey umurunda değildi. Karısının koruması olan Eray da henüz komadan çıkmamıştı, tek bilgi alabileceği kişi oydu ama o da kendinde değildi.

Ne ara ofisinden çıktığını bilmiyordu Karahanlı, yağmur bardaktan boşalıncasına yağıyordu lakin o bedenine değen soğuk damlaları bile hissetmekten acizdi. Yanıyordu, kavruluyordu her zerresi en kızgın ateşlerde. Gün doğmuyordu ona artık, doğmayacaktı da Eylül'üne kavuşana kadar.

Arabasına bindiğinde, kafasını koltuğuna yasladı. Alnından aşağı damlalar süzülürken düşünüyordu...

Başta Azat olmak üzere, aklına gelen bütün düşmanlarından hesap sormuş, şiddete başvurmuştu. Fakat yoktu, en ufak bir delil yoktu. Parkın tüm kameraları bozulmuştu, hiçbirimde Eylül'e dair iz yoktu. Eray'ı vuran adamın cesedi ise yanmış olarak bulunmuştu, tanınacak vaziyette değildi.

Başını sallayarak sızlayan gözleriyle, "Neredesin Eylül?!" diye haykırdı, ardından, çıkacak korna sesini umursamadan kafasını sertçe direksiyona gömdü. "NEREDESİN!"

İçi alev alev yanıyor, siyah gözleri buğulanıyordu... Kalbi, onu ise hissetmiyordu uzun zamandır. Çeketin iç cebine attı elini, ardından çıkardı kenarları buruşmuş fotoğrafı. Paris'te, fotoğrafçı adamın ansızın çektiği fotoğrafa bakıyordu. Eylül tam, başparmağıyla Aras'ın dudağının kenarına bulaşan çikolatayı silerken çekilen bu fotoğraf, Eylül'ün sandığının aksine o günden beri Aras'taydı.

Gözlerinin önünde yine o anlar belirdi.

"Parfait!" Eylül'ün elini çok yemiş gibi Aras'ın dudaklarından çekmesine, sonrasında ikisinin de başlarını sesin geldiği yöne doğru çevirmelerine neden olan şey, tamamen bu ses olmuştu. Uzun boylu, uzun saçlı, başında ressam şapkası olan tipik Fransız adam, elindeki fotoğraf makinesiyle büyülenmiş gibi karşısındaki çiftle bakıyordu. Boyununa astığı kamerasını bırakarak eliyle alkış tutup onlara doğru yaklaştı. "Parfait!" Önterine geldiğinde alkışlarını durdurarak konuşmaya başladı. "Vôici les photos que je voulais."

Eylül adamın ne dediğini anlamaya çalışırken Aras rahatsız olmuş bir ifadeyle adamı inceliyordu. Adam bir şeyler anlatırken, Aras serçe ümmaz etti. Bu çekimeli rekabetin sonunda adam omuzlarını düşündü, makinesindeki resmi çıkartarak salladı ve Fransızca birkaç cümle daha kurdu.

Aras fotoğrafı alır almaz, adam yenilgiyle arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Fotoğrafı Eylül'e gösterme zahmetinde bulunmadan cebine koyduğunda genç kız kışkırttı. "Ne diyordu adam?"

"Fotoğrafı sergisinde kullanmak istiyormuş."

İhteyacanla gülmüşü Eylül. "Ay, bu çok güzel. Belki de ünlü bir fo-

toğuşuyordu. Sen ne dedin, izin verdin değil mi?" Meraklı gözlerle Aras'a bakıyordu.

"Hayır," dedi Karahanlı rahatsızca.

Eylül, "Niye? Nasıl bir fotoğraf, güzel çıkıy mı? Göstersene," diyerek ona uzandığında geri çekildi.

"Görmek istemezsin. Çok kötü çıkmışsın."

"Ya Aras," diyerek itiraz edip hareketlenirken önünde olduğunu unuttuğu karton bardaklardan biri devrilmiş, içindeki sıcak sıvı geniş kuzun bacaklarına doğru yayılmıştı. Ve fotoğraf mevzusu o şekilde kapamış, bir daha da açılmamıştı.

Gözleri zorlanan adam, fotoğrafa bakmaya devam ederken tekrar sordu, "Neredesin be güzelim? Sen de yapamazsın değil mi? Bırakmazsın beni... İzin vermem buna Eylül, yemin ederim izin vermem. Gerekirse İstanbul'u tek başıma arayacağım, sokak sokak, ev ev gezeceğim. Ama seni bulacağım, anladın mı?"

Fotoğrafa konuştuğu gerçeği aklına geldikçe çıldıracak gibi oluyordu. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldıktan sonra, arabayı çalıştırmak için elini anahtara uzatacağı sıra gelen telefonuna karşın umursamazca elini cebine attı, ekranda adamlarından birinin adını görmeyi beklerken yabancı bir numarayla kara gözleri kısıldı.

Kim olabilir diye düşünmeden, seri bir şekilde açtı telefonu, ardından hızla kulağına götürdü.

"Alo?" dediğinde karşısından duymak istediği tek ses tonu vardı.

"Aras..." İsmi duymastayla kısılan gözleri heyecanla aralandı genç adamın, Kalbinin tekleliğini hissetti. Doğru mu duyuyordu yoksa zihni yine, ona düzenbaz oyunlarından birini mi sergiliyordu?

Teyit ettirmek için tekrar konuştu. "Eylül? Sen misin? Eylül, neredesin?" Art arda sıraladı soruları. Sesine öyle heyecan, öyle özlemler dolmuştu ki, kendi bile tanımayacak haldeydi.

Eylül'ün halsiz sesi, "Aras... Yardım et..." dedikten sonra sustu.

Aras, bu sefer korkunun artışı gösterdiği sestyle sordu. "Eylül, neredesin dedim? Güzelim konuş."

"D-dinle..." dedi genç kızın soluk soluğa çıkan bitkin sesi. "Polenezköy'de bir evdeyim. Fazla... Fazla vaktim yok," dedikten sonra adresi verdiğinde Aras hemen zihnine kaydederek, anahtarı çevirip gazı köklerken hızla yanıtladı.

"Eylül, kapatma! Kapatma geliyorum!"

Cevap gelmedi. "Eylül!" diye haykırdı bir kez daha. Ve hat kesildi. Aras, telefonu kapatmadan Pusat'ın numarasını tuşladı. Telefon çalmaya devam ederken, "Aç artık," diye geçiriyordu içinden.

Nihayet üçüncü çalışmada açılmıştı.

"Aras?"

"Pusat, dinle. Eylül'ü buldum, tüm adamlara haber ver. Polenezköy'e doğru gelin, adama ihtiyacını olabilir!"

"Tamam, sen neredesin? Tek doğulsun değil mi?"

"Ben yoldayım, oyalanmayın!" dedi ve son soruyu umursamadan telefonu kapayı arabayı sürmeye devam etti.

Aracının hız ibresi yüzü geçerken gece, karanlık silüetini işlemiş tüm çevrede hükmünü sürüyordu. Karahanlı, o gece, sabırsızlığı tatmıştı, kısa mesafe ona şimdi bir ömür gibi geliyordu. Bir an önce varmak istiyordu oraya, bir an önce almak istiyordu karısını tekrar kollarının arasına. Nefes alıp verişini duyup huzura ermek istiyordu yine.

Bağlanmıştı ona bir gemici düğümüyle, sımsıkı. Kendinden uzaklaştıkça yüreğine iliklenen düğüm sıkışmış, parçalamıştı kalbini. Soluyanıyordu onsuz, yaşamı anlamını yitirmişti.

Bir an önce ona kavuşup hayat ilacını yudumlamaktı. Başka türlü bir oluru yoktu.

Toprak yoldan sağa saptığında, gözleri aracısının saatine ilişti. Neredeyse yarım saattir yoldaydı. Aklına kötü şeyler getirmemeye çalışarak sürmeye devam etti otomobilini. Nihayet, düz yolun sonundaki ahşap yapı gözlerinin önüne iliştiğinde, biraz daha gaza basmayı denedi.

Ama araba hızla ilerlemek yerine istop etmişti.

Karahanlı'nın kaşları gözlerinin üzerine inerken bir kez daha bastı gaza, bir kez daha ve bir kez daha...

Ancak sonuç hep aynıydı, başıyla şoför camından dışarı baka-

cağı sıra, ıssız yeri öyle büyük bir patlama sesi ele aldı ki, arabasıyla beraber sallandı genç adam. Ne olduğunu kavramak için başını tekrar karşısına çevirdiğinde, gördüğü manzaraıyla siyah gözleri irileşti, kalbi tekleli. Birkaç saniye şok içinde durdu öylece.

Karşıdaki ahşap evin yerini, şimdi alevler almıştı.

"Eylül!" dedi, içi o yangının ateşinden daha beter bir ateşle kavrulurken. Ardından bızla arabasının kapısını açıp yağmurun çamurlaştırdığı toprak yola bastı ayaklarını. Gözleri yanan binaya odaklıyken, "EYLÜL!" diye haykırarak oraya doğru koşmaya başladı. Ne evden çıkabilecek adamlar ne arabası ne camı... Şu an hiçbir şey önemli değildi onun gözünde.

Dermansız dizleriyle yanan yapıya yaklaştığında, alevlenen binaya bir giriş aradı.

"Eylül!" diye feryat etti tekrar, yoktu, ne acısını dindirebilecek bir insan, ne de cümlesini yanıtlayacak bir lisan.

Nihayetinde gördüğü bir aralığa yürümeye başladı alevleri umursamadan. Omuzlarından sıyrıldığı ıslak ceketıyla önündeki alçak alevi söndürdükten sonra, cesaretinden bir şey kaybetmeden yanan evin içine girdi.

Duman nedeniyle sızlayan gözlerini koluyla kapatırken etrafında dönmeye, her yeri incelemeye başladı. Eylül neredeydi?

"Eylül!" diye bağırdı tekrar boğazına yerleşecek öksürük furyasından önce. Geniş evin öbür ucuna giderken tam yanında padayan plastik vazo sebebiyle birkaç adım geriledi.

"Ey..." Karbondioksit boğazında büyük hasar oluşturmaya başladığında gözlerini kısıarak kuvvetlice öksürdü. "Eylül! Neredesin?!" Onu bulmadan buradan çıkmayacaktı. Bulamazsa, kendi de burada kalıp ölümünü bekleyecekti.

Bundan sonra yaşayamazdı. Ne intikam umurundaydı artık ne başka bir şey.

Dumanlar nefes alışlarını zorlaştırırken alevler zaten manevi olarak küle dönen adamı maddi olarak da ısıtmaya başlamıştı.

Ne kadar güçlü olursan ol, bir yerden sonra, dayanacak gücün kalmıyordu. Bu da, faniliğin en acıması yanlarındandı...

Haykırışlarına bir cevap alamayan Aras Karahanlı, çaresizliği ve yenilgiyi tatmıştı o gün. Alevlerin arasında öylece durmuş,

ölümünü bekliyordu. Karbondioksit daha fazla nefes almasına izin vermediğinde, bacaklarında daha fazla güç kalmamıştı. Fakat düşeceği sıra bir el yakaladı onu. "Abi! Gel çıkalım."

"Bır..." derken öksürdü Karahanlı. "Bırak." Emir dolu kelimesi bir fısıltı tonunda çıkabilmişti ancak.

"Abi yenge burada değil, burası tuzak." Anlamıştı Aras tuzak olduğunu, lakin körelen umudu onu geri dönmeye ikna edememişti. "Yenge bulundu."

"Yenge bulundu..."

Aras, işittiği bu cümleyle ani bir şok yaşadı, duraksadı. Günler öncesinden beklediği haberi duymak, tüm işlevlerini hareketsiz hale getirdi. Doğru mu, yalan mı diye sormadı. Yutkundu.

"İyi mi?" diye sordu güçlükle.

Adamı cevap vermediğinde, tedirginliği arttı. Burada daha fazla duramazdı, hemen karısının yanına gitmeliydi. Toparlandı.

Yangın yerinden sönmeye başlayan alevler sayesinde dışarıya daha kolay çıktılar. Ciğerlerine dolan temiz hava, aldığı karbondioksitle buluşunca kuruyan boğazından seri bir şekilde öksürük çıkmasına neden oldu. Eğilerek ellerini dizlerinin üzerine koyup soluklandı.

"Aras!" cümlesine karşın doğrulmadan önce gör haline dönen sesiyle yere bakarak adamlarına emretti.

"Herkes arabasına geçsin!" Yutkunduktan sonra doğrulup karşısındaki Pusat'a baktı. "Eylül nerede?"

"Hastanede..." Pusat'ın yüzündeki endişeli ifadeyle kekeleyerek söylediği bu cümleyle alnından vurulmuşa döndü Aras. Çenesi kasıldı.

"İyi mi?" diye sordu.

Pusat, kahverengi gözlerini daha fazla Aras'ta tutamayıp bir cevap veremediğinde, Karahanlı tek eliyle onu getirilip arahalardan birine doğru yürümeye başladı.

"Aras araba kul..." Pusat'ın cümlesi bitmeden arahasına girdi, hemen çalışırdı. Camını sonuna kadar açtı, temiz havayı soludu. Biraz sonra, rahatlamayı hak etmediğini düşünerek kapattı camı.

İşte şimdi, bedeni de ruhu kadar can çekisiyordu, çekişmesini istiyordu...

Eylül'ün Anlatımı

Sen bir aysın, ben kaza gere
Gel derim, gel derim, gel derim...

Duyduğum melodik sese karşı kollarımı açtım... Kim mırıldanıyordu bunu?

Kafamı kaldırıp göğe baktığımda, pas parlak yıldızlardan başka bir şeyin olmadığını görünce heveslendim. Elim uzatsam, alabilecektim bir tanesini, dokunabilecektim hepsine sanki.

Bu an senin, senefil erim
Al derim, al derim, al derim...

Eğri devam etliğinde, gözlerim söyleyenimi arıyordu. Hirden, başımı önüne eğdim. Elimin bir ahşabı tuttuğumu gördüm. Elimle salladığım bu şey, bir bezikti. İçinde, bembeyaz bir tene sahip hareketsizce yatan bir bebek bulduğum bir bezik. Herhangi bir bezik uzandığında, parmak uçlarını yanaklarına dokunuldu.

Neden bu kadar soğuktu?
Kuru dalım, bana da çiçek
Ol derim, ol derim, ol derim...

Bebek niye bu kadar soğuktu? Bu ses nereden geliyordu? Ben neredim?

Başım acıyordu, burnum patlayacak gibi hissediyordum.

Elimi bezikten çekip bulduğum yeri incelerim istiyordum, amaak yapamıyordum, ayrılamıyordum uşumuy bebğin yanından

Gözlerim yine bezikçe yöneldi. Bu sefer kollarımda bir gülme hissettim. Kim geldi diye heyecanla kalırdım kafanı.

Ve yazımı gözlediğimde, "Anne!" diye haykırdım kollarımdaki kadına büyük bir heyecanla. Ama o beni duymadı. Suratında suuk tebessümlerinden birisi vardı, bebğe bakıyordu. Derken uzattı mır ellerimi ve uyuyan bebği büyük bir dikkatle kucagına aldı. Ardından parlayan gözlerini mırperi bana daktı.

"Nası bebişlecekte..."

"Anne!" diye bağındım. O an fark ettim kollarımdaki boşluğu, boş olan elim kollarıma gulerken "Anne, bebğini!" diye haykırdım ağılayarak. Anam gülümsemesini kaybetmeden arkamı döndüğünde, Anne,

belirğim! Anne dur!" diye haykırdım. Fakat elim yine beşikten ayırdmamıştı. Ne peşlerinden gidebiliyor ne aksi yöne hareket edebiliyordum. Bir arafta sıkıyıp kalmıştım, rotamı neresi olduğumu kestiremiyordum.

Yazar Anlatımı

Emin, Pusat, Sevinç, Eda, hepsi ameliyathanenin kapısındaki taburelere oturmuş, Aras ise bunun bile kendine bir ödül sayılacağını düşünüp oturmayı reddederek sırtını duvara yaslamıştı. Eylül'ün başına gelenlerden kendini sorumlu tutuyordu, belki Emin'in dediği gibi sevdiğinden vazgeçebilseydi, şimdi karısı yaşıyor olacaktı. Bencillik yapmıştı, vazgeçmeyi bilememişti ona göre. İçi cayır cayır yanıyordu. Öylece duruyor, boş gözlerle karşısına bakıyordu.

Yüzü ısılmış, vücudunun belli yerlerinde küçük küçük yanık yaraları oluşmuştu, doktorlar kontrol etmek istedi, fakat izin vermedi. Vücudu umurunda değildi.

Yaşayan bir ölüden farksızdı.

Acızdı, saatler boyunca herkes bir şey için koşuşturmuştu. Kanı uyuşanlar kan vermişti ama kahretsin ki, onun kanı bile aciz kalmıştı.

Canı, içeride ameliyat oluyor ve onun elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Tıpkı yıllar evvelki gibi...

Ailesi gözünün önünde can verirken hiçbir şey yapamamıştı.

O zaman çocuktu, şimdi çocuktan daha aciz.

Kendisini suçluyordu, yaşamayı hak etmeyen kendisiydi ona göre, şimdi o ameliyat masasında yaşamı kalımı savaşı veren kendisi olmalıydı.

Beklenmedik bir an, ameliyathanenin kapısı iki yana açıldığında koridordaki diğer herkes gibi o da gözlerini merak ve endişe ile mavı kayafetli, başında kepi olan doktora dikti. Doktorun suratı ifadesizdi, derin bir nefes aldı ve daha sonra kendinden bir yanıt isteyen hasta yakınlarına baktı. "Ameliyat son-

Lardı, hasta çok kan kaybetmiş, bünyesi epey zorlandı. Durumu kritik. Söylemek zor ama... Her şeye hazırlıklı olmalısınız. Ve maalesef..." dediikten sonra derin bir nefes aldı. "Maalesef bebeği kaybettik."

Aras'ın ifadesizliği doktorun dudaklarından çıkan her kelimeyle dehşete dönüşürken son cümleyle beraber kısılan gözleriyle, kuruyan dudakları aralandı. "Ne?"

"Maalesef..." dedi doktor tekrar. Aras, o an başından aşağı kaynar su dökülmüşe döndü. Ağzı hayretle açılırken kalbinin ortasına azılı bir kurşun almış gibi geriledi birkaç adım.

Hangisine yaşırmıştı? Bir bebeği olacağına mı, yoksa bunu ölümüyle öğrenmesine mi?

O an, Eylül'le son yüz yüze konuşmaları geldi aklına. "Seni özleyeceğiz," demişti karısı. O zaman bu cümlelerin üzerinde düşünmemiş, anlamlandıramamıştı. Şimdiyse taşlar yerine oturuyordu.

Boğazı düğüm düğüm oldu, ameliyathaneden çıkan sedyeyle değemedi gözleri. Diğer hepsi sedyeye doğru koşup etrafını çevrelerken Karahanlı'nın sırtı yavaş yavaş kaydı duvardan. O gece, bilmem kaçınıcı kez ölmüştü bu cümleyle. Varlığını unuttuğu yüreğine batırılan keskin darbeler, ruhunu çoktan yokluğa sürüklemişti.

Birden göğsüne vuran ellerle, boş bakışları karşısındaki kadına değdi. "Hep senin yüzünden..." Ağlayarak konuşan yaşlı kadın, Eylül'ün annesi Derya Hanım'dı. Aras'ın göğsünü yumruklamaya devam ederken "Ne-ne istedin ha bizi Eylül'ümüzden... Neden girdin hayatına! Ne istedin zavallı yetimden?!" diye bağırdı.

Genç adam, yaşlı kadına karşı bir harekette bulunmadı, vurmaması engellemedi, durdurmadı. Hakarederini susturmadı.

"Anne yapma." Çınar, yaşlı kadının kolundan tutup geri çektiğinde, esprili kayan kadın, kendini hızla toparlayıp oğlunun onu çenmesine izin verdi. Oğluna sarılırken konuşuyordu. "Gidiyor oğlum, Eylül de bırakıyor bizi. Tıpkı annesi gibi... Kardersiz yavrum..."

Karahanlı dışarıya, nefesi kesilirken merdivenlere doğru

sarsak adımlarla yürümeye başladı. Görüş alanı sınırsızdı, kimseyi görmüyor, hissetmiyordu. Geçmişiyse, bugünü yüzleşiyordu. Yine tutamamıştı, yine koruyamamıştı sevdiğini.

Yine başaramamıştı.

Merdivenlerden inerken diğer insanlar, çöken genç adamın islenen yüzüne bakıyordu merakla, neler yaşadığını düşünürcesine.

Aras'ın gördüğü ise sadece karanlıktı. Kararmıştı hayatı, düşünecek bir şeyi yoktu. Ağlamıyordu da, yarasının üzerine değen gözyaşlarının onu rahatlamasına fırsat tanımıyordu. Rahatlamaya hakkı yoktu ona göre. Öyle hissiz, öyle donuk görünüyordu. Hastanenin kapısından dışarı çıktığını, tenine değen soğuk yağmur damlalarıyla fark etti. Sular, yolun üzerinde gölcükler oluşturmuş, doğaya farklı bir melodi bahşetmişti. Başını kaldırdı Aras Karahanlı, siyah gözleriyle uyumlu olan gökyüzüne baktı. Bir tane bile yıldız yoktu. Onlar da terk etmiş diyarlarını.

Gözyaşları yağmur sularına karışmış, böylece kamufle olmuştu yanaklarından akan damlaları genç adamın. Ağlayışını dindiremeyeceğini anladığında gözlerini yumdu sınırsız, sert damlalar yüzüne çarparken hatıraların zihnine dolmasına izin verdi.

"Beni sensizlikle imtihan etme, bana sensizliği düşündürme Eylül. Ben bu sınavı geçemem, yapma güzelim."

"Bensizliği tatmayacaksın Aras, söz veriyorum, ölüm acı tozların üzerine serpmiş olsa bile, bir yanın hep benimle kalacak."

"Tadıyorum!" diye haykardı gözlerini açmadan, boş alana. "Sınanıyorum Eylül! Yoksun yanımda, dayanamıyorum, eriyorum."

"Sesini duymak istiyorum, duyamıyorum. Yüzünü görmek istiyorum, göremiyorum, gözlerine bakmak istiyorum, bakamıyorum. Kalbini hissetmek istiyorum, soluğunu duymak istiyorum, olmuyor, yapamıyorum. Çaresizim Eylül. Yoksun." Gürleyen gökyüzü onu durdurmamış, ırkalmamış. Durdu öylece yağmurun altında, saatlerce ayrılmamış yerinden. Islanmış, sınırsız oldu, umursamamış.

Öylece durdu soğuk, yağmurlu havanın altında, bedeni buz

tutmasına rağmen ruhunu yakıp kavuran kızgını ateşe bir etki sağlayamamıştı serin sular.

Omzuna bir elin dokunduğunu hissettiğinde, araladı siyah gözlerini. "Ne zamandır buradasın?"

Kusık gözleriyle, kendisini merak eden arkadaşına bakarken, "Ne oldu?" diye sordu, yine sorusunu önemsemeden. Pusat, dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı,

"Rana, Eylül'ü bulan oymuş. Ambulansı çağırın da."

Aras, cümleleri kafasında tartarken gür kaşları hafifçe çatıldı. "Nasıl?"

"Eylül'ü kaçıran kişi... Barlas'mış."

Karahanlı'nın gözleri olduğundan daha koyu bir hal alırken çenesi kasıldı, elleri arında sertçe yunuruk şekli almışken düşündü, Barlas'm ifadesini almıştı, takip ettirmişti fakat en ufak bir iz bulamadığında onu da suçlular listesinden elemişti. Başından beri gerçek suçlunun Azat Kılıç olduğunu düşünüyor, daha çok onun üzerinden gidiyordu.

"Barlas'ı buldunuz mu?" diye tısladı sıkıktığı dişlerinin arasından.

"En ufak bir iz yok. Ama Rana, bir şeyler biliyor olabilir."

"Nerede kız?"

"Ofiste, araba hazır, gidelim." Toparlanmaya çalışıp Pusat'ı onaylayarak hastanenin çıkışında bekleyen arabaya doğru ilerledi.

Gece, henüz bitmemişti.

"Anlat!" dedi Karahanlı elini sertçe masaya vurup sandalyede ürkek bir şekilde oturan kumral kızın sıçramasına neden olarak. "Bildiğin, Her Şeyi. Anlat. Baştan!"

Rana burnunu çekti, ardından sol eliyle gözünden damlayan yaşı sildikten sonra konuştu. "H-H-Ben..." Boğazından yükselen huşuklar konuşmasını engellerken derince nefes alarak toparlanmaya çalıştı. "Y-yemin ederim bilmiyordum... Ba-Barlas son zamanlarda çok değişmişti..." Burnunu çekti tekrar. "Beni artık sevmediğini düşünüyordum. Sürekli Eylül'den bahsediyordu,

neden görüşmediğimizi falan soruyordu, başta iyi niyetinden olduğunu düşünüyordum. Derken bir gün telefonunda, saklı bir klasöre rastladım... Klasör, Eylül'ün habersiz çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu. O zamanı fark ettim Eylül'e olan takıntısını... Kışkandım, anladım, ayrılmak istedi, izin vermedi. Dışkıladım, onu seviyordum, umursamamaya çalıştım." Nefesini tazeledikten sonra dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Eylül'ün kaybolduğu zaman, Barlas'ta değişik bir mutluluk vardı. Bu haberi ona söylediğimde yüzünde en ufak bir hüznün belirtisi olmamıştı, Eylül'e verdiği değeri hatırlayınca garipsedim, neden üzülmemiş yahut şaşırmanın? Nişan akşamı, eve geldiğinde, yüzünün çeşitli yerlerinde çizikler gördüm, kedi tırmalamış gibiydi. Ve yine, farklı bir karaktere bürünmüştü. Bir telaş vardı üzerinde. Nişandan sonra yemeğe gitmek istemedi, işlerinin olduğunu söyledi. Oysaki biz, nişan tarihini en boş günümüze ayarlamıştık. Son zamanlardaki tavırlarından sonra iyice şüphelendim ve onu takip etmek için yola koyuldum. Hiç bilmediğim, şehrin epey dışında, neredeyse balta girmemiş bir ormana gelmişti. Daha önce hiç gitmediğim bir yerdi. Barlas, büyükçe bir dağ evinin önüne park ettiğinde arabasını, yolun ucunda durup kalanını yürüyerek devam ettim. Eve ulaştığında, yukarıya çıkmadan önce bahçeyi çevreleyen duvarın arkasında kamufle olup yukarıyı dikizledim. Birden bağırışlar duyuldu, Eylül'ün... Eylül'ün acı çığlıklarını duydum, Barlas'a, 'Bırak beni,' diye yalvarıyor, hakaretler ediyordu. Yardım yolu aradım, yukarıya çıkabilmek için bir yordam gözlüyordum. En nihayetinde korkularımı bırakıp bahçeden içeri girerek kapıyı çalmak için harekete geçtim. Fakat her şey o anda oldu, Eylül'ün balkondan at-atlaması, yere çakılması. Şok oldum, size yemin ederim oraya çivilendim..." dedikten sonra hıçkırarak ağlamaya başladı genç kız, elleriyle yüzünü kapattı. "Geç kaldım..." dedi. "Arkadaşımı kurtarmaya geç kaldım... Kardeşimi kurtarmaya geç kaldım. Ama korktum, Barlas'ın bana da bir şey yapmasından..."

"O..." dedi Aras derin derin nefesler alırken duyduklarını sindiremiyor. Bir kez daha iflas etmişti bütün tüm organları, bu anlatılanlarla. Yutkunarak kendini toparlamaya çalıştı. "O nerede?"

Rana gözlerini sildikten sonra, tekrar konuştu. "B-bilmiyorum. Eylül'ün atlayışının ardından koşarak terk etti orayı. Şokta gibiydi, kaçarken, yanından geçtiği halde beni bile fark etmedi... Ormana doğru koştu..."

"Onu bulun..." dedi genç kız gözlerindeki yaşlarla. "Ona Eylül'e çekitdiklerinin hesabını sorun... O... Yaşamayı hak etmiyor."

"Kızı götürülmü," diye emretti Pusat odadaki diğer adamlarına. tüm bilgileri aldıklarına emin olduğunda. Komutuna anında uyulup iri adamlar biri bir kolundan biri diğer kolundan tutarak ayağa kaldırdığında "Lütfen onu bulun!" diye haykırdı Rana tekrar. "O bulunmadan uyuyamam. Beni de rahat bırakmayacaktır, lütfen."

Cümlelerine cevap gelmedi kimseden, odadan çıktıklarında Pusat, Aras'a sordu. "Ne yapacağız?"

"Bulacağız," diye yanıtladı Karahanlı, sesini güçlü tutmaya çalışarak. "Evin etrafındaki ormandan, aramaya başlayacağız. Hangi deliğe girmiş olursa olsun, onu bulacağım, onu bulacağım ve doğduğuna pişman edeceğim."

"Ya sağ bulamazsak?"

"Bedeninin sorunsuz bir şekilde gömülmesine izin vermiyeceğim."

Barlas Kaşakoğlu, o günden sonra Aras ile adamları ve bunun yanı sıra polis ekipleri tarafından ara verilmeden aranmıştı. Ancak ne bir iz bulabilmişlerdi ona dair ne başka bir şey. Aras, bu çalışma nedeniyle hastaneye de uğrayanıyor, gecesini gündüzüne katarak hayatını felakete sürükleyen o şerefsiz adamı arıyordu.

Ana bulamıyordu. Kahrolasıca herif, hiçbir yerde yoktu. Şehrin altını üstüne getirmiş, onu tanıyan herkesten bir bir hesap sormuş, ifadelerini almıştı, ancak yoktu.

Gün geçtikçe öfkesi de acısıyla doğru orantılı bir şekilde artan genç adamın saç sakalı birbirine karışmış, oldukça derbe-

der bir hâl almıştı. Siyah ceketini ellerinin arasına aldı ve doğru düzgün ilikleyemediği gömleğinin üzerine geçirdi. Bugün, hastaneye uğramayı düşünüyordu. Uzun zamandır iyi bir haber yüzüne basretti genç adam, bitkin bakan gözlerinin altında mor halkalar, torbalar oluşmuştu. Kaşının altındaki yara izi bile isteyerek katıldığı bir kavgadan kalmaydı. Kendine acı çektiirmek için elinden geleni yapıyordu. Ne yemek yiyor ne de herhangi bir aktiviteye katılıyordu.

Yaptığı tek hareket, odasındaki kum torbasını yumruklamak oluyordu; torba, zihninde çoğu zaman Barlas'ın yüzüne dönse de arada kendi silueti oluyordu. Eylül'ün uyanamadığı her gün Aras, biraz daha ölüyordu. Aynadaki halsiz ifadesine baktığında odasından çıkmak için hareketlendi.

Adımlarını kapısına doğru atarken titreyen telefonunu cebinin cebinden çıkardı, lakin çıkan tek şey telefon olmamış, Eylül'le beraber olan fotoğrafı da cebinden firar ederek yavaşça yere süzölmüştü. Eğilerek fotoğrafı parmaklarının arasına aldığı anda, özlediği simayla beraber gözlerinin sızlamasına engel olamadı, olmak istemedi. Başparmağı sevdiği kadının suratının her zortresinde dolaşırken ona böyle dokunmayı ne kadar özlediğini bir kez daha hissetti.

Ya hiç, doğmamış çocukları?

Bu bilgi ise Aras'ın yıkılan enkazının üzerine yeni bir külenin daha çökmesine neden oluyordu. Kalbindeki sızlamayla başını yavaşça sallarken sulanan gözlerini durdurmak amacıyla kendisini kastı.

Ağlamaya hakkı yoktu, ağlayarak tahatlayamazdı, bu iyiliği kendine yapamazdı.

Ayağa kalktı, önündeki kapının kulpunu kavrayarak aralanmadan önce telefonunu açtı. "Alo?" dedi tok sesiyle, ardından kapıyı açıp dışarı çıkarken Eda'dan gelecek yanıtı bekledi.

Kapıyı çektiğinde Eda karşılık verdi. "A-aras neredesin?" dedi endişe ve korku akan, titrek sesiyle. Karahanlı'nın içi anında kuşkulandı. "Hastaneye geliyorum. Bir şey mi oldu?"

"B-ben..." dedi Eda, ardından nefesini tazeledi.

Konuşmadığında, "Eda!" diye ısladı genç adam.

"Doktor önemli bir şey konuşacağını söylüyor... E Eylül'le alakalı gıcılınan gerekiyor."

"Eylül..." demek istedi Karahanlı elindeki telefonu ön ufak cılıncıye dek sıkarken. "Ölmez," diye haykırmak istedi merdivenleri koşarak merdiven. Nefes alıp veriş hızı artıyor, alabildiğine yığılmış bir ok saplamıyordu. "Allah'ın bir mucizesi..." diye yalvardı kendisi içinden, sessiz çığlıklarıyla. "Bir mucize... Yalvarmam..."

Bazen yaklaşımlar birer içimizde, gerçek, sent bir tokat gibi vurulurken yüzümüzde, söylenmek söz kalmazdı dilimizde. Her şeyin çaresi bulunmıyordu, paramı, hastalığımı, aşkı, ayrılığımı... Elepsinin bir çözümü vardı.

Peki ölmüştü?

Onun karanlığına çare, hangi kapıydı? Ona yarılabilecek bir ışık var mıydı?

Yoktu.

Aras, tüm gücünü kullansa getirebilir miydi sevdiği kadını geri?

İmkân yoktu...

Ölemezdi, örnek için fazla masumdu, fazla gençti, fazla güzeldi?

Hangi kefen uyardı onun zayıf bedenime?

Karahanlı, arabasından indiği gibi son dermanıyla koşarak hastaneye girip yoğun bakım odasının koridoruna girdiğinde, duyuyordu yakılan ağrıları, farklı ağızlarından çıkan ağlarna tonlarını.

"Güme Eylül'üm... Kuzum... Sen de bırakma bizi..."

"Hayır!" diye haykırdı sonra bir kadın daha. "Hayır, ölemez! Ölemez. O-o daha çok genç..."

Duyduğu seslerle beraber hızla koridoru geçip insan kalabalığına görüldüğünde, bazıları kafasını kaldırıp görünen yaralı adama baktı. Aras, duyduğu figanlar karşısında öylece kala kalmışken yanına gelip açıklamada bulunan insanın kim olduğunu dahi kavrayamamıştı, o denli kararmıştı dünyası. "Beyin fonksiyonlarının yüzde doksanı durmuş. Doktorlar, fişini çekeceklerini söyledi. Ama o-ondan önce, bir veda konuşması yapma isteyeceği."

Diinlemedi daha fazla, konuşan kişinin cümlesini yarıda bı-

takarak yürümeye başladı canının kılığı olaya doğru. Yürüyüşü, ilk defa bu kadar halsiz, bu kadar korunmasız, bu kadar savunmasızdı. Her anında, yirmi yıl önceki hali belirdiyordu perde perde zihninde.

"Anne..." Korkak bir adam anıyı cansız, kanlar içinde yatan bedene doğru yürütürken ardından gözleri ablasının bedeniye takıldı. "Abla..."

Odaının kapısı kendiliğinden açılırken içeride sadece monitör sesinin yankılandığı olaya girdi. Gözleri, teni soluk bir renge bürünen karısına değerken "Eylül," diye fısıldadı günlerdir yüzünü dahi görememiş olmanın verdiği hasret ve heyecanın etkilediği titrek sesiyle. "Eylül'üm..."

Eylül'ün kollarına kablolar bağlıydı, boynunda ise bir boyunluk, makinelele bağlı hortunlar vardı. Üzerine beyaz bir hastane örtüsü örtülmüştü. Bu hali, daha çok, uyuyan bir melecği andırıyordu. Aras, yavaş yavaş yatağa yaklaştığında, son kez canlı bir şekilde göreceği karısının yattığı yatağın yanında diz göçtü. "Eylül'üm..." dedi tekrar, sanki karşısında, onu dinliyor-muşçasına. Boşta kalan elini saçlarının üzerine koyup hafifçe okşadı. "Ben..." Yutkundu, söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı. "Özür dilerim..." dedi olabilecek en uygun cümleyi bulmuş gibi. Acizliği kendisine göz kırptı. Eylül'ün hiçbir zaman özür dilemesine fırsat vermemiştir ancak onun, özrü ne kadar önem-sediğini biliyordu. "Sana verdiğim sözleri tutamadığım için özür dilerim." Avuçlarının arasındaki soğuk eline hasret dolu bir öpücük kondurdu. "Elimi bıraktığım her gün için özür dilerim..." Boğazına mesken eden yumru git gide büyürken hafifçe doğruldu, ardından kapalı olduğu halde uzun kirpiklerinin belli olduğu her iki göz kapağına da dudaklarını değdirdi. Dudak-ları titredti. "Bakmaya doyamadığım gözlerinden aktığımı her yaş için özür dilerim." Geri çekilirken eliyle, altına gölge eden koyu kahverengi saçlarını düzeltti. "Yalnızca seninle olabilmeyi seçemediğim için özür dilerim..." Daha sonra bileğinin üzerine kokulu bir öpücük kondurdu, sesi git gide buğulanmaya başlı-yor, yüreğindeki oyuk genişliyordu. "Sana, sorunsuz bir hayat veremediğim için, özür dilerim..." Dışlarını sıktı. Kendine kıza-

yordu, bencilliğine kızyordu. İstemeden nefeslendi. Hak etmediğini düşündüğü bir nefes daha aldı. "Annene verdiğim sözü tutamadığım için özür dilerim." Tekrar doğrulup alnını öptü. "Beni sevmene izin verdiğim için, özür dilerim..." Bir kez daha öptü. "Sana sırlıslıkların âşık olduğum için, özür dilerim." Gözleri kendiliğinden, karısının karnına dönerken baloşı bulamılaşmış, nefesi kesilmişti. Yığılacağını hissediyordu, ruhu çoktan iflas etmişti, ayakta duran sadece bedeniydi. "Daha..." derken sesi kesildi. "Daha doğmayan çocuğumuza sahip çıkamayıp ona babalık yapamadığım için özür dilerim." Uzun kirpikleri, sonunda ıslandı. "Ve... Sensiz yaşamayı göze alamadığım için özür dilerim güzelim," dedi ve daha fazla kendini tutamadan çaresiz gözyaşlarına izin verdi.

Aras Karahanlı ağlamıştı.

Bir hissuyla ayağa kalkarken kolunu, gözlerine siper etmiş, buruşan yüzünü gizlemişti. Kolunu indirip burnunu çektiğinde otomatik açılan kapıdan dışarı çıktı. Heybetli adımları koridor-da yankılanırken yine, tüm gözler ona odaklanmıştı. Kimseyi umursamadan koridordan çıktı yıkılan adam. Merdivenleri indi üzerindeki hissizliğin verdiği hissuyla. Öyle yaralı, bir o kadar da kudredli görünüyordu. Arabasına bindiğinde, yapacağı şeyi çoktan karar vermişti. Sürüyordu kendinden emin bir şekilde, anılar çarparken gözlerine, böyle yaşayamayacağını biliyordu.

Bir acıyı daha kaldıramayacağını anlamıştı.

Fiziksel olarak ne kadar güçlü olursa olsun, ruhsal olarak bir o kadar güçsüzdü, bunu kabullenmişti.

Direksiyonu sola çevirdi. Ucunda, denize bakan uçurumun bulunduğu yokuşa giriş yaptı. Araba, zorluk çekmeden yokuşu tırmandığında, yapacağı harekete karşı en ufak bir tereddüt taşımıyordu.

Madem sevdiği terk ediyordu bu dünyayı, onun yaşamasının ne anlamı kalmıştı ki?

Neyin intikamını alacaktı? Kime intikam alacaktı? Ortada intikam almaya değercek bir hayat mı kalmıştı?

Yenilmişti, acısı, yenilgiyi hoş ve kolay göstermişti. Pes etmek, ona cazip gelmişti.

Sağlıklı düşünemiyordu evet, büyük boşluktaydı.

Aracı, yokuşu çıkmayı bitirdiğinde, el frenini çekti, anahtarını çıkardı. I tızla kapısını açıp rüzgârlı havaya çıktığında, kapıyı kapamadan uçuşunun ucuna doğru yürüdü.

Günlerdir şehirde hükümünü sürdüren yağmur, bugün de terk etmemiş, çiselemeye başlamıştı. Denizin coşkulu dalgaları, kayaları döverken kollarını iki yana açıp bir adım daha ilerledi.

"EYLÜL!" diye haykırdı sonra. "Beni affet!" Bir adım daha ilerlediğinde, atacağı bir sonraki adım, neredeyse uçuşundan düşmesine sebep olacaktı, zaten yapmak istediği de buydu. Derken son cümlesini söyledi. "Sensiz yaşamayı göze alamadığım için beni affet!"

Soğuk bir yerdeydim, bedenim neredeyse buz tırmıştı, üşüyordum, fakat üşüdüğümü hissetmiyordum, sadece biliyordum. Nefes alışların çok seyrekti, iyileşmem için bir şey alınması gerekiyordu, bunu anlıyordum ancak ilacımın ne olduğunu bilmiyordum.

Neredeydim ben?

Etrafı incelemeye başladığımda, gri gökyüzünü gördüm. Yağmur yağıyor, fakat sular benim bedenime değmiyordu. Görünmez gibiydim. Nerede olduğumu hâlen çözemiyordum.

"EYLÜL!" Birisi adımı haykırdığında irkilerek arkamı döndüm ve sesin geldiği yöne baktım. Siyah takım elbiseli bir adamı, kollarını iki yana açmış bir şekilde göğre doğru haykırtıyordu. Konuşabilmek amacıyla biraz daha yaklaştırmaya başladım. O sırada adam feryatlarına devam ediyordu. "Beni affet!" Bir adım daha ilerlediğinde, atacağı bir sonraki adımı, uçuşundan düşmesine sebep olacaktı.

Uçuşum...

Burası bir uçuşumdur. Bu adam... İnnihâr etmeye çalışıyordu. Adımlarını hızlandırmaya başlayıp, ona yaklaştığında, kılduğu cümleyle kendisini tanımadım sağlamıştı. O kişi... Uçuşumun ucundaki kişi, Aras'tan başkası değildi.

"Aras dur!" diye bağırarak korkuyla ona doğru koşmaya başladığımda, ona yetişemedim. "Sensiz yaşamayı göze alamadığım için beni affet!" dedi ve can bildiğim adam, kendini tereddüt etmeden boşluğa bıraktı.

Gözlerim, acıları yok sayarak kötü bir kâbustan, gerçeğe aralanmaya çalışırken alnımdan aşağı akan boncuk boncuk terleri hissedebiliyordum. Kırpıklarım, büyük bir acıyla, nihayet aralandığında, kuruyan dudaklarımdan sadece o kelime yükseldi:

"ARASI!"

*Sevgilim, işte Eylül
Ve işte senin usul usul seğiren yüzün.*

*Zaman ki sonsuzdur
Bümemiş şiirler gibidir.*

*Bazı hüznüleri
Bazı nehirleri tutup anlatmak gibidir.*

*Biz ki zamanı tırmak içine alıp yaşadık
(İsteyin bulanuk kıyısında).*

*Bundan değil midir bizim aşkımızda
Sürekli bir akşam hüznü vardır.**

* İlhan Berk'in Otağ şiiri.

Devam Edecek...

